

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ELOISA JAMES

AVON
BOOKS

Seven Minutes IN HEAVEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ELOISA JAMES

AVON
BOOKS

Seven Minutes IN HEAVEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ELOISA JAMES

Seven Minutes
H£AVEN

AVOLJ KİTAPLAR

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

*Bu kitap, sadece kitaplarımı yalayıp yutmakla
kalmayan en büyük yeğenim Nora'ya ithaf edilmiştir,
ama olay örgüsü bana paha biçilmez yardımlarda
bulundu.*

*Zevki kusursuz:
El yazması sayfaları tutarak
daireler çizerek koşmaya
başlarsa,
ve beni öldürmekle tehdit
ederse, bir kitabın başarılı
olacağını biliyorum.
Teşekkür , tatlım!*

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası İthaf

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Bölüm On

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Bölüm O

Yirmi Bir Bölüm Yirmi
Yirmi ÜçYirmi İki Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
DokuzDörtYirmi Yirmi
Yirmi Yirmi SekizYirmi
BeşAltıYedi Bölüm
Otuz Bölüm Otuz-Bir
Otuz İkinci Bölüm Otuz
Üçüncü Bölüm Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm Otuz
Dokuzuncu
BölümBölüm Kırkinci
Bölüm Kırkbir Bölüm
Kırkiki Bölüm Kırküç
Bölüm Kırkdört Bölüm
Kırkbeş Sonsöz

Yaramaz Çocuklar, Evcil Sıçanlar ve Pornografik Puro Kutuları
Eloisa'dan Bir Not
Teşekkür
Wilde Love'Duyuruin a Wilde in
Love'dan Alıntı

Yazar

Hakkındaan Yaz:

Eloisa James

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Birinci Bölüm

Çarşamba, 15 Nisan 1801
Snowe'un Seçkin Mürebbiyeler için Kayıt Bürosu 14
Cavendish Meydanı
Londra

Hiçbir şey bir akşam yemeği davetini uzmanlık kadar mahvedemez. Çin porselenleri hakkında on dört konferansa katılmış bir hanımefendi bütün akşam *Ming* şunu, *Tsing* bunu diyecektir; bir zooloji dergisinde akbabalar hakkında bir makale yayınlamış bir baron, hiç şüphesiz leş yiyenlerin nahoş alışkanlıklarından bahsedecektir.

Öte yandan Eugenia Snowe'un uzmanlık alanı, paylaşılması uygun olsaydı, akşam yemeği konuklarını kahkahalarla inletirdi. Örneğin, Ardmore Kontesi'nin en iyi ikinci peruğunun, papaz çay içerken terasa fırlayan dehşete düşmüş bir domuz yavrusunun kafasına nasıl girdiğini çok iyi biliyordu. Fletcher Dükü'nün hangi çocuğunun altın bir kürdan ve emaye bir lazımlık çaldığını ve daha da iyisi bunlarla ne yaptığını biliyordu.

Bu leziz detayları kendine saklamakla kalmayıp, baş başa kalana kadar kahkaha bile atamıyordu. Tüm Britanya Adaları'ndaki en seçkin mürebbiye ajansının sahibi olarak, her zaman nezaketi korumak zorundaydı.

Gülmek yok! Hizmetçisi, Roma togası gibi tutturulmuş brokar bir perde giymiş bir çocuğu içeri soktuğunda bile gülmedi.

Kollarını ve yüzünü kaplayan ışıltılı mavi, perdenin senatoryal örtüsüyle çatışyordu.

Çocuğun annesi Leydi Pibble da peşinden geldi. Eugenia bir gün içinde çok fazla mavi çocuk görmezdi ama sekiz yaşında bir çocuk olarak bilinen vahşi hayvan türünü evcilleştirmeye hazır olmayan bir kadının histerik havasına sahip anneleri sık sık görürdü.

"Leydi Pibble ve Marmaduke, Lord Pibble," diye duyurdu hizmetçisi.

"İyi günler Winnie," dedi Eugenia, masasından kalkıp hanımefendiyi içten bir zevkle selamlamak için yanına geldi. Eski okul arkadaşı Winifred çok güzeldi, bir sufle kadar tatlı ve yumuşaktı.

Ne yazık ki, iş çocuk yetiştirmeye geldiğinde bunlar pek de yardımcı özellikler değildi. Kader ya da doğa Winnie'yi sapkın bir şekilde tam tersiyle eşleştirmişti: Marmaduke her açıdan şeytani derecede sorunlu bir çocuktü ve Eugenia kendini bu konuda uzman olarak görüyordu.

"Bunu yapamam!" Winifred selamlamak için feryat etti, sendeleyerek odayı geçti ve kanepeye yığıldı. "Aklımın sonuna geldim, Eugenia. *Aklımın sonuna geldim!* Eğer bana bir mürebbiye vermezsen, onu burada seninle bırakacağım. Ciddiyim!" Sesinin çığlığa dönüşmesi tehdidini çok ikna edici kılıyordu.

Marmaduke bir kayıt ofisinde terk edilme fikrinden en ufak bir dehşete kapılmış gibi görünmüyordu. "İyi günler Bayan Snowe," dedi neşeyle, elinde bir avuç dolusu ok ve son derece şişman bir kurbağa olduğu düşünülürse makul bir yay çizerek. "Ben eski bir Pikt ve kaçakçıyım," diye açıkladı.

"İyi günler, Marmaduke. Kaçakçıların farklı renklerde olduğunu bilmiyordum," dedi Eugenia.

"Kaçakçılar mavi olmayabilir ama Piktler her zaman mavidir," diye açıkladı. "Onlar savaş için kendilerini boyayan Kelt savaşçılarıydı. Babam bana onlardan bahsetmişti." Kurbağasını havaya kaldırdı. "Ben de Fred'i boyamaya başladım ama hoşuna gitmedi."

Eugenia, "Fred son gördüğümünden daha tombul görünüyor," diye gözlemledi.

"Lahana kurtları konusunda haklıymışsın," dedi sırtarak. "Onları çok seviyor."

"Anladığım kadarıyla seni maviye çeviren balmumu kokusunu alabiliyorum ama bu nehir çamuru kokusu Fred sayesinde mi?"

Marmaduke yüksek sesle burnunu çekti ve başını salladı. "Fred berbat kokuyor."

Annesi, gözlerine bir mendil örttüğü kanepenin derinliklerinden, "'Kokuyor' deme hayatım," dedi. "Bir şeyi kokuyor diye tanımlayabilirsin, ama sadece çok mecbur kalırsan."

"Çürük yumurta gibi kokuyor," diye detaylandırdı Marmaduke. "Yine de nehirden çıktığı zamanki Leydi Hubert kadar değil."

Winnie, doğum sancısı çeken bir kadından duyulabilecek türden, boşuk bir inilti çıkardı. "Neredeyse nehri unutuyordum. Eugenia, bana bir mürebbiye verene kadar eve gitmiyorum."

"Yapamam," dedi Eugenia sabırla. "Sana açıkladım Winnie, bu-"

Winnie doğrulup mendilini eline aldı ve oğlunu işaret etti. Zonklayan bir sesle, "Anlat ona!" dedi. "Leydi Hubert'e ne söylediğini anlat ona! Eğer mesele sadece morarmak olsaydı onu buraya sürüklemezdim. Pisliğe alışkınım."

Marmaduke ilk kez biraz kıpır kıpır görünüyor, ağırlığını bir bacağına verip diğer bacağını mavi bir balıkçıl kuşuna benzeyecek şekilde yukarı kaldırıyordu. "Leydi Hubert her zaman doğruyu söylemem gerektiğini söyledi, ben de öyle yaptım."

"Kulağa uğursuz geliyor," dedi Eugenia, gülümsemesini bir kez daha bastırarak. "Leydi Hubert size bu tavsiyeyi verdiğinde neredeydiniz?"

Winnie oğlunun yerine cevap vererek, "Thames nehrinin kıyısında, çimenlerimizin dibinde piknik yapıyorduk," dedi. "Leydi Hubert'in Marmaduke'un vaftiz annesi olduğunu ve kendi çocuğu olmadığını söylemiş miydim? Umuyorduk ... ama hayır. Bugünden sonra, *hayır*."

"Bana tıpkı kilisedekiler gibi bir vaaz verdi ama kendisi bir hanımefendiydi," dedi Marmaduke, anlaşılan bu işi bitirmeye karar vermişti. "Aldatma ve hipokratlığın kutsal bir yaşamın önündeki engeller olduğunu söyledi."

"İkiyüzlülük," dedi Eugenia. "et." "Ben de öyle yaptım."

"Ne?"

"Önce Piktlerin dansını yaparak onu eğlendirdim. Onlar vahşi vahşilerdi. Uluyorlardı. Görmek ister misiniz?" Eugenia'ya umutlu bir bakış attı.

Başını iki yana salladı. "Hayal gücümü kullanacağım. Leydi Hubert performansınızı beğendi mi?"

"Pek hoşuna gitmedi," diye kabul etti Marmaduke, "ama çok da huysuz değildi. Geçen ay doğum günümde bana getirdiği kilise tarihi kitabı hakkında ne düşündüğümü ve tamamını okuyup okumadığımı sordu."

"Ah canım," dedi Eugenia.

"Söylediği gibi dürüst davrandım. Ona kitabı beğenmediğimi çünkü sıkıcı ve üç yüz sayfa uzunluğunda olduğunu söyledim. Annem biraz sinirlendi ama sonra sakinleşti ve bir süre sonra Leydi Hubert bana yeni elbisesi hakkında ne düşündüğümü sordu. Bütün bir yememiş olsaydı daha iyi görüneceğini söyledim. Babam da onun için hep böyle derdi."

Eugenia, "Babanın yorumunu tekrarlayan hiç hoş değil," dedi. Yıllar içinde çocukların en iyi basit gerçek ifadelerinden öğrendiklerini keşfetmişti.

Kaşlarını çattı. "Dürüst davranıyordum ve ayrıca ben savaşçı dansını yaptıktan sonra babamın muhtemelen dinlenme tedavisine ihtiyacı olduğu için öldüğünü söyledi."

Eugenia kaşlarını çatarak, "Bu hiç de nazik bir davranış değil," dedi, "hem de hiç doğru değil, Marmaduke. Baban sizinle ve annenle kalmak için her şeyi yapabilecek bir savaş kahramanıydı."

Bir kolunu gözlerinin üzerine atmış, sırtüstü yatan Winnie'ye baktı. Kocas, Tuğamiral Lord Nelson'ın emrinde görev yaparken Malta Kuşatması'nda hayatını kaybeden bir deniz yüzbaşısıydı.

Marmaduke cevap olarak bir omzunu kamburlaştırdı.

"Leydi Hubert'i Thames Nehri'ne attınız mı, ittiniz mi ya da başka bir şekilde kandırdınız mı?" Eugenia, söz konusu bayana karşı bir nefret dalgası hissettiğini söyledi.

"Hayır! Kendi kendine düştü."

Winnie, "Oğlumun üzerinde taşıdığı boynuzlu bir böcek koluna girip kolunun içine kaçtıktan sonra," diye açıkladı.

Marmaduke bilimsel bir keşif havasıyla, "Onun böyle sıçrayabileceğini düşünmezdim," dedi. "İri yarı olduğu için, ama yaptı ve suya girdi."

Winnie içi boş bir şekilde, "Önce baş," diye ekledi.

"Keşke görseydim," dedi Eugenia, hizmetçisini çağırmak için ipi çekerken.

"Komikti," diye itiraf etti Marmaduke, "çünkü giysilerinin altı fırfırlı pembeydi. Uşaklar ve iki seyis için de koşmam gerekti, çünkü kıyı çamurdan kaygandı. Kâhya bunun bir Hereford öküzünü çamur çukurundan çıkarmak gibi bir şey olduğunu söyledi."

"Bu son derece kaba bir tanımlama," dedi annesi, kavga eden çocuklardan oluşan bir dinleyici kitlesine Latince vaaz veren bir papazın yorgun sesiyle.

Kapı açıldı. "Ruby," dedi Eugenia, "Lord Pibble'ı bahçeye götürmeni ve üzerine birkaç kova su dökmeni istiyorum."

"Bayan Snowe!" Marmaduke bir adım geri çekildi ve gözleri büyüdü.

"Kokan sadece Fred değil. Bu rengi elde etmek için balmumuna ne karıştırdın?"

"Boya kutumdan çivit tozu."

"Keskin gibi görünüyor, yani kokuyor. İyi bir yıkama çivit otunu çıkaracaktır," dedi Eugenia Ruby'ye dönerek. "Balmumu konusunda emin değilim."

"İstemiyorum," diye feryat etti Marmaduke. "Annem yatana kadar üzerimde tutabileceğimi söyledi."

"Fred çok kuru görünüyor," dedi Eugenia kararlılıkla. "Onun da durulanmaya ihtiyacı var."

Görevinde geçirdiği dört yıldan sonra Ruby asi çocuklarla başa çıkmakta ustalaşmıştı. Marmaduke'un koluna girdi ve onu doğruca odadan dışarı çıkardı.

Winnie doğrulup onun gidişini izledi. "Benimle gitmezdi, dadıyla da gitmezdi. Hizmetçinizi ödünç alabilir miyim?"

Eugenia arkadaşının yanına oturdu. "Marmaduke'un okula gitmesi gerekiyor, canım."

"O benim bebeğim," dedi Winnie, gözleri yine yaşlarla dolmuştu. "Onun sadece bir mürebbiyeye ihtiyacı var, Eugenia. Neden bana bir mürebbiye vermiyorsun?"

"Çünkü Marmaduke'un başka erkeklerle birlikte olmaya ihtiyacı var. Babası onun adını Eton'a yazdırmadı mı?"

"Gitmesine izin veremem."

"Bırakmalısın."

"Anlamıyorsunuz," diye feryat etti Winnie. "John'dan bana kalan tek şey sevgili Marmaduke. Dul ve yapayalnız olmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun!"

Bir an sessizlik oldu.

Winnie telaşla, "Öyle demek istemedim," dedi. "Elbette biliyorsun; sen de bir dulsun."

"Ama senin için durum farklı," dedi Eugenia. "Benim için yedi yıl oldu."

"Ben de onu demek istemiştım," dedi Winnie burnunu silerken. "Ben sadece oğlumu ait olduğu yerde, evde, yanistiyorum."

"O başka çocuklara ait. Birkaç hafta içinde beni üçüncü kez görmeye geliyorsun, değil mi?"

Winnie başını salladı. "Kedinin başına gelen o şey -çok şükür tüyleri yeniden ve ondan sonra da ilahi kitaplarının başlık sayfaları. Dün papaz beni son derece sert bir şekilde karşıladı. Ve Theodore Amcam hâlâ evcil hayvan olarak bir maymunumuz olduğuna inanıyor; korsesine gerçekte ne olduğunu ona söylemeye cesaret edemiyorum."

Eugenia kolunu Winnie'ye doladı. "Eton," dedi kararlılıkla. "Onlara Marmaduke'un Michaelmas dönemine katılacağını belirten bir mektup yaz. Sana bir öğretmen göndereceğim, derslerini bitirdiklerinde oğlunu balık tutmaya götürebilecek genç bir adam."

"Babası Malta'dan döner dönmez ona balık tutmayı öğretecekti," dedi Winnie hıçkırarak ve gözyaşlarına boğularak.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Eugenia, Winnie'nin başını omzuna yaslayarak. Altı yıl önce nüfus dairesini açtığında, kendisini pek çok aile içi krizin merkezinde bulacağını hiç düşünmemişti. Kibar toplumun gizli dramları hakkında bir kitap yazabilirdi.

Dul kalma söz konusu olduğunda, kişinin doğumu ya da toplumdaki yeri önemsizdi.

Masası mektuplarla doluydu ve şüphesiz onu görmek isteyen anneler vardı. Eugenia, Marmaduke'ün arka bahçede koşuşturmasını izlerken Winnie'yi ileri geri sallıyordu.

"Sanırım artık onu eve götüreceğim," dedi Winnie nemli bir sesle, doğrulurken. "Dadı çocuk odasının perdesine olanlardan hiç memnun olmayacak."

"Bence çay ve kek iyi gider," dedi Eugenia. "Sekiz yaşındaki çocuklar her zaman açtır."

"! O güzel sandalyelerinize oturmasını istemezsiniz." Bu doğruyd.

"Onu bir çay bahçesine götürün," diye önerdi Eugenia. "Dışarıda oturabilirsiniz, böylece Fred de kargaşaya neden olmaz."

"Sadece bizimle gelersen."

"Korkarım gelemem. Bu öğleden sonra randevularım var."

Winnie'nin gözleri büyüdü. "Olamaz, özür dilerim!" Ayağa fırladı ve retikülünü kaptı. "Canım, beni çok rahatlatıyorsun! Bana bir öğretmen gönder!" diye seslendi kapıdan çıkarken.

Eugenia'nın masasına dönmesi gerekiyordu ama bunun yerine pencerenin önünde durup Winnie'nin, Fred'in yıkanmakta olduğu çeşmenin etrafında hâlâ morarmış olan oğlunu kovalamasını izledi.

Eğimli camdan bile Marmaduke'un çığlıklarını ve Winnie'nin kahkahalarını duyabiliyordu.

Ona öyle geliyordu ki, eğer kocanız geride bir çocuk, kendinden bir parça bıraktıysa, dulluk katlanılabilir bir şeydi.

Kapı arkasından açıldı. "Hanımefendi, Bayan Seaton Rollsby'yi içeri gönderebilir miyim?"

"Evet," dedi Eugenia arkasını dönerek. "Elbette."

İkinci Bölüm

O öğleden sonra

Theodore Edward Braxton Reeve -yakın arkadaşlarına göre Ward-Snowe'un Kayıt Bürosu' merdivenlerini tırmanırken çocukken kaç mürebbiyeyi kovaladığını düşünüyordu.

Evinin kapısından içeri giren asık suratlı kadınları ve tekrar dışarı çıkarken sırtlarının nasıl görüldüğünü canlı bir şekilde hatırlıyordu.

Babası ve üvey annesi İsveç'te olmasaydı, özür dilemek için evlerine uğrardı, çünkü genç koğuşları onun skorunu geçebilecek gibi görünüyordu ve diğer tarafta olmak tam bir baş belasıydı.

Açıkçası, birkaç hafta öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığı üvey kardeşleri Lizzie ve Otis birer cehennem zebanisiydi. Şeytanlar. Alınlarında bela damgası olan küçük şeytanlar.

Snowe'un mürebbiyesi olan mürebbiyeleri sadece kırk sekiz saattir evdeydi ve bu bir rekor olmalıydı.

Kayıt defteri Ward'ın beklediği gibi değildi, uşak kılığındaki iri yarı gardiyandan boş bekleme odasına kadar. Oturmuş, kreşlere gönderilmeyi bekleyen bir grup kadın hayal etmişti ve Kraliyet Deniz Kuvvetleri'ndeki bir albaya en çok benzeyeni seçmeyi planlamıştı.

Bu oda bir bekleme odasından çok bir hanımefendinin salonuna benziyordu. Çizgili ipek kumaşları süsleyen püsküllere kadar zarif bir şekilde döşenmişti.

perdelerden yaldızlı sandalyelere kadar. Aslında, babasının çeşitli evlerinde yaşadığı bir ömür boyunca gördüğü herhangi bir oda kadar süslüydü.

Ve babası, Lord Gryffyn, bir konttu.

Bununla birlikte, Snowe muhtemelen insanları fahiş ücretlerini ödemeye ikna etmek için hava atmak zorunda kalmıştır.

Ward'un kardeşlerinin vasiliğini alabilmek için Lordlar Kamarası'nı var olmayan ebeveynlik yetenekleriyle etkilemesi gerektiğinden -kardeşi Eylül'de Eton'a girmeden önce Otis'i yetiştirmekten bahsetmiyorum bile- birinci sınıf bir mürebbiye bulmak için ne gerekiyorsa ödemeye hazırды.

Yan kapıdan genç bir hizmetçi çıktı. Ward ona, "Bay Snowe'u görmeye geldim," dedi.

Bay Snowe'un vefat ettiği, Bayan Snowe'un acenteyi birkaç yıl önce açtığı ve randevu almadan kimsenin Bayan Snowe'u görmediği gibi çarpıcı gerçekleri sıralamak için dakika gerekti.

"Randevular haftalar öncesinden ayarlanıyor," dedi ona ciddiyetle. "Şimdi bir randevu talep edebilirsiniz, eğer daha erken bir randevusu olursa sizi bilgilendiririz."

"Bu olmaz," dedi Ward, gülümseyerek çünkü ne zaman metresinden bahsetse sesi saygılı bir ton alıyordu. "Gönderdiğiniz mürebbiyeyi kovdum. Yeni bir mürebbiye istiyorum ama birkaç şartım var."

Ağzı açık kaldı ve ciyak ciyak bağırdı, "Mürebbiyelerimizden birini mi kovdunuz? Snowe'un mi?"

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve kız sığramayı bırakıp Bayan Lumley ile ilgili suçunu birilerine bildirmek için koşana kadar bekledi.

Dürüst olmak gerekirse, Bayan Lumley'nin paslı bir musluk gibi ağlama alışkanlığına rağmen, çocukken sahip olduğu mürebbiyelerin çoğundan daha iyiydi.

Yine de, bu özel pozisyon için doğru kişi değildi. Yakın zamanda yetim kalan üvey kardeşleri en hafif tabirle inatçı ve kendine özgüydü.

Gerçekten iyi bir mürebbiye örneğine, özel birine ihtiyacı vardı.

Eugenia üç saattir yerinden kıpırdamamıştı ama görünüşe bakılırsa masasındaki yazışma yığını neredeyse hiç azalmamıştı.

Asistanı Susan elinde bir avuç dolusu mektupla içeri girdiğinde iniltisini bastırdı. "Bunlar öğleden sonra geldi ve Bay Reeve sizi görmek istiyor."

Eugenia'nın kaleminden bir damla mürekkep yuvarlandı ve ikizleri olan çılgın bir kadına verdiği yanıtın ortasına sıçradı. "Lanet olsun, bu bugün mahvettiğim üçüncü mektup! Lütfen tekrar eder misiniz?"

"Bay Reeve geldi," dedi Susan. "Hatırlayacaksınız, bir hafta önce Penelope Lumley'i acil olarak ona göndermiştik."

"Tabii ki. O, yetiştirmesi gereken iki yetim üvey kardeşi olan bir Oxford donu," dedi Eugenia.

"Muhtemelen battaniyenin yanlış tarafında doğmuş, tıpkı onun gibi." Susan Eugenia'nın masasına yaslandı ve düzgün bir dedikodu için yerleşti. "Sadece bu da değil, Reeve geçen sonbahar mihrapta terk edildi. Sanırım hanımefendi bu evliliğin itibarına ne yapacağını anlamıştır."

"Babası Gryffyn Kontu," diye belirtti Eugenia. Reeve'in aşırı derecede zengin olduğunu eklemeyi ama bu da bir etkendi. Nüfus daireleri kendi masraflarını karşılamıyordu.

"Sanki kendisi bir kontmuş gibi kibirli. Ona şöyle bir baktım, sanki tüm dünya ona boyun eğmeliymiş gibi bir bakışı var."

Eugenia zihinsel bir omuz silkme hareketi yaptı. Penis ve ayrıcalığın bir araya gelmesinin erkekler üzerinde böylesine talihsiz bir etki yaratması talihsizlikti ama öyleydi.

Doğru mürebbiye olmadan, nasıl normal olunacağını asla öğrenemediler. Eksantriklikle övünen bir evde büyümüş olan Eugenia, geleneksel yaşamın erdemlerinin ateşli bir savunucusuydu.

Kendiniz için daha iyi ve genel olarak dünya için sonsuz derecede daha iyi.

"Fena halde yakışıklı, muhtemelen bunda bunun da payı var," diye devam etti Susan. "Her zaman elde ettiğini söyleyebilirim. Gerçi," diye ekledi memnuniyetle, "onu terk eden kadınla değil."

Zengin, ayrıcalıklı ve yakışıklı olmasına rağmen bir piçti: Eugenia'ya göre felaketin formülü. Harap olmuş mektubu buruşturup attı. "Penelope hakkında bir şikâyeti olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

Eugenia'nın mürebbiyelerinden bazıları, bir haftalık morina balığı kadar şımarık bir çocuğu eğitmek için güvenilebilecek zorlu, hatta korkunç kadınlardı.

Diğerleri sevgi dolu ve sıcaktı, tam da yetimlere göre. Penelope Lumley şeker gibi tatlıydı ve kuşkusuz bir o kadar da ilginçti. Ama Eugenia'ya göre kederli çocukların heyecana değil, sevgiye ihtiyacı vardı ve Penelope'nin gözleri, iki kimsesiz çocuğun bilinmeyen bir ağabeyin himayesine atılması fikri buğulanmıştı.

"Ruby'ye onu kovduğunu söylemiş," dedi Susan. "Bunu kanıtlamak için Penelope'den gözyaşı lekeli bir not aldım."

"Ne olduğunu söyledi mi?"

"Satırlara vurulmuştu ve bunun için ağlamıştı. Bir çekirgeye bulunmanın ötesinde pek bir şey anlayamadım, belki de Exodus Kitabı'ndaki gibi bir çekirge sürüsünü kastediyordu."

Bayan Lumley'nin İncil'den söz etmesi şaşırtıcı değildi; Snowe's papazların kızlarını işe alma konusunda uzmanlaşmıştı, çünkü bu durum genellikle çeyizleri olmayan hanımefendi başarılarla sonuçlanıyordu.

Eugenia, "İncil'de tek bir çekirgeden söz edildiğini hatırlamıyorum," dedi.

"Bilemem," dedi Susan muzip bir sırıtışla. "Babamın İncil dersleri hiç tutmadı."

Eugenia öne doğru eğildi ve Susan'ı dürttü. "Seni mürebbiye olarak göndermememin bir nedeni var. Seni kovmaya çalışan adamın başına çekirge sürüsü gibi üşüşürdün. Sanırım onu görmem gerekecek, ama ona başka bir vermeyeceğim."

Susan ayağa kalkıp eteklerini silkeleyerek, "Penelope'nin sinirlerinin onu alt ettiğini tahmin ediyorum," dedi. "Onda bir sürü sinir var ve bunlar onu seğirtir."

Eugenia kararlı bir tavırla, "Bu kovulmak için bir neden değil," dedi. "O mükemmel bir mürebbiye ve bu çocukların tam da ihtiyacı olan şey."

Bay Reeve, cadı olsun olmasın, kendisine birini gönderdiği için şanslı yıldızlarına şükretmeliydi ama ofise gelmiş olması, Snowe'un mürebbiyesinin değerini bilmediğini gösteriyordu.

Yazıştığı anne -zavallı Winnie'den bahsetmiyorum bile- yardım için ona yalvaran pek çok kişiden biriydi. Bay Reeve Penelope'yi sadece yetimleri yüzünden göndermişti.

Snowe'un Nüfus Dairesi türünün en seçkin kuruluşuydu ve çocukları "hangisi önce gelirse, reşit olana ya da evlenene kadar" kabul etme vaadiyle ünlüydü. Eugenia'ya göre bu söz "kendi" çocuklarına verilmiş bir sözdü. Bir aile parasını kaybetse bile, maaşları kurum tarafından ödenen bir mürebbiyeyi yerinde biliniyordu.

Ama ya bir aile mürebbiyeyi *sevmiyorsa*? Bu tamamen farklı bir şeydi. Zamanını İngiltere'nin dört bir yanındaki kadınlarla mekik dokuyarak geçiremezdi çünkü işlerine burnunu sokan bir adam ücretlerinin Penelope Lumley'den daha iyi birini hak ettiğini düşünüyordu.

Eugenia masasından kalkıp Cavendish Meydanı'na bakan pencereye doğru yürürken, "Lütfen bana katılmasını söyleyin," dedi.

Her yıl daha fazla temiz hava alacağına ve egzersiz yapacağına yemin ediyordu ve bir şekilde günler Snowe'un girdabında dönüp duruyordu. Evi ofisten sadece birkaç adım ötedeydi, bu da çoğu zaman eve gidip yatana kadar çalıştığı anlamına geliyordu.

"Çay söyleyeyim mi?" Susan sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Eugenia. "Ondan hemen kurtulup meydanda yürüyüşe çıkmak istiyorum."

Susan özür dileyerek, "Zamanınız olduğunu sanmıyorum," dedi. "Villiers Düşesi'ni ağırladınız ve ben de Leydi Cogley'i araya sıkıştırdım."

"Majestelerinin kreşinde bir sorun mu var? Sally Bennifer'ın orada çok mutlu olduğunu sanıyordum."

"Sally papazın evlenme teklifini kabul etti. Papaz, Sally'nin tükürük lekesiyle evlenmesi gerektiğinden, papazlığa yakışmayan bir şekilde davranmış olmalı. Dolayısıyla düşesin yerine geçecek birine ihtiyacı var."

"'Unvicularish' bir kelime mi?"

"Sanırım hayır," dedi Susan. "Ama adam göreve başlayalı daha birkaç ay oldu, o yüzden Sally'nin üzerine çiğ ciğere atlayan kedi gibi atlamış olmalı. Babam bunu onaylamazdı."

"Artık özgür olduğuna göre ona Penelope Lumley'i göndermeye ne dersiniz?" "Penelope, Villiers'in düzensiz doğası yüzünden Ev halkı," dedi Susan kuşkuyla. Villiers'in çocuklarının çoğu artık büyümüşü ama düşesinden doğan üç çocukla birlikte altı gayrimeşru çocuğu da aynı çatı altında büyütmüşü.

"Mary Tuttle," diye önerdi Eugenia.

Susan başını salladı. "Ona soracağım. Reeve'in ziyareti sırasında da onu dinleyeceğim, belki bir centilmen iddiası o kadar da doğru değildir. Onu bir balo salonunda gördüğümü hiç sanmıyorum."

Soysuzların ticaretle uğraşan bir kadının ahlaktan yoksun olduğu ve onların yakınlaşmalarını hoş karşılayacağı inancıyla hareket ettikleri birkaç talihsiz olaydan sonra, Eugenia kendi ofisiyle Susan'ın arasındaki duvara gizli bir gözetleme deliği açtırmıştı; Susan gerekirse uşaklarını kurtarmaya gönderebiliyordu.

"Merak etme," dedi Eugenia şimdi. "Sopayla beynini dağıtıyorum." Şömine aletlerinin tepesinde sırf bu yüzden som pirinç topuzlar vardı.

Susan sırtarak, "Aslında Bay Reeve o kadar yakışıklı ki, kadınlar onun ayaklarına kapanıyor," dedi. "Eğer yere düşerken bir gümbürtü , ikinizi yalnız bırakacağımdan emin olabilirsiniz."

Eugenia gözlerini devirdi. "Taze pişmiş bir çöreğin önünde secde edebilirim ama bir erkeğin önünde asla."

Susan uzaklaştı ve bir an sonra kapı tekrar açıldı. Ruby, "Bay Reeve," diye anons etti.

Odaya giren adam uzun boyluydu, kalın brendi kahvesi saçları ve kararmış pirinç renginde koyu kaşları vardı.

Zayıf bir görünüşü vardı ama kollarının üst kısmına oturuşu Eugenia'nın onun kaslı olduğundan şüphelenmesine neden oldu. Dahası, burnu geçmişte kırılmışı.

Bu, Snowe'un zarif misafir odasında genellikle görünen türden bir insan değildi. Snowe'un her gün muhatap olduğu annelerden farklı bir hava soluyordu.

Eugenia aniden baktığını fark etti, düşünceleri yıllardır gitmedikleri yönlere sapmıştı.

Andrew'un ölümünden beri.

Bay Reeve'in kalçalarının neye benzediği umurunda bile değildi!

Ve bunu aklında tutması iyi olur. Tanrı aşkına, o bir müşteriymiş. Gördü mü ...

Hayır, yapmadı.

Ve o da istemedi.

Üçüncü Bölüm

Ward, Bayan Snowe'un ofisine girdi ve adımlarını kontrol etti.

Daha önce gördüğü hiçbir mürebbiyenin saçları bu kadar kıvrırcık, kafasına dolanmış kızıl bir karmaşa halinde, vücudu nefis bir şekilde kıvrımlı ve dudakları saçlarından birkaç ton daha koyu değildi. Dudakları bir tire şeklinde birbirine bastırılmış olmasına rağmen gür, hatta erotikti.

Ward kadınların giyimine pek dikkat etmezdi ama mürebbiyelerini gri ve siyah giysiler içinde, pis kargalar gibi hatırlıyordu.

Bayan Snowe göğüslerini ortaya çıkaran soluk sarı bir elbise giymişti. Saçma sapan harika göğüslerini.

Narin bir çene, düz bir burun ... Gözleri buluştu.

Eski mürebbiyelerden hatırladığı o bakış vardı.

Muhtemelen Bayan Lumley'i kovduğu için çok sinirliydi. Kontrollü dış görünüşünün altında, öfkeden titriyordu.

Bayan Snowe eski bir mürebbiyeydi ve onu çoktan özetlemiş ve eksik bulmuştu.

Bir sırtışı ısırdı. Çocukken evden kovduğu mürebbiyeler de onu umursamamıştı. En azından bir kadın tipinin bir erkeği değerlendirirken kesinlikle dürüst olduğunu fark etmek garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Eugenia derin bir nefes aldı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Bay Reeve ne kadar aptalca davranmış olursa olsun onu bir çuvala

mürebbiyeler, onun görünüşüne beklenmedik bir şekilde arzu dolu tepki vermesinden rahatsız olması onun hatası değildi.

Bay Reeve'e doğru yürümeye başladı ama daha bir adım bile atamadan uzun bacakları onu odanın diğer ucuna taşımıştı.

"İyi günler, Bayan Snowe." Eugenia'nın tanıdığı telaşsız bir güvenle elini uzattı.

Öyle olmalıydı: bununla büyümüştü. Bu, Bay Reeve'in, babası gibi, genellikle kendisini odadaki en zeki adam olarak gördüğü anlamına geliyordu.

Adamın parmaklarına dokundu, elini hemen geri çekip reverans yapmayı düşünüyordu. Snowe'un cazibesinin önemli bir kısmı bir aileye mensup olmasıydı. Kimse bunu asla unutmazdı.

İri elini onunkine doladı ve hızlıca sıktı. Tabii hiçbir fikirleri yoksa.

Şimdi ona, üst düzey bir hizmetçiyi selamlayan tüm mesafeli nezaketiyle başını . Bir kahya. Ya da, daha doğrusu, bir mürebbiye.

Onun kim olduğunu bilmeyeceği hiç aklına gelmemişti. Hiç tanışmamışlardı ama babaları arkadaştı. Gerçi adamın yıllarını yurtdışında geçirdiğine dair belli belirsiz bir anısı vardı. . . belki de üniversitede?

"Nasılsınız?" diye sordu elini geri çekerek. Aksanı genellikle en hödük babaya bile mevcut sosyal hiyerarşide kendisinin en tepeye ait olduğunu söylerdi.

Bay Reeve'in aklına böyle bir tanıma gelmedi. Tembel bir merakla odaya göz gezdirdi.

"Pekâlâ, teşekkür ederim," dedi ve yan masanın üzerinde duran küçük Cellini bronzuna daha yakından bakmak için eğildi. "Acaba doğrudan konuya girebilir miyiz, Bayan Snowe?"

Eugenia'nın kayıt defteri Londra'nın en gözde bölgesinde küçük ama güzel ölçülerde bir evde bulunuyordu. Sandalyeler Hepplewhite ve halı Aubusson'du. Duvar kâğıdı Paris'te elle boyanmış, menekşe ve serulean mavisinden oluşan zarif bir kafes desenine sahipti.

Oda o kadar zarifti ki, atmosferi müşterilere kandırılmış yeterince düşünmek için olduklarını bir düzeltme görevi görüyordu.

Snowe'a bir mürebbiye arayarak iyilik yapmak. Dahası, Snowe'un şahsının ya da servetinin peşine düşen serseriler üzerinde de caydırıcı bir etkisi vardı.

Bay Reeve'in onun kişiliğinden olduğu kadar çevresinden de etkilenmediği belliydi.

"Size bir fincan çay ikram edebilir miyim?" Eugenia, onu törensiz bir şekilde kapıdan dışarı itmeye niyetlendiğini unutarak sordu.

Adam doğruldu ve döndü; adamın saf erkeksi gücü kadının içinden bir şimşek gibi geçti.

"Formaliteleri bir kenara bırakabilirsek minnettar olurum."

Hiç şüphe yoktu; kim olduğunu bilmeyen nadir müşterilerden biriyle karşı karşıyaydı.

Hem de hiç.

Oldukça büyüleyiciydi.

Ajansının cazibesi, bir asilzadeden doğma ve başka bir asilzadeyle evli olma hakkı sayesinde sahip olduğu rütbede yatıyordu. Muazzam mirası ona zarar vermedi, ancak kibar toplumdan sürülmek yerine bir iş yürüttüğü için "eksantrik" olarak kabul edilmesini sağlayan şey doğumuydu.

Dürüst olmak gerekirse, onun kendi adına utanç verici olduğunu düşünen birkaç kişi vardı. Yine de, onlar bile babasının bir marki ve son kocasının da bir vikontun oğlu olduğunu kabul ediyordu.

Bay Reeve *onun* bir mürebbiye olduğuna inanıyor gibiydi.

Eugenia, adamın sinirlerini bozduğunu fark edince dehşete kapıldı. Bu çok saçmaydı. O sadece başka bir müşteriydi, şikâyetinin gerektirdiği şekilde yatırılacak ya da ezilecekti. Penelope'nin işine son verdiği düşünülürse, ezilmesi gerekiyordu.

Her zamanki gibi kibar ama kararlı olacaktı. Bırakın ikinci bir mürebbiye, bir mürebbiye reddettiği ilk ebeveyn olmaktan çok uzaktı.

Oturdu ve başıyla onayladı. "Lütfen oturmaz mısınız?"

Onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Sanırım Bayan Lumley'i kovmak zorunda kaldığımı öğrenmişsinizdir. Başka birine ihtiyacım var."

"Memnuniyetsizliğinizin nedenini öğrenebilir miyim?"

Bay Reeve parmaklarını sandalyesine vurarak, "Ayrıntılara girmek için bir neden göremiyorum," diye cevap verdi. "Hoş bir kadın ama

yapmayacağım."

Eugenia, "Bayan Lumley, kesildiği için geri gönderebileceğiniz bir bardak süt değildir," dedi.

"'Pıhtılaşmış' onun için iyi bir kelime. Sizi suçlamadığımı açıkça belirtiyim. Ya da onu, bu konuda. Bayan Lumley'nin pıhtılaşmış doğasının suçu ailesinin ayaklarına atılmalıdır."

Ne zamandan beri Oxford papazları bir kadını düşündüren boğuk seslere sahipti -Eugenia *bunu* düşünmüyordu, çünkü düşünmüyordu. Yine de hocaları düzgün hecelerle konuşurken, Bay Reeve'in tınısı çakıllı bir tınıya sahipti. "Bayan Lumley'nin algılanan eksiklikleri hakkında daha açık konuşabilir misiniz?"

"Kardeşlerimle başa çıkmak için gereken irade gücüne ya da zekâya sahip değil." Yüzünden bir sabırsızlık ifadesi geçti. "Lizzie ve Otis ona düşkün olsalardı bunu hoş görebilirdim ama değiller. Bir mürebbiye tutabilir misiniz? En iyilerinin sizin için çalıştığını duydum."

"Evet, var," dedi Eugenia. "Ama genel bir kural olarak, çalışanlarımın görev yerlerini değiştirmem. Bayan Lumley'den memnun olmadığınıza göre, başka bir yerde mürebbiye arayabilirsiniz. Sizi birkaç saygın kayıt bürosuna yönlendirebilirim."

Sıradan bir müşteri bu açıklama karşısında paniğe kapılırdı ama Eugenia, Bay Reeve'in cephaneliğinde panik olmadığı izlenimini ediniyordu.

"Bana yeni bir tane vermeni tercih ederim." Ağzı bir gülümsemeye yukarı doğru kıvrıldı.

Eugenia bir saniyesini adamın gülümsemesinin kalbini hızlandırdığı gerçeğiyle boğuşarak geçirdi. "Bay Reeve, beni bağışlayın ama Snowe'un Kayıt Bürosu'nun doğasını anlamış gibi görünmüyorsunuz." Sesi kendini beğenmiş bir aptal gibi çıkmıştı ama ne yapabilirdi ki? Adam ne kendisi ne de şirketi hakkında hiçbir şey bilmiyor gibiydi.

"Sanırım haklısınız." Gözlerindeki hafif mizah fevkalade rahatsız ediciydi ama onu hafife alan beylerle karşılaşmak kesinlikle alışılmadık bir şey değildi.

Eugenia, "Mürebbiyelerim çok iyi eğitilidir ve çok talep görürler," dedi. "En iyi kreşlerde vazgeçilmez olarak kabul edilirler. Ebeveynlerin çocuklarını taşrada sakladıkları ve onlara bir mürebbiye bulamazsam yokmuş gibi davrandıkları biliniyor." Durakladı

ifadeyi vurgulamak için. "Size başka bir mürebbiye öneremem."

Bay Reeve gözünü bile kırpmadı. "Sadece bir tanesini ayırabilir misiniz? Lumpy'yi, yani Bayan Lumley'i göndermeden önce tanışma fırsatımız olmadı ama-"

Eugenia onun sözünü kesti. "'Lumpy?'"

"Çocuklar Bayan Lumley'i sevmediler," dedi özür dileyerek. "'Lumpy' son derece saygısızca bir sıfat," diye tersledi Eugenia.

"Bunu onun yüzüne karşı kullanmadıklarından oldukça eminim." Bunun yeterli olduğunu düşünüyor gibiydi. "Ama dediğim gibi," diye devam etti, "Bayan Lumley evime gönderilmeden önce sizinle tanışma fırsatımız olmadığı için, Londra'ya bir sonraki mürebbiyenin bu pozisyona daha uygun olmasını sağlamak için geldim. Dürüst olmak gerekirse, aslan terbiyecisi ile sihirbaz karışımı birine ihtiyacım var."

Eugenia, "Bunun imkânsızlığını boş verin; isteğiniz size mürebbiyelerimden birini emanet edeceğimi ima ediyor," diye karşı çıktı. "Aslan terbiyecinizi başka bir yerde aramanız gerekecek."

Cevap olarak ona hınzırca bir gülümseme daha verdi. Öyle bir gülümsemeydi ki bu, bir kadının ne isterse kabul etmesini sağlıyordu. "Önce size çocuklardan bahsedebilir miyim?"

Eugenia onu terk eden kadın için kuşkuyla karışık bir düşünce geçirdi. O gülümsemeye yenik düşmeden mihraba ulaştığına göre bir buz saçağı kadar iffetli olmalıydı. Yine nişanlısının onu oyaladığına şüphe yoktu.

Bu adam bir kadınla seviştikten sonra onu asla bırakmazdı. Eugenia bundan emindi.

Sessiz bir nefes aldı. Bugün ona ne olmuştu böyle? Son birkaç haftadır ofiste kapalı kalmanın bir reaksiyonunu yaşıyor olmalıydı. Temiz havaya ihtiyacı vardı.

"Lizzie dokuz yaşında," diyordu Bay Reeve. "Onu aşırı dramatik ve doğal olmayan bir şekilde hastalıklı olarak tanımlayabilirim."

"Hastalığı nasıl bir şekil alıyor?" diye sordu Eugenia. "Bir siyah bir peçe takıyor," dedi Bay Reeve.

Yıllarca çocukların tuhaflıklarını duyduktan sonra bile bu yeniydi.

"Sadece dul kadınların yas duvağı taktığını sanıyorum," diye devam etti Bay Reeve, "ama dokuz yaşındaki çocukların çoğu da çocuk masasında tavşan parçalayarak mürebbiyelerini bayıltmazlar."

"Parçalara ayırmak gibi mi?"

"Kesinlikle. Gerçi sanırım Bayan Lumley, Lizzie'nin tavşanın hayaletini çağırma girişimini daha rahatsız edici buldu," diye ekledi Bay Reeve, sanki sıra dışı bir şeymiş gibi.

"Anlıyorum," dedi Eugenia. "Anladığım kadarıyla büyü başarısız olmuş?" Bay Reeve'in ani sırtışı Eugenia'nın midesindeki korku alevlendirdi. "Hayalet tavşan ortaya çıkmadı, eğer kastettiğiniz buysa. Lizzie'nin kardeşi Otis sekiz yaşında ve çok daha geleneksel. Sonbaharda Eton'a gidecek, ama ikisi de hiç okula gitmediği için yetişmesi gerekiyor. önce."

Eugenia hayalet tavşanları düşünüyordu ama dikkati tekrar ona kaydı. "Okul yok mu?"

Ne? Kurtlar tarafından mı yetiştirilmişler? Bay Reeve'in ilk mektubunda sadece bir mürebbiyeye ihtiyacı olduğu yazıyordu, mucizevi bir işçiye ihtiyacı olduğu değil.

"Resmi eğitim yok," diye düzeltti. "İkisi de okumayı biliyor. Otis matematikte oldukça iyi görünüyor. Birkaç gün önce ahırda uygun oranlar sunan bir bahis defteri açtı."

"Hangi bahisler söz konusu?"

"Hangi atın en çok gübre üreteceği sorusu her seyis çocuğundan ha'pennies topladı."

Bir beyefendi bir hanımefendinin *yanında asla* dışkıdan bahsetmez ama tabii ki Bay Reeve onun bir hanımefendi olduğunu düşünmüyordu.

"Ta ki Otis'in seçtiği atına gecenin bir yarısı avuç dolusu havuç hediye ettiği ortaya çıkana kadar. Bahisler iade edildi," diye ekledi Bay Reeve.

"Amcam Thames Nehri Polisi'nin bir üyesi," dedi Eugenia. "Otis'le sert bir konuşma yapmasını sağlayabilirim. Beyefendilerin, bahis ne kadar ilginç olursa olsun, seyislerden para almayacağı konusunda kardeşiniz bilgilendirildi mi?"

"Bu çok iyi bir nokta," diye kabul etti Bay Reeve. "Belki de annemizin hayatının son on yılını gezici bir tiyatro topluluğunda geçirdiğini açıklamalıyım."

Oh, Tanrı aşkına.

Bay Reeve'in bir kontun gayrimeşru oğlu olduğunu biliyordu -tüm kibar toplum biliyordu-. Ama annesinin bir aktris olduğu bilgisi gizlenmişti.

İnsanlar annesini öğrendikten sonra Bay Reeve bir daha asla davet almayacaktı. Belli ki umurunda değildi - bu da annesinin neden onunla hiç tanışmadığını ve neden bir nüfus dairesi açan dul kadın hakkındaki dedikoduları hiç duymadığını açıklıyordu.

Aslında Reeve'in o kadar kibirli olduğunu tahmin ediyordu ki, toplumun onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile değildi.

Hayır, "kibirli" derken kendi yeteneklerini abartılı bulduğunu ima ediyordu. Eugenia onun kendisini diğer erkeklere göre abartmadan değerlendirdiğini seziyordu.

"Snowe'un mürebbiyeleri sadece zenginlerin ve unvan sahiplerinin çocuklarına mı ders veriyor?" diye sordu. Sesindeki bir nota, Eugenia'nın sinirlerinin tilki tarafından köşeye sıkıştırılmış bir tavşan gibi ilkel bir tepkiyle alevlenmesine neden oldu.

O tavşan değildi.

Ona en soğuk bakışını attı. "Kesinlikle hayır. Mürebbiyelerim birden fazla düzensiz evde bulunabilir; Clarence Dükü'nün beş çocuğu Bushy Park'ta Snowe'un üç mürebbiyesini paylaşıyor."

Gözlerindeki eğlence parladı ve üzerindeki tehlike havası kayboldu. "Ben Clarence'tan çok daha uygun biriyim. Evimde güzel Dorothea'nın bir benzeri yok."

Kraliyet dükünün metresine tembelce yaptığı çapkınca gönderme karşısında kalbi küt küt atmaya başladı.

"Evdeki eksiklikleriniz için takdir mi bekliyorsunuz?" Zayıf bir cevaptı ama bulabildiği tek şey buydu.

Ward saygın bir eski mürebbiyeye sataşmamalıydı ama Bayan Snowe karşı konulmazdı. Yanaklarındaki o şakayık pembesi haftalardır gördüğü en güzel şeydi.

Ne de olsa dul *kalmıştı*. Evli kadınlarla ya da ev halkının üyeleriyle asla flört etmezdi ama Lumpy'nin ağırlıklı hizmetleri için ona ne kadar para ödemiş olursa olsun, kadın onun hizmetçisi değildi.

"Sanırım arkadaşlık eksikliğimden bahsetmemeliydim," diye teklif etti. Kokusu çilek gibi tatlı ve ele avuca sığmazdı.

Tatlı kokan ama dili ekşiten minik meyveler.

"Beyefendiler arkadaşsızlıklarından yakınmazlar. Şunu da eklemeliyim ki, hanımefendilerin yanında dışkıdan da bahsetmezler."

Bir kahkaha attı. Gerçekten de çok şirret bir kadındı. "Ne düşündüğünüzü anlayabiliyorum Bayan Snowe. Bir mürebbiyeye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsunuz."

"Senin için çok geç," dedi yuvarlak bir sesle. "Daha da önemlisi, korkarım kardeşlerin için de geç. Kardeşin hiçbir eğitim almamışken nasıl Eton'a gidebilir ki?"

Ward, "Otis gereken her şeyi kısa sürede öğrenir," dedi. "Her iki çocuk da son derece zeki." Bir süre durakladıktan sonra isteksizce, "Onların yaşında başka bir çocuk tanımıyorum," diye ekledi.

Ona ilk kez mi gülümsedi?

Gülümsediğinde, tüm yüzü değişti.

Ward'ın vücudundaki her bir kemik -en mahrem yeri de dahil olmak sıcaklıkla alevlendi. Bayan Snowe'un gözleri, burnu, çenesi... her kadının sahip olduğu tüm sıradan özellikleri vardı. Ama o gülümseme, yüzünü Ward'ın şimdiye kadar gördüğü en güzel yüze dönüştürmüştü.

Belki de sıradan özellikler değildi.

Kırmızı dudaklar. Porselen ten. Ateşte yanan sonbahar yaprakları renginde saçlar.

Kadın konuşuyordu ve adamın onu dinlemesi gerekiyordu ama onun yerine - Ne halt ediyordu?

Eski bir mürebbiye de olsa, bir mürebbiyeyi arzulamak mı? Aklını kaçırmıştı. En azından dul bir kadındı; evli bir kadını arzularken bulursa kendinden gerçekten öğrenirdi.

Mia'yla birlikteyken bu çılgınlığı hiç hissetmemişti- Bu fikre rahatlayarak sarıldı.

Tüm bunlar eski nişanlısıyla ilgiliydi. Reddedilmişti. Bu aşırı arzu dalgası, o tatsız sürprizin sonucuydu.

Bu, kalbinin vücudunda yankılanan ısrarlı atışını açıklıyordu.

Mantıklı geldi.

Aşağı yukarı.

Kadınlarla yatmaktan her zaman zevk almıştı ve Mia'yla nişanlılığı sırasında aylarca süren çekimserliğin ona zarar verdiği açıktı. Bir metres edinmesi gerekiyordu.

Ya da belki neşeli, misafirperver bir fahişeden randevu alırsınız. Gineden başka bir şey beklemeyen ve zevkle şaşırarak bir kadın.

Çaba sarf ederek zihnini şimdiki zamana geri döndürdü.

Bayan Snowe, "Bayan Lumley ikisine de bilmeleri gereken her şeyi öğretebilir," diyordu. "Latince, tarih ve görgü kurallarının yanı sıra ev idaresi, tenis oynama ve pasta yapma gibi önemli beceriler konusunda da mükemmel bir öğretmendir."

"Pasta yap!" Ward dedi ki. "Neden onlara bu özel beceri öğretilsin ki?"

Eugenia, Bay Reeve'in yüzünün kırgın bir akranın yüzüne dönüşmesini izledi. Susan haklıydı: bir konda çok benziyordu.

"Sizi temin ederim ki," dedi, "kardeşlerimin mutfak becerilerine ihtiyacı yok. Çocukken peş peşe mürebbiyelerim oldu ama hiçbirisi mutfağa girmeye cesaret edemedi."

"Snowe'un çocuklarının hepsi pandispanya pişirmeyi öğreniyor," diye açıkladı Eugenia. "Pişirmek konsantrasyon ve hassasiyet gerektirir ve ciddi yaralanma potansiyeli vardır. Çocuklar bundan keyif alıyor."

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bıçaklar. Ateş. Sanırım buna bayılırdım."

Eugenia kendine rağmen, "Sanırım çok yaramaz bir çocuktun," diye ekledi.

"'Kötü' en sık kullanılan kelimeydi," diye önerdi. Gözlerindeki o parıltı yasaklanmalıydı. Kızın ayak parmaklarına kadar inen bir ürperti, küçük bir şok yaratmıştı.

Arada sırada önündeki köşeyi dönen bir beyefendiye göz ucuyla bakar ve omuzlarının ya da saçlarının ışıltısı ona kocasını ilk kez gördüğünde duyduğu heyecanı hatırlatırdı.

Burada parıldayan saçlar yok. Bay Reeve'in göz ucuyla bakmaktan başka bir şey yapmadığı belli olan dalgalı kahverengi bukleleri vardı. Muhtemelen uşak değildi.

Kesinlikle uşak değil, diye düzeltti, bir düğümle bağlanmış olan boyun örtüsüne bakarak. Bir beyefendinin düğümü değil, çocukların nasıl bağlanacağını öğrendiği bir düğüm.

"Snowe'un pastaları gizli bir şifre gibi bir şey oldu," dedi aceleyle. "Lizzie ve Otis'in okul arkadaşlarına uyum sağlayabilmeleri için mükemmel bir yol."

Bay Reeve omuz silkti. "Davranışları konusunda hiçbir endişe belirtisi göstermiyorlar ve aslında bir ret cevabı aldıklarında şaşırıyorlar. Pandispanya pişirme yeteneğinin sihirli bir tılsım olacağından şüpheliyim."

Eugenia, "Sosyal bağlar paylaşılan deneyimlerden doğar" dedi. "Olayların normal seyrinde, çoğu çocuk bir daha asla bir mutfak aletine dokunmayacak, yine de mutfak çalışanlarına karşı eskisinden daha saygılı olacaklarını umuyorum. Söylemeye çalıştığım şey, Bay Reeve, bence Bayan Lumley'i geri götürmelisiniz, eğer geri dönmeyi kabul ederse."

Kaşlarını çattı.

"Mürebbiye bekleyen yirmi kadar aile var," diye ekledi, "ve sanırım ikimiz de sizin acil bir ihtiyacınız olduğu konusunda hemfikiriz."

"Bayan Lumley olmaz."

Eugenia, "Mürebbiyelerimi sadece aşırı durumlarda değiştiririm," dedi. Ve kaşlarını kaldırarak, "Örneğin, bir mürebbiye dışarı çıktığı gün olağanüstü zorlayıcı bir vaaza katıldı ve daha sonra dans ve Fransızca derslerine tövbe etti. Onu bir Quaker evine yerleştirdim."

Bay Reeve, "Ben olsam buna aldırılmazdım," dedi. "Lizzie ve Otis'in On Emir'i, özellikle de büyük üvey kardeşini onurlandırmakla ilgili olanı hatırlatmaya ihtiyaçları olabilir."

"Öyle bir şey yok," diye belirtti Eugenia. "Demek istediğim, hiç kimse bir Snowe'un mürebbiyesini sırf ondan hoşlanmadığı için . Mesele 'hoşlanmak' değil."

"Gözyaşları ıslak bir köpeğin üzerindeki pireler gibi yuvarlanıyor," dedi Bay Reeve kesin bir .

Eugenia gözlerini kıstı. "Mürebbiyelerimden hiçbiri hiçbir koşulda bir köpekle kıyaslanmamalı. Ne de bir pireyle."

"Kardeşlerim yakın zamanda annelerini kaybettiler." Eugenia'ya onu bir an bile yanıltmayan ağlamaklı bir bakış attı. Susan haklıydı; istediğini elde etmeye alışkındı ve bunu nasıl elde ettiği konusunda hiç tereddütü yoktu. "Hıçkırma hıçkırma ağlayan bir mürebbiye -en ufak bir sıkıntıda bayılan- en hafif deyimiyse bir dezavantajdır."

Eugenia içini bir endişe kapladı. "Bayan Lumley'nin sinirlerinin bozuk olduğunu biliyorum, ama endişesinin sürekli ağlama biçimini alacağını düşünmezdim."

"Sözüme . Lizzie için iyi bir örnek değil.
Kız kardeşimin akli zaten ölümle meşgul."

"Bayan Lumley'i bir tavşanın içini boşaltırken bayıldığı için kınamak haksızlık olur. Muhtemelen pis bir iştir."

Omuz silkti. "Diğer herkes ayakta kalmayı başardı."

Bay Reeve'in sanki Eugenia'nın küçük kız kardeşini kınamasını bekliyormuş gibi meydan okuyan bir havası vardı ama Eugenia gülümsemesini engelleyemedi. "Lizzie çok sıradışı ve ilginç bir çocuğa benziyor, doğal bir filozof gibi bir şey."

Neredeyse çocukluğunda matematiğe duyduğu ilgiyi itiraf edecekti ama vazgeçti.

"Kız kardeşim kemik oluşumu ve kan dolaşımı hakkında ilgi çekici bir teoriye ulaştı. Yanıldığından neredeyse eminim ama bunun pek önemi yok."

"Keşke yapabilseydim-" diye başladı Eugenia, ama sözü kesildi.

Bay Reeve onun isteğini son kez reddetmek üzere olduğunu açıkça fark etti. Yüzü değişti, tüm esprisi kayboldu, ağzı sert bir çizgi halinde incelendi. Öne doğru eğildi ve kadının gözleriyle buluştu.

"Çocukların baba tarafından ailesi yok ama anne tarafından büyükanneleri Lizzie ve Otis'in vasisi olmak için baskı yapıyor. Benim düzensiz doğumum göz önüne alındığında, güçlü bir davası var."

"Ah canım," dedi Eugenia.

"Lizzie'nin peçesini çekip almaya çalıştı ve kız kardeşimi ancak saatler sonra tavan arasında saklanmış halde bulabildim. Otis'in çok bağlı olduğu Jarvis adında bir evcil hayvanı var ve büyükannesi Jarvis'in ortadan kaldırılmasını talep etti."

Eugenia kaşlarını çattı. "Bir köpek ya da kedi, yas tutan bir çocuk için harika bir arkadaş olabilir. Eğer isterseniz, ben-"

Yine kısa kesildi. "Jarvis bir sıçan."

"Bir fare," diye yankılandı Eugenia belli belirsiz. Kemirgenlerden çok korkardı, genç bir kızken fare ısırtığı yüzünden neredeyse ölüyordu.

Bay Reeve, "Jarvis ahıra sürülürse, Otis de onu takip edecektir," dedi. "Ebeveynlik tecrübem yok ama Lizzie'nin peçesini zorla almanın iyi bir fikir olmadığına inanıyorum."

Eugenia başını salladı.

"Büyükanneleri Bayan Snowe cadalozun teki ve çocukların terbiye edilmesi gerektiğine inandığını çoktan ifade etti. Bunu isteyip istemediği pek önemli değil: birkaç yıl içinde hem babalarını hem de annelerini kaybeden çocuklar için uygun bir vasi değil."

Eugenia, "Çok iyi bir argümanda bulunuyorsunuz," dedi ve ekledi, "Mürebbiyelerimin hiçbir koşulda bedensel ceza uygulamıyor."

"Bir mürebbiyeye ihtiyacım var," dedi, gözleri hâlâ sinir bozucu bir güçle onunkilere odaklanmıştı. "Bana Bayan Lumley'i vermek üzere bir sözleşme imzaladığınızda, bana tam da bunun sözünü vermiştiniz. Sürekli gözyaşı bir kadın Lordlar Kamarası'nı evimin Lizzie ve Otis'i yetiştirmek için uygun bir yer olduğuna ikna edemez. Ziyaretleri sırasında büyükannelerine karşı durabilecek, omurgalı bir mürebbiyeye ihtiyacım var."

O haklıydı.

Eugenia, "Penelope Lumley'nin başarılı olacağına inanıyordum çünkü sevgi dolu ve geleneksel davranışlar için mükemmel bir model," diye açıkladı. "Bu koşullar altında onun ideal olmadığını görüyorum. Size onun yerine geçecek birini bulacağım." Tereddüt etti. "Çocuklar hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı? Sekiz ve dokuz yaşındalar, yanılıyor muyum?"

"Evet."

"Belki bana peçe hakkında daha fazla bilgi verebilirsiniz?"

"Siyah dantel, Lizzie'nin omuzlarına kadar düşüyor. Onu sadece yemek ve inceleme için çıkarıyor."

Eugenia ani bir sızı hissetti, genç bir kızken kendisinin de nasıl anne özlemi çektiğini hatırladı. "Annesini umutsuzca özlüyor olmalı," dedi usulca.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Bay Reeve.

Bu garip bir cevaptı ama Eugenia'nın araştırmaya vakti yoktu; Düşes'in, Eugenia'ya bir şey söyleyemeyeceğinin farkındaydı.

Villiers randevusuna varmıştı. Bir düşes bekletilmez.

"Sana yeni bir mürebbiye bulmak için elimden geleni yapacağım," diyerek elini uzattı. "En fazla üç gün içinde."

Hızlıca elini sıktı. "Minnettarım Bayan Snowe. Pazartesi günü döneceğim."

Dördüncü Bölüm

İki gün sonra, akşamın erken saatlerinde

Eugenia, Susan'ın masanın üzerine bıraktığı nüfus dairesi için önerilen ilana baktı. SNOWE'UN . . . ROYAL WARRANT OF APPOINTMENT (KRALİYET ATAMA İZNİYLE) yazısı en üstte, süslü bir şekilde yazılmıştı.

Altında bir ressam onun profilini çizmişti - süslemelerden oluşan bir haleyle.

Çok kötü bir benzerlik değildi, gerçi hizmetçisi o sıkı bukleyi tanıyamazdı. Eugenia saçlarına hafifçe dokundu, gevşek buklelerinin bir kafasına dönüşmediğinden emin olmak için.

"*Lady's Magazine* onay istiyor," dedi Susan. "Ve öğleden sonra postası geldi."

O sabahki postanın üstüne koydu, hala dokunulmamıştı.

İlanın alt kısmında, Eugenia'nın portresinin altında, kendinden geçmiş bir anne ellerini göğse doğru kaldırıyordu. OH, RHAPSODY! SEVGİLİ KIZIM BİR LORDLA NİŞANLANDI!

"Bu kadının Bayan Giffon-Giles'a benzemesi mi gerekiyor?" Eugenia sordu. "Çünkü benzerliğini basılı olarak keşfetmekten hoşlanacağından şüpheliyim."

"Kesinlikle hayır! O hanımefendi hepimizin mutlu annelerini temsil ediyor."

"En azından kızları lordlarla evlenenler," diye düzeltti Eugenia. "Bu gerçekçi olmayan beklentileri beslemez mi?"

"Sadece geçen sezon, bizim sorumluluğumuzdaki kızlar yeni Leydi Bartholomew, Leydi Festers ve Leydi Mothrose oldular. Herkes bilir ki mürebbiyelerimiz bir kızı herkesten daha iyi yetiştirir."

Eugenia ilanı masanın üzerine itti. "Sanırım bu iş görür." İmajının kullanılmasından nefret ediyordu ama gerçek şu ki, bir lordun dul karısı olarak duruşu, kayıt bürosunun başarısının belkemiği idi.

Hiç beklenmedik bir anda kalbi ufak bir sarsıntı geçirdi. Nasıl dul kalabilirdi *ki*? Yedi yıl sonra bile bu hâlâ imkânsız görünüyordu. Elbette Andrew her an o kapıdan içeri girebilirdi-

"Genevieve Bell, Villiers Düşesi'nin yanına gitmeyi kabul etti ama Bath'da yaşlı teyzesinin yanında olduğu için bir ay beklemeleri gerekecek," dedi Susan, düşüncesini yarıda keserek. "Alithia Midge Oxford'da Bay Reeve'e katılacak, ama ancak Michaelmas dönemi başlayana ve kardeşi Eton'gidene kadar ona her ay yeniden yerleşim ikramiyesi ödemeyi kabul ederse."

"Mükemmel," dedi Eugenia, düşüncelerini günümüze geri çekerek.

"Postayla bir not gönderip Bay Reeve'in bizi evinde ziyaret etmesini isteyeceğim.

ilk fırsatta," dedi Susan. "Yoksa doğrudan bir ulak göndermemi mi tercih edersiniz?"

"İkincisi," dedi Eugenia. "Onun hesabına yaz."

Bay Reeve'e olan olağanüstü ilgisi kesinlikle yorgunluğun bir sonucuydu. Adam gözlerinde bir parıltıyla odaya girdiğinde hafifçe başı dönmüş gibi hissetmişti.

Onu tekrar göreceği düşüncesiyle biraz kararsız hissetmesi çok doğaldı. Sakin, soğukkanlı ve profesyonel olacaktı.

"Doğru," dedi Susan. "Şeri zamanı geldi." Odanın diğer tarafına doğru yöneldi. Son birkaç yıldır ikisi de günün sonunda bir kadeh şarabı paylaşmayı alışkanlık haline getirmişlerdi.

Hangi eve hangi mürebbiyenin gönderileceğini belirlemek ve bir hafta sonra bu mürebbiyelerin gönderdiği tavsiye isteyen mektuplarla uğraşmak her zaman kolay değildi. Herhangi biri rutin olarak yatağını ıslatan bir çocukla başa çıkabilirdi, ama örneğin duvarlara işeyen bir çocuk?

Snowe'lar, diğer bir deyişle Susan ve Eugenia, tavsiyelerde bulunmak zorunda kaldılar. (Bu durumda, karar vermek için iki kadeh şeri içmek gerekti.

rüşvetle çocuğu bir lazımlığa çekene kadar bir kreş duvarının geçici olarak feda edilmesi gerektiğini söyledi).

"Düşünüyordum da," dedi Susan, ikisi de arka bahçeye bakan açık Fransız kapılarının önüne yerleştikten sonra, "ikimizin bu kadar iyi arkadaş olması ne kadar tuhaf."

"Bunu hiç de tuhaf bulmuyorum," diye Eugenia.

"Babam bir beyefendiydi, ama siz asilsiniz."

Eugenia omuz silkti. "Babamın Lord Strange olduğunu ya da Broadham Markisi yapılmadan önce öyle olduğunu unutuyorsunuz. Asıl unvanının hakkını kesinlikle verdi."

"Sen ve ben arkadaşız ve bu bize birbirimize gerçekleri söyleme hakkı veriyor, çünkü arkadaşlar böyle yapar."

"Hiçbir şey duymak istemiyorum," dedi Eugenia hemen. Zaten duymaya da ihtiyacı yoktu. Herkes ona tek bir gerçeği tekrar tekrar söylemişti. Büyük olasılıkla Susan düşman kampına taşınmıştı.

Hepsi kocasını unutmasını, Andrew'u unutmasını istiyordu.

Üvey annesi Harriet, Londra'yı en son ziyaret ettiğinde, "Bırak gitsin," demişti, sanki Andrew köşede bekliyormuş ve onu daha sıcak bir iklime tatile göndermek Eugenia'ya kalmış gibi.

"Nefesinizi boşa harcamanıza gerek yok," diye ekledi Eugenia. "Ne söyleyeceğinizi biliyorum. Babam ve üvey annem son altı yıldır üstüme erkek atmaktan başka bir şey yapmadılar. Bazen Harriet'in Londra'daki evlerini tek bir nedenle açtığını düşünüyorum: Beni yeni koca adaylarıyla tanıştırmak için."

"İyi niyetli. Hayatının geri kalanında yalnız yaşamak istemediğine emin misin?" Susan şarabını yudumladı. "Bayan Selfridge'in bize gönderdiği şişe bu mu? Elma dokunuşu çok hoş."

"Büyük olasılıkla," dedi Eugenia ilgisiz bir şekilde. Mutlu müşteriler onlara her zaman takdirlerinin bir nişanesini gönderirlerdi. "Yalnız yaşamaktan hoşlanıyorum."

"Yalnızlık."

"bakarsanız, öyle değil."

Susan ona şaşı bir bakış attı. "Sakın bana benim bilmediğim bir sevgilin olduğunu söylemeye kalkma, çünkü yatakta olmadığın her an bu ofiste olduğunu biliyorum."

"Belki de yatağında bir yoldaşım vardır," dedi Eugenia cesurca. Şarap başını döndürmüştü ve hoş bir baş dönmesi hissediyordu.

Susan homurdandı. "Buna cevap vermeye tenezzül bile etmeyeceğim. Bu sezon yalnızca iki ya da üç etkinliğe katıldın."

"Dans ettiğim herkes çocukları hakkında homurdanıyor," diye itiraf etti Eugenia. "Hoşlanabileceğim tek erkek Villiers Dükü ve o da babam yaşında. Mutlu bir evliliği olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Majesteleri son derece çekici," diye onayladı Susan. "Onunla ne zaman dans etsem, neredeyse balo salonunun zemininde bir su birikintisine dönüşüyorum."

"Şimdi düşünüyorum da," dedi Eugenia, "Villiers, Sally'nin papaza aşık olmasına sevinmiş olmalı. Kızlarının o kadar şımarık olduğundan yakınıyordu ki, ahıra gidip çalıştırmak uçan bir domuza binmeleri gerekiyordu."

"Saçmalık," dedi Susan. "Majesteleri o alaycı bakışını takınıyor ve Sally'ye çılgınca minnettar olduğunu söylemeyi kendine yediremiyor. Keşke Villiers gibi bir adamla tanışabilseydim, ama yirmi yaş daha genç biriyle."

"Daha neşeli birini bul," diye önerdi Eugenia. "Andrew beni güldürürdü ama Villiers'in karısına müstehcen bir fıkra anlattığını düşünemiyorum, ya siz?"

"Kesinlikle hayır. Ama ona Villiers'in düşesine baktığı gibi, sanki onun için hayatını feda edecekmiş gibi bakarsa kimin umurunda olur ki?"

Eugenia içini çekti. "Andrew bana hep bakardı." Ve benim için hayatını ortaya koydu, diye ekledi sessizce.

"Öldüğü için üzgünüm Eugenia, ama kocanın duygusal bakışlarının ve kaba kelime oyunlarındaki becerisinin anısına hayatının geri kalanında yalnız kalmayı gerçekten istiyor musun?"

"Andrew'un ölümünü atlatmam uzun zaman alıyor." Diğer her dul bir, belki de iki yıl yas tutardı. Ama o, aradan yedi yıl geçmesine rağmen hâlâ ölen kocasının hayalini kuruyordu.

Dün gece Bay Reeve'le ilgili, hiçbir şeyle ilgisi olmayan ve hemen unutmak istediği çok uygunsuz bir rüya görmesi dışında.

"Sen sadık bir insansın," dedi Susan. "Bay Snowe sizinle evlendiği şanslıydı. Ama ona yas tutmanızı ister miydi?"

tüm hayatım boyunca?"

"Bunu kim biliyor?" Eugenia çaresizce sordu. "Çok kolaymış gibi konuşuyorsun, Susan. Sen ve Harriet, hatta babam. Andrew ilk öldüğünde korkunç şeyler düşünmüştüm."

Susan ayak parmaklarını oynattı. "Aşk uğruna hayatına son vermek son derece aptalca olurdu. Juliet'in hep saçma olduğunu düşünmüşümdür."

"Katılmıyorum. O çok gençti ve bu tür bir keder" -Eugenia sesini kesin tuttu- "her şeyi senden koparıp alan bir fırtınanın içinde olmak gibidir: tüm isteklerini ve hayallerini, giysilerini, umutlarını, geleceğini. Gitmiş."

"Başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm," dedi Susan. "Ama *seni* koparıp almadı. Süpürülmedin, uçurumdan düşmedin. Juliet'in on üç yaşından da büyüktün. Daha yaşayacak elli yılın var, belki de daha fazla."

"*Elli*," diye tekrarladı Eugenia'ya sivri bir bakış atarak. "*Yalnız*."

"Benim yaşımdasın ve bırak iki kez, bir kez bile kalbini vermedin!"

Susan başını çevirdi ve Eugenia'nın gözleriyle karşılaştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bir kadının hiç evlenmemiş olması aşık olmadığı anlamına gelmez. Eugenia bunu biliyordu.

Tanrı aşkına, opera dansçıları ve fahişelerin yanı sıra en şüpheli şöhrete sahip aktrisleri ağırlayan partilerle ünlü bir evde büyümüştü. Hanımlar -tabiri biraz gevşek kullanırsak- her zaman birilerine aşık olurlardı ve evlilik nadiren söz konusu olurdu.

Susan, "İkinci bir koca bulmayı düşünmenin zamanı geldi," dedi.

"Tekrar evlenirsem ne olacağını biliyor musun?" Eugenia şeriden bir yudum daha alarak sordu. Boğazından aşağıya doğru yanarak aktı.

"İşe gülümseyerek ve gözlerinin altında halkalarla mı geliyorsun?"

"Susan!"

Susan pişmanlık duymadan omuz silkti.

"Sunaktan döndüğüm an, kocam Snowe'un evinin sahibi olacaktı. Annemden kalan mirasa, çeyizime sahip olacaktı."

Babamın bana verdiği ve Andrew'un anlaşması. Andrew'un evliliğimiz için aldığı evin sahibi olacaktı."

"Peki, ama-"

"'Ama' diye bir şey yok. Bir kadının kendi mlk üzerinde hiçbir yasal hakkı yoktur. Eğer bu şirketi İngiltere'de türünün en iyisi olacak şekilde kurduysam ve bunu bir adama oyuncağı olarak, dilerse satması için teslim edeceksem lanetleneyeğim." Eugenia sesinin şiddetli bir tona yükseldiğini fark .

Susan bardağını bitirdi ve yere koydu. "Doğru."

"Doğru' ne?"

"Tekrar evlenmek istemiyorsun."

"Kabul etmelisin ki iyi bir sebepten ötürü."

"Snowe's'un başında bir erkek olması fikrinden kesinlikle hoşlanmıyorum. Ama bu sonsuza kadar yalnız yaşayacağın anlamına mı geliyor? Sonsuza kadar yalnız mı *kalacaksın*?"

Eugenia kuru bir sesle, "Anladığım kadarıyla arkadaşlığımızdan bahsetmiyorsunuz," dedi.

". "

"Peki ya sen?" Eugenia sordu. "Senin bir tane bile kocan olmadı. Birçok erkek seninle evlenmek isterdi ve sakın bana eyizin olmadığını söyleme. Maaşını ben ödüyorum ve yıllardır benimle alışyorsun. eyizin birçok erkeğin mal varlığından daha büyük olmalı."

Susan başını salladı. "Villiers Dükü'ne uzaktan yakından benzeyen biriyle hiç ve tanışsam bile şu anki tarzlar için fazla şişmanım."

"Değilsiniz; çok lezzetlisiniz ve doğru erkek her kıvrımınıza bayılacaktır."

Asistanı bu fikri reddetmek için elini salladı. "Yani, evlenmek istemiyorsunuz. Ama bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Hayır," dedi Eugenia ihtiyatla.

"Bir sevgili edinmelisin," diye açıkladı Susan. "Snowe'un itibarını zedelememek için gizlice. Bu şekilde devam edemezsin, Eugenia, gece gündüz çalışarak. Böyle yaşanmaz."

"Neden *ben* seiliyorum?" Eugenia itiraz etti. "Sen de benim kadar çok alışyorsun ve bana yatağında bir erkek olduğunu söyleme, çünkü ben

asla inanma!"

"Yapamam," dedi Susan iç çekerek. "Papazın kızı olmak ve bekâret... yakışıklı bir adamla yatağa girmek istesem bile, bu iki engel boynumda değirmen taşları gibi asılı duruyor. Ama *sen* özgürsün, Eugenia."

"Özgür mü?" Hiç bu şekilde düşünmemişti.

"Kocan yok, çocuğun yok ve kusursuz bir itibarın var. Kendini memnun edebilirsin."

"Sanırım ..." Eugenia başladı.

"Ya öyle olacak ya da kendisi için hiç zevk almayan sıkıcı bir kadına dönüşecek," dedi Susan.

Eugenia kendini şaşırtarak, "Bunu düşüneceğim," dedi. Ama içinden bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordu. Snowe's'u başarılı kılmanın zorluğu dikkat çekici bir şekilde dikkatini dağıtmıştı.

Ama artık ajansı Londra'nın en iyisiydi. Yeni bir meydan okumaya ihtiyacı vardı.

Yine de, bir balo salonuna girip bekâr erkeklerden istediğini seçebileceği hissine kapılmıştı.

Ne tür bir meydan okumaydı bu?

Beşinci Bölüm

*Aynı gecenin ilerleyen
saatlerinde Fawkes
House
Wheatley, Oxford yakınında*

Ward kalemini bıraktı ve esnedi. Bütün gün ve gecenin yarısında, kendisine ilk servetini kazandıran sürekli kâğıt silindirine bir buhar makinesi eklemek için çalışmıştı.

Alışılmadık derecede ılık bir bahar gününün sıcaklığını üzerinden atan evin derinliklerinden gelen bir gıcırtı duydu.

Farklı bir gıcırtı onu kütüphanenin kapısına yöneltti. "Mutfağa mı gidiyorsun?" diye sordu merdivenlerden inen ince beyaz hayalete.

"Hayır," dedi kız kardeşi Lizzie, bariz olanı açıklayan bir insanın sabırlı havasıyla. "Ben arka merdivenlerde değilim, değil mi?"

Ward kapıyı daha da iterek açtı ve kenara çekildi.

Çocukken babasının malikanesinde dolaşarak uykusuz geceler geçirmişti; görünüşe göre kardeşleri de aynı eğilime sahipti. Uygun zamanda yatağa girdiler ve bir süre için derin bir uykuya daldılar. Otis'i görmemişti ama bir gece önce kardeşi kütüphanede birkaç saatini inşa etmekte olduğu bir fare kapanı üzerinde çalışarak geçirmişti.

Lizzie sakın bir tavırla, "Seninle konuşmaya geldim," dedi ve onun yanından kütüphaneye doğru yürüdü.

"Sizi peşesiz gördüğüme ne kadar memnun olduğumu söyleyebilir miyim?"

Duvaksız Lizzie, büyüyünce anneleri Leydi Lisette kadar güzel olacağına söz verdi. Elbette bu, kız kardeşinin bir şapkacı kadar çılgın olacağını göstermiyordu. Tıpkı anneleri gibi.

"Annem her zaman bir hanımefendinin kıyafet seçimlerinden bahsetmenin uygunsuz olduğunu söylerdi, özellikle de bu seçimler biraz orijinalse."

"Dikkat çekmek istemeseydin giymezdin," dedi Ward, onu kanepeye kadar takip ederek.

"Takıyorum çünkü yüzümü dünyaya göstermek için bir neden görmüyorum.

Rahibeler de aynı şekilde hissediyor."

"Bence peçelerinin İsa'nın gelini olmalarıyla bir ilgisi var."

Lizzie, "Peçe yararlıdır," diye ısrar etti. "Örneğin arı beslemek istersem ne olacak? Her neyse, seninle önemli bir konu hakkında konuşmam gerekiyor."

"Evet?"

Lizzie, "Senin evlenmen gerektiğine karar verdim," diye açıkladı.

"Yapmamayı tercih ederim," dedi Ward ona. Çocuklarla ilişkilerinde dürüst olmaya ya da en azından onlara açıkça yalan söylememeye karar vermişti. Hatırladığı kadarıyla Leydi Lisette'in gerçeği çarpıtma konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı. Otis ve Lizzie'nin farklı bir modelden faydalanabilecekleri fikrindeydi.

"Otis'in bir anneye ihtiyacı var."

Bir kadının varlığından faydalanacak tek kişi Otis değildi; Lizzie kardeşinden sadece bir yaş büyüktü. Üvey annesinden bahsetmeyi düşündü ama ya kız kardeşi onları babasının kapısına bırakmak istediğini düşünürse?

İstenmeyen köpek yavruları gibi at onları. Öyle olmazdı.

Bunun yerine, "İnsanların pratik nedenlerle evlenmeleri gerektiğine inanmıyorum," dedi.

"Pratik olmayan sebep nedir?"

"Aşk."

Lizzie bir süre sonra, "Anlayabiliyorum," dedi. "Hata yapmak kolaydır. Seyislerden biri Otis'e nişanlının senin taşaklarına bir tekme attığını söylemiş. Bu pek hoş bir şey değildi."

Ward, "Bu tam olarak doğru değil," dedi ve ekledi, "Bayanlar göbekten bahsetmez."

Lizzie omuz silkti. "Şiddete başvurmak hiç hoş değil. Onunla evlenmemiş olman iyi bir şey."

"Katılıyorum," dedi Ward, kalkıp doğrudan sürahidenden konyak içmesinin kötü bir örnek oluşturup oluşturmayacağını merak ederek.

"Umarım ayağı kırılır," dedi Lizzie. "Sana yardım edebilirim."

"Çarpık ayak konusunda mı?"

"Hayır, bir eş bulmakla."

Ward ciddiyle, "Bunu takdir ediyorum," dedi. "Ancak, kendi başımızın çaresine bakabileceğimizi umuyorum - tabii ki bir mürebbiyenin yardımıyla."

"Bir eş Otis'i senin yalnız ölmeyeceğine ikna eder. Geriye bir tek sen kaldın, görüyorsun. Ailen yok."

Yine ölüm konusuna dönmüşlerdi. Bir şekilde hep ölüm konusuna geliyorlardı; dün gece kaplanların ceylanlarla kahvaltı ettikleri ayrı bir cennetleri olup olmadığı ya da bir kaplanın cennette oruç tutması gerekip gerekmediği hakkında uzun bir tartışma yapmışlardı.

Lizzie, kaplanların yemek yemesine izin verilmezse buranın cennet gibi olmayacağı görüşünü dile getirmişti. Bu, Ward'un özel bir kavrayışa sahip olmadığı zor bir konuydu. Daha da endişe verici olanı, Lizzie'nin sadece kaplanlar için bir cennet düşünmediği açıktı.

Ama şimdi daha net bir noktaya varmıştı.

"Yalnız değilim," diye söz verdi. "Sana üvey annemden, babamdan ve diğer üvey kardeşlerimden bahsettiğimi hatırlıyor musun? Onlar İsveç'ten döner dönmez seni tanıştıracam. Tabii bir de büyükannemiz var."

"Büyükannemizden hoşlanmıyorum," dedi açıkça.

"Ailem üç ay içinde Londra'ya dönecek." Saydığından değil tabii. "Dün gece en az bir hafta boyunca ölümden bahsetmeyeceğine dair bir kural koymamış mıydık?"

"Bunu bir kural olarak görmüyorum," dedi Lizzie. "Daha çok bir öneri."

İşte sorun tam da buradaydı. Ailesinin soyundan gelen bir şey, kuralları sadece önerilere dönüştürüyordu.

"Yarın yeni bir mürebbiye ile dönmeyi umuyorum."

"Lumpy iyi kalpliydi," dedi Lizzie, sanki yeni ölmüş bir tanıdığından bahsediyormuş gibi. "Sadece küçük şeyler için büyük şeyleri göz ardı etme eğilimi vardı."

Ward dünyanın tersine döndüğüne dair sinir bozucu bir kaniya kapıldı; Lizzie gelmeden önce İngilizce cümleleri hep gramer kurallarına göre anlardı. "Ne büyük şeyler?" diye sordu.

"Otis'in bahis planına çok üzüldü, oysa bunu bir ustalık, hatta beceriklilik örneği olarak görebilirdi."

"Bayan Lumley bunu etik bir hata olarak değerlendirdi."

"Bu küçük bir şey. Olayın daha büyük kısmına bakabilir ve Otis'in korktuğunu ve bu yüzden yatağının altında para biriktirdiğini görebilirdi."

Ward sessizdi.

İçgüdülerine pek sık sahip olmadığı için, sahip olduğu nadir içgüdülere itaat etmeye çalıştı. Uzanıp kız kardeşini kanepeye çekti ve bir kolunu ona doladı. Bir an için kaskatı kesildi ve sonra ince, yumrulu vücudu ona yaslandı.

"Kardeşinize, büyük parçalar söz konusu olduğunda, benim servetimin gerçekten çok büyük olduğunu söyleyebilir misiniz? Ve vasiyetimi çoktan değiştirdiğimi ve tüm mirasın ikinize kalacağını?"

Lizzie bunu düşünürken oda çok ama çok sessizleşti.

Bir süre sonra Ward yere baktı ve onun uykuya daldığını gördü. Koyu renk kirpikleri soluk teninde uzanıyordu. Bakmak için bir an durdu, çünkü onu nadiren o yanık peçe olmadan görüyordu.

Büyük bir güzellik vaat ediyordu. Şu anda çok zayıftı ve yüzü uykuda bile çok gergindi.

Onları gibi korkunç bir anneye sahip olmanın verdiği öfke makul bir tepkidir. Sadece kadın öldüğünde bu öfkenin gidebileceği hiçbir yer yoktur.

Ward Lizzie'yi kucağına aldı ve yukarı, yatağına taşıdı.

Otis sürünerek Lizzie'nin yatağına girmişti. Ward onu dikkatle yanına yatırdı ve sanki hayatları boyunca birlikte uyumuşlar gibi dar yatağa yerleşmelerini izledi.

Gezici bir tiyatro karavanında fazla yer olamazdı.

Battaniyeyi çenelerine kadar çekti. Bir anne -gerçek bir anne- her birine bir öpücük verirdi. Bunun doğru olduğunu biliyordu çünkü babası üvey annesiyle evlenir evlenmez Roberta yatmadan önce onu öpmek için odasına girmeye başlamıştı.

Hatırladığı kadarıyla bundan hoşlanmamıştı. Ya da en azından o zaman şikayet etmişti.

Eğilip Otis ve Lizzie'ye öpücükler verdi.

Altıncı Bölüm

*20 Nisan
Pazartesi
Snowe'un Kayıt
Defteri*

Ward Cavendish Meydanı'na yarım saat kadar erken varmış, ancak kayıttaki hizmetçi Bayan Snowe meşgul olduğu için beklemesi .

On dakika içinde kendini bir züccaciye dükkânında kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi hissetti. Beş saatini bir yolcu otobüsünde kapalı kalarak geçirmişti; yapmak istediği son şey oturmaktı. Odanın içinde huzursuzca dolaştı, cılız altın ve pembe mobilyalar, çizmelerine işlemeyi amaçlayan havlayan köpekler gibi yaklaşıyor gibiydi.

Çenesini ayarladı. Sırf oda boğucu ve kapalı diye oradan ayrılırsa lanetlenirdi. Bu his, İngiltere'nin en kötü hapishanesinde geçirdiği zamanın iğrenç bir sonucuydu sadece. Tüm bu kadınsı dağınıklığın ortasında yaşasaydı delirirdi. Nişanlılığının sona ermesine sevinmek için iyi bir neden. Bu bir cehennemdi.

Yeni bir mürebbiye bulmak, eş bulmaktan çok daha kolay.

Tek yapması gereken Bayan Snowe'u yerine birini vermeye ikna etmektir. Nişanlısının yerine birini mi? Bu arada, bir dükle mutlu bir evliliği olan nişanlısının mı?

O kadar kolay değil.

Daha da önemlisi, nişanının fiyaskoyla sonuçlanması kadınları ne kadar az anladığını ortaya çıkarmıştı. Mia'yla birbirlerine aşık olduklarına gerçekten inanmıştı.

Geriye dönüp baktığında, buna inanmak için kendini kandırdığını söylemek daha doğrudu. Mia'ya aylarca kur yaptığını, onu öpmesi için nazikçe ikna ettiğini, ona asla uygunsuz bir şekilde dokunmadığını, onu elde etmek için sabırsızlığını dizginlediğini düşündüğünde çenesi hâlâ istemsizce sıkılıyordu.

Ancak düğününden bir gece önce Mia'nın akrabalarından biri tarafından hapse atılmıştı. İki hafta sonra kaçmış ama nişanlısı çoktan Pindar Dükü ile evlenmişti.

Meğer Mia onu beri seviyormuş. Yaşasın onun lütfu.

Ward, Mia'nın başka bir erkeğin peşinden koştuğu gerçekte, birbirlerine karşı hissettikleri duygulara inanmak için kendini kandırmıştı.

Hizmetçi yeniden ortaya çıktığında Ward bir gece önce vardığı sonuca varmıştı: Evlenmeden önce çocukların *büyükannesine* -büyükannesine- karşı sahip olduğu her silahı kullanacaktı.

Hayır, bu doğru değildi. Eğer isterse, kızı Leydi Lisette'e çocukken yaptığı ziyareti halka anlatarak onu tehdit edebilirdi. Lordlar Kamarası Lisette'in deliliğinin ayrıntılarını duymaktan zevk alırdı.

Ama o bunu yapmayı reddetti. Deli olsun ya da olmasın, Lisette onun annesiydi ve ona saygı borçluydu.

Ward, Bayan Snowe'un ofisine, yüksek otların arasında volta atan aç bir kaplan kadar sinirli bir şekilde girdi. Eğer bir kuyruğu olsaydı, onu bir o yana bir bu yana sallıyor olurdu.

Daha önce oturdukları sandalyelerin yanında onu bekliyordu, zarif vücudu pencerelerden gelen güneş ışığıyla aydınlanmıştı. Kızıla çalan altın sarısı saçları, bir erkeği iğnelerini çıkarıp yere atmaya cesaretlendirecek kadar düzgün bir şekilde başının yığılmıştı.

Birden kendini daha iyi hissetti. Sırtındaki gerginlik azaldı. Acenteliğinin en iyisi olmasına şaşmamalı; insan içgüdüsel olarak bu kadının tüm enerjisi ve parlak zekasıyla her sorunu çözebileceğini hissediyordu.

Ona doğru yürüdü ve elini sıkmak için uzattı. "İyi günler Bay Reeve. Nasılsınız? Lizzie ve Otis?"

"Son birkaç günü atlattık Bayan Snowe. Bizim için bir mürebbiye bulduğunuzu miyim?"

Bayan Snowe başını salladı. "Sanırım öyle. Adı Alithia Midge. Bayan Midge'in herhangi bir nedenle ağladığını hayal etmek çok zor ve aynı derecede önemli olarak, Otis'i güz dönemine hazırlama konusunda tamamen yetenekli."

Masasından bir tomar kâğıt aldı ve onu bir sandalyeye oturttu. "Lütfen sözleşmeyi okumak için zaman ayırın; aklınıza gelebilecek her türlü soruyu yanıtlamaktan memnuniyet duyarım."

Oturdu ama belgeyi okumadı. "Bayan Lumley ile ilgili olandan farklı mı?"

"Evet. Bayan Midge'in maaşı Bayan Lumley'inkinden çok daha yüksek, çünkü Bayan Midge hem çok deneyimli hem de kardeşinizi Eylül ayında Eton'a girebilecek standartlara getirmek için tüm kaynaklarına ihtiyacı olacak."

Ward ilk birkaç sayfaya göz atarak, "Yeterince makul," dedi.

"Anlaşma aynı zamanda kendisine normalde bir mürebbiyenin ayırabileceğinden daha fazla zaman ayırmasını sağlıyor."

Son sayfaya bakarak, "Sicil daha büyük bir ücret talep etmiyor mu?" diye sordu.

Bayan Snowe başını salladı. "Ücretim her zaman aynıdır, durum ne olursa olsun. Biz sadece mürebbiyeleri işe yerleştirmeyiz; onları bir ailede çalıştırdıkları süre boyunca destekleriz. Bazılarının daha fazla yardıma ihtiyacı olurken bazılarının hiç olmaz. Her şey dengelenir."

"Sanırım bu mantıklı."

"Mürebbiyeler evin ve çocukların yükünü taşırlar, bu yüzden maaşlarını pozisyonun karmaşıklığına göre ayarlarım. Bayan Lumley yatıştırıcı bir ortama ihtiyaç duyan iki kırılgan ve sevimli yetimin bakımı ile görevlendirildi. Bu özel görev için çok uygundu."

Bayan Snowe'un gözleri gizli bir mizahla parlarsa da her şeyi doğrudan söyleme tarzı vardı. Ward, tavşan ruhunun hokkabazlığı sırasında orada olsaydı, bayılmak yerine kahkahalara boğulacağından şüpheleniyordu.

"Lizzie ve Otis ne sevimli ne de kırılganlar," diye kabul etti. "Bayan Midge'in özel şartları hak ettiği yönündeki değerlendirmenize katılamayacağım."

Ona gülümsedi. "Çocuklar sizin gibi bir vasileri olduğu için çok şanslılar."

"Onları şanslı olarak tanımlamazdım," dedi Ward, sesine sertlik girmişti. "Annemizin ölümü ile tiyatro grubunun evime gelişi arasında üç ay geçti çocuklar kelimenin tam anlamıyla kapımın önüne bırakıldı. Var olduklarından bile haberim yoktu."

Annesinin çocuklarını sevdiğinden ya da onlara iyi davrandığından şüphe duyduğunu eklemedi.

Eugenia, Bay Reeve'in gözlerinin kahverengi olduğunu sanıyordu ama şimdi yanık kehribar rengine dönüşmüşlerdi.

Ki bu tamamen alakasızdı.

"Annenizin nasıl öldüğünü sorabilir miyim?"

"Çocukların anlattığına göre, akciğerlerinden rahatsızlanmış ve iki gün içinde ölmüş. Bana bir not yazarak onlara bakmamı istemiş ve kocasının vasiyetini de göndermiş. Ve tiyatro topluluğunun yöneticisine, topluluk Oxford'u bir sonraki ziyaretinde onları bırakması talimatını verdi."

Eugenia'nın karnında bir öfke kıvılcımı yandı ama annesinin kusurları Bay Reeve'in suçu sayılmazdı. "Çocukların babası ..." Durakladı ve nazikçe ekledi, "Anladığım kadarıyla o da vefat etmiş. Onu tanıyor muydunuz?"

"Evet." Yüzü taş kesilmişti.

"Lizzie ve Otis'in düzensiz ebeveynlikleri sosyeteye girmeleri zor olacak." Bu yetersiz bir ifadeydi. Bay Reeve gayrimeşruydı ve görünüşe göre kardeşleri de benzer şekilde dezavantajlıydı. Son derece varlıklı ve bir kontun oğlu olduğu için her yere girebilirdi, tabii gitmek isterse.

Ancak genç erkek ve kız kardeşleri o kadar şanslı olmayacaktı. Otis Eton'da zor zamanlar geçirecekti ve Lizzie'nin iyi bir evlilik yapma umudu sıfırdı.

Bay Reeve boğazını temizledi. "Bildiğiniz gibi Vikont Darcy neredeyse iki yıl önce öldü." Sesi acımasızdı. "O ve benim

annem evlendi." Eugenia'nın
ağızı açık kaldı. *Vikont Darcy*
mi?

Merhum Lord Darcy on beş yaşındayken, bir dükün kızı olan çok daha yaşlı bir kadınla birlikte evden kaçmasıyla ün salmıştı. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldular ve yaklaşık bir yıl önce ölüm haberi gelene kadar kendisinden haber alınamadı.

Bunu, onu evinden kaçıran baştan çıkarıcı kadınla ilgili bir dizi tatsız - ama sürükleyici- ifşaat izlemişti. Annesi Darcy'nin ölümünden bu kadını sorumlu tutmuş ve bu görüşünü toplumdaki herkesle paylaşmaktan çekinmemişti.

"Lord Darcy! Anneniz -yani çocukların annesi-"

Çenesi gerildi. "Leydi Lisette Elys, dördüncü Gilner Dükü'nün kızıydı. Benim aksime, Lizzie ve Otis meşru bir çift, ancak hiçbir şekilde sıradan sayılamayacak bir Gretna Green eşleşmesinin ürünü."

Pekala.

Bu her şeyi değiştirdi.

Yoksa öyle miydi? Lizzie ve Otis, -kürek kürek diyelim- yumurta gibi çatlak olmasıyla ünlü bir kadının çocuklarıydı. Eugenia, Leydi Lisette'in gezici bir tiyatro grubuyla geçirdiği on yılı bilmiyordu ama Leydi'nin reşit olmayan bir çocuğu baştan çıkarması hararetle tartışılmıştı.

Ne de olsa otuz yaşından fazlaydı ve Lord Darcy de bunun ancak yarısı kadardı. Sosyete aylarca bunun dedikodusunu yapmıştı.

"Özür dilerim," dedi, bir vuruş geç kalmıştı.

"Açıkçası, çocuklar topluma tanıtıldığında annemizin kimliği ortaya çıkacak. Sanırım keşfedilmeyeceğini ummak çok fazla olurdu."

"Leydi Lisette'i sahnede kimsenin tanımamasına çok şaşırdım."

"Bunu çocuklara sordum. Görünüşe göre saçlarını siyaha boyamış ve yüzüne her zaman bolca boya sürmüştü."

Eugenia onun kasvetli yüz ifadesini hafifletmek için saçma bir istek duyuyordu ama gerçeklerden kaçış yoktu. Leydi Lisette tüm yanlış yönleriyle büyüleyiciydi; kimse onu akrabası olarak kabul etmek istemezdi.

"Çocuklar doğduktan sonra Oxford'daki görevimden istifa ettim," dedi Bay Reeve, sesinde herhangi bir tonlama yoktu. "Üniversitenin bir ahlak davası var ve zaten ailemin düzensiz birlikteliğine göz kırpmıyorlardı. Popüler basında bir er kadar iğrenç olarak tasvir edilen bir anne bardağı taşıran son damla olurdu."

"Kimseye söylemem," diye teklif etti.

"Teşekkür ederim, Bayan Snowe. Sizin gibi bağlantıları olan bir kadın Almack's'a girmeden bile dedikodu yayabilir. Ben oraya hiç gitmedim."

Eugenia

yapmıştı.

Birçok kez.

"Sanırım toplantı odasını zaten biliyorsunuz; tanıdığım tüm hanımefendiler kadar hanımefendisiniz. Küçümsemek istemem," diye devam etti, kendini daha da derine sokarak.

"İltifatınız için minnettarım," dedi Eugenia ve bunu marki olan babasına söylemek için sakladı. Onun gerçek bir hanımefendi kadar hanımefendi olduğu fikri karşısında kahkahalarla gülecekti.

Boğazını temizledi. "Bunu düşünmüş olmalısınız ama annenizin gizli evliliği, Otis'in babasının unvanı ve mülkünün yasal varisi olduğu anlamına geliyor." Şu anki -ya da yakında görevden alınacak olan- vikont, sevimli bir keçiyi andıran gür sakallı, iri yarı bir adamdı.

Bay Reeve başını salladı. "Merhum Lord Darcy'nin vasiyetini kanıtladıktan sonra Chancery Mahkemesi beni vasi olarak atadı. Eski Vikont, Otis reşit olana kadar mülkün bakımını üstlenmeyi kabul etti."

"Orada yaşamak istemiyor musunuz?"

Bay Reeve başını salladı. "Benim de hatırı sayılır bir mal varlığım var ve o da işini iyi yapıyor gibi görünüyor. Adamlarım Otis'in mülküne elbette göz kulak olacaklar ama adam gerçekten insanlara düşkün ve evi ve arazileri iyi durumda tutuyor. Onun unvanını, arazilerini ve mesleğini tek bir hamlede alma fikrinden hoşlanmıyorum."

Eugenia başını salladı.

"Asıl sorun, çocukların anne tarafından büyükannesi Gilner Düşesi'nin Temsilciler Meclisi'nde özel bir dava açmış olması.

Lordlar, çocukların ve mülkün vesayetini kendisine devredecek."

"Düzensiz doğumunuz nedeniyle mi?" Eugenia sordu. Majesteleri kibar toplum kurallarına çok bağlıydı. Aslında, Eugenia'nın artık "ticarete atıldığına" göre tondan tamamen uzak durması gerektiğini düşünen küçük bir grup duldan biriydi.

"Kesinlikle. Savunmasına yanıt olarak birkaç hafta içinde bir duruşma yapılacaktır."

Eugenia dikkatle, "Majesteleri güçlü bir kadın," dedi.

Ağzı alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bir hanımla evlenmeyi düşündüm -herhangi bir hanımefendi- gecikmeden, gayri meşruluğumu telafi etmek için, ama bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum."

"Bu şartlar altında kur yapmak zor olurdu," diye kabul etti Eugenia, gülümsemesine izin vermeyerek.

Bu hiç komik değildi.

Biraz komikti.

"Ama doğum koşullarınızın Lord Darcy'nin vasiyetini bozmak için yeterli olduğundan şüpheliyim," dedi. "Bence Chancery Mahkemesi mümkün olduğunca babanın isteklerini yerine getirir."

"Evet, ama geçen yıl hapse atıldım. Nişanlımın amcası tarafından yasadışı bir şekilde hapsedildim ama düşes bu vasilikten men edilmemi talep etmeyi planlıyor."

Eugenia gülme isteğini kaybederek, "Bu korkunç," dedi.

"Pindar Dükü, eski nişanlımın kocası, benim adıma tanıklık edecek."

Eugenia gözlerini kıstı. "Gilner Düşesi'nin, biricik kızı henüz on beş yaşındayken Lord Darcy'yle kaçmış olmasına rağmen kibar toplumun bir hakemi gibi davranması sizce de tuhaf değil mi?"

Ward omuz silkti. "Bunu ona karşı kullanmamayı tercih ederim. Ne de olsa merhum Lord Darcy'nin vasiyeti kanıtlandı. Çocukları kendi konumlarına göre yetiştirme becerisini gösterebilirim, babalarının isteklerini yerine getirmek mantıklı olacaktır."

Eugenia, aşağılayıcı yaşlı kadına karşı savaş açmanın iyi bir mürebbiyeden daha fazlasını gerektireceğini sezmişti ama

Yardıml etmek için yapabileceği hiçbir Şey yoktu. "Eton'a kabul edilmesi için Otis'in adını gönderdiniz mi?"

"Daha iyi," diye cevap verdi Bay Reeve, o hızlı gülümsemesiyle. "Otis'in babasının anısına büyük bir bağış gönderdim. Darcy benden sadece iki yıl öndeydi."

Bay Reeve müstakbel üvey babasıyla Eton'da mı okumuŐtu? Dünya küçük ve tuhaftı.

"Otis'in Eton'da zorlanmadan dolaştığını görebiliyorum," diye ekledi. "Sorun yaratan Lizzie. Sanırım onu okula gönderebilirim ama diğer kızlarla uyum sağlayamaz."

Eugenia kabul etmek zorunda kaldı. "Lizzie baŐlığını nereden aldı?"

"Leydi Lisette'in Leydi Macbeth'i oynamak için giydiği kostümün bir parçasıydı." Bayan Snowe'un gözleri sempati içinde eridi. "Bu çok üzücü."

Ward, Lizzie'nin neden peçe taktığından emin değildi ama bunun annesine daha yakın hissetmek istediği için olduğunu düşünmüyordu. Bir kere, annesinden hep "Leydi Lisette" diye söz ederdi.

Bayan Snowe boğazını temizledi. "Anladığım kadarıyla anneniz küçük roller oynamıyormuŐ."

"Leydi Lisette anladığım kadarıyla tüm baŐrol kadın rollerini üstlenmiŐ. Kleopatra ve benzerleri. Sanırım Lizzie yaldızlı bir Mısır başlığı takmadığı için Şanslıyım."

"Bayan Midge çok yönlü ve yaratıcıdır," dedi Bayan Snowe, sanki kendine güveniyormuŐ gibi bir sesle. "Onu yarın size göndereceğim; öğleden sonra geç saatlerde gelmesi gerekiyor."

Bununla birlikte, ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Ward da onu takip etti. Bayan Snowe'un kalçalarının sallanıŐı baş döndürücüydü.

O . . . Hayır.

Saygıdeğer bir duldu. Yasadışı bir ilişkiyi düşünecek bir kadın değildi. Bunu herkes anlayabilirdi.

Bayan Snowe kapıda durdu. "Bayan Midge'in çocuklarınızı tanımaktan büyük keyif alacağına inanıyorum."

"İç organları görünce bayılma ihtimali var mı?" Ward, Lizzie'nin daha fazla parçalara ayırma planı olduğunu düşünmüyordu.

"Alithia Midge'in Vahiy Kitabı'nda anlatılan olaylardan bile korktuğunu hayal edemiyorum." Bayan Snowe cevap verdi.

"Muhtemelen Dört Atlı'ya bir fincan çay ikram ederdi."

Bununla birlikte, kapıyı açtı ve onun gitmesinin beklendiğini açıkça belirtti.

"Lizzie ve Otis iyi olacak," dedi ve elini bir an için hafifçe onun elinin üzerine koydu. "Çocuklar alışılmadık yaşam düzenlerine katlanma konusunda oldukça iyidir. Aslında, sakinlik bıkkın yetişkinler üretir."

"Bu onların geleceğı için iyiye işaret."

"Başka bir şey var mıydı, Bay Reeve?"

Ward ona her şeyi anlatma dürtüsüne kapıldı: Lizzie'nin keder yerine öfkeyle dolu olduğunu, Otis'in annesinden hiç bahsetmediğini ve kafayı parayla bozduğunu.

Lizzie'nin sihirli güçleri olduğuna inanıyor gibi görünmesi ve Otis'in para kazanmak yerine almakta etik bir sorun görmemesi, her ne kadar beyefendiler ikisini de yapmasa da.

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ."

Bayan Snowe bir mürebbiyeydi ama belli ki aynı zamanda bir hanımefendiydi. Belki de bir papazın kızıydı.

Derin bir reverans yapıyordu mesela. Şu göğüs.

Kimse bunu görmezden gelemezdi.

Şaşırtıcı bir şekilde Bayan Snowe elini sıkmak için değil öpmek için uzattı, sanki bir baloda birbirlerinden ayrılıyorlarmış gibi.

Ward en iyiler tarafından eğitilmişti - babasının unvanı bunu sağlıyordu - bu yüzden bir selam verdi ve elini öptü.

Dudakları kızın tenine değdi ve yine o zor kokuyu aldı.

Tatlı meyveler, sıcak kadın ...

"Az önce ne dediniz Bay Reeve?" diye sordu şaşkın bir ses.

Yüksek sesle mi konuşmuştu?

Ward teftişe çıkmış bir askerin aceleciliğıyle doğruldu. "Hoşgörünüz ve cömertliğiniz için minnettarım," dedi, muhtemelen fazla abartarak.

Ama ona tekrar gülümsedi, yani öyle görünmüyordu.

Bir erkeğın o gülümsemeyi tekrar görebilmek için ne kadar saçmalayabileceğini fark etmek moral bozucuydu.

Yedinci Bölüm

*Ertesi gün Fawkes
House
Wheatley*

Ward'ın uşağı Cyrus Gumwater, büyük bir evde beklenebilecek, buyurgan, görkemli bir uşak değildi. Onun yerine, ellisine merdiven dayamış başarısız bir mucitti ve bir o kadar da huysuzdu. Uzun boylu ve sırik gibiydi, siyah kaşları saçlarıyla belli belirsiz bir uyum içinde yukarı ve yana doğru uzanıyor gibiydi.

Ward, Gumwater'ın "Arktik Bölgeler için uyarlanmış uçan bir hava makinesi" tasarımına rastlamıştı ve onu bir kar yığınının içine yüzüstü inmektense katır sırtında inmenin daha iyi olduğuna ikna ettiğinde adamın hayatını kurtardığını düşünüyordu.

Bu günlerde Gumwater boş zamanlarını ev için geliştirilmiş bir turşu çatalı ve Ward'ın tek bir şemsiyesi olmasına rağmen birden fazla şemsiye için portatif bir tutucu gibi şeyler yaparak geçiriyordu.

Eğer .

İcatları bir yana, Gumwater iyi bir uşaktı ve Fawkes Evi'ni iyi ayarlanmış bir saat gibi sorunsuz çalıştırmayı başarıyordu. Ward'un Mia için aldığı evdi, çünkü nişanlı beylerin büyük bir taş yığını satın alıp bir çocuk odası kurmaları beklenirdi. Şanslıydı: eğer evlenirse, evi vardı ve çocuk odası zaten doluydu.

"Bayan Midge geldi," dedi Gumwater şimdi.

Ward bir buhar makinesi şemasından başını kaldırarak, "Onu içeri alabilirsin," dedi.

Bayan Snowe sözünü tutmuş ve yeni mürebbiyeyi hemen göndermişti. Onun asla sözünden dönmediğini hissediyordu.

Mia'nın aksine.

Konuyla en ufak bir ilgisi yoktu.

"Bayan Midge yolculuktan sonra kendini tazeliyor." Bunu anlamlı bir duraklama izleyince Ward kalemını bıraktı.

Gumwater, "O da o kadınlardan biri," dedi. Ward bir kaşını kaldırdı.

"Yönetici bir kadın. Her gün kahvaltıda taze keçi sütü isterdi."

"Eminim biraz bulabilirsin? Gerekirse bir keçi besleyebiliriz sanırım."

Evle birlikte dönümlerce arazi de gelmişti. Bir sürü keçileri olabilirdi. Onları resim galerisinde bile barındırabilirlerdi - oraya ne asması gerekiyordu? Rahmetli annesinin on beş yaşındaki sevgilisine sarılmış bir portresini mi? Ya da ahlaksız olduğu gerekçesiyle kendisine dava açan büyükannesinin mi?

Gumwater kaşlarını çattığında, kaşları mutfak bahçesini çevreleyen çit gibi tek bir çizgi haline geldi. " keçi sütü değil. Tenis kortunun nerede olduğunu sordu ve ona biraz bakımsız olduğunu söylediğinde, en geç yarın ya da ertesi gün hazır olması gerektiğini açıkladı."

Ward, "Sanırım Bayan Snowe tenisten bahsetti," dedi.

Kendisini Bayan Snowe'u düşünürken bu kadar sık bulması onu şaşırtmıştı. Evet, çok hoş bir kadındı. Hatta güzeldi. Ve tatlı. Elbisesinin yuvarlak kalçalarına nasıl yapıştığını düşünmek bile onu-

Gerçekten mantıksızdı. Londra'ya gitmeli ve her bekâr beyefendinin yaptığını yapmalıydı: Bir opera dansçısı bulup Knightsbridge'de bir eve yerleştirmeliydi.

Kırmızı bukleli bir opera dansçısını seçmezdi çünkü bu ... olurdu.

Hayır.

Gumwater tenis kortu hakkında gevezelik ediyordu ve Ward onun şikâyeti hakkında genel bir fikir edinmeye başlamıştı. Ev düzenine gözyaşları içinde boyun eğen Bayan Lumley'nin aksine, Bayan Midge bu düzene meydan okumaya niyetliydi.

O ve Gumwater zaten çarpışmışlardı ve Gumwater kaybetmişti.

Garip bir isim, Alithia Midge.

Bayan Snowe'a verilen ismin ne olduğunu merak etti. Muhtemelen gösterişli bir şeydi; tecrübelerine göre toplumun kenar mahallelerinde büyüyen insanların görkemli isimleri oluyordu.

Georgette, belki. Marguerite. Wilhelmina.

Rosamund. Bu uygun olurdu, saçının uyumlu. Abartılı bir isim ona yakışırdı. Soylu hanımlara verilen isimlerden daha egzotik bir şey.

Örneğin "Mia" kısa boylu ve hanım hanımcıktı, tıpkı eski nişanlısı gibi. O evlilikten kurtulduğu için şanslı olmasının bir başka nedeni de buydu. Karısını öperken boynuna kramp girebilirdi.

Georgette Marguerite Wilhelmina Snowe -ya da adı her neyse- bir kadına göre uzun boyluydu. Ona, hafif yırtık pırtık, kadifemsi yaprakları ve derin bir parfümü olan bir kır çiçeğini hatırlatıyordu.

"Gumwater," dedi, "kadınlar bugünlerde yerlerini bilmiyorlar" şeklinde özetlenebilecek bir söylevi bölerek.

"Evet, efendim."

"Bayan Snowe ve sicil dairesi hakkında ne biliyorsunuz?"

"Yok bir şey efendim," dedi uşak hemen. "Bir kadın tarafından yönetilen bir ofis.

Bu konuda daha fazla konuşmayacağım."

Ward, "Yeşil bir hurmadan ısırık almış gibi görünüyorsun," diye gözlemledi.

Kapı açıldı ve uzun boylu, zayıf bir kadın içeri girdi, lacivert bir elbise giymişti ve boynunda göze çarpmayan gümüş bir haç vardı. İlgisiz ve son derece yetkin görünüyordu.

Bir bakışta Bayan Snowe'un haklı olduğunu anladı: Bayan Midge gözyaşı dökmeyecekti.

Aslında, bu özel mürebbiyenin Vahiy Kitabı'ndaki olaylara tepkisi üzerine bahse girmesi istenseydi, Bayan Midge'in

Günlerin sonunu müjdelemek için gökten yağan herhangi bir sayıda atlı.

Ward ayağa kalktı ve elinin hızlı şekilde sıkıldığını gördü.

Bayan Midge, sanki bir donanma gemisinde göreve hazır olduğunu bildiriymiş gibi, "Kapsamlı bir şekilde bilgilendirildim," diye açıkladı.

Ward şaşırılmış bir halde, "Gerçekten de," dedi.

"Bahis çetesinin kapatılması gerekecek. Beyefendiler kendilerinden aşağı olanlardan üç beş kuruş alarak kazanç sağlamazlar. Bu yaygındır." Açıkçası, kaba eğilimlerin kökü kazınacaktı, tıpkı yuvarlanmış bir çimenlikteki karahindibalar gibi.

Ward irkilmemeyi başardı. Lizzie ve Otis'i uzun zamandır tanımıyor olmasına rağmen, çocukların içgüdülerinin kendisinininkiler gibi incelikten yoksun olduğundan emindi.

Çocukken kendisinin de en az sekiz mürebbiyesi olmuştu ve hiçbiri, kardeşinin de miras almış gibi görüldüğü para kazanmaya olan tatsız ilgisini ayıklamayı başaramamıştı.

Ward daha önce kâr ve zarara bu kadar odaklanmış bir çocukla karşılaşmamıştı. Aslında, çoğu yetişkin erkek Otis'in şiddetli hırsına sahip değildi.

Bayan Midge, "Annem babamın ölümü sırasında peçe takmıştı," diyordu. "Kederli anlarda insanın yüzünü örtme isteğini anlıyorum. Şiddetli egzersizler sırasında olmasa da peçeye izin vereceğim."

Ward kız kardeşini bir tenis kortunda zıplarken hayal etmeye çalıştı ama başarılı olamadı. "Ne Lizzie'nin ne de Otis'in tenis oynamayı bilmediğinden eminim."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Bayan Midge, beklenmedik bir şekilde elini tekrar tutup bir kez daha sıkarak. "Kendimin mucizeler yaratabileceğine inanıyorum, ancak önce hiç mucize yaratmaya için bundan emin olamıyorum. Tanrı bizi daha güçlü kılmak için sınar."

Ward'ın bu doktrinel konuda bir fikri yoktu ama neyse ki Bayan Midge aynı fikirde olduğunu belirtmek için duraksamadı.

"Çocuklarınızla birlikte katılabileceğiniz sağlıklı bir aktivite seçmelisiniz" dedi. "Temiz hava aile uyumu için büyük bir kolaylaştırıcıdır."

Kolaylaştırılmaya ihtiyaçları var mıydı? Ward, iki hafta bile olmamış olmasına rağmen, Lizzie ve Otis sanki sonsuza dek onunla birlikte yaşamış gibi hissediyordu.

Babası ve üvey annesi İsveç'e diplomatik bir görevi kabul etmek için çok uygunsuz bir zaman seçmişlerdi. Kral Gustav tavşan beyinli bir aptaldı ve babasının diplomatik becerilerinin bunu değiştirmek için pek bir işe yarayacağını düşünemiyordu.

"Tenis yok," dedi. "Kendimi küçük bir topun peşinde koşarken göremiyorum. Sanırım onlara balık tutmayı öğretebilirim."

Kâhyaya öyle bir bakış attı ki Gumwater anında ileri atıldı.

Bayan Midge, "Suçlamalarımla şimdi tanışmaktan memnun olurum," dedi. Açıklamalara çok yatkın görünüyordu. "Gumwater, beni tanıştıırırsan sevinirim."

Kâhya Ward'a doğru eğildi, sert duruşu sessiz bir sitemi ima ediyordu.

"Biliyor musun Gumwater, sana bir saç toniği önerebilirim," dedi Bayan Midge, odadan çıkarken berrak ve etkileyici bir sesle. "Delilah'yla karşılaşmadan önceki Samson'a olan benzerliğinizi yumuşatacaktır elbette."

Kapı arkalarından kapanırken Ward odaya hâkim olan devasa ahşap masaya küçük bir tekme attı. "Oradan çık Otis ve bana ne düşündüğünü söyle."

Otis saklandığı yerden sürünerek çıktı ve doğruldu. "Bakın ne yaptım, efendim."

Bir çeşit kirli tahta kutuydu. "Nedir bu?"

"Bu bir fare kapanı," dedi Otis. "Fare bu rampadan yukarı çıkıyor, görüyorsunuz, ve bu delikten düşüyor. Orada olduğunu fark etmiyor, çünkü tülbentin ağırlığını taşıyamayacağını bilmiyor."

"Neden o rampayı çıkıyor?"

"Çünkü kutunun içinde bir parça peynir var!" Otis tülbenti kaldırdı. "Gördün mü?"

"Bu peynire benzemiyor."

"Mösyö Marcel korkunç derecede cimridir, bu yüzden banyo süngerimin bir köşesini kullanıyorum. Kokulu bir peynirle ovma, bir fareye yemek için para harcamaktan daha iyidir."

"O senin yeni mürebbiyen."

"Evet, duydum," dedi Otis, tamamen umursamaz bir tavırla. "Bu tuzak için altı peni alacağım, efendim, ne ? Sanırım

piyasada oldukça fazla para kazanabilir." "Bu miktarı öder miydiniz?"

"Hayır, ama farelerle yaşamayı umursamıyorum."

Ward, "Bir farenin tülbent tarafından kandırılacağından şüpheliyim, çünkü kendini dengesiz hissedecektir," diye belirtti. "Jarvis ne düşünüyor?"

Bayan Lumley'nin görevden alınmasının nedenlerinden biri, uzun bıyıkları ve parlak siyah gözleri olan tombul bir sıçan olan Jarvis'in ahırlarda yaşaması konusunda ısrarcı olmasıydı.

Otis bir omzuna astığı küçük kanvas çantaya bakarak, "Jarvis uyuyor," dedi. "Ama ne demek istediğini anlıyorum." Kirli parmağını rampada gezdirdi ve tülbentin üzerinde durdu. "Kıpırdıyor."

Ward, "Yukarı çıkıp Bayan Midge'le tanışsan iyi olur," dedi. "Sizi çocuk odasında bulmayı umuyor."

"Birazdan yukarı çıkacağım. Eğer içeriye bir rampa koyarsam, bir kayanın üzerinde dengede durursa, fare ona basar ve rampa aşağı düşer. Kutunun içinde sıkışıp kalırdı."

"Muhtemelen," dedi Ward, kendini bu işe adamamayı tercih ederek. Kör bir fare bile kandırılabilirdi ama bir parça banyo süngerini peynir sanması için çok aç olması gerekirdi.

Otis, "Rampa için daha fazla odun gerekecek, bu yüzden yedi peni alacağım," dedi ve kapiya doğru ilerledi.

"Balık tutmayı öğrenmek ister misin?" Ward sordu.

Otis durdu ve başını eğdi. "Pek sayılmaz. Lizzie'nin bir balığı incelemekle ilgileneceğini tahmin ediyorum. Ama öldüğünü görmek hoşuna ."

Ward, "Onu bir kova suyun içinde tutabiliriz," dedi.

"Ölürken nefes nefese kalıyorlar. Balıklar için pek iyi bir his olduğunu sanmıyorum. Lizzie bundan hoşlanmazdı." Kapıdan sıvıştı.

Otis annelerinin ölümü hakkında tek kelime etmemişti. Tek bir kelime bile. Bu normal miydi? Ward'un hiçbir fikri yoktu.

Anneleri öldüğünde kardeşinin orada olmadığına eminim. Yoksa o sırada tek odalı bir karavanda mı yaşıyorlardı? O bile bilmiyordu. Sorması gerekip gerekmediğini de bilmiyordu.

Böyle bir trajediyi araştırmak mı daha iyiydi, yoksa anıların solup gitmesine izin vermek mi?

Bu kesinlikle bir uzmana sorulacak bir soruydu.

Sekizinci Bölüm

*Fawkes House
Wheatley
Çarşamba, 22 Nisan 1801*

Sevgili Bayan Snowe,

Bayan Midge'in geldiğini duyduğunuza sevineceksiniz. Belli ki kardeşlerim için büyük emelleri var. Kardeşlerimin yatmadan önce dua etme alışkanlığı olmadığı ortaya çıktığında bir ön çatışma yaşadılar, ancak Bayan Midge galip geldi ve ev bunun için daha kutsal.

Otis bana kendi tasarladığı bir fare kapanı gösterdi, böylece Bayan Midge'in arzuladığı yüksekliğe ulaşamazsa, Londra'da gelişen bir iş olduğuna inandığım fare avcılığı yaparak geçimini sağlayabilir.

Sizce ne Lizzie'nin ne de Otis'in geldikleri günden beri annelerinden bahsetmemeleri normal mi? Bildiğiniz gibi Leydi Lisette ne düşüncelerinde ne de davranışlarında geleneksel değildi. Şampanya kadar köpüklüydü ve iyi anlamda değil. Bir kirpi daha iyi bir anne olabilirdi.

*En sadık hizmetkarınız, Edward
Reeve*

Not: Sana verilen ismin Georgette ya da Rosamond olduğuna karar verdim.

Eugenia'nın müşterileri zaman zaman ona notlar gönderirlerdi, örneğin bir oğul evin tenis kupasını kazandığında ya da bir kız onu yendiğinde

okçulukta talipler. Bu mektup tamamen farklıydı.

Nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışıyordu ki kapı açıldı ve Susan'ın başı görüldü. "Bekleyen ailelerimizin bir listesini yapıyorum ve yirmi üç mürebbiyemiz eksik. Gelecek ay için yeni bir eğitim kursu planlayalım mı?"

Eugenia kayıt bürosunu ilk açtığında kendini bu işe vermişti. Eğitim kursları düzenlemekten ve yeni mürebbiyelerinin dünyaya açılıp fikirlerini uygulamaya koymalarını izlemekten çok hoşlanmıştı.

Ancak şimdi mesleğinin zirvesine ulaşmıştı ve bu işi giderek daha yorucu buluyordu. Elindeki mektup yığınının itti ve ayağa kalktı.

"Sanırım yapmalıyız. Gel bir bardak şeri iç. Zaten geç oldu."

Eugenia, Andrew'un annesine ait olan kesme camdan bir sürahinin yanına gitti. İki bardak şeri doldurdu ve birini Bay Reeve'in mektubuyla birlikte Susan'a uzattı. "Şuna bir göz at."

"Bu çok arsızca!" Susan bir an sonra haykırdı.

"Nasıl yani?" Eugenia yakındaki bir sandalyeye çöktü ve altın şarabından sağlıklı bir yudum aldı.

"Siz saygıdeğer bir dulsunuz."

"Sadece tavsiye istiyor."

Susan homurdandı ve mektubu geri verdi. "Söylemeliyim ki, Eugenia, bazen senin tepeler kadar yaşlı olduğunu düşünüyorum, bir an sonra da manastıra kapanmış bir rahibe kadar saf oluyorsun."

Eugenia mektubu tekrar gözden geçirdi. "Burada müstehcen bir şey yok, soyadıyla ilgili o uygunsuz yazı dışında." Eğer üvey annesi Londra'da olsaydı, mektubu ona gösterebilirdi. Ama Harriet taşradaydı ve Eugenia sık sık ziyaret etmek istemesine rağmen bir yıldır bunu başaramamıştı. Bir yıldan fazla.

Neyse ki sevgili babası ve Harriet, çocukları ve köpekleri de yanlarında sürükleyerek sık sık Londra'ya onu görmeye geliyorlardı.

Her nasılsa, son birkaç yıl içinde Eugenia'nın dünyası hem genişlemiş hem de daralmıştı. Genişledi, çünkü tonun kadın tarafının çoğu onun sicilinden geçiyordu ve daraldı çünkü balolara veya partilere katılmak için nadiren zamanı oluyordu.

Her gününü ofisinde Susan'la birlikte geçiriyor, çalışanlarından birini evlerine yerleştirmeden önce akli başında olup olmadıklarını anlamak için çoğu zaman sonuçsuz kalan bir çabayla ebeveynlerle görüşüyordu.

"Bay Reeve'in onunla bir *ilişkiye* girebileceğime inanması mümkün mü sizce?"

Susan kahkahalarla güldü. "Sence de sana kur yapıyor olması daha olası değil mi? Ne de olsa Londra'daki en kusursuz üne sahip kadının günaha yönelmeyi düşündüğünü bilmiyor."

"*Günah mı?*"

Susan, "Senin seçtiğin bir beyefendiyle nefis, kötücül bir beraberlik," diye düzeltti.

"Benim ünüm hakkında hiçbir şey bilmiyor," dedi Eugenia. "bakarsanız, kim olduğum hakkında en ufak bir fikri bile yok. Almack'ın evine hiç gitmemiş. Benim eski bir mürebbiye olduğumu, işçi arkadaşlarımla yararına bir kayıt bürosu işlettiğimi sanıyor."

Susan çalgınca kıkırdamaya başladı. "Sen mi? Bir mürebbiye mi? Bu çok saçma!"

"Farklı koşullar altında mürebbiye olabilirdim," diye itiraz etti Eugenia.

O büyük, güzel adamın ona mektup yazdığını hayal etmek şok ediciydi. Herhangi bir erkeğin ona mektup yazmasını istediğinden değil. Andrew vardı - sevgili Andrew'un anısı - bu yeterliydi.

Kâğıdın üzerinden tekrar baktı. "Açıkçası ismimle ilgili o tuhaf yorum dışında uygunsuz bir şey görmüyorum."

"Sözüme güvenebilirsiniz: Eğer Bay Reeve sizi evlilik düşünmüyorsa, o zaman mektubu baştan çıkarma girişiminin bir başlangıcıdır."

Eugenia gülümsemekten kendini alamadı, kadehini kaldırdı ve son şeri damlalarını da yuttu. Dilinin üzerinde yuvarlandı, önce elma tadı, sonra da sanki deniz suyu sıçramış gibi tuzlu bir tat aldı. "Sence bunu düşünmeli miyim?"

"Neden olmasın?" Susan ayağa kalktı ve sürahiyi getirdi. Eugenia'nın bardağını ve kendi bardağını doldurdu. "Öyle bir adamdan hoşlansaydım içerdim."

"Ne tür bir şey bu?"

"Geniş göğüslü... çok geniş, gerçekten," diye düşündü Susan. "Şu kaslı tiplerden biri. Muhtemelen beni bile kucağına alıp

Yatakta. Bir de saçı var. Daha bakımlı bir erkeği tercih ederim."

"Gerçekten mi? Çünkü ben-" Eugenia durdu. Şarabından bir yudum daha aldı. "Bütün o dağınık saçlar," dedi Susan ayak parmaklarını yeniden oynatarak. "Ve

Gözleri sıcak çikolata gibi. Ne yazık ki Bay Reeve bir piç ve dolayısıyla kocam olmaya uygun değil. Babamın tepkisini hayal edebiliyor musunuz?"

"Babam her zaman bir erkeğin doğum koşullarına göre değil, başarılarına göre değerlendirilmesi gerektiğini söyler."

"Bu papazlara özgü bir fikir değil," dedi Susan hızla. "Asıl önemli olan senin bir koca aramaman ve Bay Reeve'in bana değil, sana yazmış olması." Bardağını bir tıkırtıyla yere bıraktı. "İki kimsesiz, kederli suçlamasıyla ilgili olarak profesyonel tavsiye istedi ve biz de onun ricasını görmezden gelemeyiz."

"*Biz mi?*" ve "Bunun bir savunma olduğunu sanmıyorum. Ne olduğundan emin değilim."

Susan onu görmezden geldi. "Cevap vereceğim, sonra da kimin gerektiğini düşünüyoruz." Ayağa fırladı. Eugenia'nın masasına oturarak yazmaya başladı, yüksek sesle okurken tüy kaleminin çıkardığı cızırtılı ses sesine eşlik ediyordu.

"Snowe's Registry, Cavendish Square, Londra, 23 Nisan 1801. Sevgili Bay Reeve, mektubunuz için teşekkür ederim. Bayan Midge diğer yeteneklerinin yanı sıra mükemmel bir tenis eğitmenidir. Oyundan keyif alacaksınız; Kral 8. Henry'nin en sevdiği eğlencelerden biriydi."

"Bu doğru mu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Susan. "Ama mahkeme kurma konusunda yaygara koparan ebeveynlere hep bunu söylerim. Şimdi, onun koşuuları hakkında ne söylemeliyiz?" Kalemini bıraktı ve onun yerine şarabını aldı.

"Çocukları anneleri hakkında konuşmaya zorlamamalı."

"Biliyor musun, ölümünden sonra Andrew hakkında daha fazla konuşsaydın, hayatta kaldığın için kendini affetmen daha kolay olurdu."

Eugenia neredeyse bunun ne kadar saçma olduğuna dair bir şeyler söyleyecekti ... ama öyle miydi?

"İstersen bunu ben yazarım," dedi Susan, kalemindeki mürekkebe dokunarak. "Bu senin mektubun." Yazmaya başladı ve bir kez daha yüksek sesle okudu. *"Çocuklarla ilgili ayrıntılar için baskı yapmamanızı tavsiye ederim."*

Anne. Birkaç yıl önce ölen kocam hakkında konuşmaktan hâlâ hoşlanmıyorum."

"Bunu sen yazmadın!" Eugenia'nın nefesi kesildi.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Susan ve devam etti, "*Leydi Lisette'in sizin de anneniz olduğunun elbette farkındayım ve belki siz de çocuklar gibi onun kaybını hissediyor ama bunu dile getirmekten çekiniyorsunuzdur."*

Eugenia, "Bu korkunç derecede uygunsuz bir mektup," diye belirtti.

"Uygunsuz değil; samimi demeyi tercih ederim. Yavan konuşmalardan hiç sıkılmıyor musun?"

Eugenia bardağının üzerinden ona baktı. "Kibar konuların tartışılmayacak kadar sıkıcı olduğu bir evde büyüdüm. Yani hayır, sıkılmıyorum."

"Babanızın kötü şöhretli ev partileri düşünüldüğünde, üvey annenizle bu kadar mutlu bir ev hayatı yaşaması şaşırtıcı."

"Harriet bana düzenli bir yaşamın keyfini öğretene kadar ilk yıllarımı İngiltere'nin en entelektüel en sefiş şirketlerinin kaotik bir karışımı içinde geçirdim."

Eugenia, Susan'ın kaşlarını çatması üzerine başını salladı. "Babam benim yanımda ahlaksız davranışlara asla izin vermezdi. Son derece korumacıydı ama çocuklar aptal değildir. Bir evin düzenini içgüdüsel olarak anlarlar."

Susan, "Bütün o sefahat seni kibar konuşmanın değerini anlamaya yöneltti," diyerek durumu özetledi.

"Çok , değil mi?"

"Hayır. Tam tersine. Siz, kendi işini kurma ve onu çılgın bir başarıya dönüştürme cesareti verecek kadar alışılmadık davranışlar gözlemlemiş bir bayansınız."

Eugenia irkilerek küçük bir kahkaha attı. "Snowe'un dükkanını Andrew öldüğü için açtım."

Susan yüksek sesle, "*Lizzie'nin yatarken peçesini takıp takmadığını merak ediyorum,"* dedi ve mektuba döndü.

"Lizzie'nin duvağını nereden biliyorsun? Bunu sana ben söylemedim!"

Susan başını kaldırdı. "Gözetleme deliği, seni . Senin soyağacından etkilenmemiş gibi görünen muhteşem bir adamın

ve başarıları, sizi ikinci kez ziyaret ediyor muydu? Duvara yapışmıştım."

"Ben ..yapmadım." Eugenia sessizliğe gömüldü.

"*Otis nasıl?*" Susan bir şeyler karalayarak konuştu. "*Bayan Midge'in kumar oynamasına engel olduğunu sanıyorum ama bu kadar yaratıcı bir çocuk onun kararlarının etrafından dolaşmanın yollarını bulacaktır.*"

Eugenia, "Bu mektubu postalamayacağız," dedi.

"Kesinlikle hayır," dedi Susan yatıştırıcı bir sesle. "Biz sadece şakalaşıyoruz." Tüy kalemını tekrar mürekkebe batırdı.

Eugenia, "Biliyorsun, Leydi Lisette tamamen deliydi," dedi. "Gazete haberleri bu konuda haklıydı."

"Onunla hiç tanıştın mı?" Susan şişenin ucunu dikkatle şişenin ağzına vurdu.

Eugenia başını salladı. "Bir kere. Ben on yaşlarındayken babamın ev partilerinden birine gelmişti. Tehditkâr bir şekilde güzeldi. Çok güzel mavi gözleri vardı ama gözlerinde kindar bir şeyler vardı. Işıl ışıldı."

"'Işıltılı' mı?"

Eugenia elini salladı ve neredeyse şeri dökülüyordu. "Kömür dumanının her yeri kararttığı ve sokak lambalarının elmasları aydınlattığı Rundell & Bridge'in penceresi gibi."

"Çok şiirsel," dedi Susan onaylayarak. "Bay Reeve'in senin romantik yönünü ortaya çıkardığına inanıyorum."

"Şarap yüzünden," dedi Eugenia ve kadehini yere bıraktı. "Bir gün kadar sonra babam Leydi Lisette'i götürmek için bir araba çağırdı. Zindandan hafif çılgınlık gelirken çay içmeye devam edecek bir tip olduğunu söyledi."

"Bu şiirsel eğilimin sana nereden miras kaldığını görebiliyorum," dedi Susan. Hâlâ mektubun üzerine bir şeyler karalıyordu.

"Çocukların annelerinden bahsetmemelerine şaşmamalı," dedi Eugenia. Ayağa kalktı ve gerindi. "Eve gitmeliyim. Sabah sekizden itibaren gün boyunca randevularım var."

"Londra'dan en son ne zaman ayrıldığınızı hatırlamıyorum."

Eugenia boş bardakları köşedeki gümüş tepsiye yerleştirirken, "Her zaman yapacak bir şey vardır," dedi.

Döndü. "Hayır, yapamazsın!"

Susan mektubu dikkatle zımparalıyordu. "Elbette yapabilirim. Bay Reeve de diğerleri gibi bir müşteri. Yetim kalan çocuklarıyla ilgili hassas bir durum hakkında sizden bilgi isteyen bir mektup yazdı. Zavallı adam bir cevap alma nezaketini hak ediyor. Tabii mektubunu yırtıp atmamı istemiyorsanız?"

Bu kabaca görünüyordu. Ama Susan'ın mektubu da kabaydı.

"TümDoğru." Eugenia dedi isteksizce. "I varsayalım Bu en iyi yanıt vermek için."

Susan mektubu son bir kez salladı ve kum kutusunu kapattı. "Cevabını merak ediyorum."

"O mektuba başka ne yazdın?" Eugenia şüpheyile sordu. "Sonlara doğru yüksek sesle okumayı bıraktın."

"Ben sadece Snowe's'un mürebbiyelerimize destek olmak için her zaman burada olduğunu söyledim."

"Benim hakkımda ne düşüneceğini Tanrı bilir."

"Sen pek iyi bir yargıç sayılmazsın, çünkü ikinci kadeh şeri içtikten sonra kaz gibi sarhoş oluyorsun ve biz üç kadeh içtik. İyi ki mektubu ben yazmışım, çünkü Oxford'lu bir donun çılgınca ilgisini çeken ben değilim. Kim bilir ne yazmış olabilirdin!"

Eugenia ona vuramadan Susan gülerek kaçtı.

Dokuzuncu Bölüm

*Fawkes House
Wheatley
29 Nisan 1801*

Sevgili Bayan Snowe,

Otis'i sormuştunuz ve üzümlere bildiriyorum ki kendini rezil etti. Sekiz yaşındaki çocukların dişlerinin dökülmesinin normal olduğuna inanıyorum ve gerçekten de Otis alt çenesindeki kanlı boşlukları göstermek için dudağını aşağı çekmekten büyük zevk alıyor.

Çocuklar evime ilk geldiklerinde, Lizzie bana Otis'in döktüğü her diş için para ödenmesi gerektiğini, ardından bu dişlerin yakılması gerektiğini, aksi takdirde Otis'in öbür dünyada sıkıntı çekeceğini söyledi. Bu senaryonun hemen hemen her yönü bana olasılık dışı geldi, ancak ölüm ve yansımaları konusunda Lizzie'nin otoritesine meydan okumamanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Otis, iki hafta boyunca 14 diş için ödeme yapan uşağım Gumwater'dan ödemeleri toplamaya başladı. Gumwater'ın mazereti, küçük bir çocuğun ağzına hiç bakmamış olması ve başlamak istememesidir.

Büyük Diş Dolandırıcılığı olarak adlandırdığım olay, Gumwater'ın sonunda eski sahibinin bir boğa olduğu ortaya çıkan devasa bir azı dişini sorgulamasıyla sona erdi. Bayan Midge bu ahlaki hatadan dolayı haklı olarak endişelendi ama ona Otis'in eninde sonunda para kazanmanın saygın yollarını öğreneceği konusunda güvence verdim. Bu cevap da hoşuna gitmedi, çünkü Otis'in mendil kullanmak ve centilmence selam vermek gibi efendice becerilere odaklanması gerektiğine dair güçlü bir inancı var. Otis her iki alanda da belirgin bir beceri eksikliği sergilemektedir.

Hakkında çok az şey bilmeme rağmen annem hakkında konuşmaktan çekinmiyorum. Ben reşit olduğumda ve bir ilişkinin peşinden gidebileceğimde, o Lord Darcy ile birlikte ortadan kaybolmuştu.

Merhum eşinizin, benim soy ağacımdaki benekli, çürük elmaların aksine, bir davranış ve akıl sağlığı örneği olduğunu umuyorum. Bay Snowe'un mesleği neydi? Ölümü düşününüzden sonra olmuş olmalı, bu yüzden onu yaşlı bir adam olarak hayal ediyorum.

Herhalde ilk adım olan Theodore'u sormak istemiştiniz. Çocukluğumda Teddy diye çağırırdım ama Eton'da bu küçültmenin bir piçin gelişmek için sergilemesi gereken kabadayılığı yansıtmadığını fark ettim. Bu arada arkadaşlarım bana Ward der.

En sadık hizmetkarınız, Edward
Braxton Reeve

Not: Sessizliğinizden, size verilen ismin ne Georgette ne de Rosamund olduğunu anlıyorum. Wilhelmina? Josephine?

Eugenia'nın bu korkunç derecede mahrem mektuba cevap vermemesinden başka çare yoktu. Hayatında bu mektuplaşmada yer almak kadar skandal bir şey yapmamıştı. Masasına oturmadan önce bütün bir gün boyunca kendini durdurmayı başardı.

4 Mayıs 1801

Sevgili Bay Reeve,

Snowe's her yıl Parlamento'nun açılışından hemen önce bir parti verir. Gecenin en görkemli bölümünde, çalışanlarımın her biri bir masanın üzerine çıkar ve "En Yaramaz" unvanını hak ettiklerine dair bir argüman sunar. Ayrıca "En Çok Gelişme Gösteren" ödülünü de veriyoruz, ancak rekabet hiçbir zaman bu kadar zorlu olmuyor. Bayan Midge'in kazanması gerektiği gerekçesiyle gelecek yıl tüm etkinliği iptal etmeyi düşünüyorum.

Mektubunuz beni güldürdü, sadece Otis'in becerikliliğine değil (her ne kadar Bayan Midge'e beyefendilerin hilekârlık yapmaması gerektiği konusunda katılsam da), Bay Snowe'un yaşlı olduğu fikrine de. Kocam benden sadece bir yaş büyüktü. Bir tekne kazasında boğuldu ve bu onu tanıyan herkes için büyük bir şok oldu.

Annenizin kaybını Lizzie ve Otis ile konuşmamanız yönündeki tavsiyemin yanlış olabileceğini düşünüyordum. Mektubunuzu okuduktan sonra kimsenin bana Andrew hakkında soru sormadığını fark ettim. Bu öyle bir trajediydi ki, cenazesinin ertesi gününden itibaren insanlar benim yanımda onun adını anmaktan kaçınmaya çalıştılar.

*Lütfen Bayan Midge'e en iyi dileklerimi iletin,
Bayan Snowe.*

13 Mayıs 1801

Sevgili Bayan Snowe,

Bir kez daha gerçek isminizi söylemeyi unuttunuz. Petunia? Claudette?

Heyecan verici birkaç gün geçirdik Bayan Snowe ve sadece ajansınızın itibarı için bile olsa bizi ziyaret etmeniz gerektiğine inanıyorum. Amerika'da iki yıl geçirdim ve sizi temin ederim ki Olay olarak bilinen olaydan bu yana Bayan Midge o ülkede karşılaştığım kuduz bir rakuna çok .

Mahşerin Dört Atlısı konusunda hala sizinle aynı fikirdeyim ama bunun tek nedeni bu olasılığın İncil'de önceden bildirilmiş olması ve dolayısıyla Bayan Midge'in uyarılmış olması. Bir mürebbiye olarak tüm deneyimine rağmen, Bayan Midge kardeşlerimin ahlaki değerlerden yoksun oluşu karşısında sürekli şok oluyor.

Saygıdeğer mürebbiyemizi memnun etmek için Lizzie ve Otis'i bahçelerimin dibindeki gölde balık tutmaya götürdüm. Pek başarılı bir gezi olmadı. Görünüşe göre Lizzie'nin hayvanları parçalara ayırma merakı, onların ölümüne dahil olmaya kadar uzanmıyor.

Uşaklarımdan biri iyi döşenmiş bir arabada bu notu iletiyor. Lütfen ona Fawkes House'a kadar eşlik etme davetimi kabul edin -saygın konuğum olarak, söylemeye gerek yok- ve bize deneyimlerinizden faydalanın.

Başka bir konu, Bay Snowe'un trajik kazasını duyduğuma üzüldüm. Neden bir daha hiç evlenmediniz? Bu soru size kişisel bir soru gibi gelebilir, o yüzden size kendi nahoş gerçeğimi sunuyorum: Nişanlım bir dükle evlendikten sonra evliliğe olan iştahımı kaybettim.

Dün gece Bayan Midge'in boğazından aşağı döktüğüm bir bardak konyak eşliğinde detayları paylaşmaktan mutluluk duyarım. Bu merakınızı uyandırmadı mı?

Ben asla , ama yalvarıyorum. Bayan Midge de öyle.

*En iyi dileklerle,
Ward Reeve*

"Oxford'a gitmeyeceğim," dedi Eugenia Susan'a, "çünkü bu bir düşüncesizliği kabul etmek gibi bir şey olur." Bütün hayatı boyunca babasının kolay yollarına muhalefet ederek yaşamıştı ve derinlerde bir yerde, düşündüğü şeyi düşündüğü için şok olmuştu.

Günah, maça maça demek.

"Mektubunu okumama izin vermediğiniz sürece Bay Reeve'in isteğinin aciliyetine karar veremem," dedi Susan .

Ve Eugenia kaşlarını çatarak ona baktığında, "Pencereden dışarı baktın mı? Görkemli, patlıcan rengi bir seyahat arabası cevabınızı bekliyor. Eminim Brundel & Fibbs tarafından yapılmıştır. Bay Reeve fevkalade zengin ."

"Ne kadar görkemli olduğu umurumda değil," dedi Eugenia. "Eğer onu ziyaret edersem bu bir skandala neden olur."

"Sana yaşını ve medeni durumunu hatırlatmaktan ne kadar hoşlanmasam da," diye cevap verdi Susan, "bunun hiçbir yararı olmaz. Sen dul bir kadınsın ve yirmi yaşını çoktan aştın."

"Sus," dedi Eugenia hışımla. "Bayan Midge'in neden bu kadar sorun yaşadığını anlayamıyorum."

"Neden müşterilerimizden birini ziyaret etmiyorsunuz? Benim durumumda, bakire bir yaşlı hizmetçi olarak itibarıma zarar verebilir, ancak Bay Reeve'in beni baştan çıkarmaya zahmet edeceğine kimsenin inanması pek olası değil."

"Bu doğru değil. Eminim Bay Reeve sizi baştan çıkarmaktan mutluluk duyacaktır, eğer takım elbisesini kabul etmeye istekli olduğunuzu belirtirseniz."

"Karar vermeden önce onu takım elbisesi olmadan görmeliyim," dedi Susan yaramaz bir kıkırdamayla.

Eugenia gözlerini devirdi. "Oxford'a gitmeyeceğim," diye tekrarladı. "Bayan Midge'in bu işi halledeceğinden eminim."

"Takviminizi iki günlüğüne temizleyebilirim. Ya da daha iyisi, iki hafta. Bir aydır ofisten neredeyse hiç çıkmadın. Alithia'ya gelince ..." Cebinden bir not çıkardı ve havada salladı. "Yapabileceğimiz her türlü yardım için minnettar olacaktır ve ona yeni bir dua kitabı göndermem için bana yalvarıyor. Elindekine ne olmuş olabilir ki?"

"Belki de banyoda düşürmüştür," dedi Eugenia. "Ne düşünürse düşünsün, ben Bay Reeve'in emrinde değilim."

Susan sessizce onaylamadığını belli etme konusunda uzmandı.

Eugenia, "Bay Reeve'e kreş ziyaretlerine gitmediğimi bildiren bir not yazacağım," dedi. "Lütfen arabayla geri gönderin."

Susan uzaklaştı ve Eugenia sert, canlı bir cevap yazmak için oturdu ama boşluğa bakakaldı.

Doğruyu söylemek gerekirse, Bay Reeve'in erkekliği baştan çıkarıcıydı. O günlerde kadınlardan oluşan bir dünyada yaşıyordu. Arada bir babasını görmesi dışında, erkekleri sadece balolarda görüyor ve en fazla bir ya da iki kez dans ediyordu, çünkü genç anneler sürekli ondan tavsiye istiyordu.

Ama o erkeklerin dünyasında büyümüştü. Yıllar boyunca sadece kendisi, babası ve onun esprili, tartışmacı, erkek arkadaşlarından oluşan geniş çevresi vardı.

Gizliden gizliye erkeklerin kokusunu seviyordu. Puro dumanlarını, müstehcen şakalarını ve derin kahkahalarını seviyordu. Hatta onların aptalca zihin alışkanlıklarından bile .

Andrew, Bay Reeve'in sergilediği abartılı erkeksi güvenin aynısına sahipti. Kocasını da Londra'ya beş saatlik bir yolculuk için bir seyahat arabası gönderirdi, hiç tanımadığı bir kadının onun emriyle arabaya atlayacağından emindi.

Bay Reeve başka yönlerden Andrew'a benzediğinden değil, çünkü benzemiyordu. Örneğin Andrew zayıf ve durgundu, fevkalade zarif bir dansçıydı, oysa Bay Reeve bir odaya patlayıcı bir güçle giriyordu. Andrew, Paris dışında en iyi giyinen beyefendilerden biri olmaktan sessizce gurur duyuyordu; Bay Reeve'in umurunda bile olmadığı açıktı.

Reeve'in hapishaneden nasıl kaçtığını sormasına gerek yoktu; doğrusunu söylemek gerekirse, kulağa bir romana aitmiş gibi gelen bir maceraydı bu. Savaşarak çıkmıştı. Savaşçı bir görünümü vardı. Bunu karşı konulmaz buluyordu.

Pict gibi ama mavi boyası yok.

Mektubu sanki kendi bölgesini yöneten bir ortaçağ lordu tarafından yazılmış gibiydi. Fawkes House, Ward Reeve'in tımarıydı ve eğer oraya giderse . . .

Hiç gitmeyebilir.

Her ne kadar saçma olsa da, bu fikir içgüdüsel bir tehlike hissiyle ürpermesine ve daha derin bir şey hissetmesine neden oldu. Daha zevkli.

14 Mayıs 1801

Sevgili Bay Reeve,

Hayır, sizi ziyaret etmeyeceğim. Bunu yapmak korkunç derecede uygunsuz olur.

Ne düşünürseniz düşünün, ben bir hanımefendiyim ve erkek cinsinin üyeleriyle yasadışı yazışmalardan kaçınmak üzere yetiştirildim. Ben neşeli bir dul değilim.

Ancak size şunu söyleyebilirim ki, evliliğim mutlu bir evlilik olduğu ve bana rahmetli kocam kadar uygun bir erkekle karşılaşmadığım asla yeniden evlenmedim.

Nişanlınızın kimliğini bilmem sizi şaşırtmayacaktır. Hatırladığım kadarıyla, Pindar Düşesi'nin on beş yaşında başlayan kocasına olan hayranlığı hakkında hikayeler duymuştum.

Dürüst olmam gerekirse, şanslı bir kaçış yaşadığınıza inanıyorum. Başka bir erkeğe aşık bir evli olmaktan daha yalnız bir varoluş hayal edemiyorum. Ya da benim durumumda, başka bir kadına aşık bir adamla.

Durdu ve boşluğa baktı çünkü Andrew'un bir suarenin ortasında odanın bir ucundan diğer ucuna gülerkenki anısı aklına gelmişti.

Bu özel davet, evliliklerinden sadece birkaç ay sonra Buckingham Şatosu'ndaydı. Sadece kırk dakika kalmayı planlamışlardı.

Ama Andrew odanın diğer tarafından ona bakmış ve ağzının kenarında küçük bir gülümsemeyle ona doğru yönelmişti. Zorlukla nefes alabiliyordu, korsesi bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

Elini tutmuş ve onu koridora çekmişti. . .

Eugenia gülümsediğini fark etti. Kalbinin dayanılmaz bir hüznün değil de, bu anıyı hatırlayınca bir sızıdan fazlasını hissetmediğini görmek hoş bir sürprizdi.

Belki de Andrew'un gitmesine izin vermeye hazırdı? Korkunç bir cümle. Ama Harriet'in bununla ne demek istediğini anlamıştı. Onun kaybının iç burkan, hayati acısını bırakmaya. Ona hayran olan genç adamın parlak, alaycı anısını sakla.

İlk balosunda tanıştırılmışlardı, sonrasında aralarında iki vikontun da bulunduğu on yedi talibini umursamazca görmezden gelmişti.

ve bir düktü ve hınzır mizah anlayışından biraz daha fazlasını kullanarak onu kendisine aşık etti.

Ve kalçaları, dürüst olmak gerekirse.

Ward Reeve'in de bir kadının takdir edebileceği bacakları vardı.

Kendisinin -Snowe'un ve yeni yüzyılın aksine- geleneksel bir kadın olduğunu hatırlamak zorundaydı. Bu nitelik onun benlik duygusu için çok önemliydi. Geleneksel olmayan ya da en azından eskiden geleneksel olan babasıydı.

Kendi adına, uygunluğu severdi. Ahlak.

Sekreterim Bayan Midge'in yeni bir dua kitabı almasını sağlayacak. Eğer Bayan Midge'in kişisel eşyaları ya da şahsı Olay'a karıştıysa, ona bir tatil ve Oxford' ulaşım izni vermenizi önerebilir miyim? Sözleşmeye göre her iki Pazar da gitmesi gerekiyor ama bir istisna ev halkını neşelendirebilir.

Bu mektup alışverişinde rahatsız edici bir şeyler vardı. Eugenia yazdıklarını tekrar okudu ve zihninin çok az tanıdığı bir adam tarafından tamamen meşgul edildiği rahatsız edici gerçeğini kabul etti. Ward Reeve'in gücü ve kontrolü, göz ardı edemediği bacakları, güçlü çenesi ve güzel dişleri.

Sanki satın almayı düşündüğü bir atmış gibi!

Ama Andrew'un vücudunun onun emrinde olması ne kadar heyecan vericiydi. Sanki dünyada ondan başka hiçbir şey onu tatmin edemezmiş gibi yüzündeki o niyetli bakışla ona doğru yürümesi.

Lanet olsun.

Kadınların küfür etmediğini kendine hatırlattı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Tüy kalem, hiç beklenmedik bir şekilde tekrar eline geçti.

Benim adım Henrietta ya da Julietta değil, her ne kadar abartılı olduğu konusunda haklı olsanız da. Adım Eugenia, ancak yakın ailem dışında kimse bana bu şekilde hitap etmiyor ve bu konudaki isteklerime uyduğunuz için teşekkür ederim.

*En iyi
dileklerle,
Bayan Snowe*

*Fawkes House
Wheatley*

21 Mayıs 1801

Sevgili Bayan Snowe,

Arabam boş döndüğünde Bayan Midge mi yoksa ben mi daha çok hayal kırıklığına uğradım bilmiyorum. Keşke size ev halkının iyiye gittiğini ve Bayan Midge'in kardeşlerimi kibar toplumun saygın üyeleri olarak yeniden şekillendirme kampanyasında başarılı olduğunu söyleyebilseydim.

Ama yapamam.

Bu hafta Lizzie, Otis'ten bile daha büyük bir sorun yarattı. Dün, daha saf olan seyislerden birini görünmez olduğuna ikna eden bir tür hokus pokus sahneledi. Genç adam, bir hizmetçinin özel abdestini aldığı sırada lavaboya izinsiz girdi.

Ne yazık ki, kız yüzüne bir çamaşır tahtası ile vurduğunda çok sağlam olduğunu kanıtladı. Doktor, şişlik indiğinde, muhtemelen etkilenen gözünden tekrar görebileceğini söylüyor.

Bayan Midge, Lizzie'nin büyü yapmasından oldukça rahatsız oldu. Şüphesiz bildiğiniz gibi mürebbiyemizin babası bir papaz. Asi kardeşlerimi onaylamazdı. Kendi adıma, Lizzie'nin 'görünmezlik' elde etmek için kullandığı Latince büyüden oldukça etkilendim; 'seviyorum, 'söylüyorum' ve 'dinliyorum' için kullanılan dilek kipi çekimi. Mücerret fiilin bu kadar güçlü olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Görünüşe göre Lord Darcy çocuklarına altı yaşından zamansız ölümüne kadar Latince öğretmiş. Bayan Midge, her iki çocuğun da benim tüm eğitimime rağmen hiç öğrenemediğim bu dilde neredeyse gevezelik edebildiklerini doğruluyor. Otis ve Lizzie babalarından rahatlıkla bahsederken anneleri konusunda sessiz kalıyorlar.

Benimkinden daha iyi bir gün geçirmeniz umuduyla,

En sadık hizmetkarınız, Ward

Onuncu Bölüm

Fawkes House

Cumartesi, 23 Mayıs 1801

Kasabın gözleri çok sıkı takılmış bir Pekinli gibi şişmişti, ancak Otis'i tasmaından tutan o idi, tersi değil.

"Sorun ne gibi görünüyor?" Ward gözlerini kardeşinin meydan okuyan yüzünden öfkeli kasaba ve Bayan Midge'e çevirerek sordu. Uzaktan, mürebbiye tarafından kovulduktan sonra merdivenlerden yukarı çıkan Lizzie'nin protestolarını duyabiliyordu.

"Bu çocuk," diye kükredi Bay Biddle. Otis'in botlarına kadar inen bir sarsıntı yaptı.

Ward, "Kardeşime bu kadar sert davranmak istemediğimize eminim, Bay Biddle," dedi. Hapishanede geçirdiği beklenmedik sürenin sonuçlarından biri, herhangi birinin fiziksel ya da başka bir şekilde kötü muamele görmesini istememesiydi.

"Yaptım ve yapmadım," dedi kasap, Otis'in yakasını bırakmasına rağmen çenesi öne doğru çıkıktı.

Ward çocuğu kolunun arasına aldı ve geri çekildi. "Ne oldu?"

"Onu hırsızlık yaparken yakaladım," diye gürlledi Bay Biddle. Bıyıkları öfkeli bir sincabın kuyruğu gibi kabarmıştı.

Otis, artık korkmaktan çok sinirli görünüyordu, Ward'a baktı. "Ben bir şey çalmadım."

"Makam zincirimi aldı! Bu benim belediye başkanı olarak görevimin sembolü ve onu kırmızı elleriyle yakaladım!"

Lanet olsun.

Ahırlardan odun kırıntıları aşırarak başka, köylülerin değerli eşyalarını çalmak bambaşka bir şeydi. Bayan Midge de aynı fikirdeydi anlaşılan; pişmanlık duymayan bir zinacıyla karşılaşan bir Püriten'in onaylamaz yüz ifadesiyle kaşlarını çatmış Otis'e bakıyordu.

"Bu iddia edilen suça tanık oldunuz mu Bayan Midge?" diye sordu.

"Üzülerek söylüyorum ki Bayan Lizzie ile tuhafiyedeydim." Kadın ona doğrudan bir bakış attı. "Otis, kendini açıkla."

"Açıklanacak ne var?" dedi kasap, sesi sertti. "Çocuk bana altın zincir takmaya çalıştı. Onu yakaladım. O kadar sahtekâr ki-" Ward'ın gözünü yakaladı ve hakareti kesti.

Otis, Ward'ın koluna karşı sarsıldı. "Ben yamuk değilim!" diye bağırdı. "Benim bir yan darbe olduğumu söyledi ama değilim! Annemle babam evliydi. Dahası, bir unvanım var, çünkü babam bir lorddu!" Yüzünü Ward'ın kaburgalarına gömdü.

Bay Biddle küçümseyerek homurdandı.

"Alay edebilirsiniz ama Otis haklı," dedi Ward. "O Lord Darcy, soyunun beşinci üyesi ve Devon'da hatırı sayılır bir mülkün sahibi."

"İngiltere kralı olması umurumda değil! Onu ve onun gibileri biliyorum. Köyde bazı şeyler duyuyoruz. Tanrı bilir bana zincirle ne yapmayı planlıyordu."

Otis, "Ben sadece gül ağacına asıyordum," diye bağırdı.

Ne be?

"Bunu neden yaptın ki?"

"Lizzie, bunu yaparsam ve ona dört gül getirirsem bana bir şilin vereceğini söyledi," dedi Otis perişan bir halde. "Dükkânındaki kancaya geri koyacaktım. Gül ağacı onun bahçesinde."

Görünüşe göre Lizzie bir tür büyüdü aptallık peşindeydi. Bayan Midge'in gözleri kısıldı. Ward içini çekti ve kasaba döndü. "Görünüşe göre Bay Biddle, makam zinciriniz binanızdan hiç ayrılmamış. Uşağım zahmetiniz için size bir gine verecek ve ben de kardeşlerimin gül ağacınızdan uzak durmasını sağlayacağım.

Zincirin."

"O hırsız hakkında bir şeyler yapmanızı talep ediyorum," diye bağırdı kasap.

Otis, Ward'ın yanına daha da sokuldu.

"Biz köylülerin korkmadan uyuyabilmemiz gerekiyor. Neden zincirimi bir çalıya asıyordu? Karıma hokus pokus olmadığına güvence vermeliyim."

"Sekiz yaşında bir çocuktan bahsediyorsunuz," dedi Ward sakın bir öfkeyle. "Dükkânınıza dönmenizi ve siparişlerinizi düşünmenizi öneririm Bay Biddle. Ne şimdi ne de gelecekte benim ev halkımı düşünmenize gerek yok."

Biddle'ın ağızı öyle bir açıldı ki, Ward onun koca dilini görebildi. Görünüşe göre kasap, Oxford'un bu yakasındaki en büyük evin sahibi olan ve civardaki diğer malikânelerden iki kat daha fazla hizmetçi çalıştıran bir adamı azarladığını yeni fark etmişti.

"İyi günler Bay Biddle," dedi Ward. Gumwater Biddle'ı omzundan tuttu ve akıllıca ön kapıya doğru çevirdi.

Ward kardeşini kucağına alıp kütüphaneye götürdü, Bayan Midge de onu takip etti. Boş şöminenin önüne oturdu, çocuk kucağındaydı. "Lanet olsun, tam bir baş belasısın, Otis."

"Bay Biddle'dan nefret ediyorum," diye bağırdı Otis.

Bayan Midge ellerini kavuşturmuş ve topuklarını düzgünce birleştirmiş bir halde karşısına oturdu.

Ward, "Bize neler olduğunu anlat," dedi.

"Onun zincirini çalmıyordum," dedi kardeşi öfkeli bir burun çekişle. "Sadece kısa bir süreliğine takılıyordum."

"Nimming mi?"

Bayan Midge, "Hırsızların kantosu," diye araya girdi.

"Onu yerle gök arasına asıyordum." Otis kolunu gözlerinin üzerinde gezdirdi.

"Anlamıyorum," dedi Ward, Herkül sabrıyla.

"Bay Biddle'ın gül ağacına asıyordum. Cennet ve dünya arasındaki kendi gül ağacına."

Bayan Midge, "Sanki Bayan Lizzie bir büyü denemesi daha yapmış gibi görünüyor," dedi. Sesi gergin çıkıyordu.

Ward'ın kalbi sıkıştı. Yeni mürebbiye geldiğinden beri fark edilebilir bir espri anlayışına sahip olmadığını göstermişti, bu da Lizzie'nin aptallıklarını fazla ciddiye aldığı anlamına geliyordu.

"Lizzie'yle konuşmalıyız," dedi.

Bayan Midge başıyla onayladı ve ayağa kalktı.

Otis çökmüş karşı Ward's Omuz ve dedi Anlaşılmaz bir şey.

"Ne dedin sen?"

Ward ne demek istediğini anladıktan sonra şöyle dedi: "Sen benim kardeşimsin Otis. Ne olursa olsun benimle kalacaksın. Sonsuza kadar."

Cevap vermedi ama Ward ekledi, "Lizzie de öyle. Sizler berbat baş belalarısınız ama *benim* baş belalarımsınız."

Kendini şaşırttı.

Görünüşe göre kardeşlerini babası ve üvey annesine teslim .

On Birinci Bölüm

*Fawkes House 23
Mayıs 1801*

Sevgili Bayan Snowe,

Bayan Midge bu mektuba kendi notunu ekliyor. Ben kendi düşeni kısa tutacağım. Otis, kız kardeşinin azmettirdiği bir suçla, köyümüzün belediye başkanının makam zincirini ödünç alırken yakalandı. Amacı kişisel kazanç değildi; Lizzie zincirin gücünü kullanarak birkaç gülü gerçek aşkı bulmak için bir araca dönüştürmeyi amaçlıyordu.

Kız kardeşim müthiş bir hayal gücüne sahip olduğunu gösterdi; ne yazık ki yaratıcılığı Bayan Midge'in ne kadar etkisiz olursa olsun büyüden hoşlanmamasıyla doğru orantılı (paganizmi teşvik ediyor ve Hristiyan değerlerini zayıflatıyor). Bayan Midge sizi gördüğünde şüphesiz duygularını açıklayacaktır.

Büyünün nedeni belirsizdir, ancak görünüşe göre Otis zinciri bir gül ağacına asacak, böylece güneş üzerinde "tam olarak" parlayacak ve daha sonra kız kardeşine dört gül getirecektir.

*Yardımaınıza ihtiyacımız var,
Koğuş*

"Benim ne yapabileceğimi düşünüyor ki?" Eugenia mektuba bakarak sordu. "Zamanda geriye gidip çocuğun bir cip yakası çalmasını engelleyebileceğimi mi?"

Susan, "Sanırım Lord Darcy hırsızlık kariyerine daha az değerli bir şey olarak başlayabilirdi," dedi.

"Çocuklarımızdan herhangi biri daha önce değerli eşya çaldı mı?" Bu, parmaklarının ucunda olması gereken türden bir ayrıntıydı ama aklına hiçbir şey getiremedi.

Susan homurdandı. "Geçen yılın En Yaramaz Yarışması'nı unutmadınız herhalde? Fletcher Dükü'nün çocuklarından biri, hangisi olduğunu hatırlayamıyorum, bir sürü şey çalmıştı. Altın kürdanı hatırlamıyor musun?"

"Elbette, ama bu farklıydı. Maddi kazanç için değildi."

"Bu da öyle," diye belirtti Susan. "Fletcher'ın mürebbiyesi kürdan yüzünden En Kötü Davranış ödülünü bile kazanamadı, ama dükün tepkisini taklit ettikten sonra En Çok Acınan dalında birkaç adaylık kazandı."

"Daha önce böyle bir şey hatırlamıyorum," dedi Eugenia.

"Sizi tatsız ayrıntılarla meşgul etmemeye çalışıyorum, böylece ebeveynlerle hoş bir ilişki sürdürebilirsiniz." Genellikle Susan mürebbiyelerle çalışırken, Eugenia da onların işverenleriyle ilgilenirdi. "Bazı çocuklarımız tam anlamıyla küçük yaramazlar."

Eugenia kaşlarını çatarak, "Kendimizden olanları aşağılamamalıyız," dedi.

Susan umursamaz bir tavırla onu görmezden geldi. "Eğer bir suç hayatına atılacak olsaydım, mesela altın bir kürdan yerine altın bir zincir alırdım. Bu, Otis'in Fletcher'ın yavrularından daha zeki olduğunu gösteriyor, ama Majestelerinin aynı fikirde olacağını sanmıyorum."

Eugenia, "Nasıl yanıt vereceğimi bilmiyorum," dedi.

"Gelmen için sana yalvarıyor, Eugenia. Belli ki Oxford'a gitmen gerekiyor," dedi Susan. "Üç gün boyunca senin randevularını ben alacağım. Ve kendi ricamı da ekleyeceğim: Oradan babanın malikânesine git ve adam gibi dinlen."

"Oxford'a gidemem," dedi Eugenia, sözcükler boğazında . "Yapamam, Susan. Bay Reeve çok *Hayır*. Hazır değilim."

Eugenia, Ward'ın evine girme düşüncesinden - utanç verici bir şekilde, onu mektubunu imzalarken kullandığı isimle düşünmekten kendini alamıyordu

-Onu zayıf hissettirdi. Çatlamış. Aşırı ısınmış.

Susan kaşlarını çatı ama Eugenia başını salladı. "Hayır."

"Pekala, Bayan Midge'e güvenmek zorundayız," dedi Susan bariz bir isteksizlikle. "Bay Reeve'e ve h rs zlık konusunda uzmanlığımız olmadığını açıklayacağım. Otis'in Fletcher Dükü'n n yavrularını alt ettiğinden bahsetmeyeceğim," diye ekledi kıkırdayarak.

Eugenia içini çekerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Baban beni ne yapmaya teşvik ettiğini bir bilse, Susan-"

"Beni evlatlıktan reddeder," dedi Susan ne eyle. Eğildi ve Eugenia'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Sadece seni sevdiğim için. Yarın randevun yok. Evde kal."

O ak am Eugenia, Andrew ile evlilik hayatlarına ba ladıkları evde yürürken, hizmetçiler etrafında bir faaliyet girdabı içinde hareket ediyordu. Bir uçak ona yatak odasında yediği hafif bir yemek getirdi. Yıkandı, geceliğini giydi, dişlerini temizledi ...

Yatağa gittim ve rüya gördüm.

Tabii ki rüyasında Andrew'u görüyordu. Bunda olağandışı bir şey yoktu; haftada en az bir kez onu rüyasında görürdü. Andrew onun kayası, dünyasının istikrarlı dayanak noktası olmuştu.

Rüyasında yemek odasındaydılar ve Andrew masada uzanmı , ellerinin arasında bir şey yuvarlıyordu. Ne olduğunu göremiyordu. Satın aldığı, gözleri tek boynuzlu ata benzeyen bir at hakkında konu up duruyordu.

Uyanmaya ba layan Eugenia karanlıkta yatarken Andrew'un ne kadar çok konuştuğunu hatırladı. O günlerde onu dinlemeyi çok severdi. Çok kesin fikirleri vardı. Ve her zaman, her zaman, neyin doğru olduğunu bilirdi.

Eğer bir atın tek boynuzlu bir atın gözlerine sahip olduğunu iddia ediyorsa, öyledir. İkisinin de böyle bir yaratık görmemiş olması önemli değildi. Andrew'un kesinliği, içinde büyüdüğü co kulu kaostan sonra bir sığınak olmuştu.

Babasının evi rahat, dağınık, kitaplarla dolu, dünyanın dört bir yanından gelen ilginç eşyalarla tıka basa doluydu. Uzun resim galerisinde eskrim yapmaya meraklıydı, Eugenia camlı bir dolabın arkasından izlerken rekabetçi bir  evkle cirit atar ve savu tururdu.

Andrew evin içine asla çit çekmezdi, piyanonun üzerine bir yığın kitap bırakmayacağı gibi. Evlerini mükemmel bir zevkle döşemişti. Bir atın yelesinin çektiği arabayı tamamlamasından, gelinin çeyizinin rengine kadar hiçbir ayrıntı çok küçük değildi. Mükemmellik içgüdüğü hayatlarının her detayını belirliyordu.

Bir gece üvey annesinin ona verdiği ipek geceliği bile atmıştı, çünkü Prusya mavisı Eugenia'nın saçlarına yakışmıyordu. "Havai fişek gibi görünüyorsun, kıpkırmızı, mavi ve patlamaya hazır," demişti gülerek, onu paketleyip koridora fırlatırken. "Patlamana izin verilen tek yer benim yatağım."

Sonra onu kollarına alıp yatağa götürmüştü ve geceliği unutmuştu.

Şu ana kadar. Garip bir şekilde, o geceliği çok seven ve içinde kendini güzel hisseden kız için bir hüzün duydu.

İnanılmaz derecede gençti. Ve hayatı çok basitti.

On İkinci Bölüm

*Salı, 26 Mayıs 1801
18 Cavendish Meydanı
Bayan Eugenia Snowe'un evi*

Ertesi sabah hizmetçisi, Eugenia'nın kızıl saçlarını bir orman yangını gibi alevlendirmeden tamamlayan sessiz yeşil bir elbise hazırladı.

Andrew onun saçlarını sevmediğinden değil. Kızın buklelerini parmaklarına dolamaya ve saçlarını eski bir tablodaki bir naiad gibi göğüslerinin üzerine yerleştirmeye bayılırdı.

Ama onun toplum içinde gösterişli görünmesini istemiyordu. Kadınlar özel hayatlarında ışıldarlardı; toplum içinde ise gizlice parıldarlardı.

Evliliklerine dair tatsız anıları olsaydı, onun ölümünü atlatması daha kolay olurdu. Bunun yerine, sahip olduğu tek şey, bir ipliğe dizilmiş birkaç inci gibi hüznü parçalardı. Ama hiç takılmayan inciler parlaklıklarını ve ışıltılarını kaybederler. Belki de sorun buydu.

"Bugün bu elbiseyi giymek istemiyorum," dedi Clothilde'e. "Bir yerlerde gökyüzü renginde bir elbisem yok mu?"

"Evet." Clothilde soyunma odasına girdi ve bir kucak dolusu serülan rengi ipekle geri döndü. "Terliklerle birlikte mi?"

"Hayır, daha sağlam bir şey. Parkta yürüyüşe çıkmak niyetindeyim." Clothilde inledi. "Madam, çünkü yağmurdan dolayı çamur var."

"Benimle gelmene gerek yok," dedi Eugenia. "Benim yaşımdaki hanımların refakatçiye ihtiyacı yoktur."

"Bu doğru," dedi Clothilde parlayarak. Çamurdan, yağmurdan, kirden ve tertemiz görünümüne tehdit oluşturan her şeyden nefret ederdi.

Bir dakika sonra Eugenia'nın göğsünü yerine oturturken, "Bu elbise sipariş edildiğinde olduğundan daha büyük göğüslere sahipsin," diye gözlemledi.

"Göğüslerim tepsideki iki kremalı çöreğe benziyor," dedi Eugenia bardağa bakarak. "Büyümeye devam ederlerse devekuşu yumurtası büyüklüğüne ulaşacaklar."

"Devekuşu mu? Bu da ne böyle? *Dekolteniz* çok çekici. Ne yazık ki bu saatte görülecek hiç beyefendi yok." Clothilde onaylamayarak burnunu çekti.

Eugenia kararını vererek, "Yeni bir gardırop istiyorum," dedi. "Villiers Düşesi'ni giydiren modacıdan."

"Oh là là," diye bağırdı Clothilde, merinos pardösüsünü giymesine yardım ederken. "Mükemmel bir seçim! *Şimdi*, madam, adamlarla tanışacaksınız."

"O adam mı?"

"Bir erkek." Clothilde Parisli bir kıkırdamayla güldü. "Ya da birçok erkek!"

Eugenia yolun karşısına geçti ve parka doğru yürüdü, tuğladan bir patikada ilerledi. O ofisinde saklanırken Londra'ya bahar gelmişti. Baktığı her yerde bahar yeşili yığınları ve soluk mor menekşe kümeleri vardı.

Gözlenmediğinden emin olmak için gizlice bir bakış atan Eugenia patikadan çıktı ve bir avuç dolusu menekşe toplamak için çömeldi.

Yenilebilir olduklarına dair belli belirsiz bir his vardı, ancak aşçının bunu bildiğinden şüpheliydi-

Bekle.

Dondu kaldı. Yalnız değildi.

Önünde bir çift kalın çizme belirdi. Çizmelerin sahibi muhtemelen kadının göğsünü mükemmel bir şekilde görebiliyordu, çalınan çiçeğinden bahsetmiyorum bile.

Koyu, çakıllı bir ses, küçük bir odadaki konyak kokusu gibi üzerine çöktü. "Bayan Snowe, ayağa kalkmanıza yardım edebilir miyim?" Adamın eli

İri ve güçlü: Erkeklerde hoşuna giden her şeyin özü.

Eldiven yok.

Elbette, Ward Reeve muhtemelen hiç eldiven giymemiştir.

Eldivenli elini onun çıplak elinin içine koydu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. "Bay Reeve, bu bir sürpriz." İlk tanıştıklarında onun gülümsemesinden hoşlanmıştı. Ama şimdi, mektuplaşmalarından sonra farklıydı: daha derin, daha sıcak . . . samimiydi.

Bir centilmen kızın parmaklarını dudaklarına götürür, geriye çekilir ve belki de gösterişli bir şekilde eğilirdi. Ward bunların yapmadı, sadece elini sıkıca tutarak, "Sen bana gelmedin, ben de sana gelmek zorunda kaldım," dedi.

Eugenia pembeleştğini hissedebiliyordu. Elini geri çekti. "Size verecek bir tavsiyem yok Bay Reeve."

"Menekşelerinizi toplayayım mı?" Cevap beklemeden eğildi ve çoğunu tek seferde topladı. Kalçaları dar pantolonuna doğru gerilmişti. Güneş ışığı saçlarını altın rengi ipuçlarıyla parlatıyordu.

Ayağa kalktı ve menekşeleri ona sundu. "Snowe's sadece çeşitli evlere mürebbiye dağıtmakla kalmayıp, onlara iş hayatları boyunca destek sunduğu için kendimi son derece şanslı sayıyorum."

"Evet, şey-"

Ward elini kızın kolunun altından geçirdi ve onu tekrar patikaya yönlendirdi. "Yardımcınız Bayan Lloyd-Fantil evinizi gösterme nezaketini gösterdi, uşağınız da beni buraya yönlendirdi. Gunter's'daki çaya kadar size eşlik edebilir miyim Bayan Snowe?"

Tanrı aşkına, Ward'ın nişanlısı neden başka bir adamla evlenmek için kaçmıştı? Eugenia onun söylediği her şeyi onaylamak için başını sallamamakta zorlanıyordu.

Onun sesi ve gözleriydi.

İçinden bir ses, eğer adam düğün günlerinde ortadan kaybolmuş olsaydı, kızın onu bekleyeceğini söylüyordu.

Yıllardır.

Tıpkı Andrew için yaptığı gibi, diye düşündü huzursuzca. Asla geri gelmeyecek bir adamı bekliyordu.

Ugh. Bu düşünceyi bir kenara itti ve tekrar Ward'ın yüzüne odaklandı.

"Hiçbir tavsiyeniz olmadığını iddia etseniz de, kardeşlerimi itaat etmeye ikna etmek için doğru karışımları seçebilirsiniz."

"|-"

"Bayan Lloyd-Fantil bugün randevunuz olmadığını söyledi." Adamın ikna edici, derin sesi Eugenia'nın tenini ipek gibi okşadı. Adam biraz daha yaklaştı ve Eugenia deri ve sabun karışımı bir koku aldı.

Ve erkek. Dürüst olmak gerekirse, insan terler.

Her şeye rağmen iyi bir kadın olmadığını fark etmek moral bozucuydu.

Görünüşe göre tüm geleneksel davranışları sadece bir gösteriştense ibaretti, çünkü onun varlığında bacakları ağırlaşıyor ve derisi karıncalanıyordu.

"Pekâlâ," dedi, "sanırım çay içmeye gidebiliriz."

Eğer onu öperse, sebze tarlasında yakalanmış bir tavşan gibi titreyecekti. Adamın onu öpmeye niyeti varmış gibi görünmüyordu.

Adam yardım istiyordu ve kadın adamın ağzına bakıyordu.

Utanç verici!

"Onlardan eve dönerken yanımda götürebileceğim bir sepet hazırlamalarını isteyeceğim," dedi koluna girerek.

"Buzları kabul etmemelisin," dedi ona. "Asla dayanmazlar. Gunter's her zaman düzgün paketlenmiş buzlarının erimeyeceğini vaat eder, ama erir."

Gözlerinin kenarları yıkıcı derecede çekici bir şekilde kırışmıştı.

"Gördünüz mü? Sen gerçek bir tavsiye kaynağısın. Bir gün Otis ve Lizzie'yi Londra'ya getireceğim ve onları buzlu dondurma yemeye götürebiliriz," dedi.

Biz mi?

Kız bir yanıt vermeyi düşünemedi onu geldiği yöne doğru çevirdi. "Arabam hemen şurada."

Sokakta bir araba bekliyordu, o kadar lüks bir arabaydı ki, içinden bir kraliyet dükünün inmesi beklenebilirdi, kibarlık ve konyakla doluydu.

"Bayan Lloyd-Fantil aracınızın olduğundan bahsetti."

Dikkate değer," dedi, aralarındaki sessizliğin o kadar da güçlü görünmemesi için havayı doldurmaya çalışarak.

"Clarence Dükü için sipariş üzerine yapıldı," diyerek bir prens için tasarlandığı izlenimini doğruladı. "Doğruyu söylemek gerekirse benim için biraz görkemli. Ama Otis ve Lizzie ortaya çıkınca, yüksek bir faytondan daha büyük bir şeye ihtiyacım oldu ve aceleyle alabileceğim tek uygun araba buydu."

"Sadece pratik bir karar mı?"

"Otis'in vakit bulur bulmaz faytonumu sürmeye çalışacağına eminim. Hünerine dair bahisler oynardı şüphesiz."

"Tüm hayatını alt üst etmek zorunda kaldın, değil mi? Mesleğinizden ve arabanızdan vazgeçtiniz. Takdire şayan," dedi Eugenia ve bunu kastetti.

Sanki hiç zorluk çekmemiş gibi omuz silkti. Muhtemelen hayatındaki insanları her zaman diğer her şeyin üstünde tutmuştu; o böyle bir adamdı.

Onlar yaklaşırken şık giyimli bir seyis öne çıktı. Kapının yanında küçük bir montaj kutusu duruyordu. Aslında Eugenia, yüksekçe bir faytona bile yardım almadan tırmanabilecek kadar uzundu.

Yine de Ward elini uzattı. Tam çizmesi ... resminin üzerine inmek üzereyken kutuya baktı. İrkilerek bir kahkaha attı, elini bıraktı ve ayağını tekrar yere bastı. "Bu bir *lazımlık* mı?"

"Ne yazık ki," dedi Ward ciddiyetle, "yanlış anlaşılacak bir şey yok, değil mi? ..."

"Sidik akışı," diye ekledi Eugenia, neye baktığını yeni çözmüştü. "Ne takdire şayan bir gerçekçilik."

Ona sıırttı. "Gübre hakkında konuşmamalıyız, ama sidik kabul edilebilir mi?"

Eugenia yanaklarına renk geldiğini hissedebiliyordu.

"Kimseye söylemeyeceğim," dedi gözleri parlayarak. "Benim kesin inancım, bu kurallara aldırmmaması gerekenlerin aldırmmaması gerektiğidir. Gerçekçiliğe gelince, ben aynı fikirde değilim. Sanırım bu Clarence Dükü'nün özel bölgesinin bir temsili," dedi Ward ve kutunun bir köşesini işaret etti. "Eminim bunun kraliyet mahremiyetine dair iyimser, hatta fena halde yanlış bir tasvir olduğunu siz de kabul ediyorsunuzdur."

Eugenia gülümsedi. Bütün bu konuşma -kibar geleneklere karşı küstah, saygısız tavrıyla- ona kızlık dönemini hatırlattı.

Babası bu montaj bloğunun saçmalığına bayılırdı.

"Söz konusu org yaklaşık olarak lazımlıkla aynı boyutta görünüyor," dedi, arabaya doğru giderken doğrudan resmin üzerine basarak.

Ward kuru bir sesle, "İyimserlikten de öte," dedi. "Felaket."

Eugenia o malum soruyu sormadan önce damadın karşısına oturmasını ve kapıyı kapatmasını bekledi. "Bu montaj kutusunun bu kadar kaba olmasının gerekçesi nedir Bay Reeve?"

"Azgın mı?" diye tekrarladı kahkaha atarak. Kadının yanakları . "demek istemedim." "Peki ben gerçekten hâlâ Bay Reeve miyim?"

Çenesini kaldırdı. "Tabii ki."

"Seni Eugenia olarak görüyorum, bu arada bu sana çok yakışıyor."

"Lazımlık mı?" diye ısrar etti, yanaklarında alevlenen sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak.

"Karikatürler, soyadı nedeniyle kraliyet dükünün sevgilisi güzel Dorothea Jordan'la dalga geçmiştir."

Eugenia'nın kaşları birbirine çatıldı.

"Jordan' bir için uygunsuz bir isim," diye açıkladı.

"Elbette." Bir an için bunu düşündü. "Dük neden Bayan Jordan'a arabasına her bindiğinde böyle tatsız sözleri hatırlatmak istesin ki?"

"Ekselansları, tatsızlıkları görmezden gelmenin onları kaldırmayacağı konusunda benimle hemfikir görünüyor." Gözleri hınzır bir ışıltıya büründü ve "Sonuçta, kibar toplum ne kadar aksini iddia etmek isterse istesin, bu tür tencereler en saygın evlerde günlük olarak kullanılıyor."

"Kes şunu!" Eugenia gülümsemesini engelleyemese de, "Kes şunu," dedi. "İşim gereği her zaman yaramaz çocuklarla karşılaştığımı unutuyorsunuz, Bay Reeve. Sizin yaşınızdaki biri yetişkin bir erkeğe yakışır davranışlar sergilemeyi hedeflemelidir."

Güldü. "Yıllardır 'yaramaz' olarak etiketlenmemiştim. Aslında Clarence'ın fikrinin basitliği açısından oldukça yetenekli olduğunu düşünüyorum. Bu şekilde Dorothea arabaya her bindiğinde onu kötüleyenlerin tepesine biniyor. Ya da Clarence aracı teslim almayı kabul etseydi, bunu yapacaktı."

"Neden sahnenin üzerini boyatmadınız?"

Ward omuz silkti. "Otis'i o kadar güldürdü ki neredeyse kahvaltısını kusacaktı. Şu sıralar evde kahkaha atmak çok nadir görülen bir şey, bu yüzden birkaç kraliyet tenceresine basmamız gerekiyorsa, bunu seve seve yaparım. Ben daha çok, kraliyet uzantısının boyutları düşünüldüğünde, çocuğun kendini aşağılık hissederek büyümesinden endişe ediyorum."

Kahkahası Eugenia'nın kafasına üçüncü bir kadeh şeri gibi gitti. Neredeyse -neredeyse!- hayal kırıklığının bir kadının hayattaki kaderi olduğuna dair bir şeyler tekrarladı.

Susan böyle bir şaka yapardı, ama Eugenia'nın durumunda bu doğru değildi; Yunan atletlerinin mermer heykellerinden öğrendiğine göre Andrew fazlasıyla uygun bir şekilde giyinmişti.

"Kraliyet Hazretleri, kendi istekleri doğrultusunda tasarlattığı arabayı neden tercih etmedi?" diye sordu. Koltuklar İspanyol derisindendi ve gösterişli olsa da her ayrıntı mükemmeldi.

Andrew bundan hoşlanmazdı. Andrew'un lazımlıktan mı yoksa kraliyet aletinden mi daha çok nefret edeceğinden emin değildi ama araba evlerine yanaşmadan önce montaj kutusunun simsiyah bir renge boyanacağını biliyordu.

Parlak süslemeler dış cepheden sökülüp atılacaktı. Perdeleri süsleyen kadife püsküller daha kasvetli bir şeyle değiştirilirdi.

"Clarence bunu karşılayamazdı," dedi Bay Reeve. "Yine harçlığını aşmış olmalı."

Eugenia kirpiklerinin altından ona baktı. Üvey annesi, Bay Reeve aşırı derecede zengin olduğu için ücretini iki katına çıkarmasını önermişti. Yapmamıştı. Snowe's iki yetimin talihsizliğinden asla kazançlı çıkmazdı.

Bay Reeve onun ne düşündüğünü tahmin ederek, "Neyse ki bunu karşılayabilirim," dedi.

Eugenia soğukkanlılıkla, "Sizin için ne kadar hoş," dedi. Londra'nın en zengin kadınlarından biriydi ama bunu kendine saklıyordu.

Bay Reeve öne doğru eğildi ve onun dizine dokundu. "Sadece mali durumumun olduğunu bilmenizi istedim."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok," diye kekeledi. Adam arkasına yaslandı ve ona sıırttı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Kardeşlerinizin kötü davranışları hakkındaki tartışmamızda mali durumların bir yeri yok," diye idare etti.

"Hayır, ama bir noktaya değinmek istedim."

"Oldukça," dedi. Belki de teklif ediyordu... kesinlikle ona para teklif etmiyordu? Bütün vücudunu bir ürperdi kapladı. Erkekler geçmişte de uygunsuz tekliflerde bulunmuşlardı ama hiç kimse ona *açık çek* teklif etmemişti.

"Ne mutlu ki, Snowe'un ücretleri beni iflas ettirmeyecek." Ama adamın gözleri kadının yüzüne takıldı ve ifadesi değişti. "Ne dedim ben?"

Yutkundu. "Hiçbir şey," diye mırıldandı. Tabii ki böyle bir niyeti yoktu. Aptalca davranıyordu.

Ward'ın yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı ve tekrar öne doğru eğildi. "Sanırım saygıdeğer bir dula, sanki gecenin hanımefendisiymiş gibi bir teklifte düşündünüz."

Boğazını temizledi. "Kesinlikle hayır."

"Ward onun zayıf inkârına aldırmandan devam etti: "Bu elbise, tıpkı bir tiyatronun önünde satılan elmalar gibi, varlıklarınızı sergilemeye yetiyor."

Eugenia gözlerini ona dikti. "Kibar konuşmayı küçümsediğiniz düşünülduğünde bile, Bay Reeve, bu tür kötü bir karşılaştırmadan kaçınmalısınız."

"Elmaya benzetilemeyecek kadar muhteşem bir donanıma sahipsiniz," dedi başını hoşnutlukla sallayarak.

Biraz çıldırmış olmalı, çünkü kendi kendine "Bugün erken saatlerde, birkaç yıl içinde bir çift devekuşu yumurtası büyüklüğünde olacaklarını düşünüyordum" dediğini duydu.

Gözleri, yıllardır görmemiş olmasına rağmen yorumlamakta zorlanmadığı karanlık bir duyguyla parlıyordu. Şehvet.

Arzu.

"Bütün insanlık umut içinde yaşar," dedi. Sesindeki boğuk tını, kadının hem ona doğru hem de arabadan dışarı fırlama isteği uyandırdı.

Evlendiklerinde Andrew bir çocuktan daha büyük değildi. Ona gözlerinde güneşli bir zevkle bakmıştı. Ward artık bir erkekti ve bakışlarında daha terk edilmiş, yakıcı ve günahkâr bir duygu vardı.

İçinden bir ses görev, ahlak, etik ve Snowe'un *itibarı* hakkında feryat ediyordu. Ama bu küçük bir sestir ve çok uzaktaydı.

Yedi yıl boyunca itibarına olağanüstü dikkat etmişti. Bu delilikti, ama çok güçlü bir delilik.

Fırtınanın gözündeymiş gibi garip bir sükûnetin pençesindeydi: sadece ikisi ve bu akıl almaz derecede lüks arabanın duvarları. Onların sesleri, taş sokaklarda tekerleklerin gümbürtüsü, Ward'un mükemmel uyumlu atları Gunter'inkilerin önüne yanaştığında çıkan hafif gıcırta dışında hiçbir ses yoktu.

Çay içmek için günün modası geçmiş bir saatiydi ve çay salonu neredeyse bomboştu. İçeri girdiklerinde, odadaki kadınlar sabah açan ayçiçekleri gibi Ward'a doğru döndüler.

Örneğin Leydi Hyacinth Buckwald'ın bakışları Ward'ın üzerinde Yunan heykellerinden biriymiş gibi geziniyordu: Baştan ayağa ve ortada bir duraksama ile tekrar yukarı.

"Bayan Snowe!" Bayan elini kaldırdı ve bir düşesin bir baca temizleyicisini selamlayabileceği türden bir selamlamayla iki ya da üç kez kıvırdı. "Sizi burada gördüğüme şaşırdım. İnsan sizi o küçük evinize kapanmış olarak düşünüyor. Sizi büyük kızım Petunia ile tanıştırmak isterdim ama kendisi bayanların bekleme odasına çekildi."

Eugenia masasının yanında durakladı. "Günaydın Leydi Hyacinth. Küçük çocuklarınız nasıl?"

"Sizi temin ederim ki çok saygıdeğer bir mürebbiye bulduk," dedi hanımefendi, yüzü kararak.

Ward, Gunter'in baş garsonu Bay Sweeney ile birkaç kelime konuşuyordu, ama şimdi Eugenia'nın arkasından geldi.

"Bu Bay Reeve değil mi?" diye bağırdı Leydi Hyacinth. "Sizi yıllardır görmedim."

Eugenia başını sallayarak, "Sizinle tekrar tanışmak çok güzeldi Leydi Sümbül," dedikten sonra Bay Sweeney'nin kendisine arka tarafta, iyi yerleştirilmiş bir eğrelti otu tarafından meraklı gözlerden az çok korunan bir masaya kadar eşlik etmesine izin verdi.

Arkasında kısa bir mırıltı duyuldu ve Ward onu takip etti. Onun varlığını arkasında hissedebilmesi olağanüstüydü. Kalçasını hafifçe sallayarak şehvetli bir yürüyüşe geçti.

Kendini ne bir mürebbiye ne de Snowe'un Ajansının başarılı sahibi gibi hissediyordu.

Kendini bir kadın gibi hissetti.

Ward garsonların masalarını lezzetlerle doldurmasını izledi ve ardından kardeşleri için bir sepet hazırlamalarını söyledi. "Ama buz yok," diye ekledi.

Bay Sweeney ciddiyetle, "Sizi temin ederim ki Bay Gunter buzları saatlerce sert kalmalarını sağlayacak bir saklama yöntemi geliştirdi," dedi.

Ward, "Bayan Snowe parkta bana bu tür sözlerin asla tutulmadığını söyledi," diye cevap verdi. Ona attığı bakış, muhtemelen bir yıldırımın düşüp ikisini de yutmasına neden olacaktı.

Başgarson bir an için delice gözlerini kırıştırdı ve ağzını kapattı. Başıyla selam verdi ve en kısa zamanda bir sepetle döneceğine söz verdi.

Ward, "Oxford'a dönüşüm için de küçük bir sepet istiyorum," dedi.

"Elbette efendim. ne istersiniz?" "Biftek ve bir şişe kırmızı şarap." Eugenia güldü. "Tam bir erkeksin."

Ward, "Evet, öyleyim," dedi.

Yüzüne renk geldi. "Bayanların genellikle beyaz şarap ve tavuk tercih ettiğini kastetmiştim."

"Biz erkekler dayanıklılığımızı korumak zorundayız. Ama bugün bir hanımefendi gibi sipariş vereceğim. Beyaz şarap ve tavuk olsun. Ve şu buzlardan biraz, çünkü öğle yemeğinde yiyecek kadar sert kalabileceklerinden eminim."

Bay Sweeney giderken Eugenia bir kıkırdamayı bastırdı.

Ward, "Özellikle bu alanda hayal kırıklığına uğradığınızı düşünmenin trajik olduğunu söylemeliyim," dedi. "Sertlik." Bakışları tamamen

Çok kötü.

Eugenia, "Ben hiç olmadım," diye karşılık verdi. Umursamaz bir sırtıtlşla, "Ne de kocam on sekiz yaşındayken evlendim," diye ekledi.

Ward'ın kaşları havaya kalktı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, çoğumuz on sekiz yaşındayken sahip olduğumuz yetenekleri ilerleyen yaşlarımızda da koruruz."

Eugenia kirpiklerinin altından Ward'ın vücuduna baktı. On sekiz yaşındaki erkekler . . . yani, inceydi. Ward kaslıydı. Çenesindeki bir gölge gün sonuna kadar oldukça koyulaşacaktı.

"Şimdiden yaşlılığınız için planlar yapmaya başladınız mı?" diye sordu.

Bakışlarındaki yoğunluk biraz sinir bozucuydu. "Hayatımın o kısmı söz konusu olduğunda, kesinlikle."

Eugenia onun ağzından çıkan boğuk kıkırdamayı şaşırdı. Kıkırdayan türden bir kadın değildi. Hiçbir zaman.

Gözleri şehvetle dolu bir adamın altmış yıl sonra yatak odasındaki hünerleriyle övünmesi dışında.

On Üçüncü Bölüm

Ward, Eugenia'nın kendini maviye boyayan korkunç bir çocukla ilgili hikâyesiyle daha az ilgilenemezdi. Ama aynı zamanda Eugenia'nın anlatmak istediği her şeyi seve seve dinleyebileceğini de fark etmişti.

Lanet olsun. Karşı konulmazdı.

"İçeri girdiğimizde o kadın kimdi?" diye sordu ona, mavi çocuğun hikâyesi bittikten sonra. "Nüfus dairesinden çıkmanıza izin verilmemesi gerektiğini ima eden ve kesinlikle hiç tanışmamış olmamıza rağmen benimle tanıştığını iddia eden cadaloz kadın."

"Bu Leydi Hyacinth Buckwald," diye cevap verdi Eugenia. Ve onun boş bakışları karşısında, "Adını hiç duymadınız mı?" diye sordu.

Omuz silkti. "Sosyeteye girmiyorum ve ailem dedikodudan nefret ettiğimi bilir. Yani, hayır."

"*Seni* tanıyor," dedi Eugenia muzipçe. "Ya da en azından senin servetini biliyor. Zavallı kadının evlendirmesi gereken dört kızı var. Sanırım Petunia en büyük ikinci kızı." Dudaklarını büzdü. "Onları lekesiz bir aile . Petunia dualarınıza bir çözüm olabilir."

Ward tereddüt etmeden, "Hayır," dedi.

"Leydi Hyacinth beni umursamıyor çünkü kocası Boris sabahın sekizinde zavallı kadını balo salonunda kovaladıktan sonra mürebbiyesini uzaklaştırdım."

"Günün saatiyle mi alakalı?"

"Davranışı hangi saatte olursa olsun affedilemezdi; günün hangi saati olursa olsun, bu ihlalini daha da büyütüyordu. İnsan bir beyefendinin sabahları ne yapıyorsa ... onu yapıyor olması gerektiğini düşünüyor."

"Zavallı adam muhtemelen çaresiz durumda," dedi Ward. "Boris'i bir kenara bırakırsak, sizi temin ederim ki beyefendiler sabahın sekizinde kadın peşinde koşmaya meyillidir."

"Her ne olsun, asla mürebbiyelerini kovalamamalılar!"

Bir an gözleri ona eğlenen, sofistike bir arzuyla parlıyordu, bir an sonra ise Almack'ın patroniçesi kadar asıldı. Ya da en azından o kadınları öyle hayal ediyordu.

Sanki iki Eugenias varmış gibiydi. Biri gerçek, ... tam olarak gerçek olmayan. Mükemmel hanımefendi ve gerçek Eugenia.

Bu hanımefendi Eugenia kesinlikle saf bir iradenin sonucuydu, çünkü bu pozisyon için doğmamıştı. Performansı oldukça etkileyiciydi; aslında alkışlamak istiyordu.

Ondan gerçekten hoşlanıyor ve ona hayranlık duyuyordu. Kocasının ölümünden sonra kendine bir hayat kurmakla kalmamış, muhtemelen Snowe'un Sicili sayesinde muazzam bir servet edinmişti.

Büyüleyiciydi.

Kahretsin, kardeşlerinin hatırı için bir beyefendiyle evlenmek zorunda olmasaydı, ona kur yapmayı ciddi ciddi düşünürdü.

Ne olursa olsun, onun peşinden gitmek istiyordu. Bu gerçek her uzvunda zonkluyordu. Eugenia *onun* olacaktı. Aralarındaki bu alev sönene kadar onunla sevişecekti. Umarım bu sadece bir ya da iki gece sürerdi.

Onları durduracak, tutunmaya çalıştığı yumurta kabuğu inceliğindeki saygınlık katmanından başka bir şey yoktu.

Bunu düşünerek ona yavaşça gülümsedi, o kadar müstehcen bir gülümsemeydi ki kadın dondu kaldı, çatal ağzının yarısına kadar gelmişti.

Ona göz kırptı ve elindeki kek lokmasını dikkatlice yere bıraktı.

"Sırf aynı çatı altında yaşadıkları için bir mürebbiyeyi adil bir oyun olarak gören beyefendiler hakkında söylediklerimi dinlediğinizi sanmıyorum."

"Hayır," diye itiraf etti Ward.

Eugenia bu gülümsemeyi biliyordu. Birçok erkeğin yüzünde olmasa bile, bir erkeğin yüzünde o gülümsemeyi görmemiş bir kadın var mıydı?

Görünüşe göre Ward onun kendisine ait olduğu sonucuna varmıştı.

Bu konudaki sorun, tabii ki saygın bir dul olmasıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ihtiyatla.

Gözleri onunkilerde kaldı, mutlu ve tetikteydi. Çoğu evli kadının bildiği neşeli, beklenti dolu bir bakış.

Belki *her* evli kadın değil. Belki de Leydi Hyacinth değildir. "Senden ne kadar hoşlandığımı yeni fark ettim," dedi.

"Sabahın sekizinde ya da başka bir saatte beni bir balo salonunda düşünüyorsan, bu düşünceden vazgeç," dedi Eugenia, midesindeki erime hissini boşuna görmezden gelmeye çalışarak.

"Ben saygıdeğer bir dulum," diye açıkladı. "Snowe'un Sicili için itibarımın bu şekilde kalması çok önemli. Saat kaç olursa olsun, yakışmayan hiçbir şey yapmam."

Başını geriye attı ve güldü. "Öyle mi? Bazen seninleyken bir sözlükle konuşuyormuşum gibi hissediyorum."

"Cümle kurgumda sorun yok," dedi biraz sertçe.

Ward başını salladı. "de değil." Gözleri dans ediyordu.

"Daha da önemlisi, sonuç ne olursa olsun, Bay Reeve, onu bir kenara bırakmak zorunda kalacaksınız. Bu konuda ciddiyim."

Ward öne doğru eğildi, gözleri onunkilere dikilmişti. "Bana Bay Reeve demeyi bırakmalısın, yoksa çok sert bir şey yaparım."

Eugenia kendini tutamadı; ağzının kenarları bir gülümsemeye dönüştü.

"burada," dedi Ward, arkasına yaslanarak. "Bu gülümseme bana Ward diyeceğin anlamına geliyor. Ben de sana Eugenia diyeceğim, böylece anlaştık. Çilekli tatlıdan tatmadığınızı fark ettim."

"Zaten aylardır yemediğim kadar şekerleme yedim," diye itiraz etti Eugenia. Masanın onun tarafında el değmemiş üç tatlı vardı. Onun tarafında ise beş boş tabak.

Homurdandı. "Şundan ya da bundan bir iki ısırık? Bay Gunter'in *pastacısı* Bütün bunlar mutfağa geri gönderilirse ağılayacağım." Karşıya uzandı

Masaya oturdu ve bir çatal dolusu tatlıdan aldı. Hafif ve havadardı, krema tatlı meyve parçalarıyla çırpılmıştı.

Eugenia, "Daha fazla tatmamalıyım, çünkü duramayacağım," diye itiraz etti. "Korkunç bir tatlı düşkünlüğüm var ve hiçbir şekilde kendimi kontrol edemiyorum."

Ama çatal ağzına doğru geliyordu. "Sadece bir tadımlık," diye ikna etti.

Tadı o kadar yüceydi ki, saf zevkten bir an için gözlerini kapattı.

"Tatlılara , değil mi?"

Gözlerini açtı ve elini kalbine götürdü. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi trifle olabilir." Adamın elinden çatalı aldı ve bir ısırık daha aldı.

"İşte bu yüzden bütün çocuklara yemek yapmayı öğretiyorsun," dedi onu izlerken. "Tatlıları seviyorsunuz. Sen bir epikürsün."

"Daha çok obur biriyim," dedi dürüstçe. "İnsanlara bu kadar keyif veren bir şeyi herkes yapabilmeli."

Ward onun yemesini izlerken yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Benim için tadını tarif et."

Bir ısırık daha aldı ve gözlerini tekrar kapattı. "Krema kadifemsi bir yumuşaklıkta ve sadece bir miktar likör içeriyor. Çilekler keskin ve çok tatlı değil."

Ward inlemeye çok yakın bir ses çıkardı. Gözlerini açtı ve şöyle dedi: "Aşçımın şekerlemeler yapması yasak. Kendimi şımartamam, yoksa kalçalarım kapıdan geçmeme izin vermez. Benimle yemek yiyecek bir misafirim olmadığı sürece kek yok."

Ama şimdi düşününce hiç arkadaşı olmadığını fark etti.

"Bu benim aşçım olsaydı," diye ekledi, kendini şaşırtarak, "ondan çilekleri önce likörde yumuşatmasını isterdim, böylece daha da mayhoş olurlardı."

Ward, "Rahmetli kocanız her fırsatta sizi tatlıya boğmuş olmalı," dedi.

Başını iki yana salladı. "Andrew çileci bir adamdı. Onda sevdiğim şeylerden biri de buydu."

Ward başını salladı.

Eugenia, "Buna karşılık benim babam hayatının çoğunu kendini memnun etmekle geçirdi," dedi ve bir vefasızlık duygusu hissetti.

"Mutlu bir adam olmalı."

"Evet. Bir şeyler icat ederken çok mutlu oluyor. Sanırım daha çok senin gibi," diye ekledi, çikolatalı pastadan bir ısırık alıp almaması gerektiğini düşünerek.

Böylece onu önemsiz bir şeyle karşılaştırabilirdi.

Ward onun gözlerine bakarak, "Evet, yemelisin," dedi. "Şimdiye kadar yediğim en iyi keklerden ."

"Sakın bir daha beni beslemeye kalkma," dedi Eugenia. "Şanslıyız ki şu eğretili otu bizi perdeliyor da kimse seni görmüyor."

"Şansım yaver gitmedi," dedi Ward. "Bay Sweeney'e bir verdim."

Eugenia yüzünü buruşturdu. "Mahremiyet korkunç derecede pahalı." Ama bundan memnundu. Leydi Sümbül'ün kendisini izlediğini ve muhtemelen gizlice dinlediğini bilmekten nefret ederdi.

Ward, "İtibarınız çok önemli," dedi. "Size herhangi bir şekilde zarar verebilecek bir şey asla yapmam."

Ward birlikte çay içmekten bahsetmiyordu. Gözleri o kadar ateşliydi ki çikolatalı keke olan tüm arzusunu kaybetti.

"Bana Londra'ya neden geldiğini söylemedin," dedi Eugenia çayından aceleyle bir yudum alarak. Çay soğumuştü ve çok uzun süre demlenmiş çayın acılığı vardı.

Ward elini kaldırdı; bir saniye sonra bir garson yanlarında eğiliyor, sonra da elinde reddedilen çaydanlıkla hızla uzaklaşıyordu. Ward, garsonların ve benzerlerinin her zaman dikkat ettiği türden bir adamdı. Bu biraz rahatsız ediciydi.

Ward, "Tavsiyeye ihtiyacım var," dedi.

"Son yazdığınızdan bu yana Lizzie ve Otis'in Bayan Midge ile arası nasıl?"

"Sorun da burada yatıyor."

Ayrıntılara girmeden tiz bir ses sözlerini kesti. "Bayan Snowe, Bay Reeve, beni bağışlayacağınızı umuyorum; sevgili Petunia'mı takdim etmek istiyorum."

Ward ihtiyatla başını kaldırdı. Nadiren de olsa kadınlarla birlikte olduğu zamanlarda -genellikle babasının evinde- evlilik düşünen annelerle çok zor zamanlar geçirirdi. Onu avlıyor gibiydiler.

gür bir kuyruk görmüş bir tilki avcısının kararlı coşkusuyla. Talihi, düzensiz doğumundan açıkça daha ağır basıyordu.

İhtiyacı olan şey taşınabilir bir .

Leydi Sümbül'ün yanında kendisinin daha genç bir versiyonu duruyordu: aynı kahverengi saçlar, sırık gibi bir vücut, uzun bir çene. Leydi Sümbül'ün kızı olmak kolay olamazdı.

Özellikle de aile çenesinin size miras kaldığını fark ettiğinizde.

"Size katılmamızın bir sakıncası olmayacağına eminim," dedi Leydi Hyacinth, kibar davranışın yaklaşık on kuralını birden çiğneyerek.

Taze çay geldiğinde Ward masanın etrafına itilmiş, böylece evlenmeye hazır kızıyla omuz omuza gelmişti.

Leydi Hyacinth, "Mürebbiyeler hakkında konuğtuğunuzu tahmin ediyorum," dedi, "ama nedenini anlayamıyorum. Bayan Snowe bir uzmandır." Eugenia'nın elini okşadı. "Bir kadını ticaretle uğraştığı için kınayanlar var ama ben sizi her zaman savunurum Bayan Snowe. Çabalarınız belli ki kendi çocuğunuzun olmamasının verdiği ıstıraptan kaynaklanıyor."

Ward'ın hayranlığına rağmen Eugenia'nın gülümsemesi değışmedi.

"Bayan Snowe'dan bir mürebbiye istedim," dedi Ward, "çünkü yakın zamanda iki çocuğun vasisi oldum."

"Sizin değil, değil mi?" Leydi Hyacinth öyle dedi. "Bu sizi tamamen uygunsuz yapar Bay Reeve, ailede kont olsun ya da olmasın. Bir kâğıt sarma makinesi bile *her şeyi* telafi edemez, biliyorsunuz."

Bu acayip derecede patavatsız ifade karşısında Eugenia'nın gülümsemesi kayboldu.

Ward, "Onlar benim değil; ebeveynleri öldü," dedi. Gilner Düşesi'nin özel davası Lordlar Kamarası'nda görüşölür görüşölmez tüm Londra öğrenecek olsa da, daha fazla ayrıntı vermek için hiçbir neden görmüyordu.

"Bayan Snowe bana bir mürebbiye bulmaya çalışacak kadar nazik davrandı" -masanın öbür ucundan gelen bir kıpırtıyı yorumladı ve usulca yönünü değıştirdi-. Mürebbiye kıtlığı var gibi görünüyor."

"Bu baş başa görüşmenin kötü bir nedeni olamayacağını biliyordum," dedi Leydi Hyacinth. "Bu yüzden bunun mükemmel bir an olduğunu düşündüm."

sevgili Petunia'mı tanıştırmak için. Bay Reeve, sevgili babanız Lord Gryffyn nasıl?"

"Onun iyi olduğuna inanıyorum," dedi Ward. "O ve üvey annem birkaç ay daha diplomatik bir görev için İsveç'te seyahat edecekler." "Çok ," dedi Leydi Hyacinth. "Bana ailelerini de yanlarında getirdikleri söylendi. Şüphesiz ki bu daha çok

değerli çocuklarını evde bırakmaları akıllıca olacaktır."

"Ailem kardeşlerimi asla tehlikeye atmaz," dedi Ward, dişlerini göstererek belli belirsiz bir gülümseme taklidi yaparak.

"En azından varisi evde bırakmaları gerekirdi," dedi. "Petunia'nın yerli olmayan topraklardan bir yudum bile su içmediğini söylemekten gurur duyuyorum. Buna inanmıyorum."

Ward Eugenia'ya baktı ama o yaprakları okuyormuş gibi çay fincanına bakıyordu.

"Çok az insan kibar toplumun inceliklerini anlayabiliyor," diye devam etti Leydi Hyacinth. "Örneğin küçük çocuklarla çok fazla vakit geçirmemek en iyisidir. Bu onları heyecanlandırır ve önemli olduklarını hissettirir. İlk çıkış yaklaştığında yeterince zaman var. Sizce de öyle değil mi Bayan Snowe?"

Eugenia pek de diplomatik olmayan bir şekilde, "Tecrübelerime göre, bu ebeveynlere bağlı," dedi.

Leydi Hyacinth hiç . "İnsan ilk kez dünyaya geldiğinde, yalnızca bir anne tarafından yanıtlanabilecek hassas sorular ortaya çıkar. Örneğin dirsek sorununu ele alalım. Bu soruya çok dikkat ettiğinizi tahmin ediyorum, Bayan Snowe."

Ward, Eugenia'yı şaşkın görmekten hoşlanıyordu. Bunun pek sık olmadığını hissediyordu.

"Öyle olduğunu söyleyemem," dedi sonunda.

"Çıplak ten," dedi Leydi Hyacinth, "hayati önem taşır. Yemek masasında çıplak dirsekler arzu edilir mi, yoksa beyefendiler bunu çok mu heyecan verici bulur?" Ward'a bir zamanlar şahin gözlerinde gördüğü bir vahşilikle döndü. "Çıplak dirsekler hakkında ne düşünüyorsunuz, Bay Reeve?"

"Benim hiçbir fikrim yok," dedi. Bu tam olarak doğru değildi. Örneğin, Eugenia'nın ince kollarının oldukça uzun olduğunu fark etmişti.

Çıplak. Bir erkek konuşmayı görmezden gelebilir ve onun parmak uçlarından yukarı doğru öpüşmeyi düşünebilirdi.

Leydi Hyacinth, "Moda düşük mevkideki insanlar içindir," dedi. "Yüksek bir mevkide doğmuş olan bizler böyle önemsiz şeyleri görmezden geliriz."

"Anne!" Petunia araya girdi. "Önemli bir şeyi unutmuşum. Bay Simon Briggs bir gezinti için kendisine eşlik etmemi istedi." Mahcup görünüyordu ama Ward bunun nedeninin hafızası olduğunu düşünmüyordu. Aslında, Bay Briggs'in ortaya çıkmayacağına bahse girerdi.

Kadın ayağa kalktı. "Sevgili Petunia, bu ihmalkârlığı alışkanlık haline getirmemelisin."

Hepsi ayağa kalktı ve Bay Sweeney göründü. Leydi Hyacinth ona döndü. "Fransız gümüşü tilki kürkü kafası bozulmamış olarak istiyorum, lütfen. Buraya geldiğimizde onu uşaklarınızdan birine emanet etmiştim ve tek bir kılına bile dokunulmadan geri verilmesini istiyorum."

"Derhal leydim," diye mırıldanarak bir garsonu koşuşturmaya gönderdi.

"Ne bir büyüleyici zaman geçirdik ," Lady Hyacinth dedi, Eğilerek elini öpen Ward'a geniş bir gülümseme bahşetti.

Bay Sweeney boynundaki tilki etolünü öyle bir gayretle bıraktı ki, tilki kafası özgürlüğe sıçrayacakmış gibi havaya uçtu.

Leydi Hyacinth etolünü sağ göğsünün üzerinden sarkacak şekilde düzeltti. "Bayan Snowe, bir beyefendiyle baş başa çay içiyor olsanız da bunun ticari nedenlerle de olsa kusursuz olduğunu öğrendiğime sevindim. Size söz veriyorum, konu açıldığında itibarınızı savunmaya devam edeceğim. Ne yazık ki kaçınılmaz olarak öyle olacak."

Eugenia bu konuda ne hissettiğini zerre kadar belli etmedi ama Ward havada bir öfke titreşimi olduğunu düşündü. Bunun yerine tatlı tatlı gülümseyerek, "Siz de pek çok kişinin sizi tarif ettiği gibisiniz, Leydi Sümbül," dedi.

"Bu katlanılması gereken bir yük," diye yanıtladı kadın. "arkasında nesiller boyu süren iyi bir soy varsa, toplum gözünü diker. Ama Petunia'ya ve diğer kızlarıma da söylediğim gibi, bizi biz yapan şey sorumluluktur. Ve bizim sorumluluğumuz da en iyi soyu sergilemektir."

Eugenia, Bayan Petunia'yı bir kenara çekmiş, zavallı kıza bir şeyler mırıldanıyordu. Ward dedi ki, "Kızınız çok güzel

genç kadın, Leydi Hyacinth. Çok nazik görünüyor."

"Ah, nezaketin ta kendisi," diye onayladı hanımefendi. "Snowe'lardan bir mürebbiyemiz yok -bizim çapımızda bir eve hizmet edebilecek bir kadın bulamadılar- ama gerçek görgü kuralları evde öğrenilmelidir. Şu halinize bakın Bay Reeve."

Ward başlamıştı. "Peki ya ben?"

"*Geçmişinize* bakılırsa, Gunter'de ya da başka bir yerde sizinle karşılaşmak kimsenin aklına gelmezdi ama Kont'un evinde büyüdüğünüzü düşünürsek, siz ... daha fazlasısınız. *Daha fazlası*," diye kararlılıkla tekrarladı. "Üreme anlatıyor. Her yere gidiyorsun, değil mi? Sanırım geçen gün seni Villiers Dükü'yle gördüm."

Ward, "Majesteleri babamın iyi bir arkadaşıdır," dedi.

"Sanırım Eton'a gittiniz ve *orada* kek pişirmeyi öğrenmediniz, değil mi? Bayan Snowe'un mürebbiyeleri ne isterse istesin, aristokrasi mutfakta çalışmamalı!"

Eugenia konuşmasına döndü ve "Benim için bir zevkti Leydi Hyacinth," dedi. Reverans yaptı.

Leydi Hyacinth çenesini eğdi ve Ward'a döndü. "Bay Reeve, yeni bir dostluk seviyesine ulaştığımızı hissediyorum. Bir dostluk. Lord hazretleri İsveç'ten döner dönmez sevgili babanızı ziyaret edeceğim; umarım ailenin genç üyeleri de yanlarında olur. Ama kendilerini siyahlar içinde bulsalar bile, onu arayacağım."

Ward babasının bu ihtimal karşısındaki mutluluğu hakkında yorum yapmayı kendine yediremiyordu ama cevap vermenin de bir anlamı yoktu.

"Sevgili Petunia'mın sizi gerçekten takdir ettiğini görebiliyorum Bay Reeve. Sizi yakında bir etkinlikte görmeyi umuyorum - rüzgarda açan bir çiçek gibi dans ediyor."

"Anne!" Petunia acı dolu bir sesle konuştu.

"Kızıma bir sonraki nişanına kadar eşlik etmeliyim," dedi Leydi Hyacinth. "Petunia gibi birinci sınıf bir elmasın annesinin çay içerek oyalanacak zamanı yoktur."

Reveransı o kadar hızlıydı ki göğsü havaya kalktı ve yerine otururken zıpladı.

Tilki de öyle yaptı, parlak cam gözleri Ward'a sabitlenmişti.

"Eğer doğru duyduysam, Fawkes Evi'ni yakın zamanda satın aldınız, değil mi?" Leydi Hyacinth oyalanarak konuştu. "Belki de adını değiştirmelisiniz Bay Reeve. Lord Fawkes malikânede yaşarken bu isim çok iyiydi."

"Hiç düşünmemiştim," dedi Ward şaşırmış bir halde.

"Oraya Reeve House demek zor, değil mi? böcek gibi geliyor. Ya da bir Alman sebzesi. Bu kadar basit insanlar için bu kadar karmaşık bir dil. Şalgam hakkında düşünmeyen birine hiç rastlamadım."

Ve tilki kafasını sallaya sallaya uzaklaştı, kızının yüzü de utançtan kıpkırmızıydı, onu takip ediyordu.

Bölüm On Dört

Eugenia sandalyesine çöktü, Ward'a baktı ve bir kahkaha patlattı. Görünüşe göre, bir eli arkasında bağlıyken bir lejyonla seve seve savaşabilecek bir adamdı, ama huysuz bir anneyle karşılaştığında kurtarılmak için çırpınıyordu.

Ward şef garsona, "Eğer bu türden başka bir kadının aramıza katılmasına izin verirseniz," dedi, "bir daha asla bu müessesenin kapısından içeri girmem."

Bay Sweeney ciddiyetle, "Çok üzgünüm efendim," dedi. "Eğer böyle bir kadın daha bu müesseseye gelirse, sizi binanın dışına kadar takip edeceğim."

"Mükemmel. Sanırım biraz daha çay ve birkaç hamur işi alsak iyi olacak.

Sepetler nasıl gidiyor?"

Sweeney uzaklaşmadan önce, "Ne zaman hazırız, Bay Reeve," dedi.

Tekrar yalnız kaldıklarında Eugenia Ward'a, "Leydi Sümbül'ün adı çıkmış," dedi. "O gerçekten türünün tek örneği."

Bir garson geldi ve masaya bir yeni kek koydu, bunların evin hediyesi olduğunu mırıldandı.

"Saf Suçluluk duygusu." Koğuş dedi. "Sweeney
İZİN VERİLDİ o felaket Sanki tekнемiz alabora

olurken el sallayarak veda etmiş gibi."

Eugenia keskin bir nefes aldı. Andrew hakkında düşünmeyecekti.

Teknelerin alabora olmasıyla ilgili değil.

Bugün olmaz.

"Ne dedim ben?" Ward sordu. "Lanet olsun, bana kocanızın bir tekne kazasında öldüğünü , değil mi?"

Gözleri yoğun bir maviydi. "Gerçekten çok üzgünüm. Al, pastadan bir ısırık al." Büyük bir ısırık aldı ve Eugenia'nın dudaklarına doğru uzattı. Yememeliydi. Çok fazla yemişti. "Ve tadının nasıl olduğunu anlat," diye ekledi.

"Çikolata bir kadının istediği her şeydir," dedi Eugenia. Bir ısırık aldı. "Bu tatlı, acı, çökmekte olan, dayanılmaz derecede lezzetli ... saf zevk."

Onun şaşkın ifadesine gülümsedi ve dilinin ucunu dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Devam et." Çatalı tekrar uzatırken sesi boğuk çıkıyordu. Eugenia gözlerini kapadı ve kendini tadına bakmaya bıraktı.

"Çikolatanın tadı hayattaki tüm güzel şeylerin bir araya gelmesi gibi." Gözlerini açtı. "Mutluluk gibi."

"Sen tanıdığım en şehvetli kadınsın," diye homurdandı.

Eugenia gözlerini kırptırdı ve kendine geldi. "Ben mi?" Sesi şaşkın bir gıcırtyla çıktı. "Hiç de değil! Ben çok sakın bir insanım. Sadece çikolatayı severim. Herkes sever."

"Senin yaptığın gibi değil."

"Nişanlandığınızda Bayan Carrington'a çikolata verdiniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Sence ben düşes olma fırsatını reddeder miydi?"

"Bu mümkün," dedi ona sırtarak. "Onunla yatmadım," dedi aniden.

"Ben de bundan şüphelenmiştim." Eugenia daha önce hiçbir erkekle konuşmadığı bir konuya bu kadar hızlı geçiş yaptığı için şaşkınlığını belli etmeden kendini sessizce tebrik etti.

"Lanetli nişanlılığımı hiç düşünmemiş olmanıza şaşırdım."

Ağır ağır kapanan gözleri Eugenia'nın vücudunda saf bir his dalgası yarattı. Dehşet verici ve heyecan vericiydi. Doğruca kafasına gitti.

"Gerçekten sizin kızınız olsaydı Bayan Carrington'ın sizi terk etmesine izin vermezsiniz," dedi. "Zamanımın çoğunu genç erkekleri analiz ederek geçiriyorum, biliyorsun. Yetişkin erkekler de çok farklı değil."

"Gerçekten."

"Erkekler genel olarak son derece ilkeldir," diyerek ona bir fincan çay doldurdu ve kendisi de bir tane aldı.

"O üzücü hapisneden döndüğümde sahiplenici bir tavırla göğsümü yumruklamamı mı bekliyordunuz? Unutmayın, geri döndüğümde nişanlımı mutlu bir evliliğin içinde buldum."

"İkiniz samimi olsaydınız, Bayan Carrington sizi bekliyor olurdu."

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Nişanlımı elimde tutabilmemin tek yolunun onu mahvetmek olduğu düşüncesinden memnun olduğumu söyleyemem."

Eugenia güldü. "Yıkım var, Bay Reeve. Ve bir de ..." Durdu, çünkü kafasının arkasındaki küçük bir ses tüm ilkeleri terk ettiği konusunda ısrar ediyordu. Bunu görmezden gelmeye karar verdi. "Ve sonra çikolata var."

Gözleri parladı ve masanın öbür ucuna uzanıp parmaklarını onunkilere geçirdi. Onun vücudunu fark etmişti. Ama hiçbir zaman sırları fısıldamak için tasarlanmış küçük, zarif bir masanın karşısında oturduğu zamanki kadar kaslı görünmemiştir.

"Başladığımız yere geri döndük," dedi boğuk bir sesle. Başparmağı avucunun içinde, kadının kıvranmasına neden olan bir daireyi ovuşturdu ama kadın parmağını çekmedi. "Nişanlıma çikolata ikram etmeliydim."

"Sadece," dedi, "eğer çikolatanın en iyi kalitede olduğundan eminseniz."

Ward elini ağzına götürdü ve arkasını öptü, hızlıca, sadece dudaklarının bir dokunuşuyla. Avucunu çevirdi ve koluna tatlı bir sıcaklık gönderen bir öpücük kondurdu. "Lütfen bana en iyi çikolatanın nasıl belirlendiğini anlatın."

"En iyi buzların özelliklerine sahip," dedi elini çekerek. İçeri ilk girdiklerinden beri çay salonu yavaş yavaş dolmuştu ve muhtemelen onun müşterileri eğretili otunun diğer tarafında oturuyorlardı.

"Lezzetler hakkında çok daha fazla şey biliyorsun," dedi, sesi karanlık ve dayanılmaz derecede şehvetliydi.

"En iyi buzlar tatlıdır, o kadar soğuktur ki ağızda sıcak hissi uyandırır. O kadar tatlıdır ki tadı acıdır. O kadar yumuşaktır ki boğazınızdan aşağı kayar."

"Ve sert," dedi. "unutma."

"Mmmm, evet," dedi. "O kadar sert ki... büyüleyici."

Ward öne doğru eğildi. "Az önce tattığın çikolatalı pastayı nasıl değiştirdin Eugenia?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Tam da istediğim gibi. Eğer bu pasta sizin aşçınız tarafından yapılmış olsaydı, tamamen memnun olur muydunuz?"

"Bu bir memnuniyet meselesi değil," dedi. "Harikaydı. Ama . . ."

"Ondan ne yapmasını isterdin?"

"Bir tutam kakule iyi giderdi," dedi hemen. "Sadece biraz baharat. Ve dokusu da geliştirilebilir. Belki yarım saat daha çırparak ya da bir yumurta sarısı daha ekleyerek. Ya da pişirme işlemi sırasında fırına buharlı su koymayı deneyebilirsiniz."

Ward arkasına yaslandı ve ona sıırttı. "Sen usta bir fırıncısın. Bir noktada bu saygınlık maskesini atacağını tahmin ediyorum-"

"Bay Reeve!" Eugenia ciyaktı. "Davranışlarımdan ikiyüzlülükle hiçbir ilgisi yok!"

"İhtiyatlı davranmak," dedi duraksamadan, "sizi en çok arzuladığınız yemeği yemekten alıkoyuyor. Belki bir gün bir pastane açarsınız. Bunun gibi."

Eugenia alay etti. "Saçmalık! Sizi temin ederim ki pandispanya bile yapamam."

"Her türlü çabayı başarıyla sonuçlandırabileceğinden eminim, Eugenia." Sesi samimi geliyordu.

Gülümsedi, kalbinin dörtlü atışını görmezden gelmeye çalışarak ayağa kalktı. "Sanırım yeterince tatlı yedik, değil mi Bay Reeve?"

"Umarım odadaki hanımları şok etmemişimdir," dedi ve ayağa kalktı. "Tekrar oturup bir şeyler konuşsak iyi olur."

daha sıradan, kardeşlerim gibi."

Pantolonuna bakmamak için muazzam bir özdenetim gerekiyordu. Bunun yerine birbirlerine baktılar, arzuları havada duman gibi asılı duruyordu.

Ama kardeşlerine yaptığı gönderme dikkatini çekti ve elleri ağzına gitti. "Aman Tanrım," diye nefes aldı, "Lizzie ve Otis sorununu konuşmayı unuttuk."

Ward, "Bunu arabada konuşabiliriz," dedi ve Eugenia'nın pelerinini getirmiş olan Bay Sweeney'ye başıyla işaret etti.

Ward elbiseyi ondan aldı ve tekrar giyerken tuttu. Güçlü elleri kadının omuzlarına dokundu, bir an durakladı ve dizlerini titreten bir okşayışla onu okşadı.

Farklı hissediyordu. Daha özgür, sanki zincirlerinden kurtulmuş gibi. Gülünçtü ama gerçektir.

Kapıya doğru ilerleyip kalabalık masaların arasından geçerken, arkasında hırıltılı bir ses duydu. Omzunun üzerinden Ward'a baktı.

"Gilner Düşesi az önce içeri girdi," dedi. "Büyükannem."

Oh.

Elbette, Eugenia'nın çay ocağından çıkış yolu, bir zamanlar çok güzel olduğu düşünülen birinin duruşuna sahip, sert bakışlı yaşlı bir kadın tarafından kesilmişti.

Düşes, "İyi günler Bayan Snowe," dedi. Eugenia reverans yaptı. "İyi günler, Majesteleri."

Hanımfendinin menekşe rengi türbanı, Ward'a döndüğünde omzunu sıyırarak kadar uzun bir tüyle süslenmişti. "Bay Reeve."

Ward eğilerek, "Size iyi günler," dedi.

Kadın ellerini bastonunun tepesindeki süslü pirinç topa dayadı. "Lafı dolandırmak için çok yaşıyım Bay Reeve. Snowe'un mürebbiyesi olmanız, evinizde soyluların çocuklarını yetiştirmek için yeterli değil, zira sadece evli değilsiniz, aynı zamanda gayrimeşrusunuz. Lordlar Kamarası'na verdiğim dilekçeye itiraz etmemenizi tercih ederim. Sizin ait olmadığınız bir kurum olduğunu da eklemeliyim."

Ward, "Babam beni Lizzie ve Otis'i yetiştirmek istediğim koşullara benzer koşullar altında büyüttü," diye cevap verdi. "Sanırım onun vasiliğini onayladınız, Büyükanne, çünkü beni onun kapısına siz bıraktınız."

Eugenia, Ward'un ilk kez doğrudan hitap ederken "büyükanne" kelimesini kullandığını hissetti.

Grace'in eldivenli parmakları bastonunu sıkıca kavradı, bu da kızgınlığının dışa vuran tek işaretiydi. "Beni gerçeği bu kadar açık bir şekilde ifade etmeye zorladığınız için üzgünüm Bay Reeve, ama siz benim kızımın yan çocuğusunuz ve babanızın sizi taşıraya yerleştirmesini bekliyordum."

İma edilen şey açıktı. Ona göre Ward çöpten başka bir şey değildi ama meşru çocuklar başka bir hikâyeydi.

Düşes, "Eğer diğer büyükanneleeri hayatta olsaydı, onları büyütmem için bana yalvarırdı," diye ekledi.

Eugenia, merhum Leydi Darcy'nin, torunlarının on beş yaşındaki oğlunu baştan çıkaran kadının ailesiyle herhangi bir teması olduğu düşüncesiyle mezarında ters dönmüş olması gerektiğini düşündü.

"Uygun değilsiniz Bay Reeve," diye sözlerini tamamladı kadın. Gözlerini Eugenia'ya çevirdi. "Müşterilerinizden biriyle çay içmeniz son derece uygunsuz bir davranış Bayan Snowe. Sizin durumunuzda itibar her şeyden önemlidir. Sizin seçimleriniz yüzünden zaten tehlikede."

Gilner Düşesi, Eugenia'nın kendisini bir tüccar seviyesine indirdiğini düşünen sosyete despotlarından biriydi. Çoğu görüşlerini saklıyordu çünkü kendileri ya da gelinleri Snowe's'un sahibesini yabancılaştırmamanın hayati öneminin farkındaydı.

Dowager'ın böyle bir diplomasiyi beceremediği anlaşılıyordu.

Eugenia kadının kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamadı. "kadarıyla torunlarınızın benim mürebbiyelerimden biri tarafından yetiştirilmesini istemiyorsunuz," dedi şuruplu bir gülümsemeyle. "Bay Reeve'in vasiliğine karşı dilekçenizde başarılı olursanız, sizi başka bir sicile yönlendirmekten mutluluk duyacağım. İnsan diğer kurumları *daha az* aramaktan çekiniyor ama eminim ki onlar da size zamanında yeterince iyi bir mürebbiye bulacaklardır."

Dowager'ın göz kapakları seğirdi.

Eugenia Ward'a döndü ve görkemli bir reverans yaptı. "Bu konuda sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm Bay Reeve, ancak Majesteleri'nin torunlarının benim mürebbiyelerimden birine ihtiyaç duymadığı açık. Ne yazık, çünkü erken yaşlarda dezavantajlı bir durumda oldukları görülüyor."

Çay salonu şimdi müşterilerle dolup taşıyordu ve neredeyse her masa onların konuşmalarını dikkatle dinliyordu.

Ward, Eugenia'nın yolundan gitti. "Bayan Snowe," dedi sesi acıklı bir şekilde, "Düşesin aceleci açıklamasının bir sonucu olarak bana bir mürebbiye gönderme sözünüzü geri çekmemeniz için size yalvarıyorum."

Dowager'a döndü. "Anladığım kadarıyla, bir Snowe mürebbiyesi yetim koğuşlarımda geleceği için çok önemli." Sesi soğuk, amansız ve kararlı bir hal aldı. "Onları açıkça benim vesayetime bırakan merhum babalarının, mümkün olan en iyi bakımla yetiştirilmelerini isteyeceğinden eminim."

Düşesin burnu sanki yakınlarda çürük bir yumurta kırılmış gibi seğirdi. "Daha iyi şartlar istediğinizi anlıyorum Bayan Snowe. içinde böyle tatsız bir pazarlığa girişmek adaba aykırı olsa da, size Bay Reeve'in ücretinin iki katını ödeyeceğim." "Pazarlık yapmıyordum," diye düzeltti

Eugenia onu. "Bütün Londra biliyor ki Mürebbiyelerimi sadece en iyi evlere gönderiyorum, Majesteleri. Davanızı kazanmanız halinde dilekçenizi dikkatle değerlendireceğim."

Ve , Ward arkasındayken oradan ayrıldı.

On Beşinci Bölüm

Arabaya döndüğünde Eugenia koltuğuna yerleşti, sanki bir sınavdan geçmiş gibi hissediyordu. Ward'a, "Çocukları neden gözetiminiz altında tutmak istediğinizi çok iyi anlıyorum," dedi.

Ward, "Annemin ondan bile daha fazla çatlamamış olması bir mucize," diye cevap verdi.

Eugenia ona sempatik bir gülümseme verdi. Bu konuda söylenecek fazla bir şey yoktu. Pencerelerin alt ve üst kısımlarına tutturulmuş kadife perdeleri kenara çekti. Belli ki Ekselansları yoldan geçenlerin arabanın içinde kendisini ve Bayan Jordan'ı görmesini istememişti.

"Arabacınız yanlış yöne gidiyor," diye haykırdı. "Ona evime dönmesini mi söylediniz?"

Ward karşı koltuğa uzanmış, gözleri yakıcı bir yoğunlukla onu yiyordu. "Hayır."

Adamın sesinin boğuk hırıltısı, söylenmemiş vaadi onu neredeyse yolundan alıkoyacaktı ama sonra adamın cevabı aklına geldi. "Günü seninle geçiremem." Bu fikir midesine bir sıcaklık dalgası göndermiş olsa da.

Perdeyi tekrar kenara çekti. "Bu Chiswick Evi!" "Mükemmel zaman geçiriyor olmalıyız."

Eugenia'nın bedenindeki tüm arzu izleri kayboldu. Bir alarm sarsıntısı hissederek dik oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

Ona gülümsedi. "Oxford'a giden posta yoluna doğru gidiyoruz."

Kelimeler yerine oturana kadar zihninde dönüp durdu. "Ne? Ben Ne yapıyorsunuz, Bay Reeve?"

"Seni kaçırmak."

Yüzündeki ifadeyi okumaya çalışarak ona baktı. "Şaka mı yapıyorsun?" "Hiç de değil."

"Bir şekilde evinizi ziyaret etmeyi planladığım gibi yanlış bir izlenim mi bıraktım?" diye sordu, sesi öfkeden yükseliyordu.

". I-"

Sözünü kesti. "Çok büyük bir hata yaptınız Bay Reeve." O kadar öfkeliydi ki kelimeleri zorlukla seçebiliyordu. "Bu arabayı hemen geri döndürün yoksa sizi tekrar hapse attırırım!"

Öne doğru eğildi. "Eugenia, lütfen beni dinle. Yardıma ihtiyacım var. Çok çaresizim. Bu sabah Bayan Lloyd-Fantil'le uzun uzun konuştum ve çocukları korumak için en iyi umudumun -belki de tek umudumun- sen olduğu konusunda anlaştık."

Bütün sabah ve öğleden sonra sesi hafifti -arzu ya da kahkahayla boğuklaştığında bile- ama şimdi sözleri kasvetliydi.

Gözlerini ona dikti. "Madem yardıma bu kadar ihtiyacın vardı, neden bir çay dükkanında oyalandık? Neden kendini doğrudan açıklamadın?"

"Bayan Lloyd-Fantil bavulunuz hazırlanırken sizi Gunter'e götürmemi önerdi."

"Clothilde tarafından mı?" Eugenia, sanki hizmetçisi sihirli bir şekilde arabada belirmiş gibi başını çevirerek sordu.

"Hizmetçiniz ayrı bir araçla geliyor, yanında da Snowe'un hizmetçisi Ruby adında genç bir kadın var."

Eugenia ona bön bön baktı. "Ruby de mi?"

"Bayan Lloyd-Fantil bana Ruby'nin uyumlu olduğunu ve yaramaz çocuklara alışkın olduğunu söyledi. Ruby'nin yardımcı olacağı konusunda iyimser. Görüyorsunuz, Bayan Midge önceki gün görevinden ayrıldı."

Eugenia'nın gözleri yuvarlaklaştı. "Gönüllü olarak," diye ekledi. "Evimi tanrısız bir çöl ve kardeşlerimi, özellikle de kız kardeşimi sözde ve eylemde dinsiz ilan ."

Eugenia sanki nefesi kesilmiş gibi hissediyordu. Öfkesi şoka dönüşüyordu. "Ben, ben özür dilerim, hayır, ben

Bunu duymak beni *dehşete düşürdü*. Mürebbiyelerim olağanüstü bir gerekçe ve yeterli uyarı olmadan görevlerini terk etmezler, sizi temin ederim!" "Bana, Lizzie'nin, kendi deyiimiyle Özellikle de bir tavşanın hokkabazlık girişimini öğrendikten sonra, 'kara sanatların' dinsizlik, hatta küfür olduğunu düşünmeye başladı," diyor Ward. "Ayrıca Otis'in evcil faresinin bir ruhu olduğu konusundaki ısrarı hakkında da güçlü hisleri var. Örneğin akşam dualarında verdiği talimatlar, Otis'in Jarvis'in kendisiyle birlikte cennete girmesi için dua etmeyi bırakmayı reddetmesinin ardından bozuldu."

Eugenia, kayıt işlerini yürüttüğü onca yıl boyunca hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı. "Tüm mürebbiyelerime doktrinle ilgili konularda araya girmemeleri talimatını veririm. Sıçanların ruhu olup olmadığı, cevaplamaya yetkili olmadığımız teolojik bir sorudur."

Şoktaydı. Alithia Midge'in görevini terk ettiğine inanamıyordu. "Tek kelime uyarı yapmadan mı gitti? Altı hafta önceden haber vermeden mi?"

"Kendisini savunmak gerekirse, din konusundaki güçlü görüşleri göz önüne alındığında, kardeşlerimi ruhani refahı için tehlikeli buluyordu. Dün Lizzie annesinin ebedi ruhu için dua etmeyi reddetti ve Bayan Midge'e eğer Leydi Lisette cennetteyse, diğer yere gitmeyi tercih edeceğini söyledi."

"Ah canım," diye Eugenia.

"Bundan sonra Lizzie, Bayan Midge'in ölümler için yüksek sesle dua okumasını engellemek amacıyla mürebbiyesinin dua kitabını kasten göle attığını itiraf etti."

"Çok üzgünüm," dedi Eugenia çaresizce. "Bayan Midge'i iki eve yerleştirdim ve yanımda çalışan en tatlı kadın olmasa da ağlamayacağına ya da bayılmayacağına güvenebilirim."

Ward kuru bir sesle, "Yeni mürebbiyemiz ağlamamalı, bayılmamalı ya da dua etmemeli," dedi.

"Yine de bu, Oxford'a doğaçlama bir yolculuk yapmamı haklı çıkarmaz. Snowe'un evinde Susan'a sana üçüncü bir mürebbiye bulması için yardım ediyor olmalıydım."

Ward kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne yazık ki, Bayan Midge ruhunun ölümcül bir tehlike altında olduğuna karar verdiğinde, kendini yerel papazımız Bay Howson'a bıraktı."

"Matinlere katılıp yerel din adamlarına kendini sevdirdiğini sanmıyorum?" Eugenia umutla sordu.

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Ben bir piçim, Eugenia. İngiltere Kilisesi piçleri vaftiz etmeyi bile reddediyor, bu yüzden bir kilise ayininde hoş karşılanacağımdan şüpheliyim."

"Bu korkunç," diye haykırdı Eugenia. "Dışlandığınız için üzgünüm."

"değil. Ama dedikodunun bu kadar yayılmaması çok önemli.

Gilner Düşesi'nin kulakları çınlasın, bu yüzden Howson'ın öfkesi -Bayan Midge onda benzer bir ruh buldu- köyün ötesine yayılmadan önce onu yatıştırmam gerekiyor. Lizzie ve benim yarın sabah onunla bir randevumuz var."

Eugenia bu çıkmazı kafasında evirip çevirdi. Ward haklıydı: Fawkes Evi'ndeki paganizm söylentileri, düşesin vasilik talebine karşı savunmasını yok edecekti. "Lizzie'ye annenin ölümünden sonra yaşadığı yer hakkında konuşmaması gerektiğini söyleyebilir misin?"

"O ve ben, Lizzie aynı fikirde olmasa bile, insanların annemizin kabarık bir bulutun üzerinde oturup ilahiler inanmalarına izin vermenin uygunluğunu tartıştık. Kiliseye yapılacak kısa bir sabah çağrısının etkili olacağından oldukça emindim, özellikle de büyük bir bağış gelirse. Ama dün gece bir piskoposun papaz evini edeceğini öğrendim."

"Bu çok talihsiz bir durum," diye gözlemledi Eugenia.

"Ziyareti sona erene kadar beklemeye cesaret edemem. Papaz Howson'ın büyü konusunda güçlü görüşleri var, yani büyüye inanıyor."

"Tanrı aşkına," dedi Eugenia. Hissettiği şokun yerini hızla kızgınlık alıyordu. "Bayan Midge'in o aptal büyüleri ciddiye aldığına inanamıyorum."

"Öyle olduğunu sanmıyorum ama kardeşlerimin Anglikan inancına olan ilgisizliği onu dehşete düşürmüştü. Yardımcınız Bayan Lloyd-Fantil, Snowe'un Ajansı'nın zorlu yöneticisinin piskoposun önünde değerli bir destek olacağı konusunda benimle aynı fikirdeydi."

"Anlıyorum," dedi Eugenia başını sallayarak. "Yine de bu, neden bana sormadığınızı açıklamıyor. Bu şartlar altında isteğinizi reddedeceğimi düşünemezsiniz." Kendine rağmen, sesine incinmiş duyguların izi sızdı.

Ward parmaklarını kızın kenetlenmiş ellerinin etrafında kıvırdı. "Benimle geleceğinden hiç şüphem yoktu." Ona hınzırca bir sırıtış attı. "Ama her zaman bir kadını kaçırmak istemişimdir."

Eugenia'nın dudaklarından şaşkın bir kahkaha döküldü. "Gerçekten mi?" Ciddiyetle başını salladı. "Gerçekten. Geceye doğru yola çık-" "Öğleden sonra," diye düzeltti.

"Öğleden sonra - güzel, esprili bir kadın, bir şişe beyaz şarap ve soğuk bir kızarmış tavukla."

Eugenia başını salladı; bugün gittikçe daha da tuhaflaşıyordu. "Moda bir eğlence olarak adam kaçırmak mı?"

"Bunu daha önce hiç yapmadım. Ama eğer isterseniz, bunu düzenli bir eğlence haline getirmekten mutluluk duyarım."

"Bu yoldan çıkmış dürtüye yenik düşüp onun yerine Bayan Petunia'yı kaçırmış olsaydınız ne olurdu bir düşünün." Eugenia kızgınlığı geçince güldü. "Kaçırdığın her kadın evlilik talep etme hakkına sahiptir. Geleceğinizi benim ellerime bıraktınız."

"Senin ellerinde olmak umurumda değil," dedi Ward. Gözlerinden çiğ, şehvetli bir açlık parıltısı geçti.

Eugenia başının döndüğünü hissetti, sanki damarlarında şampanya patlıyordu. Ellerini onunkilerden kurtardı ve arkasına yaslandı, çünkü ya öyle yapacaktı ya da öne doğru eğilip onu öpecekti. "Siz şanslı bir adam kaçıransınız Bay Ward. Şu anda yeniden evlenmeye niyetim yok."

"Ben de değilim."

Bir an için arabayı mükemmel bir uyum duygusu kapladı. Kalbi küt küt atan Eugenia, az önce bir konuda anlaştıklarını fark etti.

Paniğe kapılmak üzereyken -bir *ilişki* yaşamak istediğinden gerçekten emin miydi- tekrar Ward'a baktı. Eğer fikrini değiştirirse, bunu kolayca kabul edecekti.

"Bayan Lloyd-Fantil dul bir kadın olarak refakatçi olmadan seyahat edebileceğinize dair bana güvence verdi. Ama en ufak bir endişeniz varsa, durabiliriz ve hizmetçiniz bu arabada bize katılır."

"Gerek yok," dedi Eugenia. Ward bir coşku dalgası hissetti.

Eugenia onundu ve bunu kabul etmek istese de istemese de yakında her yönden onun olacaktı.

Kendini denenmemiş bir çocuk kadar şehvetli hissediyordu, aleti kaskatı kesilmişti, karnında için için yanan arzudan besleniyordu, taşakları uyarı zonklamaları gönderiyordu. Verdiği tepkinin kadının ne kadar güzel olduğuyla pek ilgisi yoktu; büyüleyici bulduğu şey onun kendine güveni ve zekâsıydı. Vahşi bir şekilde canlıydı - en azından bir maske gibi taktığı hanımefendi görüntüsünü bıraktıktan sonra.

"Bir karara vardığınızı hissediyorum," dedi boğayı boynuzlarından tutarak.

"Ne hakkında?" Başını eğdi ve kızıl saçları pelisse pantolonunun üzerine döküldü.

"Bizim hakkımızda."

"Biz' mi? Biz diye bir şey yok."

Ama gerçekte kelimeler olmadan iletişim kuruyorlardı. Gerçek konuşma konuşulmamıştı.

Seni mutlu edeceğim, diye söz verdi ona. Sessizce.

Bir kaşını kaldırdı. *Ama olası itibar kaybıma değer mi?*

"Bir biz olacak," dedi yüksek sesle. "Sen benimsin, Eugenia Snowe."

"Ben değilim," dedi başını sallayarak.

"Sen kocanıydın," dedi, bundan kesinlikle emindi. Eugenia'nın kendisini canı gönülden verdiğinden kuşku duymuyordu.

Lanet Snowe.

Ne kadar ölü olursa olsun bu adamdan hoşlanmamaya başlamıştı.

"Ben onunkiydim, o da benimkiydi," dedi orantısız bir gülümsemeyle.

"Tıpkı bir peri masalı gibi," diye cevap verdi, sesindeki hırıltıyı gizlemeye bile çalışmadan.

"Bana o mükemmel sepetten bir kadeh şarap ikram etmek istememiş miydin?" Eugenia sordu.

Eğildi ve sepeti açtı. "Bana ondan bahset." Bir şişe şarap çıkardı. "Senin kadar güzel miydi?"

"Çok daha fazlası," dedi Eugenia, gözleri biraz hayalperestleşerek.

"Adonis gibiydi. Her sosyetik kız onun gözüne girmek için can atardı."

"Ama o seni seçti?"

"Bütün gece dans ettik."

"Bu bir peri masalı gibi." Ona bir kadeh şarap uzattı.

Bir yudum aldı. "Peri masalarında prens prensesi kurtarıken ölmez."

Ward şarabını yudumlarken boğuldu. "Tekne kazası mı?"

"Boğuluyordum ve o beni kurtardı," dedi ve bardağını kocasını selamlamak için kaldırdı.

Şarabın çiçekli kokusu arabanın içine yayıldı. Ward onun yutkunurken boğazının çalışmasını izledi. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Bir omzunu yukarı kaldırdı. "Yelkenli alabora oldu; nasıl yüzüleceğini bilmiyordum. Çok aptalcaydı! Kıyıyı görebiliyorduk ama anlaşılan karaya çok yakinken boğulmak mümkünmüş."

Ward'ın aklına gelen tek yanıt lanet etmektir, bu yüzden sessiz kaldı.

"Bunca yıl sonra, hayatta kaldığım için kendimi affettim ama o zamanlar dayanılmazdı. Onun batışını ve bir daha asla çıkamayışını izledim."

"Asla farklı bir seçim yapmazdı," dedi Ward, gerçekçi olmaya çalışarak. Şarabını bitirdi, onun bardağını aldı ve ikisini de sepete koydu.

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Bunu kendime hatırlatıyorum."

Araba altlarında sallandı ve kadın ani bir sabırsız hareketle başını salladı. "Neden böyle kasvetli bir konuyu tartışıyoruz?"

"Belirli bir dansın adımlarını izliyoruz," dedi Ward, onun yanına oturmadan önce sallanan arabanın içinde bir an durarak. O kadar yakındı ki bacağı onunkine değdi.

"Dans mı?" diye sordu.

"Bir dans." Dudakları kızın kulağının kıvrımına değdi. Yine çilek kokuyordu, tatlı ya da yavan değil, çiçeklerden daha yabani, ısırgan bir şey.

Uzaklaştı ve gözlerindeki soğukluk, öpücüğünü ya da kalçasına dokunmasını hoş karşılamadığını gösteriyordu.

Ama onu okumayı öğreniyordu. Onu anlamayı.

Bayan Eugenia Snowe kendini tehdit altında hissettiğinde, hanımefendi kisvesini zincir zırh gibi kendi etrafına çekerti.

"Dansın bu özel hareketinde kendimi sunuyorum," dedi. "Bir hediye, gerçi elmasların burada çok hoş duracağını düşündüğümü itiraf etmeliyim."

Ward'ın nasırlı parmağı Eugenia'nın boynunun dibindeki çukura dokunduğunda, sanki adam ısı yayıyormuş gibi her yerinde sıcaklık hissetti. Boyun... ne kadar zararsız bir yerdi. Ama Ward'ın parmakları yavaşça kulağının altına kaydığında, gözleri yüzüne odaklandığında, dokunuşunu en hassas yerlerinde hissedebiliyordu.

İzin almak için onu izlerken eli boynunun arkasında kıvrıldı. Böyle bir arzu duyduğunu hatırlamıyordu, sanki teninde sıvı bir ateş dolaşıyordu. Hayır, bu yanlıştı, bunu Andrew ile hissetmiş olmalıydı.

Bu fiziksel bir tepkiydi, bir çiftleşme tepkisiydi.

"Kocamı seviyordum" dediğini duydu.

Okşayan parmaklar durakladı ve Ward saygılı gözlerle başını salladı. "Onun iyi bir adam olduğuna eminim, Eugenia."

"O *harika* bir adamdı," dedi şiddetle. "Lordlar Kamarası'nda bir şeyleri değiştirecekti. Çok şey yapacaktı."

Tatlı açlık içinde öylesine güçlü bir şekilde zonkluyordu ki, bunu tekrar hissetmek için yedi yıl beklediğine inanamıyordu.

"Seni öpebilir miyim?" Ward sordu.

"Evet." Başını onun öpücüğü için mükemmel bir açıya çevirdi, bunu hem ona hem de kendisine açıkça belli etti. Bu şeyi yapacaktı, bu ...

Andrew'dan uzaklaşan bu adım. Ölümden uzaklaşıp hayata atılan bu adım. Bu sadece küçük bir adımdı ama bunun her şeyi değiştireceğini biliyordu.

Ofisinde saklanmayı bırakacaktı. Balolara ve tiyatroya gidecekti - eskiden oyunları severdi - ve bir gün Andrew'un zarif cazibesine ve *yaşama* sevincine sahip bir adam çıkacaktı.

Ama henüz değil. Önce eğlenecek, Snowe'un Sicil Dairesi olan manastırda değil, dünyada yaşamayı öğrenecekti.

Ward'ın dudakları onunkilere dokunduğunda, yedi yıllık bir uykudan uyanıyormuş gibi bedeni ürperdi. Kollarını kaldırdı ve onun boynuna doladı.

Artık evli değildi. Ya da bakire. Ya da genç. Belki de gelecek hakkında net olmalıydı. Onu incitmek istemiyordu çünkü Edward Reeve tanıdığı en güçlü, en sert adamlardan biri olabilirdi ama onun da incinmeye müsait olduğunu düşünüyordu.

Tam öpücüğü derinleştirmek üzereyken geri çekildi ve elleriyle yüzünün güçlü düzlemlerini kavradı. "Ward," diye fısıldadı.

Zeki gözler, vahşi ve arzulu. "Eugenia," diye cevap verdi. Sesi arzuyla zonkluyordu ama onunki sakindi.

Derin bir nefes aldı. Snowe's'u işletirken netliğin önemli olduğunu öğrenmişti. "Andrew'a her zaman aşık olabilirim. Tekrar evlenmeye hazır değilim ve beni bu şekilde düşünmenizi istemem."

"Anlıyorum," dedi Ward. Bir elini onunkinin üzerine koyarak aralarındaki koltuğa dayadı. "Arkadaşlar arasında değiş tokuş edilebilecek nezaket kurallarını düşünüyoruz, Eugenia."

Bakışları eldivensiz ellerine kaydı. Adamın eli kadının ince parmaklarını gölgede bırakıyordu.

"Arkadaşlar," dedi, bu kaçamak cevapla eğlenerek.

"İyi arkadaşlar arasında, toplum içinde ya da bir arada asla dile getirilmemesi gereken pek çok mahremiyet "

Kadının eli, yuvasından düşmüş kurtarılmış bir yavru kızılgerdan gibi adamın elinin altında hareket etti. Yine de ona doğru yavaşça eğildi ve dilerse geri dönmesine izin verdi.

Dilemedi. Aslında Eugenia, Ward'ın dudakları dudaklarına değene kadar nefesini tuttu ve ağzı bir iç çekişle açıldı. Bir an için sadece birbirlerinin havasını soludular ve sonra Ward'un eli Eugenia'nın parmaklarına dolandı, diğeri onu kendine doğru çekti ve dili Eugenia'nın ağzına kaydı.

On Altıncı Bölüm

Eugenia Snowe pervasız bir kadın değildi. Her zaman açıkça belirlenmiş sınırlar içinde yaşamış, babasının görmezden gelmeyi seçtiği toplum kurallarına isyan etmek yerine onlardan zevk almıştı.

Ama şimdi, karanlık bir vagonda, onu kaçıran bir adamla birlikte, içinde kabaran terk edilmişlik duygusu parmaklarının ucuna kadar taşıyordu.

Varlığının her zerresiyle Ward Reeve'i istiyordu. Onun iri vücudunu, gözlerindeki yakıcı açlığı ve gözlerinin üzerine düşen dağınık saç tutamını istiyordu.

Onu, bedenini hayata döndüren ilkel bir açlıkla öpüyordu. Yine de gülmek istiyordu.

Bu yeniydi; Andrew onu öptüğünde güldüğünü hatırlamıyordu. Daha da yaklaşıp Ward'ın karşısında erirken, kolunu onun boynuna doladığında bile nedenini anladı.

Bu sevişmek değildi. Bu
eğlenmektir.

Zevk, coşku, her neyse, doğrudan kafasına gitti. Ağzını daha da açtı ve Ward'ın dilinin şehvetli dokunuşu, başının arkasındaki elinin sıkıca kavrayışı dışında her şeyi unuttu.

Arzu hatırladığından daha sertti ve yine de o alışılmadık neşe onunla birlikte kabarmaya devam ediyordu.

Sonunda, daha fazla bastıramadı ve içinden bir kahkaha koptu. Adam anlamadığı bir şeyler mırıldandı.

Elleri güçlü omuzlarına doğru hareket ederken, boynundaki nabız gibi atan damarı yalayabilmek için başını eğdi. "Az önce beni mi yaladın?" Sesi şaşkın bir hırıltıydı.

"Mmmm," dedi, onu tekrar yalayarak. "Yalamanın dünyanın bazı yerlerinde bir selamlaşma olduğunu düşünmeliyim Çin'de belki?"

Sıcak bir dil kulağının kıvrımında gezindi. "Dünyanın uzak bir köşesinde, iki insan birbirleriyle *bu şekilde* mi tanıyor?" Adamın dokunuşu bacaklarının arasına bir sıcaklık dalgası gönderdi.

"Belki o kadar yaygın değildir," diye mırıldandı.

Araba sallandı ve bu ivme adamın bedenini kadınıninkine doğru itti. Parmaklarını kızın bukleleri arasında gezdirdi ve başını nazikçe geriye çekti. "Sanırım öpücükler dünyanın bazı yerlerinde selamlaşmak için kullanılıyor. Rusya'da belki."

Dudaklarını birleştirdi. "Bu tür bir öpücük mü?" Adam başını salladı. "Daha derinden, hizmetçi kız."

"Ben bir wen değilim-" Ama onun dudaklarını kendi dudaklarının arasına sıkıştırdı, ham arzu onun kelimelerini çaldı ve karşılığında ona başka bir şey verdi.

Başı dönene kadar öpüştiler, bu onun sağduyusunun özlemle olan savaşını kaybettiğinin bir uyarısıydı.

"Ward." Bir nefes, bir şarkı, bir duaydı.

Boğazının derinliklerinde mırıldandı ve dudakları kızın elmacık kemiği boyunca kaydı. Okşayışının altında, yüzünün düzlemleri ve açıları sanki onun dokunuşuyla yeniden yaratılıyormuş gibi yeni hissediyordu. Onu keşfetme, ezberleme şekliyle.

Eugenia geri çekildi; ya bu olacaktı ya da koltukta aşağı kayacak ve göğüslerini Ward'ın ağzına sunacaktı. Yüzü güçlü bir çene ve elmacık kemiklerini vurgulamak için tam doğru noktada sivrilen kaşlarla tanımlanmıştı.

Kısacası, yıkıcı derecede güzeldi. Erkeksi ama güzel. "Çin'de ya da Rusya'da edepli olan bir şey

Oxfordshire'a giden bir arabada," demeyi başardı. Az önce onunla daha sonra arabanın dışında uygunsuz bir şekilde birlikte olacağına dair söz mü vermişti?

Onun ahlaksız sırtışı da bunu doğruluyordu. "Bir dakika," dedi aceleyle.

"Senin için bir ömür bekleyebilirim, Eugenia."

Gözlerini devirdi. "Aramızda ne olursa olsun, boş bir centilmenlik selinden kurtulmayı tercih ederim."

"Rahatsız edici bir şekilde, bunu boş bir iltifat olarak söylemedim."

Bir elini göğsüne koydu ve onu nazikçe itti. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve dudakları arı sokmuş gibiydi. Saçlarını toplamaya ve rastgele tokalar takmaya başladı.

Adamın yüzüne bakmaya cesaret edemedi çünkü gözlerinde hâlâ o canlı açlık varsa, yenik düşecekti. Tekrar.

Saçları az çok sabitlendiğinde ve kalbi normal ritmine geri döndüğünde, hâlâ gözlerine bakmadan, "Fawkes House'a varmadan önce çocukların nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum. Bayan Midge'in gidişinden etkilendiler mi?"

Ward'ın sesi derin ve sertti ama cevap verdi. "Otis fark ettiğine dair hiçbir belirti göstermedi. Haftanın büyük bölümünü fare kaparı üzerinde çalışarak geçirdi."

"Evinizi fareler mi istila etti?"

"Sanırım öyle. Ne de eski bir ev."

"Sen bilirsin. Fareler sessiz yoldaşlar değildir," dedi Eugenia. "Gevezelik edip duvarlarda koştururlar; mutfak personeli durmadan rahatsız ederler; dışarıda bırakılırlarsa mumları yerler."

"Bir fare bir mumu yer mi?"

Başını salladı. "Fare de öyle."

"Evimizdeki tek fare Jarvis, Otis'in evcil hayvanı."

Eugenia ürperdi. "Sıçanlardan nefret ederim."

"İnanması zor ama Jarvis'e aşırı derecede düşkün oldum."

"Sevmiyorsun!"

Ward ağzının kenarını kaldırarak, "Evet," dedi. Eugenia istemsizce tekrar ürperdi.

"Bir hanımefendinin küçük yaratıkların yanında bulunmaktan çekinmesini anlıyorum, ama siz özellikle öfkeli görünüyorsunuz."

"Farelerin istila ettiği bir evde büyüdüm."

Koğuş emilmiş o Açıklama ile Şok. O vardı

Eugenia'yı pembe bukleli, porselen tenli küçük bir kız olarak hayal ettim.

Burnunun ucunda iller vardı. Bu ocuk *fareli* bir evde mi büyüdü?

Onun soylu bir ailede doğmadığını unutup duruyordu. Yine de onun sosyetenin kenar mahallelerinde büyüdüğünü varsayıyordu. Belki de bir papazın kızıydı.

Bir fare istilası, soyluların çok altına dğmğ bir haneye iğaret ediyordu.

Birden kağlarının atıldığını fark etti. "Seni böyle bir durumda dğnmek istemiyorum." Hiç a kalmığ mıydı? Bu dğnce midesini asit gibi ısırdı.

"Detayları kendim hatırlamamayı tercih ederim." Sesinde bir hanımefendinin mükemmel temposu vardı ama bu maskesinin, üstlendiği rolün bir parçasıydı. "Sekiz yağındayken ısııldım."

Asit damarlarına yayıldı. "Fare ısırığı ateğine yakalandın mı?"

Bağını salladı.

"Genellikle lmcldr." Onu anlamaya bağlamığtı. Çocukken tüm enerjisi, şiddetli zekâsı, saf yağam sevinci içinde bulunduğu koğullardan kaçmaya odaklanmış olmalıydı. Bir hanımefendinin hayatını arzulamasına őaėmamalı.

"lmeye çok yaklağmığtım," dedi Eugenia. "ok sevdiğim üvey annem daha sonra bana hastalığım sırasında nasıl dua edileceğini öğrendiğini söyledi."

Ward parmaklarını saçlarında gezdirdi. İngiltere'deki pek çok ev farelerin istilasına uğramığtı. Bu hayatın bir gerçeğiydi.

Otis'in en iyi arkadağının küçük bıyıklı yüzü Ward'ın zihninde canlandı. İstese de istemese de, Eugenia bir sıçanla tanışmak üzereydi.

"Eviniz ne kadar uzakta?" diye sordu.

"Yaklağık dört saat. Bu sürenin yarısında at değiğtirmek için bir hana gireceğiz."

"Biraz kestirsem sorun olur mu? Bu şarap beni çok uykulu yaptı."

Kadının daha fazla yakınlağmaktan kaçındığı açıktı ama adam onu aksi yönde ikna etme dürtüsünü reddetti. Eugenia Snowe ile ilk kez bir arabada seviğmek istemiyordu.

"İyi fikir," dedi başını sallayarak. "Ben de uyuyacağım." Ne de olsa geceleri uyumak niyetinde değildi.

Yine de onu eşikten geçirdiği anda misafirinin üzerine atlamak uygun olmazdı. Ona çiçek ya da başka bir şey vermeliydi. Ona bir fahişe ya da neşeli bir dul gibi davranırsa lanetlenirdi.

Namusu herhangi bir hanımefendininki kadar lekesizdi; şerefi bahse girerdi.

Yine de onu istiyordu.

Bu onun mutluluğunu atmak için yeterliydi.

On Yedinci Bölüm

Yaklaşık iki saat sonra, araba Kutsal Peynir'in avlusuna girdi. için Eugenia'nın omzuna dokundu. Uykusundan pembeleşmiş ve gözlerini kırıştırarak doğrulduğunda, bir iniltiyi yutmak zorunda kaldı.

Saçları yine tokalarından düşmüştü ve elbisesi göğüslerini açık havada sergilemenin eşiğindeydi. Seviştikten sonra böyle görünecekti.

"Oh," dedi uykulu bir mırıltıyla. "Hana vardık mı?" Kalın saçlarını bir omzunun üzerinden çekip, kadınların çıkırıktaki keten eğirdiğini hayal ettiği gibi bükmeye başladı.

Ward, "Evet, atları değiştirmemiz gerekiyor," diye açıkladı. "İçeride kendinizi yenilemek isteyebileceğinizi düşündüm. Akşam yemeği için hâlâ var. Böylece ikinci arabaya da bize yetişme şansı vermiş oluruz."

"Neredeyiz biz?"

"Kutsal Peynir."

"Kutsal Peynir mi? Kutsal anlamında 'Holy' mi, yoksa delik deşik anlamında 'holey' mi?" Elleri, saçları bir çatıdaki kiremitler kadar sağlam bir şekilde yerine sabitlenene kadar başının etrafında uçuştı. Uykusundan sonra daha rahatlamış görünüyordu ve bu adamın hoşuna gitmişti. Hem de çok.

"İkisi de," diye yanıtladı Ward. "Buralarda peyniri çok ciddiye alırlar."

Kapıyı iterek açtı ve damat o gülünç takozu çıkaramadan kadının inmesine yardım etti. Yaklaşıyordu.

Alacakaranlıktı ve hava Londra'da hiç olmadığı kadar taze ve temizdi. "Yıl boyunca şehirde yaşamaktan hoşlanıyor musunuz?" diye sordu. Eugenia'nın kolu.

"Ben taşrada büyüdüm ve orayı özlüyorum," dedi. "Ama Snowe's Londra'da ve buradan kaçmak bana zor geliyor."

Rahat ve özel bir salona oturur oturmaz, hancı girdi; yanında bir kase meyve ve bir tabak peynir taşıyan bir servis elemanı vardı. "İyi akşamlar, madam, efendim."

Gözlerinin önünde, Ward'ın onu kucağına almak istemesine neden olacak şekilde gülümseyen Eugenia sırtını dikleştirdi ve mükemmel bir hanımefendi taklidine dönüştü.

Hancı, sanki gerçek bir düşesmiş gibi onun havalara ve kibarlıklarına karşılık verdi, eğildi, tırmaladı ve Ward izlerken genel olarak kendini beğenmiş bir eşek gibi davrandı.

Eugenia'nın amcası Thames Nehri Polisi'nde çalışıyordu; bırakın aristokrasiyi, soylu bir aileden bile gelmiş olamazdı. Yine de babasının akşam yemeği partilerinden birine zahmetsizce uyum sağlayabilirdi.

"Mürebbiyeler öğrencilerine harflerden ve hesaplardan çok daha fazlasını öğretirler, değil mi?" Ward, hancı gittikten sonra onun düşünce zincirini takip ederek sordu. "Ne de olsa çocuklar dünyaya küçük vahşiler olarak gelirler. Ben öyle olduğumu biliyorum."

Eugenia, "Kendi hallerine bırakıldıklarında, evet," diye onayladı. "Lizzie ve Otis kendi sınıflarında gibi görünüyorlar." Ona göz kırptı. "Belki de yaramazlık aileden geliyordur."

"Diğer suçların yanı sıra, geceleri kendi yatağımda uyumayı reddettim

-Bu arada kardeşlerim de öyle. Görünüşe göre, bitmek bilmeyen hikayeler anlatmışım ve herkesi sıkılmışım. Ayrıca başparmağımı da emermişim, ya da üvey annem bana öyle söylüyor; ben bunu hatırlamıyorum."

Güldü. "Bunda olağandışı bir şey yok."

Gözleri birbirine takıldı ve başı . Kız çok güzeldi ve çok sarhoş ediciydi. Onu tekrar öpmek istedi.

Başka bir konu aramaya başladı. "Ailenizi sık sık görüyor musunuz?"

Kendine rağmen sesi sert çıkıyordu. Eğer babasıyla karşılaşırsa, o fareler hakkında onunla konuşacaktı. Ne tür bir adam kızını bu koşullarda yetiştirir?

"Yeterince sık değil," dedi Eugenia sıcak bir gülümsemeyle. "Ama aslında bu plansız yolculuk, sizin evden babamın evine gitmeye ve Snowe'un evinden en az bir hafta uzaklaşmaya karar vermeme neden oldu. Belki de daha uzun." Bıçağıyla oynadı. "Biliyor , bu sabah aklıma çok tuhaf bir fikir geldi."

"O da neydi?"

"Kayıt işlerini yardımcım Bayan Lloyd-Fantil'e devredebilirim."

Ward soymakta olduğu elmadan başını kaldırıp baktı. "Snowe'un kontrolünü bırakacak mısın?"

"Yeni bir meydan okuma istiyorum," dedi, yeni bir dans adımı öğrenmekten bahseden bir kadın kadar heyecansız görünüyordu.

Ward, "Zorlayıcı olabilirim," dedi.

Eugenia'nın yüzünde beliren gülümseme, şehvetin bedeninde bir gelgit dalgası gibi yükselmesine neden oldu. Saçma bir vahşilikle onu istiyordu. Onunla yatma düşüncesi taşaklarını sızlatan bir mahmuz gibiydi.

Yatağa ihtiyaçı yoktu. Duvar iş görürdü. Masa. Hayır.

"Aslında, hiç meydan okumuyor gibi görünüyorsun," dedi, gözleri muzipçe parlayarak.

Bu doğruydu.

"Hizmetinizdeyim," diye kabul etti. Eğilip kızın ağzına bir öpücük kondurdu ve dudağının dokunuşu adamın kemiklerini ateş gibi yaktı.

"Bana çocukluğundan biraz daha bahset," dedi Ward. Bileğini büktü ve elmasındaki son kabuk parçası da düştü.

"Annem ben çok küçükken, ben onu tanıyamadan öldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Ward ona meyveyi verirken. "Ben de annemi hiç tanımadım. Büyükannem, Gilner Düşesi, ben daha bebekken beni babama teslim etmiş."

Elmayı kabul etti. "Neden sanki Kutsal Peynir aslında Cennet Bahçesi'ymiş ve sen de yılan rolünü oynuyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Saçmalık," dedi. Birlikte yaptıkları hiçbir şey günahkar.

"Düşes, kızı seni evlilik dışı doğurduğu için mi terk etti? Bunu asla yapmayacak fahişeler tanıyorum,

Yoksulluğun aşırılıkları tarafından buna zorlanmadıkça."

"Fahişelerle tanışıklığınız var mı? Gece kadınları gibi mi?"

"Gençliğimde," dedi Eugenia sakince. "Babam geleneksel toplum tarafından reddedilenlere karşı cömert davranır."

Sadece fareler değil, fahişeler de mi? Eugenia'nın hanımefendiyi oynamaya kararlı olması hiç de şaşırtıcı değildi. "Gilner Düşesi'nin hayatımı kurtardığı söylenebilir. Annem belirgin bir şekilde dengesizdi." Boğazını temizledi. "Fahişeler de farelerle birlikte babanızın evinin bir parçası mıydı?"

"Herhangi bir benzerlik ima ettiğinizi düşünmekten nefret ediyorum," dedi Eugenia, sesi net ve güçlüydü. "İster meslekleri ister ebeveynlerinin medeni durumları nedeniyle olsun, başkalarını aşağılamamak üzere yetiştirildim."

Ward sıırttı. "Adil bir vuruş."

"Aslında teyzem, o hayattan kaçmak isteyen kadınlar için bir ev olan Magdalene House'u işletiyor."

"Ne da yardımsever."

"Şey, o-" Eugenia durdu. "Evet, o iyi bir kadın. Hayatta neyin gerçekten önemli olduğu konusunda bana çok şey öğretti." Masadan kalktı. "Eminim arabanız şimdiye kadar hazır olmuştur."

Eugenia teyzesinin ona bu işin püf noktalarını öğrettiğini ima ediyor olamazdı. Ward, hanımefendi Eugenia'nın yatak odasında maceraya atılabileceği fikri karşısında içinden geçen ateş dalgasını kontrol edemedi.

Sandalyesini geriye itti ve ona eşlik etmek için masanın etrafına geldi. "Teyzen sana ne öğretti?"

Döndü ve omzunun üzerinden ona baktı. Kadının yontulmuş elmacık kemikleri ve şakayık pembesi ağzının saf, şehvetli güzelliği karşısında nefesi kesildi. "Bir kere cinsiyetler arasındaki farklar."

"Ne gibi farklılıklar bunlar?"

"Yatak takımıyla ilgili farklılıklar."

Ward bir adımda Eugenia'yı duvara yaslayacak kadar yaklaştı ama vücutları birbirine değmedi. Bir elini başının üzerine koydu.

"Bay Snowe size yatak takımlarını öğretmedi mi?"

Eugenia'nın kirpikleri yanağına değecek şekilde aşağı indi ve sonra doğrudan ona baktı. Gözleri ilkbahardaki yeni yapraklar kadar yeşildi. "Tabii ki öyle."

Kıskançlık midesinde ekşi bir his uyandırdı. "Kaç yıldır onun anısına sadıksın?"

"Yedi yıldır dulum," dedi çenesini kaldırarak. Sırtı dik.

Ward, "O şanslı bir adamdı," dedi. Öpüşmek mi, öpüşmemek mi? Saf şehvetten ölecekmiş gibi hissediyordu. "Yine de kocanız size yakınlık hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğretmiş olamaz. Aslında, sadece bir erkekle yattıysan, onun iyi olduğunu nereden biliyorsun?"

Bir kahkaha patlattı. "Eğer bunun cevabını bilmiyorsan, dostum, söyleyebileceğim hiçbir şey seni aydınlatmayacaktır. Belki müstakbel eşine bir iki ipucu verebilirim."

"Karımın herhangi bir ipucuna ihtiyacı olmayacak," dedi Ward, yaklaşarak. Artık onun kokusunu alabiliyordu, tamamen ona ait olan o tatlı dut kokusunu.

"Belki de tavsiyeye ihtiyacı olan *sizsiniz*," dedi neşeyle.

"Anladığım kadarıyla kocanızın yok."

"Beni cennete götürdü ve geri getirdi," dedi, sesi gerçeğin kusursuz çınlamasıyla yumuşadı.

Vay be.

Ward'ın ruhunun utanç verici derecede kıskanç bir parçası, adamın daha az başarılı olmasını ummuştu.

"Yıllardır bir erkekle birlikte olmamanız bir trajedi."

"Bu bir kadının kaderidir," diye belirtti. "Ya evleniriz ya da istemediğimiz teklifleri savuştururuz."

"Bir an bile zevk almadan geçen yedi yıl," dedi bir şekilde.

Gözleri düştü ve yanaklarında yeniden pembe bir renk oluştu. Ward'ın taşakları gerildi ve vücudunun alt kısmına doğru bir zonklama gönderdi. Kahretsin, ama çok lezzetliydi.

Kendini tatmin etmişti.

"Bir erkeğin dokunuşu olmadan," diye açıkladı.

"Bu konuşma uygunsuz olmaktan çıkıp müstehcen bir hal aldı," diye gözlemde bulundu.

Başını iki yana salladı. "Fark etmedin mi Eugenia, neredeyse tüm konuşmalarımız uygunsuz bir şekilde başlıyor?"

"Bu ikimiz hakkında da kötü konuşmak olur," diye karşılık verdi. "Yolculuğumuza devam edebilmemiz için lütfen geçmeme izin verir misiniz?"

"Senin cennet deneyimini tartışmayı tercih ederim." Kadın adamın omzunu itti. "Kesinlikle olmaz!"

Ward dudaklarıyla onun kulağının güzel kıvrımını okşadı. "Neden sana kendi cennet versiyonumu öğretmeme izin vermiyorsun? Kocan hayatının geri kalanında yalnız olmanı istemezdi."

"Hayır," diye onayladı Eugenia, Ward'a açık gözlerle bakarak. "Andrew da benim herhangi bir kötü ilişkiye girmemi istemezdi. Artık onun adını taşıyorum ve bu için çok önemliydi."

"Çirkin bir ilişki düşünmüyordum," diye açıkladı. "Bir erkeğin yıllarca süren dulluğunu telafi etmek için bir kadına zevk vermesinde çirkin bir şey yok. Tabiri caizse bir 'ilişki' gerekmiyor."

"Papaz bunu onaylamaz."

"Peki ya papazın asla bilmesine gerek olmayacak kadar küçük bir şey?"

"Küçük mü?" Yaramaz bir kıkırdamayla cevap verdi.

Daha yakına eğildi ve yine onun o ele avuca sığmaz kokusunu içine çekti. "Dişi şeytan." Endişelenmesine gerek olmayan bir şey varsa o da aletin boyutuydu. "Kocanın ölümünden bu yana geçen her yıl için sana bir dakika versem nasıl olur?"

Bir kahkaha patlattı ve onu geçip gitti. "Sadece yedi dakika mı? Tam bir erkek gibi."

Ward onun odadan çıkışını izledi, yüzünde isteksiz bir sırıtış vardı.

Hanımefendiler -yani *gerçek* hanımefendiler, doğumları, unvanları ve geri kalan her şeyiyle- sıkıcıydı; yirmi yaşına geldiklerinde içlerindeki tüm mizah ve hayat tükenirdi. Öte yandan Eugenia komik ve alaycıydı, tartışmasız cesur ve zekiydi ve aynı zamanda hınzırca şehvetliydi.

Tepeden tırnağa perçinlenmiş bir halde onun arkasından sinsice yaklaştı.

Kadın ona sadece yedi dakika verse bile, o her bir dakikayı istiyordu. Eğer onu yatak odasına çekebilirse, yedi dakika yedi güne dönüşecekti.

Eugenia tam hanın ön kapısından çıkmak üzereyken, adam onu belinden yakaladı ve yüzüne doğru döndürdü.

Gıcırta ile soluk alma arasında bir ses çıkardı, başını geriye eğdi ve o güzel, kıvrık kirpiklerinin altından ona baktı. "Bay Reeve," dedi. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Evet," dedi sıkıca, onu kendine doğru çekerek.

Vücutları iki kaşık gibi birbirine geçerken gözleri kapandı.

"Bana yedi dakika ver," diye nefes aldı. Kadının ağzı açıldı, dili adamınkiyle buluştu ve şehvet adamın omurgasına yayıldı. Tadı taze elma, baharat ve Eugenia gibiydi.

Tekrar konuşabildiğinde boğuk bir sesle "Yedi dakika," diye tekrarladı. "Lütfen."

Geniş, pırıl pırıl gülümsemesi nabzının daha da hızlanmasına neden oldu. "Yedi dakika mı? Bundan daha fazlasını hak ediyorum Ward." Öne doğru eğildi ve parmağını adamın dudaklarına koyarak yediye yetmişe çevirme teklifini durdurdu. "Hayır."

İnkâr bir öpücük kadar baş döndürücüydü. Kanı, "*Benim, benim, benim*" diye devam eden bir ayin gibi çarpıyordu.

Saçlarını azalan gün ışığında ateşten teller gibi parlatan bir fiskeyle başını çevirdi ve kalçalarında bir erkeği dizlerinin üzerine çöktirmeye yetecek bir salınımla dışarı çıktı.

On Sekizinci Bölüm

Fawkes Malikânesi'ne giden özel yol neredeyse bir mil uzunluğundaydı ve Ward'ın görkemli seyahat arabası Eugenia'yı ikna etmemiş olsaydı, malikânesi ikna ederdi: Karun kadar zengindi.

Onun kadar zengin, büyük ihtimalle.

Bu ilginç bir düşünceydi. Servetinde gözü olan taliplere alışkındı. Ama elbette Ward talip değildi; o bir müşteriydi.

Müşteri olsun ya da olmasın, mermer kaplı giriş holüne girdiklerinde, Ward'ın ayaklarını yerden kesip onu doğruca üst kata taşımalarını bekliyordu.

Ama Ruby ve Clothilde hemen arkalarındaydı; ikinci araba onları yakalamış ve son birkaç mil boyunca yakından takip etmişti. Böylece nezaket korunmuş oldu.

Ward, kürklü tırtıllar gibi aşağı yukarı sallanan olağanüstü kaşları olan uşağı Gumwater'ı tanıttı. Hemen Clothilde'e Eugenia'nın yatak odasına kadar eşlik etmesi için bir uşak gönderdi, sandığı da onu takip edecekti.

Ward, Eugenia'ya, "Sizi çocuklarla tanıştırmak istiyorum," dedi. "Ruby'ye kreşe kadar eşlik edelim mi?"

Çocuk odası, yüksek pencereleri olan geniş ve hoş bir odaydı. Bir süre önce yağmur yağmıştı; pencereleri çevreleyen sarmaşıklar, odanın etrafına yerleştirilmiş lambaların sıcak ışığında parlayan damlalar tutuyordu.

Eugenia'nın dikkati doğrudan odanın karşısındaki küçük kıza yöneldi. Kirli görünümlü siyah bir peçe takmıştı ve devrilmiş bir lazımlığın üzerinde duruyordu, bir kolunu güzel bir deklarasyon tarzında açmıştı. Onu dinleyen, sırtı onlara dönük, bağdaş kurmuş bir çocuktü.

İçeri girdiklerinde Lizzie cümlesinin ortasında durdu ve Otis kibarca ayağa kalkmadan önce dönüp baktı.

"Lazımlıktan aşağı, Lizzie," dedi Ward. "Umarım onu bir sahneye dönüştürdüğünde boştur?"

"Tabii ki !" dedi zıplayarak.

"İkinizi de Bayan Snowe ile tanıştırmak isterim," dedi Ward. "Biz yeni bir mürebbiye ayarlayana kadar birkaç gün kalmayı nazikçe kabul etti."

Eugenia onlara gülümsedi. "Sizinle tanışmak ne güzel. Bayan Darcy. Lord Darcy."

Otis başıyla selam verdi ve bir şeyler mırıldandı. Lizzie reverans yapmadı ama peçesinin arkasından kesinlikle büyülendiğini ilan etti. Belli ki çocukların toplumla tanıştırılmasından önce yapılması gereken çok şey vardı.

Ward, "Bu Ruby, aramıza bir mürebbiye katılana kadar senin bakıcın olacak," diye ekledi.

Ruby, Snowe'lar için mükemmel bir hizmetçi olmasını sağlayan o canlı nezaketiyle gülümseyerek odayı geçti. "O duvağı hiç çıkardınız mı, Bayan Lizzie?"

"Pek sık değil," dedi Lizzie.

Ruby, "Yüzünü ve kulaklarının arkasını yıkadığın sürece olmaz sanırım," dedi. "Ama sakıncası yoksa, bu gece sen yattıktan sonra iyice yıkamak istiyorum."

Lizzie gibiydi.

"Peki ya siz Lord Darcy, ne var?" Ruby sordu.

Otis tekrar yere oturarak, "Farem Jarvis," diye rapor verdi. Bunun üzerine Eugenia bir adım geri çekildi ve içgüdüsel olarak Ward'ın kolunu yakaladı.

Eğildi ve kızın kulağına, "Jarvis çok terbiyeli bir adam," dedi.

"Jarvis, mi?" Ruby söylüyordu. "Giydiği şey de ne?"

"Opera pelerini," diye açıkladı Otis. "Tiyatroda bir gece geçireceğiz."

Korkak olmadığını kendine hatırlatan Eugenia, bir fare için yapılmış opera pelerinin neye benzediğini görmek için kendini biraz daha yaklaştırmaya zorladı. Küçük giysi, bir parça ince kızıl kadifeden yapılmıştı. Altın rengi kürkü ve parlak siyah gözleriyle küçük, zarif bir sıçanın boynuna bağlanmıştı.

Jarvis, Otis'in dizinde oturuyordu ve Eugenia'nın üzerine atlayıp eteklerine tırmanma eğilimi göstermiyordu.

"Jarvis'in kıyafet giymesinin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Otis, yaşıtı olan tüm erkek çocuklarının topuzlu dizlerine ve dağınık saçlarına sahipti. Ayrıca başka bir erkekte, erkek kardeşinde gördüğü rahatsız edici derecede doğrudan bir bakışa sahipti. "Jarvis kabul edilebilir biri," diye bilgilendirdi onu. "Farklı durumlar için dört ya da beş kostümü var."

"Ama kırmızı kadife onun favorisi," dedi Lizzie. "Pantolon giymeyi sevmezdi."

Bu makul görünüyordu. "Hangi oyunu oynuyordunuz?" Eugenia, Otis'in kız kardeşine dönerek sordu.

Lizzie son derece incedi, dokuz yaşında bir kıza göre çok zayıftı. Ama sesi peçenin arkasından, yaşının iki katı bir kadının tüm gücüyle çıkıyordu. "Congreve'in *The Way of the World* oyunundan bir sahne. Babamızın en sevdiklerinden biriydi."

"Ben de senin yaşlarındayken bu oyunu ezberlemiştim!" Eugenia haykırdı.

Lizzie küçük bir çığlık attı ve peçesini geriye atarak kocaman kahverengi gözleri olan solgun bir yüz ortaya çıkardı. Parmağıyla doğrudan Eugenia'yı işaret etti. "'Sörrah, *Petulant*, sen bir Kelime Ezbercisisin!'"

"*Witwoud*," diye karşılık verdi Eugenia, "'Sen bir Anlam Yok Edicisin."

"İkinizin de bu sözü neden ezberlediğinizi anlayamıyorum. Oyun," dedi Ward sesinde biraz sitemle. "Eğer doğru hatırlıyorsam, bu oldukça uygunsuz."

Lizzie onu görmezden gelerek, "Benim favorim Etherege'in *She Would If She Could*," dedi. "Bunu biliyor musun?"

"Yaşlı Sör Oliver Cockwood mu?" Eugenia haykırdı. "Tabii ki!"

"*Oliver Cockwood*' mu?" Ward kaşlarını çatarak tekrarladı.

Lizzie tekrar lazımlığın üzerine sıçradı ve kolunu tekrar dışarı attı. "Bir kocada kıskançlık-Tanrı beni ondan korusun! O doğurur

zavallı bir kadının başına bin bela getirir; onurunu, sükunetini ve kendisini kaybeder-"

Dramatik bir şekilde durakladı. Eugenia, Ward'un bu gösteriden hoşlanmadığını hissetti -kızgın kızgın bakıyordu- ama kelimeyi itaatkâr bir şekilde doldurdu. "Memnuniyetle."

"Ve en kötüsü de bu kasabayı kaybetmek," diye bitirdi Lizzie. "Taşraya gönderildi, aslında Otis ve benim başıma gelen de buydu."

Eugenia, Lizzie'ye, "Güzel bir deklarasyon üslubunuz var," dedi. "Bu satırlar *The Country Wife*'tan değil mi, *She Would if She Could*'dan değil mi?"

"Kafamda birbirlerine karışıyorlar," dedi Lizzie, tekrar lazımlıktan ağı inerek. "Babamın berbat bir oyuncu olduğumu söylemesinin nedenlerinden biri de bu. Babamı tanır mıydınız, Bayan Snowe?"

Eugenia, "Üzülerek söylüyorum ki yapmadım," diye cevap verdi.

"Sahne de çürümüştü, bu yüzden perdeyi o yönetti."

Ruby, "Sizi yatağa hazırlamak için ikinizden yardım istemek zorundayım," diye araya girdi. "Jarvis evde mi uyuyor?"

Otis fareyi göğsüne bastırdı. "Evet!"

Ruby gözünü bile kırpmadı. "Bir kutuda mı uyuyor? Hayvanlarla insanları aynı yatakta tutmam."

Otis sesini yükselterek, "Benimle yatıyor," dedi.

Eugenia, "Kurdeleler için kullandığım küçük bir kutum var, tam uygun boyutta olur," dedi. "İçi yumuşak yeşil kadife kaplı ve sanırım Jarvis gibi zarif bir sıçan bunu çok hoş bulacaktır."

"Bu onun için daha güvenli olur," dedi Ruby. "Ya bir gece onun üzerine yuvarlanırsan?"

"Asla yapmam," dedi Otis.

Eugenia, "Hizmetçimin kutumu hazırladığını kesin olarak söyleyemem ama Bay Reeve bana odamı gösterirse hemen ona sorabiliriz," dedi.

Otis isteksizce, "Sanırım," dedi. "Jarvis'le birlikte gelip beğenip beğenmediğini göreceğiz."

Ward, "Jarvis kreşin dışında bir çuvalın içinde seyahat ediyor," dedi.

"Bu her gün için," dedi Otis, Jarvis'i püsküllü kurdeleleri olan kadife bir çantanın içine sokarken.

Ruby'yi Lizzie'nin banyosunu denetlemesi için geride bıraktılar. "Jarvis'in zarif bir gardırobu var," dedi Eugenia.

Otis, "Annem ölmeden önce onun pelerinlerini yapmıştı," dedi.

Eugenia şaşkınlıkla Ward'a baktı ama yüzündeki ifadeyi kavrayamadı. Leydi Lisette'in dikiş diktiğini hayal etmek zordu. Bu, Eugenia'nın tahmin edemeyeceği bir annelik yönü olduğunu gösteriyordu.

"Kurdele kutunuzu çocuğa mı veriyorsunuz, madam?" Clothilde birkaç dakika sonra onaylamayarak fısıldadı. "Babanızdan bir hediye idi, değil mi?"

"Sadece eski bir puro kutusu," dedi Eugenia, kurdeleleri çıkarıp Otis'e uzatarak. Yeşil kadife astarı dikkatle inceledi ve Jarvis'in muhtemelen orada uyumaktan hoşlanacağını söyledi.

Otis ve Jarvis Ruby'nin maharetli ellerine emanet edildikten sonra Ward, Eugenia'yı çocuk odasından çıkardı. Koridordan geçip misafir kanadına doğru yürürlerken Eugenia'nın zihni dönüp duruyordu. "Lizzie olağanüstü," dedi ona.

"Yanlış da olsa müstehcen diyalogları ezberleme kapasitesi için mi?" diye kuru bir şekilde cevap verdi.

Eugenia gözlerini kısarak ona baktı. "Bir oyunu ya da en azından birkaç oyunun bazı bölümlerini ezbere bildiği için kızmadınız herhalde?"

"Onu cesaretlendirmene şaşırdım."

Eugenia hafifçe, "Ah," dedi. "Onun yaşındayken oyunlardan çok etkilenirdim."

Ward ona baktı ve başını salladı. "Bunu güven verici bulmadığım için beni bağışlayın. O bir hanımefendi olmak zorunda, Eugenia. *Düzgün* bir hanımefendi."

"Size söz veriyorum, göndereceğimiz bir sonraki mürebbiye yardımcı olacak."

"Lizzie'nin bir balo salonunda Oliver Cockwood adında bir karakterden alıntı yaptığını düşünün. Belki de çocukları büyükannemin büyütmesine izin vermek daha iyi olur." Sesindeki bir not bunu gerçekten düşündüğünü gösteriyordu.

Eugenia başını salladı. "Düşes onun ruhunu ezecektir, oysa siz onu besleyeceksiniz."

Yatak odasının kapısına vardılar ve Ward duvara yaslanıp ona baktı. "Artık Lizzie seni tanıdığına göre

Tiyatroya da tutkusu var, sizi her gördüğünde başınızın etini yiyecek."

"Onu daha kabul edilebilir oyunlara yönlendirsem içiniz rahat eder mi?"

"Çok memnun olurum."

"Shakespeare bariz bir seçim," dedi. Ama kendini durduramadı. "Ona *Much Ado about Nothing*'i öğretebilirim."

Ward, İngiltere'nin en büyük oyun yazarına karşı hiçbir ilgisi ya da bilgisi olmayan bir adamın içtenliğiyle, "Mükemmel," dedi.

"Benedick en sevdiğim karakterlerden biridir. 'Kalbinde yaşayacağım,' der Eugenia, ona sırtarak, 'kucağında *öleceğim* ve gözlerine gömüleceğim.'"

"'Kucağında yaşa... kucağında öl'? Bekle. 'Ölmek' derken ne demek istedi?" "Ne düşünüyorsun?" Kapıyı kapatırken hâlâ gülüyordu. Arkasından o kadar çok gülüyordu ki duvara yaslanmak zorunda kaldı.

On Dokuzuncu Bölüm

Gece serinlemişti ve Eugenia'nın banyosundan sonra Clothilde gül rengi kadifeden bir gece elbisesi .

Kumaş kıvrımlarına yapıştı ve tenini süt rengine çevirdi, bu yüzden kendini tatlı ve baştan çıkarılmaya hazır hissederek aşağıya indi ve misafir odasını boş bulunca hayal kırıklığına uğradı.

"Bay Reeve geçici olarak gecikti," diye anons etti Gumwater. "Size bir bardak şeri ikram edebilir miyim?"

"Evet, teşekkür ," dedi Eugenia. Adam gittiğinde, büyük bir aynanın önündeki kanepeye yerleşti ve çeşitli duruşlar denedi. Ayak bileklerini çaprazlayarak oturduğunda beli çekici bir şekilde küçük görünüyordu. Öne doğru eğildiğinde ise göğüsleri olduğundan daha geniş görünüyordu.

Gumwater, üzerinde kristal bir sürahi ve iki bardağın dengede durduğu bir tepsiyle yeniden ortaya çıktı. Sözsüzce kadehini doldurdu ve tekrar ortadan kayboldu. Eugenia gergin bir enerjiyle ayağa fırladı, bardağını aldı ve seyrek mobilyaları incelemeye başladı.

Sonunda kapı açıldı ve Ward'ın içeri girdiğini görmek için döndü. Beklemesine rağmen gülümsemesini engelleyemedi. Şeytani bir yakışıklılığı vardı, saçları alnına dökülüyordu.

"Lütfen özürlerimi kabul edin," dedi. "Yukarıda bir kriz yaşadık."

"Ne oldu? Yardım edebilir miyim?"

"Teşekkür ederim, ama Ruby ve ben işleri kontrol altına almış görünüyoruz." Tepsiye gitti ve uzun zamandır görmediği bir arkadaşını karşılayan birinin coşkusuyla kalan bardağı aldı. "Jarvis, Ruby'nin farelerin bile gece banyo yapmaları gerektiğine inandığını öğrenince pek mutlu olmadı, bu yüzden ızgaranın altına çekildi ve peynirle kandırılana kadar dışarı çıkmadı. Ortaya çıktığında, Otis'in Jarvis için haftalık banyo pazarlığı yapmasına yardım ettim."

Eğer Eugenia bir hanımefendi olmasaydı, Ward'a doğru yürür ve ellerini onun omuzlarında gezdirirdi. Ve belki daha da uzağa. İpek pantolonu hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu. Nereye baktığını tahmin etmemesi için kadehini kaldırdı.

"Yarın papazla yapacağımız görüşmeyi düşünüyordum," dedi yalan söylemeden. "Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Çok az. Adı Howson. Gumwater'a göre, piskoposun ziyareti, adamın yaşlı bir kadını genelev işletmekle suçlamasının ardından ortaya çıkan şikayetlerin bir sonucudur, oysa kadın aslında ilçe pahasına yetim yetiştirmektedir."

"En iyi ihtimalle acelecisi, en kötü ihtimalle de tehlikeli derecede mantıksız." Eugenia bardağını yere bıraktı. "Yarın seni endişelendiriyor mu?"

Ward omuz silkti. "Bir ceviz kadar çatlak görünüyor, ama ikimizin arasında ona biraz akıl vereceğimizden eminim. Mecazi anlamda tabii ki. Sanırım akşam yemeğimiz bizi bekliyor." Dirseğini uzattı. "Oturabilir miyim?"

Onu panellerle döşenmiş küçük bir odaya götürdü ama burası da misafir odasıyla aynı boş hissi veriyordu. Bir masa, bir büfe ve birkaç sandalye vardı ama duvarları ya da zemini süsleyen hiçbir şey yoktu.

İçeri girdiklerinde Gumwater büfenin üzerindeki tabaklarla uğraşıyordu. "Her şey istediğiniz gibi efendim," dedi. "Geri döneceğim."

"Teşekkür ," dedi Ward. "Başka bir isteğimiz olursa ararım."

Kâhya geri çekildi, göz ucuyla Eugenia'ya bakarak onun namuslu bir kadın olduğunu anladığını belli etti.

O değildi.

Ama onu suçlayamazdı, çünkü kendisi de tamamen öyle olmaya niyetliydi.

Snowe's Registry'den Bayan Snowe kusursuz bir ahlak anlayışına sahip bir kadındı. Ama Eugenia, kızlık soyadı Strange olan Eugenia Snowe'un öyle olmadığını her saniye daha iyi anlıyordu.

Bunun kanıtı olarak, gayrimeşru ilişki kurmaya karar verdiği bir adamla baş başa yemek yiyordu. Susan gurur duyardı.

"Ne , Eugenia?"

"Sefahat düşkünü bir kadın olup olmadığımı merak ediyordum," diye itiraf etti. "Belki de kendimi şaşırtır ve ahlaksızlıkta usta olurum." Ward'ın yüzündeki dehşete düşmüş ifadeye gülmekten kendini alamadı.

"Ne ahlaksızlığı?" diye sordu. "Öpüşmekten başka bir şey yapmadık. Sen ve Lizzie iğneleyici konuşmalar yaptınız, ama bunun yeterli olduğunu sanmıyorum."

"Bu konuda duyduğum tüm türkülere göre," dedi Eugenia, "gece yarısından sonra çanlar ilk kez çaldığında dul bir kadın ahlaki çöküşün eşiğine gelmiş demektir."

Masanın onun tarafından bir kahkaha yükseldi. "Çanların bununla ne alakası var?"

Eugenia ona yaramaz bir bakış fırlattı. "Bir erkek dul bir kadını gece yarısından sonra bir kez uyanık tuttu mu, bir daha yalnız yatmak için hiçbir neden görmez."

"Yalnız kalmanı istemem."

Ward'ın gözlerindeki ihtiyaç o kadar güçlüydü ki çorba kâsesine baktı. Çorba soluk yeşil renkteydi, yeni bezelye ve narin otların aromasını taşıyordu. Eugenia çorbanın tadına baktığında istemsiz bir inilti duydu. "Bu muhteşem."

Kasesini masaya doğru kaydırды. "Benimkini al. Ona dokunmadım."

"," diye itiraz etti.

"Lütfen yap. Açıkçası, sizi yemek yerken izlemek için yemeğimi seve seve bırakabilirim."

Bir kaşık daha aldı ve adam onu izlediği için kaşığın dudaklarından son derece yavaşça kaymasına izin verdi. "Çok kötü bir

tarafa," diye mırıldandı. "Bir sonraki kursta hayatta kalamayabilirim."

"Pooh," dedi. Sonra konuyu değiştirerek: "Sormamın sakıncası yoksa, Otis ve Lizzie'nin daha ne kadar yas tutmasını istiyorsunuz?"

"Onları altı ay sonra siyahlardan çıkarmayı düşünmüştüm, ancak tam bir yıl yas tutmaları gerektiğini düşünüyorsanız, sizi takip etmekten mutluluk duyarım."

"Lizzie'nin örtüsü göz önüne alındığında, içgüdülerinizin doğru olduğunu düşünüyorum. Çocukları mümkün olduğunca çabuk kederlerini dışa vurmaktan uzaklaştırmak iyi olacaktır."

Bir kaşık çorba daha aldı ve kirpiklerinin altından Ward'a baktı. Koyu mavi kerseymere kumaştan, zarif kesimli bir frak giymişti. "Siyah giymemeye mi karar verdin?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Leydi Lisette'i pek tanı mıyordum; ölümüne üzüldüğümü söylemek ikiyüzlölük gibi geliyordu. Ne kadar süre yas tuttunuz?"

Bir kaşık çorba daha alarak, "Oh, ben çok gelenekseldim," dedi. "Bir yıl boyunca tam yas. Ondan sonra da yarı yas."

"Yarı yas gridir, değil mi? Ve menekşe."

"Gri," diye kabul etti. "Grinin bu kadar çok tonu olduğunu kim bilebilirdi?"

"Beş mi? On mu?"

şarap kadehinin üzerinden ona gülümsedi. "En azından kırk tane var. Hayır, muhtemelen elli. Grinin elli tonu."

"Gri bir kravatım var," dedi Ward. "Uşağım Fransız modasına kısa bir süre aşık oldu ve bu sırada dolabıma kanarya sarısı, gri ve patlıcan rengi kravatlar girdi. Ne yazık ki, onun olmamı istediği gibi bir züppe olmayı reddediyorum."

"Seni gri bir kravat içinde hayal edebiliyorum," dedi Eugenia. "Ama matem için değil," diye ekledi. "Sadece gri *modaya* uygun olduğu için."

"Ne kadar süre gri giydin? İki yıl mı? Daha mı uzun?"

Gözleri onun bakışları altında düştü. "Neşeyi taklit etmekte zorlandım. Ne de olsa renk bir dildir. Bir ifade." Çorbadan son kaşığını aldı. "Yarın sabah saat kaçta papaz evinde olmamız bekleniyor?"

"dokuzda."

"Bir planımız olmalı mı?"

Ward, içinde mis kokulu kuzu yahnisi bulunan servis tabağının kapağını kaldırdı. "Bir planım var. Eğer Howson kız kardeşimin aptallığı hakkında herhangi bir yaygara koparırsa, onu görevinden aldıracağım."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Bu ülkede sadece iki şey önemlidir: para ve rütbe. Bir piç olarak bile ikisine de sahibim ve eğer bu yeterince iyi değilse, Lizzie ve Otis'in de var."

"Lord Darcy'nin mi bahsediyorsunuz?" Eugenia sordu.

Bir ona, bir de yahniye baktı. "Bu ve Lizzie'ye otuz bin pound verdim. Çeyizinin, soyundan ya da benim vasiliğimden kaynaklanan her türlü tereddütü aşacağından emin olmak istiyorum."

Eugenia kalbinde bir sızı hissetti. O çok iyi bir adamdı. Hiç tanımadığı bir erkek ve kız kardeş uğruna bağımsızlığından, özgürlüğünden, Oxford'daki yerinden ve şimdi de önemli bir servetten vazgeçmişti.

Babası her zaman unvanların ve kanın önemli olmadığını, önemli olan tek şeyin bir erkeğin hayatıyla ne yaptığı olduğunu söylerdi. Kirpiklerinin altından Ward'ı izleyen Eugenia'nın, babasının onu onaylayacağından hiç şüphesi yoktu.

Daha sonra, yatak odasının kapısında, onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Bir an için onun kendisini öpmeden çekip gideceğini düşündü. Ama son saniyede başını eğdi ve onu açgözlülükle öptü, dilinin her darbesi onu kendisinin yapmayı planladığını açıkça ortaya koyuyordu.

Orada şehvetli bir sahiplenme vardı. . . ve aynı zamanda kısıtlama. "Eugenia," dedi, sesi alçak ve sertti. "Yatma vakti geldi."

"," diye nefes nefese kaldı. Onu içeri götürmek için kapıyı açmak üzere döndü ama adam onu durdurdu, bir öpücük boğazında gezindi.

"Yalnız." Geri çekildi. "Yolculuğun yorgunluğunu atmaya fırsat bulamadan seni baştan çıkarmak istemem. Bu pek centilmence olmaz."

İtiraz etmek için ağzını açtı.

"Yarın," diye devam etti, "seni bir kez daha kaçırmak istiyorum - doğruca yatak odama."

Bu bir yemin, bir sözdü.

Yirminci Bölüm

Çarşamba, 27 Mayıs 1801

Ertesi sabah kütüphane, kiliseye, Aziz Bakire Meryem'e yapılacak yolculuk için toplanma yeri olarak kullanıldı. Gumwater, siyah elbisesini sadece kar beyazı bir yakayla hafifleten kız kardeşini içeri soktuğunda Ward çoktan oradaydı.

"Çok güzel görünüyorsun, Lizzie," dedi Ward. "Bu koşullar altında peçe takmamayı tercih ettiğin için sana minnettarım."

Lizzie kanepeye oturarak, "Giymek isterdim," dedi. "Ama Ruby bana bu yeni elbiseyi dikmek için bütün gece uyumadı, ben de duvağı takmanın nankörlük olacağını düşündüm. Yakayı örtüyordu."

Ward, Ruby'nin Eugenia ile birlikte geldiğini, dolayısıyla Snowe'un Sicili tarafından ödendiğini hatırlamadan önce Ruby'nin maaşını artırmak için zihnine bir not düştü. Belki de onu ayartabilirdi; Otis, hepsi kiliseye doğru yola çıkarken Ruby ile evde kalması fikrine itiraz bile etmemişti.

Tam o sırada Eugenia kapıdan içeri girdi. Cildini inci gibi parlatan koyu erik rengi bir elbise giymişti. Gerçekten de parlıyordu. Kadının dolgun, pembe ağzını görünce adam eğilmek yerine onu öpmek istedi.

Ama eğildi. Elini öptü ve nasıl uyuduğuyla ilgili tüm doğru soruları sordu, her zaman onu almak, omzuna atmak ve doğruca yatağa götürmek istediğini düşünüyordu.

Lizzie koltuğundan zıpladı ve Eugenia'ya gülümseyerek reverans yaptı. Ward'ın aklına birden, bir beyefendinin genç kız kardeşini, tamamen baştan çıkarmaya niyetli olduğu bir kadının yanına yaklaştırmayacağı geldi.

Artık çok geçti.

Eugenia eğilip Lizzie'nin yanağını öptü ve sonra Lizzie'ye tıpkı kendisi gibi olmayı öğretmeye koyuldu. "Bir piskopos selamlıyormuş gibi yapmanı istiyorum," dedi.

"Piskopos nedir?" Lizzie sordu.

Eugenia, "O kilisede bir otorite," dedi. "Sen hiç Noel'de kiliseye gittin mi?"

"Ben hiç kiliseye gitmedim," diye bildirdi Lizzie. "Bayan Midge'i rahatsız eden şeylerden de buydu."

"Kardeşin bir kralmış gibi davran ve ona reverans yap. Hayır, kutudaki bir kriko gibi bir aşağı bir yukarı sallanma, Lizzie. Başını hafifçe eğ, elbiseni parmaklarının arasına al, çok nazikçe ve sağ ayağını öne doğru kaydır ve tüm ağırlığını o ayağına ver."

Dört ya da beş deneme yaptı ama Lizzie mükemmel bir taklitçiydi. Ward şömine rafına yaslandı ve onu izledi. Lizzie normalde biraz suskun bir çocuktü ama bu sabah ağzından kelimeler dökölüyordu.

"Ondan hoşlanmadım çünkü bayıldı," diye açıklıyordu.

Eugenia, "Bayan Lumley'nin parçalara ayrılmış bir tavşanla uğraşacak cesarete sahip olmadığını sanıyorum," dedi.

"Bizim de cesaretimiz var," dedi Lizzie. "Bir ineğin iç organları yol boyunca uzanabilir."

Eugenia, "Bayanlar *cesaret* demez,"

dedi. "Neden?" Lizzie talep etti.

Ward, Gumwater'ın girişinin Eugenia'yı cevaplamaya hazır olmadığı bir sorudan kurtardığı izlenimine kapıldı. Gerçi bir zamanlar mürebbiyelik yaptıysa bu nasıl olabilirdi ki?

Her nasılsa, şimdi onu daha iyi tanıdığı için, onun bir mürebbiye ya da herhangi bir evde çalışan bir ast olduğunu kabul edemiyordu.

Arabaya bindikten sonra Lizzie, Eugenia'ya tüm manzaraları göstererek onu eğlendirdi - bir rahibenin hayaleti tarafından perili olduğu söylenen yıkık dökük bir ev, bir baykuş ailesine ev sahipliği yapan büyük meşe ve

Wheatley köyüne vardıklarında, huysuz kasap Bay Biddle'ın dükkânına girdiler.

Cemaat kilisesine vardıklarında Ward inip Eugenia'ya yardım etmek için döndü. Yere indiklerinde Eugenia elini uzattı ve Lizzie sanki kendisi demir, Eugenia da mıknatısmış gibi onun yanına atladı.

"Ben hazırım!" Lizzie neşeyle, "Ben hazırım," dedi ve Ward'un onları takip edip etmediğine bakmadan kiliseye doğru yürümeye başladılar.

Bir aileye sahip olmak böyle bir şey miydi?

Bunu düşünerek arkasından yürüdü.

Yirmi Birinci Bölüm

*Bakire Meryem Kilisesi ve Papaz
Evi
Wheatley*

Oxford Piskoposu Hirshfield Chatterley-Blackman, uşağı Rowland'a, **"Ben** büyüye inanmam," diye homurdandı. "Hiç inanmadım. Yağmurda kırdı çırılçıplak soyunmakla ilgili tüm işler. Benim tanıdığım kadınlar her zaman en az on parça giysi giyerler."

Rowland, Hirshfield'in ayaklarının dibinde diz çökmüş, tozluklarını ilikliyordu.

Öksürerek onayladı.

"Aslında şunu yirmi yapalım. Kız kardeşlerimi *puris naturalibus içinde dolaşırken* yakalayamazsınız, değil mi? Bunu kimse yapmaz, Howson gibi embesiller bile. O adamın başıma ne kadar bela açtığını biliyor musun?" Homurdanma bir böğürmeye dönüştü.

"İngiltere, arada sırada cemaatten biriyle yatmaktan ya da içkiden gözleri dönmüş bir halde hendeğe düşmekten başka bir şey yapmayan papazlarla dolu güzel, sakın cemaatlerle dolu ama Howson'la birlikte olan *benim*. Adam mantık dinlemiyor. Hem de zerre kadar. Bu, birkaç ay önce keşfettiği sözde genelev kadar çalınca."

Rowland hafif bir eklem gıcirtısıyla ayağa kalkmadan önce bir şeyler mırıldandı.

"Sanırım kızın geceleri dışarıda kurbağa parmaklarını, kirpi bıyıklarını ve diğer tüm çürümüş şeyleri kestiğini düşünüyor."

Bir kazana girmesi gerekiyordu," diye mırıldandı yakın çevresi tarafından Geveze olarak bilinen piskopos. "Dokuz yaşındayken!"

Rowland bir şeyler söyledi, en net kelimesi "kont "tu.

"Aynen öyle," dedi Chatty, ipini adamının ellerinden çekerek. "Bırak, bu yeterince iyi. Reeve gayrimeşru olabilir ama bir asilzadenin oğlu ve bu her şeyi değiştirir. Howson bu tür şeyleri anlamaz. Asalete müdahale edemezsin."

Papaz evinden kilisenin şapel bölümünün arkasındaki vestiyere giden geçitte hüzünle yürürken, yetimhane fiyaskosu sırasında en son ziyaret etmek zorunda kaldığında matarasını nereye sakladığını hatırlamaya çalıştı. Vestiyer odasında bir yerdeydi.

Geçitte telaşlı ayak sesleri duyuldu ve Rowland araştırmasını yarıda kesti. "Lordum," diye nefes nefese kaldı. "Haçınızı unuttunuz."

"Tamam," dedi Chatty test edercesine. "Takacağım." Ne zaman çılgın bir kilise adamıyla yüzleşmek zorunda kalsa, her zaman uzun zaman önce bir atasının Haçlı Seferleri'nden getirdiği büyük bir Palatine haçı takardı. Tepesinde ışıktaki göz kırpan bir yakut vardı.

Bunun ona bir otorite havası verdiğini düşünüyordu.

Howson'ın sahneye hükmetmek gibi bir huyu olduğu gerçeğinden kaçış yoktu. Odadaki tüm havayı alıyordu.

Hepsi onun kanlı gayretiydi. Gayret tehlikeli bir şeydi. Howson'ın beyni sosis tavası gibi cızırdıyordu. Bu enerji ona otorite veriyordu, lafı dolandırmadan.

"Onu kıymak isterdim," diye mırıldandı Chatty kendi kendine.

Orta nefe açılan yan kapıya doğru yöneldi. Papaz yardımcısı kapıda durmuş, gergin görünüyordu. "Herkes burada mı?" Chatty test edercesine sordu.

Papaz yardımcısı başını çılgınca sallayarak, "Evet, Lord Piskoposum," dedi. Kapıyı iterek açtı ve "Saygıdeğer Hirshfield Chatterley-Blackman, Oxford Lord Piskoposu" diye anons etti.

Geveze, kadife minderli koltuğuna doğru yürürken ne sağa ne de sola bakıyordu. Haçı takma telaşından sonra matarasını bulamadığını yeni fark etmişti ve bu işlemleri katlanılabilir kılabilecek tek şey konyaktı.

Poposunu mindere yerleştirmeden önce, Howson öne atlayarak sıraları görmesini engelledi.

Papaz zayıf, yağlı ve gayret dolu görünüyordu. Geveze, kendisinin de bir ya da iki çenesinin fazla olduğunu kabul eden ilk kişiydi ama prensip olarak kalem kadar ince erkeklerden hoşlanmazdı. Bu yetersiz beslenmenin göstergesiydi ve bu tür şeyler beyin için kötüydü.

"Kahvaltıda ne yedin, Howson?" diye sordu.

Howson, "Lahana," diye cevap verdi ve büyücülük hakkında gevezelik etmeye başladı.

Lahana. Bu pek çok şeyi açıklıyor. Muhtemelen adama rüzgar verdi, da bu kadar yakın durmasını özellikle sakıncalı hale getirdi.

Chatty yanılmıyorsa, Howson şeytani ele geçirilmeyi ima etmeye başlamıştı. Kendini beğenmiş. Sanki şeytanın dokuz yaşında bir çocuk gibi giyinip etrafta dolaşmaktan başka yapacak daha iyi işleri yokmuş gibi.

Eğer şeytan olsaydı, dolgun kalçalı genç bir kadına sahip olurdu.

Chatty onun sözünü keserek, "Kenara çekilin Papaz Bey," dedi. "Sanırım kızın erkek kardeşiyle konuşsam iyi olacak ama size açıkça söyleyeyim, Oxford'da büyü diye bir şey olduğuna inanmıyorum. Ya da İngiltere'de."

Howson'ın gözleri mayalanmış bir şevkle parlıyordu. Kanıtlar ne olursa olsun hiçbir konuda fikirlerini değiştirmeyen bir adamdı.

"Ben daha yüce bir gerçeğin hizmetkârıyım," diye .

"Ben de öyleyim ve senden daha yüksek bir hizmetkârım," diye karşılık verdi Chatty, konyaksız haline sessizce küfrederek.

Bay Howson sesini yükselterek, "Bu kafanın içinde," dedi, "bu gibi korkunç meselelerle ilgili bir bilgi derlemesi var. Bu durumun tedavisi yok!"

Chatty, başının kesilmesinin Howson'ı iyileştireceğini düşündü. Pek çok sorunu çözebilirdi.

"Kenara çekil," dedi sinirli bir şekilde. "Sanırım bu sefer kendini iki kere rezil ettin."

Howson, "Ben Tanrı'nın bir çekiciyim," diyerek konudan ustaca kaçındığını gösterdi.

"Keşke camdan bir çekiç olsaydın," dedi Chatty. "Oturumları büyük bir gürültüyle ."

Sonunda Howson, Chatty'nin görebileceği şekilde hareket etti. Kalbi sıkıştı.

Papaz kendini aşmıştı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, hem aç bir kurda hem de bir düke benzemeyi başaran o adam? Bu kesinlikle Gryffyn Kontu'nun oğluydu. Küçük büyücü bir meleğe benziyordu. Ve . . .

"anasını!" diye bağırdı, "Eugenia Strange, sen misin?"

Bölüm Yirmi İki

Görkemli piskoposun cömert poposunu kırmızı kadife minderin üzerine bıraktığını görür görmez Eugenia o kadar geniş bir şekilde gülümsemeye başladı ki Ward, Lizzie'nin başının üzerinden ona şaşkın bir bakış attı.

Başını ona doğru salladı ve papaz daha yüce bir gerçeğin hizmetkârı ve Tanrı'nın çekici olmaktan bahsederken sabırsızlıkla bekledi.

Bay Howson, kişisel temizliği -dindarlığa yakınlığı bir yana- zaman kaybı olarak görüyormuş gibi görünen solgun bir adamdı. Şeytan hakkında ileri geri konuşmaya başladığında, Lizzie'yi rahatlatmak için elini sıktı ama kızın mavi gözleri hiç korkmamıştı.

Yine de yüzlerinde tuhaf bir ifade vardı. Dramın belirgin bir ipucu.

Eugenia eğildi. "Lizzie, piskoposla çok iyi arkadaşız ve bir kuzu kuyruğu sallamasıyla buradan çıkacağız."

"Papazla hiç konuşmadan mı?"

Eugenia, "Buna gerek kalmayacak," diyerek onu temin etti.

"Bu adil değil," diye fısıldadı Lizzie. "Herkesin kendisini suçlayan kişiyle yüzleşme hakkı vardır."

Eugenia şaşırmış bir halde, "Eğer isterseniz," dedi.

"Evet, ! Dün gece konuşmamı ezberledim." Ve böylece Lizzie'nin yüzüne trajik bir masumiyet ifadesi yerleşti.

"Bu tiyatro değil, seni küçük eşek."

Lizzie, Eugenia'ya esrarengiz bir olgunlukla baktı. "O papaz beni bir rahibe manastırına göndermek isterdi, Hamlet'in dediği gibi. Annemin Ophelia'yı oynarken takındığı ifadenin aynısını takıyorum." Tam o sırada papaz kenara çekilerek piskoposun -ya da Eugenia'nın ailesi tarafından her zaman tanındığı gibi geveze biriydi. Bir an sonra Eugenia, babasının en eski arkadaşlarından birinin tütsü kokulu kucagındaydı.

"Burada ne işin var senin?" diye sordu Chatty. "Yeniden evlenmediğinizi biliyorum, çünkü nikâhı ben kıymasaydım çok incinirdim. Gerçekten çok incinirdim. Ama zavallı Andrew neredeyse on yıldır , değil mi? Evliliği düşünmenin zamanı geldi."

Cüppesi havada, Eugenia hâlâ kolunun altında, dönüp Ward ve Lizzie'yi inceledi.

"Hayır, hayır," dedi Eugenia aceleyle. "Bay Reeve Snowe'un bir müşterisi, hepsi bu. Bay Edward Reeve ve üvey kardeşi Bayan Lizzie Darcy'yi tanıştıracabilir miyim?"

"Northampshire Darcy'lerinden mi?" diye sordu piskopos.

Ward eğilerek, "Hayır lordum," dedi. "Aslında üvey kız kardeşimin babası Darcy Malikânesi'nin Lord Darcy'siydi."

Chatty'nin ağzı açık kaldı. "Ne?"

Ward, "Lizzie'nin küçük kardeşi Otis unvanı miras aldı," diye ekledi.

"Eğer sizi doğru anladıysam," diye patladı papaz, az önce terebentin yuttuğunu düşündüren bir ifadeyle, "bu çocuk kötü şöhretli birinin çocuğu-"

"Bay Howson," diye araya girdi Eugenia, "annesinin yeni ölümünün yasını tutan bir çocuğun önünde aşağılayıcı bir şey söylemeye niyetiniz olmadığına eminim."

"Öldü, değil mi?" Chatty ilgiyle sordu. "Leydi Lisette havlayan bir deliydi elbette, ama sevimli bir kadındı." Küçük bir irkilmeye iri karnının üzerinden Lizzie'ye baktı. "Bağışla beni çocuğum."

Lizzie masum acıma havasını daha da arttırdı. "Babam bir keresinde bana deliliğin dehadan bir pirouette uzakta olduğunu söylemişti."

Ward araya girerek, "Lordum, sizinle konuşması için Lizzie'yi getirmemin daha iyi olacağını düşündüm," dedi. "Köyde dolaşan saçma sapan söylentiler burada onaylanırsa dehşete düşerim."

Chatty papaza döndü. "Howson, gerçek şu ki saçmalıklarının çok uzun sürmesine izin verdim. Kendimden utanıyorum. Bu genç kızın ruhani rehberliğe ihtiyacı yok."

Lizzie'nin göze çarpan masum bakışlarına baktı. "Belli ki bir kuzu kadar suçsuz," dedi daha bir gayretle.

Papaz, "Bu olayları tartışmalıyız," diye homurdandı.

Chatty'nin gözleri kısıldı. "Az önce üzerime tükürdün, Howson! Tükürdün! Tükürüğün ipeğe ne yaptığını biliyor musun? Daha kötü olan tek şey kandır. O yaşlı kadını kötü bir ev işletmekle suçladığın zaman yeterince kötüydü, oysa o aslında yoksul yetimlere bakıyordu."

Howson'ın gözlerinde umutsuz bir bakış vardı. "Kötülüğün kokusunu bilirim!"

"Hayır, bilmiyorsun," diye homurdandı Chatty. "Bu kadarı yeter. Bay Reeve anlayışlı bir adam olduğu için şanslısınız."

Ward kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu ve Eugenia onun pek anlayışlı görünmediğini düşündü. Papaz da ondan uzaklaştığını düşününce pek anlayışlı görünmüyordu.

"Seni Afrika'ya gönderiyorum," dedi Chatty. "Ya da belki daha uzak bir yere; coğrafya hiçbir zaman benim konum olmadı."

"Antipodes," diye önerdi Ward.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Chatty memnuniyetle. "Howson, işlerini yoluna koy çünkü ilk gemiyle yola çıkacaksın. Bence bu genç bayandan özür dilesen iyi olur. Eğer İngiltere'ye başarırsan, kendini soyluların eğlencelerine bulaştırma. Bu genç kız merhum Lord Darcy'nin kızı. Kardeşi de bir lord."

"Bunun konuyla ilgisi yok!"

Papaz yardımcısı öne doğru yürüdü ve papazı kolundan tuttu. "Eğer izin verirseniz, papaz efendi, kitaplarınızı toplamaya başlamak isteyebileceğinizi düşünüyorum," dedi ve itiraz eden adamı doğruca odadan dışarı çekti.

"Eugenia, Eugenia, Eugenia," dedi Chatty, Eugenia'yı tekrar kollarıyla sararak. Kızarmış biftek, tütüsü ve Porto şarabı kokuyordu.

"Konuşmamı yapamadım," dedi Eugenia'nın arkasından öfkeli bir ses.

Lizzie, bekletilen soğuk bir dul kadın gibi ayağını yere vuruyordu.

Ward ona sonra da Eugenia'ya bakarak, "Bunu evde de yapabilirsin," dedi.

Kulaklarının etrafının pembeleştiğini hissedebiliyordu. Umarım başka kimse onun bu niyetli bakışını yorumlayamazdı. Yan tarafa baktı ve Chatty'nin gözlerinin kısıldığını fark etti.

"Bayan Darcy," dedi Eugenia aceleyle, "bir piskoposun yanındayken şikâyet etmeniz uygun olmaz."

"Neden olmasın?" Lizzie sordu. "Ben konuşmamı yapamadan papazı gönderdi. Bunu söylemeye hakkım vardı, çünkü papaz beni alçakça şeylerle suçluyordu. Her türlü alçakça şeyle."

"Nefilius?" Ward tekrarladi.

"Sanırım 'alçakça' şeylerden bahsediyorsunuz," dedi Eugenia. "Kelime dağarcığınızı takdir etmekle birlikte, her şeyin bir yeri ve zamanı vardır."

Lizzie ters ters baktı. "Burası yeri ve zamanıydı," dedi, pek de haksız sayılmazdı.

"Haklı," dedi Chatty sözünü keserek. "Bana seni hatırlatmazsa çok sevinirim, Eugenia. Kendini bir sepetin içine gizlediğin ve onu salona getirttiğin zamanı hatırlıyor musun? Yedi yaşlarındaydın."

Eugenia onu durdurmak için ağzını açtı ama Lizzie önce davrandı. "Bayan Snowe neden bir sepetin içindeydi?"

Piskopos, "*Othello*'dan bir soliloquy ezberlemişti ve bunu topluluğa vermek istiyordu," dedi. "Hatırladığım kadarıyla, babası ona bir daha Shakespeare okumayacağına dair söz verdirmişti, ancak doğum günü hediyesi olarak teslim edilmek suretiyle babasını atlattı."

"*Othello*'nun tamamını ezberledim," dedi Lizzie başını sallayarak. "Annem Desdemona'yı oynarken suflör bendim."

"Leydi Lisette masum Desdemona'yı oynuyor," diye mırıldandı Chatty. "Şaşırtıcı."

Eugenia kaşlarını hızlıca çattı. Ünü ne olursa olsun, Leydi Lisette Lizzie'nin annesiydi, Ward'ınkinden bahsetmiyorum bile.

"Peki, devam et ve konuşmanı yap," dedi Chatty. "Eğer genç Eugenia gibi biriysen, istediğini elde edene kadar

yol."

"Bayan Snowe istediği olmadığında ne yapardı?" Lizzie gözlerini kocaman açarak sordu.

Eugenia aceleyle, "Ben iyi bir model değilim," dedi.

"Ah, tam bir dehşetti, tam bir dehşet," dedi Chatty. "Çılgılık çılgılığa bağırırdı. Babası onu çok şımartmıştı."

Eugenia eski arkadaşının koluna vurdu. "Sus, seni canavar."

"Ben şımarık değilim," dedi Lizzie. "Konuşmamı kimsenin duymaması umurumda değil."

"Aferin kızım," dedi Chatty eğilerek. "Ben de *Othello*'dan nefret ederim. Durum böyleyken, yaşlı bir adama papaz evine kadar eşlik etme nezaketinde bulunur musun?"

"Bunu yapabilirim," dedi Lizzie, bir kraliçe kadar asil bir edayla. O ve piskopos odadan çıktılar, kapı arkalarından kapanırken Lizzie'nin yüksek sesi azaldı.

"Şımartdın, öyle mi?" dedi Ward, belirgin bir eğlenceyle.

Sadece birkaç dakika önce, resmi tamamlamak için omzunda duran bir baltaya ihtiyaç duyan eski bir çılgını andırıyordu. Şimdi yine bir İngiliz beyefendisi gibi görünüyordu, hatta çoğu kişiden daha yakışıklıydı.

"Pekâlâ," dedi Eugenia hızlıca, retikülünü ve şalını toplayarak, "onları takip etsek iyi olur."

Ward şalı aldı ve omuzlarına sardı. "Ne kadar şımarıktın?"

"Korkunç bir şekilde," diye itiraf etti adam onu koridordan aşağı çekerken. "Babamın gözünün nuruydum ve zamanımın çoğunu onunla ya da yalnız geçirirdim. Bu yüzden oyunlar."

"Bu yüzden mi mürebbiye oldun?" Kapıyı açık tuttu.

"Ben hiçbir zaman mürebbiye olmadım. Mürebbiyeler için bir kayıt ofisi işletiyorum, ki bu aynı şey değil."

Papaz evine giden loş koridora girdiler. Tek aydınlık, yıkanmaya fena halde ihtiyaç duyan dar pencerelerden süzülen zayıf güneş ışığıydı.

Ward yalnız olduklarından emin olmak için hızlıca önüne baktı, Eugenia'yı durdurdu ve kollarını onun beline doladı. "Mürebbiye olmak için fazla yaramaz olduğumu sanıyordum."

"Sanırım *sizin* yaramaz bir çocuk olduğunuzu tespit ettik, Bay Reeve. Oldukça nazıktım."

"Eğer arkadaşın piskoposa göre haç çıkarmadıysan." Ward onu daha yakına çekti ve başını eğdi. "Senin tadına bakmadan devam edemem."

Karanlık koridorda gözleri ışıltı ışıltı, teni yarı saydamdı. "Dikkatli olmanız iyi olur Bay Reeve. Chatty'yi meraklandırdınız ve eğer babama bir şey söylerse, kendinizi bir sunağın dibinde bulabilirsiniz. Pagan kurbanı olarak da demiyorum."

"Sen dul bir kadınsın," dedi, dudakları onunkilerin üzerinde gezinirken. "Babanın senin onurunu bir genç kızınki gibi korumasına gerek yok."

Eugenia başını salladı. "Babalar ve kızları hakkında öğrenmen gereken çok şey var."

"Lizzie önce zamanım var."

Ward'ın Lizzie ve Otis'i hayatına kabul etmeye hazır olması, neredeyse onu duvara yaslayan kaslı bacak kadar çekiciydi.

Ya da sıcak ağız onunkini kasıp kavuruyor, her yerini delip geçen bir vahşilikle öpüyor, vücuduna ısı yayıyordu.

"Bunu burada yapamayız," diye fısıldadı.

"Kimse göremez," diye homurdandı, sesindeki tutukluk dizlerinin titremesine neden oldu çünkü onu istediği kadar onu da istediği çok açıktı. Elini omzunun üzerinden kaydırıp ve ağzından içerken göğsünü şekillendirdi.

"Bugünlerde ne kadar şımarıksın? Sana istediğini vermezsem çılgılık mı atacaksın?" Geniş başparmağının yanı sıra meme ucunu okşuyor, göz kapaklarının düşmesine ve dizlerinin titremesine neden oluyordu.

"Papaz evinde çılgılık atmak iyi bir fikir olmaz," diye idare etti. Güçlkle konuşabiliyordu. Duvara karşı kemiksizdi, kalçaları içgüdüsel olarak adamın kalçasının sert kas doğru eğiliyordu. Bir solukla adamın öpücüğünden uzaklaştı ve ellerini adamın saçlarına gömdü.

"Sesin çok ahlaksız geliyor," diye hırladı Ward. "Sana her şeyi yapmama izin verirsin, değil mi Eugenia? Mükemmel hanımefendi artık kontrolde değil."

"Hayır," diye fısıldadı.

Kızın elbisesinin kenarını çekti, böylece bir göğsü loş ışıktaki parlardı.

"Benden ne istiyorsan iste."

"Öp beni," diye bağırdı, o kadar güçlü bir arzunun pençesinde çaresizdi ki titrediğini hissedebiliyordu.

Başını eğdi ve sıcak dili meme ucunu buldu. Gözleri kapandı ve dudaklarından kırık bir inilti süzüldü.

"Sus," diye emretti. Dişleri onu ısırırken aynı anda bir el ağzını kapatarak boğuk çığlığını bastırdı.

"Sana vereceğim her şeyi istiyorsun, değil mi?" diye hırladı.

"Evet," diye nefes aldı.

"Burada bile, bu kilise koridorunda. Eğer bacaklarını belime dolasaydım, seni tam buraya, değil mi?"

Adamın için için yanan sesi kadının yeniden ürpermesine neden oldu. Göğüsleri onun huzursuz okşamaları altında ağırlaşmıştı.

"*Yapamaz mıydım?*" Ward tekrarlardı, sesi onun tenini dağlıyordu. Onu tekrar öpüyor, elleri onu okşarken ağzını alıyordu ama yine de geri çekildiğinde gerçeği söyleyecek kadar akıllı vardı.

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"Bunun her santimini tatlı, sıkı vücuduna alırdın," dedi, kulak memesini öperken aynı zamanda elini şimdi pantolonundan kurtulmak için zorlanan sikine sürttü.

Eugenia'nın bilincine bir anlam damlası sızdı.

Bu kelimeleri ona karşı mı kullanıyordu, bir bayana? Onun mahrem yerlerini merak etmediğinden değil, ama-

Adamın kulağına fısıldadığı alçak sesle söylediği sözleri duydu. "Tam burada, koridorda."

Eugenia eriyordu, teni şarkı söylüyordu, göğüsleri zonkluyordu ...

Ama.

Hayır.

Ward, Snowe'un siciline gelen ve ona istediklerini yaptırabileceklerini düşünen o adamlara fazlasıyla benzemeye başlamıştı.

Sahip olduğu tüm otokontrolü topladı ve geri çekildi. "Bunun cevabı hayır, Bay Reeve."

Bu adam, onu emri altına aldığını düşünerek çok ileri gidiyordu.

Belki de onu emri altında tutuyordu ama kadın bu gerçeğin ortaya çıkmasına anayasal olarak karşıydı.

Eteklerini salladı. "Diğerlerine katılalım mı?" Sarsılmış ve muzaffer hissederek koridorda onun önünde yürüdü. Sırf onunla sevişmeye söz verdiği için Ward'un cazibesine ne kadar açık olduğunu öğrenmesine izin verirse lanetlenirdi.

Tüm gece boyunca onunla derin, ahlaksız, yasadışı, seviş.

O bir erkeğin malı değildi ve olmayacaktı da - en azından kendini tekrar vermeyi seçene kadar.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ward'ın kanının için geçen süre boyunca, sırtıtmaktan kendini alamadığını fark etti. Eugenia'nın duygusallığı, açık sözlülüğü ve kahkahaları onu büyülemişti.

Hatta kadınsı pelerinini üzerine çekip, gözlerinde bunun bir numara olduğunu itiraf eden bir parıltıyla onu başından savması bile.

Daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu. Az önce önündeki koridorda hoplaya zıplaya yürüyordu ve o yuvarlak kalçaların her seğirmesinin onu çıldırtmak için hesaplandığını çok iyi biliyordu.

Koridorun sonuna vardığında Eugenia omzunun üzerinden baktı ve sanki adam onunla sevişmeye çalışmamış gibi sakın görüldüğüne lanet etti. Onun kollarında boşalmaya çok yaklaşmıştı.

Onun olduğunu biliyordu.

Nefesi kesilmişti ve ona karşı kıvranıyordu, parmakları adamın omuzlarını sıkıyordu, çünkü adam onun göğsünü öpüyordu.

İlk kez böyle bir dizi talepte bulunuyordu, belki de deneyimlediği diğer kadınlar onun istediği her şeyi yapmaktan mutlu olduklarını açıkça belirttikleri için.

Herhangi bir şey, herhangi bir yer.

Hiç de önemsiz olmayan bir şekilde, hiç düşünmeden onlardan uzaklaşmıştı.

Ama Eugenia?

Ondan uzaklaşmıştı.

Papaz evinin salonuna girdi ve bir hizmetçinin kendisine bir fincan çay doldurmasını bekledi, süt ve şeker eklemek için zaman ayırdı, her ikisinden de nefret ediyordu. Bu iğrenç içecekten bir yudum aldı ve aleti söndü.

Bir fincan çay içip piskoposla sohbet ettikten sonra arabasını çağırıp evine dönebilirdi. Snowe's Registry'nin sahibini üst kata çekip yatağın direğine yaslayarak ırzına geçmeyi planlıyordu.

Ya da duvara karşı.

Çayını tutarak arkasını döndü. Lizzie'nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Ne oldu?" diye mırıldandı, çay bardağını yan masaya bıraktı ve kız kardeşinin yanına çömeldi.

"Hiçbir şey," dedi Eugenia. "Lizzie ağlama sanatını sergiliyor. Bu sabah bu sanatı kullanmayı planlıyordu, ama Chatty'nin papazınıza hızlı davranması onu engelledi."

"Howson 'benim' papaz yardımcım değildi," dedi Ward sınırcasına. Piskoposun orta yaşlı bir adam olduğunu kabul ediyordu ama Eugenia onun koluna böyle sokulmak zorunda mıydı?

Peki ya tekrar evlendiğinde? Ya Londra'da bir caddeden geçerken onu kocasına o tatlı ifadeyle bakarken görürse?

Belli ki diğer tarafa dönecekti.

"Lizzie, emir üzerine ağlayabilmenin ne yararı olabilir ki?" diye sordu.

Piskopos -ya da Eugenia'nın taktığı isimle Chatty- "Evlendiğinde bu ona nadiren iyi gelebilir," dedi. "Bir erkeği bir kadının gözyaşları kadar çabuk kontrol eden başka bir şey yoktur."

"Onu dinlemeyin," dedi Eugenia. "Kadınlar istediklerini elde etmek için asla gözyaşlarını kullanmazlar. Başka yollar da vardır. Daha onurlu yollar."

Lizzie ağlamayı kesti ve genç bir aziz edasıyla piskoposa baktı. "Lütfen aptallığımı bağışlayın." Ward'a göre peltekliği abartıyordu. "Benim hatam çok büyük ve eğer siz affetmezseniz, Tanrı da öbür dünyada affetmeyecektir."

Himinous? Bu da ne demek oluyor?

Eugenia'nın gözlerini devirmesini neredeyse kaçıırıyordu.

"İğrenç, iğrenç değil," diye düzeltti Eugenia. "*İyilikle Öldürülen Bir Kadın* ve alıntı yapmanız için çok uygunsuz bir konuşma."

"O oyunun suflörlüğünü de ben yaptım," dedi Lizzie, yalvarırcasına kenetlediği ellerini bırakarak. "Babam iyi bir edebiyat bilgisinden asla zarar gelmeyeceğini söylerdi."

Piskopos ona gülümsedi. "Bir gün olağanüstü bir genç kadın olacaksın."

"Vedalaşma vakti geldi," dedi Eugenia kararlılıkla.

Eugenia ve Lizzie önden kapıya doğru yürürken, Peder Chattersley-Dorfmann gözlüklerinin üzerinden Ward'a baktı. "Anladığım kadarıyla Eugenia babasının malikânesine gitmeye niyetli?"

"Sanırım Bayan Snowe da bunu belirtmişti." Elbette Ward bugün Eugenia'nın gitmesine izin vermeyecekti.

Onunla bir haftaya ihtiyacı vardı. Hayır, iki hafta.

"O tehlikeli bir kadın. Çok hayat dolu," dedi piskopos, gözleri sabitti. "Böyle bir çekicilik ve güzellik, zekâ ve enerjiyle birleşmiş. Onu çocukluğundan beri tanırım. Genç Lizzie bana Eugenia'yı hatırlatıyor."

Ward, "Bayan Snowe dikkate değer biri," diye onayladı. "İzninizle, Sayın Yargıç-"

Chattersley-Dorfmann, "Tüm ailesi olağanüstü," dedi. "Teyzesiyle sık sık karşılaşıyorum; bildiğiniz gibi Magdalene House'u işletiyor. Kocası Nehir Polisi'nde çalışıyor - Londra Şehri'nin eski sulh yargıcı - ama Magdalene House tamamen kendisine ait."

Ward, "Eğitici bir uğraş," dedi. "Pekâlâ, kız kardeşimin aptallıklarına karşı gösterdiğiniz hoşgörü için içten şükranlarımı sunarak size veda etmeliyim lordum."

Piskopos onu görmezden geldi. "Sanırım Bayan Snowe için endişelendiğimi düşünüyorsunuz," dedi ellerini hatırı sayılır orta boyunun üzerinde kavuşturarak. "Aslında ben sizin için endişeleniyorum Bay Reeve. Eğer söylememde bir sakınca yoksao sizin dokunamayacağınız biri."

Ward eğildi. "Bayan Snowe doğrudan babasının malikânesine gidiyor lordum ama ilginiz için teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra Eugenia ve Lizzie'ye arabaya kadar eşlik etti ve başını iki yana salladı.

Görünüşe göre piskopos, piç olmanın Ward'u iyi bir kadının ulaşamayacağı bir yere koyduğuna, aynı şekilde kiliseden de uzaklaştırdığına inanıyordu.

Ward, altı yaşlarındayken bir hizmetçinin kendisine İncil'de gayri meşru doğumla dünyaya gelen hiç kimsenin Rab'bin meclisine giremeyeceğinin yazılı olduğunu söylediğini çok net hatırlıyordu. Bu yeterince doğrudu, ama içeri girdiğinde onu bir yıldırımın çarpacağı uyarısı?

sayılmaz.

Ne yazık ki, onun tavsiyesini ciddiye alacak kadar gençti. Birkaç yıl sonra, kendi babasının düğünü için Aziz Paul Katedrali'ne girmeyi reddetmiş, ancak bunun nedenini babasına ya da üvey annesine hiç söylememişti.

Kilise dünyasından ziyade gerçek dünyada, servetinin yanı sıra anne ve babasının soylulardan gelmesi, gayrimeşru doğumunun pratikte önemsiz olduğu anlamına geliyordu.

Arabaya bindiğinde Eugenia öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, dikkatle Lizzie'yi dinliyordu.

"Leonardo da Vinci tüm kasların çizimlerini yapmış," diyordu Lizzie, pırıl pırıl parlayan yüzüyle. "Babam bana bir kitap aldı."

"Görmek isterim," dedi Eugenia.

Küçük kızın yüzü düştü. "Kardeşimizi görmek için yolculuğa çıkarken eşyalarımızı alamadık."

Eugenia, "Yolculuk, su üzerinden geldiğiniz anlamına gelir," diye belirtti.

Lizzie elini sallayarak, "Yolculuk," dedi. Anlaşılan kafasında o kadar çok eşanlamlı sözcük dolaşıyordu ki, onları gelişigüzel kullanıyordu.

"Şimdi özlediğiniz başka şeyler de bıraktınız mı?" Eugenia sordu.

"Kitaplarım," dedi Lizzie. "Annemin duvağını aldım, Otis de Jarvis'e sahip oldu ve gerçekten önemli olan tek şey buydu."

"Geri almamı istediğin bir şey var mı, Lizzie?" Ward sordu. "Mal mülk edinmenin bir anlamı yok." Kız kardeşi yeniden düzenledi

Yüz hatları bir trajedi maskesine dönüştü. "Tüm altın kızlar ve oğlanlar toza dönüşür."

"*Cymbeline*," dedi Eugenia sempatik olmayan bir şekilde, "Yanlış aktarılmış ve bu konuşmayla alakasız."

Lizzie omuz silkti. "Pek bir şeyimiz yoktu. Leydi Lisette öldükten sonra kumpanya arabamızı yaktı, çünkü hastalığının bulaşıcı olabileceğinden korkuyorlardı."

Ward kız kardeşini kucağına çekti ve iki kolunu ona doladı. "Keşke hayatta olduğunu bilseydim," dedi saçlarını öperek. "Seni ve Otis'i oradan çıkarırdım, Lizzie, sana söz veriyorum."

Kafasını kaldırdığında Eugenia'nın ona gülümsediğini gördü.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Fawkes House'a dönmeden önce kasabı ziyaret etmemin bir sakıncası var mı?" Eugenia, Lizzie'nin yuvasındaki bir kuş gibi ağabeyinin kollarına sarıldığını görünce kalbinin nasıl eridiğini görmezden gelmeye çalışarak sordu. "Dükkân meydanının hemen karşısında."

Ward'ın kaşları çatıldı.

"Kasaplar ve fırıncılar bir köyün kalbidir," diye açıkladı. "Bay Biddle'ın 'ödünç aldığı' altın zincir destanından sonra, Lizzie'nin sadece şaka yaptığı mesajını iletmesi için ona ihtiyacımız var. Karşılığında da papazın Antipodes'e gönderildiğini ilk öğrenen o ."

Ward, "Buna gerek görmüyorum," dedi. "Yapacak önemli işlerim var."

"Dedikoduların önünü kesmek en iyisi," dedi, onun yorumunu ve neyi önemli bulduğunu söyleyen hararetli bakışlarını görmezden gelerek.

"Bayan Snowe, bu öğleden sonra gerçekten gitmek zorunda mısınız?" Lizzie sordu.

Ward ona cevap verdi. "Neyse ki Bayan Snowe, kayıt defterine yeni bir mürebbiye yazılana kadar bizimle kalmayı kabul etti."

Eugenia bir kaşını kaldırdı. "Bay Reeve, bu kalış süremi uzatmam için bana şantaj yapma girişimi mi?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Ward.

Lizzie, Ward'a, "Ama piskoposa Bayan Snowe'un hemen gideceğini söylemişsiniz," dedi kaşlarını çatarak.

Ward, "Bayan Snowe'un ziyaretinin itibarına yönelik bir tehdit oluşturduğundan endişe etmesini istemedim," diye açıkladı.

Lizzie başını salladı. "Endişelenmezdi. Dullar ne isterlerse yapabilirler. Leydi Lisette bunu birçok kez söyledi."

Eugenia yüzünü buruşturdu. Lizzie'nin annesinin, kocasının ölümüyle kendi ölümü arasında geçen bir yıl boyunca neler yaptığını bir tek Tanrı biliyordu. Çocukların olması gerekenden çok daha fazlasını bildiklerinden Güpheleniyordu.

Ward kolunu kız kardeşine doladı. "Annemiz doğru davranış konusunda bir rehber değildi."

Lizzie, "Bayan Midge de böyle söyledi," diye sır verdi. "Otis'in Jarvis için daha iyi bir ebeveyn olduğunu ve benim de onun yolundan gitmem gerektiğini söyledi. Bu çok saçma, çünkü kimse bebeğini çuvalda taşımaz!"

Eugenia öne doğru eğildi ve Ward'a başıyla onay verdi. "Sen ve Lizzie bana sadece beş dakika verirseniz, kasabın icabına bakıp hemen döneceğim." Aşağı atladı ve ikisi takip edemeden kapıyı arkasından kapattı.

Biddle'ın eti, belediye başkanı olarak görev yapan ve makamını simgeleyen altın bir zincire sahip olan bir kasaba yakışır şekilde büyük ve havadardı.

O da boştu.

Ward'ın damadı tezgaha sert bir vuruş yaptı ve "Servis!" diye bağırdı.

Arkadan bir itiş kakış sesi duyuldu ve elinde kanlı bir satırla, içi sıkıca doldurulmuş bir sosise benzeyen bir adam belirdi.

Eugenia kendine rağmen bir adım geri çekildi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?" diyerek satırı tezgâhın üzerine bıraktı ve dişlek bir gülümsemeyle ona baktı. "Harika tavuklarım var ve şu anda en iyi kalitede bir ineği kesiyorum."

"Benim adım Bayan Snowe," dedi. "Genç Lord Darcy'nin makam zincirinizi bir gül ağacına asmaya çalıştığı olay hakkında sizinle konuşmayı umuyordum."

Tombul alt dudağı dışarı fırladı. "Konuşacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Başıma beladan başka bir şey açmadı." Başını boş bir kancaya doğru salladı. "Onu yeterince güvenli bir yere koydum."

Eugenia, "Sizin gibi bir adam, köyün belediye başkanı, komşuları üzerinde büyük bir nüfuza sahip," dedi. "Umarım köydeki herkes hırsızlığın kasıtlı olmadığını anlar."

Arkadan aceleyle bir kadın geldi. "Robbie, ne var-" Eugenia'yı gördü, duraksadı ve reverans yaptı. "Hanımefendi."

"Bayan Biddle," dedi Eugenia. "Ben Londra'daki Snowe Mürebbiyeler Sicili'nden Bayan Snowe. Bay Reeve beni çocuklarına bir mürebbiye bulmam için görevlendirdi. Ben de tam kocanıza Bayan Lizzie Darcy'nin özellikle saf bir mandıra hizmetçisini gerçek aşkı ortaya çıkaracak bir büyü bildiğine ikna etmeyi başardığımı anlatıyordum. Sizin güllerinizden biri de bir malzemeydi."

Kasap bir kahkaha attı. "Hepimiz kendini görünmez sanan çocuğu duyduk."

Karısı ona döndü. "Bay Biddle, ben Bayan Snowe ile konuşurken siz de şu bifteği bitirseniz nasıl olur?"

"Çocuğu korkutmak istememiştim," dedi kasap ağır bir sesle. "Kendimi kaybettim ve gerçek bu."

"Bu koşullardaki herkes gibi," dedi Eugenia içtenlikle.

Satırı aldı ve köyün gerçek belediye başkanının kim olduğunu ortaya çıkararak arka tarafta kayboldu.

"Bay Reeve ve ben bu sabah piskoposla görüştük," dedi Eugenia en iyi gülümsemesiyle. "Lord Hazretleri Bay Howson'ın misyonerliğe daha uygun olduğuna inanıyor. Hatta onu derhal ülke dışına gönderecek."

"Tanrı aşkına, bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Bayan Biddle. "Ondan hiç hoşlanmazdım. Bir parça bile et yemezdi, düşünebiliyor musunuz? Gece gündüz sadece lahana yedi."

"Bu kesinlikle tuhaf," dedi Eugenia. "Bayan Lizzie sadece aptallık ediyordu, Bayan Biddle. İnsanları etkileme yeteneği gözlerini kamaştırıyor."

Kasabın karısı gülümsemeye cesaret etti. "O ve peçesi buralarda iyi tanınır, Bayan Snowe. Bay Biddle'ın kendini kaybetmesine üzıldüm."

Eugenia, "Bu sabah Bay Howson'la görüştüğten sonra, suçu papaza yüklediğime inanıyorum," dedi.

Bayan Biddle ona yalvaran bir bakış attı. "Bay Reeve'den geleneğini elinden almamasını rica edebilir misiniz? Bay Biddle her zaman sinirlenen biri olmuştur, ama o sadece bir palavracıdır."

Kapıdan derin bir ses geldi. "Kocanızı kontrol altında tutacağınıza söz verdiğiniz sürece geleneği yeniden tesis etmekten mutluluk duyarım Bayan Biddle."

Eugenia bir solukla döndü. "Orada olduğunu fark etmemiştim!"

Kasabın karısı reverans yaparak, "İyi günler Bay Reeve," dedi. "Köy papaz olmadan daha iyi olacak ve herkes bunun için size teşekkür edecek."

Ward eğilerek, "Bayan Biddle," dedi. Eugenia'nın koluna girerek kulağına mırıldandı: "Desteğe ihtiyacınız olabileceğini düşünmüştüm ama sizi hafife almışım."

"Bir kez daha," dedi Eugenia memnuniyetle.

Ward'ın kahkahaları eşliğinde arabaya tırmandılar.

Yirmi Beşinci Bölüm

O akşamın ilerleyen saatlerinde

Ward'un canına etmişti.

Köyden döndükten sonra Otis fare kapanının yeni bir versiyonuyla çıkageldi. Ward gösteriden sonra Eugenia'yı üst kata çekmeyi düşünmüştü ama Lizzie inisiyatifi ele aldı ve Eugenia omzunun üzerinden gülerek bakarak çocuk odasına kayboldu, çocuklar yatana ve Gumwater akşam yemeğini duyurana kadar bir daha görülmedi.

Şu ana kadar yemek son derece güzeldi ama Ward bir an daha Eugenia'nın *çikolatalı gâteau* için zevkle inlemesini izlemek zorunda kalırsa, muhtemelen on dört yaşında bir çocuk gibi altına kaçıracaktı.

O Eugenia'yı istiyordu, Eugenia da onu. Muhtemelen ona iltifatlar yağdırmalı, onu üst kata çekmeli ve sağlıklı düşünemez hale gelene kadar öpmeliydi. Ama bu doğru görünmüyordu. Birbirleriyle konuşma tarzlarına uymuyordu, daha önce başka bir kadınla hiç deneyimlemediği açık bir dürüstlikle.

Sadede gelmeye karar verdi. "Eugenia, bu gece benimle yatmaya niyetli misin?"

Yüksek sesle güldü, gözleri dans ediyordu. Onun kahkahası karşısında, kızın çikolata karşısında hissettiği gibi hissetti. Kahkahası içini titretti ve kendisini eğitimsiz bir delikanlı gibi hissetmesine neden oldu, ham ve deneyimsiz.

Şarap kadehini bıraktı, ayağa kalktı ve masanın onun tarafına doğru ilerledi. Kadın başını kaldırdı, gözleri eğlence ve zekâyla parlıyordu. "Bunu düşünüyorum."

Adam onun yanına çömeldi ve kahkahası dudaklarında söndü. "Seni nasıl ikna edebilirim? Önemsiz şeyler hakkında konuşmaktan bıktım."

"Pasta, efendim, asla önemsiz değildir," dedi neşeyle.

"Lütfen?"

Gözleri buluştu. "Evet," dedi. "Evet, yapacağım Ward."

Eli başının arkasına kaydı ve onu kendine doğru çekti, kabaca değil, ama yakında onun tadına bakmazsa, ona sahip olmazsa, onun içinde patlayacakmış gibi hissetti.

Kadının ağzı, adamın tüm uzuvlarını saran bir haklılık duygusuyla onunkine doğru açıldı. Onu sandalyeden kollarının arasına aldı, hâlâ öpüşüyorlardı ve ayağa kalktı. "Önce seni tatmin edeceğime söz veririm, daha sonra sana biraz daha kek yedirebilir miyim?"

"Hâlâ sadece yedi dakika öneriyorsanız," dedi, kirpiklerinin altından ona hınzır bir bakış fırlatarak, "tatlımı şimdi bitirmeyi tercih ederim."

Kendine güveni onu parlatıyordu, sanki hayatın içinde herkesten daha yüksek bir perdeden yanıyormuş gibi.

"Yedi saat yeterli olmayacak," dedi sert bir sesle ve onu ayağa kaldırdı.

Gülümsemesi büyüdü.

Doğruyu söylemek gerekirse, Eugenia'nın evlilik zevkine dair ne yazık ki çok az anısı vardı. Andrew öldükten sonra, hatırlamak o kadar acı vericiydi ki, bunu bir kenara itmişti. Zamanla anıları bulanıklaşmış, nostaljiyle kaplanmıştı.

Ama bu zevk, Ward'un içinde o vahşi mutluluk? Bunu *asla* unutmaya niyeti yoktu.

Bu gece, iri yarı, muhteşem bir adamla, arzusundan başka hiçbir nedeni olmadan yatacaktı. Çünkü adam onu güldürüyor ve kalbini hızlandırıyordu.

Aşk ya da görev için değil, zevk için.

"Özel odanızda bir tur atmak istiyorum," dedi, sesinin bir gece kadını gibi çıktığını düşünerek. Belki de bir fahişe

bir krala.

Ward'ın yatak odasının muazzam olduğu ortaya çıktı; altın saçaklı perdelerle örtölü devasa bir yatak, odanın ortasında bir eğlence teknesi gibi duruyordu.

Eugenia şaşkınlıkla durdu.

Ward, "Evle birlikte geldi," dedi.

Kadın ona sataşmak için döndü ama adam ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine atmıştı ve gömleğini pantolonundan çekip çıkarıyordu.

Gösterişli mobilyaları kimin umurundaydı ki? Ceketini olmadan Ward'ın omuzları düşündüğünden daha da genişti, gömleğinin ince keteninin altında kasları dalgalanıyordu.

Sanki bir şişe şarabın büyük kısmını içmiş gibi dengesiz hissederek ona doğru ilerledi. Adam şamdanı yakmak için şömineye dönmüştü, o da ellerini arkadan adamın omuzlarına doladı.

Bu hafif dokunuş bile kalçalarının özlemle sıkılmasına neden oldu. Yanağını onun sırtına sürttü, onun görüş alanından çıktığı için mutluydu. Kendini savunmasız ve savunmasız hissetti, sanki yüzünde onun okuması için arzu yazılmıştı.

"Kokunu seviyorum," diye fısıldadı boynunu öperken. Boynu da tıpkı geri kalanı gibi güçlüydü, günlerini çayhanelerde geçirmeyen bir adamın boynu.

Onun kollarında döndü. "Eugenia Snowe," dedi, sesi karanlık ve alçaktı, "elbisenizi çıkarabilir miyim?"

"Gömleğini çıkardıktan sonra yapabilirsin." İlk evlendiğinde Andrew onu soyunması için ikna etmek zorunda kalmıştı. Karı koca olarak geçirdikleri üç aydan sonra bile, Andrew'u yatağına almadan önce kendi odasında yatmaya hazırlanıyordu.

Bu farklı bir kadının anısıydı.

Ward tek kelime etmeden, gözleri onunkilerde, gömleğini yırtıp attı. Eugenia nefesini içine çekti. Teni altın sarısıydı ve güçlü kaslarının üzerine gerilmişti. Göğüs uçları yassı paralar halindeydi, göğüs kıllarının belli belirsiz izini çevreliyor, yatay çıkıntılarla yivlenmiş karnına doğru iniyordu.

"Bunlar sende neden var?" diye sordu, uzanıp kaslara dokunarak.

"Binicilik." Ward bir adım daha yaklaşıarak ellerini karnına yasladı, arkasına uzandı ve elbisesinin düğmelerini ustalıklı açmaya başladı.

Eugenia parmaklarını açarak, teninin onunkinin aksine ne kadar beyaz görüldüğüne hayret etti. Ellerini adamın belinin yanlarına doğru kaydırıldığında bir gram bile yumuşaklık göremedi. Adamın vücudu sarmal bir güce sahipti.

Sonunda elbisesi gevşedi ve adam onu açıp öne doğru çekti. Eugenia ellerini korsajına götürdü ve elbisenin önünden aşağı kaymasına izin vermeden önce bir adım geri çekildi.

Ward bir şeyler fısıldadı, bir lanet ya da bir dua. Göğüs uçlarını zar zor örtene kadar elbisesinin tekrar kaymasına izin verdi.

"Eugenia." Gözleri arzudan simsiyah olmuştu.

"Evet?" Korsesi işini yapıyor, göğüslerini en iyi görülebilecekleri yerde tutuyordu.

Ateşin sıcaklığını hissedene kadar bir adım daha geri çekildi. Bir kralın fahişesi soyunmayı bir gösteriye dönüştürebilirdi. Ellerini daha da aşağı indirerek göğsünü ortaya çıkardı; korsesini süsleyen kırmızı fiyonklar göğüslerinin alt kıvrımı boyunca yuvalanmıştı.

"İç yok mu?" Ward'ın sesi bir törpüden öteye geçmiyordu.

Eugenia, "Bir kombinezon elbisemin hatlarını bozar," diye açıkladı. Arkasını döndü ve omzunun üzerinden baktı. "Elbisemin kalçalarımı nasıl düzgün bir şekilde sardığını görüyor musun?"

Onun iniltisini onay olarak kabul etti.

"Eğer bırakırsam, bu elbise hemen düşer," dedi, etekleri ayak bileklerinin etrafında dalgalanacak şekilde dönerek.

Ward yine inledi.

"Önce sen," diye nefes aldı.

Ward pantolonunun ceketini yırtarak açtı ve siki öne doğru fırladı. Kalın ve uzundu, sanki kendi iradesi varmış gibi karnının tabanına doğru sallanıyordu.

"Smalls yok mu?" diye sordu, onun kombinezonuyla ilgili sorusunu yineleyerek. Adam başını salladı.

"Pantolonunun çizgisine engel olacakları için mi?" diye alay etti.

"Hapishanedeyken küçük giysilerimi pireler istila etti. Onları attım ve bir daha asla o giysiyi kullanmadım."

O büyük ellerden biri erkekliğini kavradı ve yavaşça tüm uzunluğunu okşadı. Eugenia'nın kalbi bu manzara karşısında hızlandı. Gözleri daha da aşağıya indi ve adamın bacakları bir bakışta ağzının kurumasına neden oldu. Sıcak mermerden oyulmuşa benziyorlardı, elinde ciritle duran bir Yunan atletininkiler gibiydiler.

Tam önünde durdu, elleri kızın poposunda geziniyordu. Sanki bir şekilde onun başını neyin döndüreceğini tam olarak biliyormuş gibi, sağ bacağını bacaklarının arasına kaydırıp ve onu öne doğru çekerek yumuşaklığını kalçasına sürttü.

Nefes nefese kalarak kendini şok etti. "Bu hissettiriyor." Adamın kalçası ipekten bir kıvrımı kadının en mahrem yerine bastırıyordu.

" bırak, Eugenia," dedi kulağına. Eugenia, adamın dokunuşundan, kokusundan ve kulağındaki dilinden gelen göz kamaştırıcı bir his patlamasıyla onun emrini duydu.

Parmaklarının hâlâ sıkılı olduğunu fark etmemişti bile. Sersemlemiş bir halde ona baktı ve adam parmaklarını açıp elbiseyi çekerek yere düşürdü.

Adam, ipekten bir bariyerle korunmayan kalçasını bacaklarının arasına geri iterken kadın inledi. "Bu hoşuna gitti," diye hırladı Ward.

Eugenia sesini çıkaramadı ve damarlarında kan dolaşarak başını salladı.

Tekrar bastırdı, daha sert. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Cevap olarak öne eğildi ve kalın boynuyla omzunun birleştiği yeri yaladı.

"Kahretsin," diye inledi Ward, bacağı aniden doğruldu ve onu kendine doğru çekti. Ağzını kabaca açarak, hiçbir uyarıda bulunmadan ya da özür dilemeden kıza sahip oldu.

Eugenia kollarını onun boynuna doladı ve başını eğdi, ona her şeyini verdi, Ward'ın ağzını yağmalamasını, dilini derinlere sokmasını, bacaklarını titretmesini ve nefesinin çılgınca pantolonlara dönüşmesini sevdi.

Ağzını geri çekip yere baktı ve ağzından bir küfür döküldü.

Eugenia'nın korsesi beline ancak ulaşıyordu. Geriye kalan tek giysisi kırmızı fiyonklu jartiyerlerle tutturulmuş soluk ipek çorapları ve en sevdiği topuklu ayakkabılarıydı.

Aşağı bakınca soluk tenini, kıvrımlarını ve en özel yerini örten kızıl saç tutamını gördü.

"Seni tarif edecek kelime yok," dedi Ward, sesi boğuk ve sertti. "Çok güzelsin Eugenia, Venüs ve Diana'nın tek bir kadında birleşmesi gibisin. Seni gören hiçbir erkek dizlerinin üzerine çöküp yalvarmaz."

"Ne için yalvarıyorsun?" Eugenia acıyla sordu.

"Bu," dedi Ward dizlerinin üzerine çökerek.

Şaşırان Eugenia yere baktı. Yapmak üzere miydi? Andrew yapmıştı... ama sadece evliliklerinin ilk aylarında, yorganın altında ve çok az kez.

Ward bacaklarını ayırıp sıcak dilini kalçasının iç kısmındaki hassas etin üzerinde gezdirirken "Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Nefesini tuttu.

Dili tekrar ona dokunduğunda, Eugenia'nın dudaklarından kırık bir çığlık geldi ve dizleri o kadar titredi ki arkasındaki sandalyeye doğru düştü. Ward'ın elleri Eugenia'nın bacaklarını sıkıca kavradı, yalayıp okşarken onu sabit tuttu ve içinden mutluluk çizgileri gönderdi.

Eugenia'nın zihni bir şeyden diğerine savruluyordu; onu sarsan saf duygunun keskin dalgalarından, önünde çömelmiş olan adamın bükülmüş kalçalarının görüntüsüne, buruşuk kestane rengi buklelerine, sert nefeslerin göğsünü genişletmesine kadar.

Diliyle bir başka narin, kıvrımlı okşama ve dizlerinin üzerine çöktü. "Ben de sana dokunmak istiyorum," diye nefes nefese kaldı.

"Burada olmaz." Ward öne doğru eğildi ve onu kollarının arasına alarak tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı.

Eugenia adamın omuzlarına öpücükler kondurdu, adam onu bir beze kadar hafifmiş gibi odanın diğer ucundaki büyük yatağa taşıırken omuzlarının esnemesine bayıldı.

Kalbi güm güm atıyor ve vücudu erotik bir zevkle çarpıyordu. Yine de geniş bir gülümsemeyi bastıramadı. Bir dizinin arkasından boncuk boncuk ter akarken bile bu fokurdayan kahkahayı hissetmesi mi gerekiyordu?

Ward onu yatağa yatırdı ve kollarını iki yanına dayayarak üzerine eğildi. "Görüyorum ki sarhoş bir aşıksın."

"Neredeyse bir bardak bile içmedim." Doğrulup adamın çenesini öptü ve aynı anda ayakkabılarını çıkardı.

"Bunun sarhoşluğuyla," dedi, kızın elini tutup aletinin etrafına sardı, eli kızın elini çevreledi.

Eugenia gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Yıllar geçmişti... Bir erkeğin nasıl bir his olduğunu unutmuştu; ipek gibi, pürüzsüz ve kaya gibi sert. Olağanüstü canlıydı, elinde titreşiyordu.

Tutuşunu sıkılaştırdı.

Ward homurdanarak ağırlığını yatağa verdi ve kadının elini itmeye başladı.

"Unutmuşum," diye nefes aldı.

Adam geri çekildi ve kadının eli kaydı. "Kocan hakkında konuşmak yok," diye emretti. "Bu yatak odasında olmaz, Eugenia."

"Özellikle onu kastetmemiştim."

Çoraplarını bacaklarından aşağı çekip yana fırlatırken gözlerinde bir şaşkınlık titreşimi vardı.

"Hayır, başka kimseyle yatmadım." Kollarını başının üzerine uzattı. Göğüsleri sallanarak Ward'ın dikkatini çekti, tam da istediği gibi.

"Az önce göğüslerime dokunmadan önce amımı öptün," dedi bunu düşünerek.

Ward'ın yüz ifadesi Eugenia'nın içinde zevk dalgaları yaratıyordu. Eugenia, Ward'ın bacakları onunkilerin üzerine geldiğinden, bacaklarını Ward'ın kılıklı kalçalarına sürtünecek kadar genişletti.

Ağzının kenarları bir sırtışıla kıvrıldı ve tekrar kızın üzerine eğildi. "Dileğin benim için emirdir. Ama önce ..."

Ellerinden biri kızın yan tarafında gezindi, bir an duraklayıp kalçasını kavradı ve sahiplenici bir şekilde sıktı. "Bu kıvrımı seviyorum."

El, bacaklarının arasındaki zarif sıcaklığa doğru kaydı.

Eugenia ciyakladı ve kıpırdandı, kendisini okşayan nasırlı, geniş parmağa karşı eğildi. Sanki içinde küçük ısı kıvılcımları çakıyormuş gibi hissediyordu, öyle yakıcıydı ki havada görülebilmeliydi.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyleyeceksin, değil mi?" Ward'ın sesi göğsünün derinliklerinden geliyordu. Ona emrediyordu.

"Evet," diye soludu, nefesi kesik kesik ve sertti.

Elini olduğu yerde tuttu ama başını kadının sağ göğsüne doğru eğdi. Kadın dondu kaldı, bekledi... bekledi...

"Eugenia."

"Lütfen!" Her titriyordu. "Sana dokunmak isterdim." Adamın ağzında bir gülümseme belirdi. "Her zaman."

"Neden diğer erkeklerden çok daha irisin?" Elleri adamın omuzlarında gezindi.

"Hoşuna benziyor."

" bu değil. Bir Oxford donunun nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi değilsin."

"Hapishaneye atıldığımda yapacak hiçbir şey yoktu. Kapı arkamdan kilitlendiği andan itibaren bir kaçış planı yapmaya başladım elbette ama bu birkaç hafta sürdü. Zamanı geldiğinde verimli bir şekilde geçirdim. Fiziksel eforu sevdiğimi keşfettim."

Parmaklarıyla bir şey yaptı ve vücuduna yayılan ısı parıltısı alnından ter fışkırmasına neden oldu.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" Ward mırıldandı.

Eugenia cevap bile veremedi çünkü o anda Ward vücudunu onunkinin üzerine indirdi ve nihayet ağzını onun göğsüne dayadı.

Andrew-hayır, Andrew hakkında düşünmezdi!

Erkekler onun
göğüslerine bayılırdı.
Ward göğüslerine
bayılırdı.

Ağzı birinden diğerine geçerken, sanki aynı anda tadını çıkarmaya kararlı olduğu iki hediyeymiş gibi elleri onların ağırlığını şekillendirdi. Dili onun göğüs uçlarını yakaladı, inlemesine, gıcırdamasına ve ona karşı kıvranmasına neden oldu.

"Ward!" diye bağırdı. Bir dizini kaldırmayı başarmıştı ama diğeri onun vücudunun altında sıkışmıştı. Ve o istedi

Ona baktı ve yüzünün her yerinde baş döndürücü bir gülümseme belirdi. Bu, yıllardır yaşamadığı kadar eğlenceliydi.

"Sarhoş," dedi bariz bir memnuniyetle, eğildi ve burnunu kendi burnuyla ovdu. Sonra dilini kızın ağzına soktu.

Hafifçe onun tadını aldığını fark etmek garip bir şekilde erotikti.

"Biraz daha?" diye sordu başını kaldırarak. Gözleri ağır ağır kapanıyordu, kadının sabırsızlıkla tekrar eğilmesine neden olacak şekilde şehvetliydi.

"Sen de aynısından ister misin?" diye nefes nefese kaldı.

"Her şeyi istiyorum. İkimizin birbirine karışmış halini tatmak istiyorum." Ward kalçalarını oynattı ve sikinin geniş başı kadının zarif açıklığının üzerinden kaydı.

"Söyle bana," diye emretti, bir eliyle göğsünü sımsıkı sarmış, onu sertçe emdiği için sözleri boğuklaşmıştı.

"Oh, lütfen," diye bağırdı Eugenia, ateşli ve çaresiz. "Lütfen içime gel."

"Bir dakika," dedi ve yatağın kenarındaki küçük masaya uzandı.

"O da ne?" diye sordu bir dirseğinin üzerine çıkarak.

"Fransızca bir mektup," dedi, "gebe kalmayı önleyen bir prezervatif."

"Gerek yok," dedi Eugenia. "Çocuk sahibi olmak için sürekli çaba ve zaman gerekiyor; ben aylarca evli kaldım."

Ward çekmeceyi kapatma zahmetine katlanmadan, "Babam bana böyle öğretmedi," dedi. "Görünüşe göre ben tek bir karşılaşmanın sonucuyum." Elinde buruşuk bir sosis kılıfına benzeyen ve bir ucuna uyumsuz bir kurdele dikilmiş bir şey tutuyordu.

"Onu tam orada tutuyorsun. . yatağının başucunda mı?" Eugenia, bu yatağı ziyaret etmiş ve Ward'ın dumanlı komutlarını dinlemiş pek çok kadından biri olmasa da muhtemelen en sonuncusu olduğunu mide bulandırıcı bir şekilde fark etti.

Üzerindeki şeyi kaydırıyordu ama başını kaldırıp ona baktı ve sırıttı. "Beni bir haremın efendisi olarak mı hayal ediyorsun?"

Eugenia'nın kaşları birbirine çatıldı. "Tam olarak değil." Adamın ne yaptığına baktı. "Bu çok rahatsız edici görünüyor."

"Bunu takmazsam çocuk sahibi olabilirsin." Tekrar çıkardı ve havaya kaldırdı. "İşlevi oldukça açık."

Bacaklarını yana doğru çekti ve oturur pozisyona geldi. "Evliliğim boyunca hiç gebe kalmadım. Yine de bir risk olduğunu düşünüyorum. Belki de yeniden düşünmeliyiz."

Yatağın kenarına doğru kaymaya başladı ama Ward bileğini yakalayınca bir gıcırtyla durdu. Bir saniye sonra

Adamın altında sırtüstü yatarken, adamın iri ellerinden biri kadının iki elini başının üzerinde kilitledi.

"Fikrimi değiştirdiysem beni zorlamayacaksın," dedi ona bakarak. İsteksiz olabilirdi ama vücudu öyle değildi. Her titriyor, onun dokunuşunu özlüyordu.

Tekrar yukarı doğru eğilmemek, onun vücudu için yalvarmamak için tüm kararlılığını gösterdi.

"Neyin var?" Sesi karanlık ve amansızdı ve gözlerinin içine o kadar derin bakıyordu ki, sanki ruhunun derinliklerini görebiliyormuş gibi hissetti.

Belki . . .

Hayır.

Kendine olan saygısını korumak zorundaydı ve o şeyin içine girmesine izin vermek kendisini kirli hissetmesine neden olacaktı. Kirlenmiş.

"Hayatınızın benimkinden farklı olduğunu anlıyorum," dedi, mümkün olan en az sakıncalı dille açıklamaya çalışarak. "O nesneye sahip olmanızın ahlaki açıdan kötü bir şey olduğunu ima etmiyorum."

Bir an öylece ona baktı ve sonra başını geriye atıp kahkahalarla kükredi. "*Ahlaki çöküntü* mü?"

Eugenia kaşlarını hafifçe çattı. "Nazik olmaya çalışıyorum."

"Sadece dürüst ol," diye önerdi.

"O Fransız şeyini içimde istemiyorum."

Gözleri söz konusu nesneye gitti. "Onlardan hoşlanmıyor musun?"

"Aslında daha önce hiç görmemiştim."

"Eee?"

"Yapmamayı tercih ederim."

"Neden olmasın? Bunu giyerken bile size zevk vereceğime söz veriyorum."

Yer değiştirdi. Ona sürtünüyordu ve kendine rağmen dizleri açıldı ve nefesini içine çekti. Ama aşağı uzandı ve onu itti. "Bana bununla dokunma!"

Bu, Eugenia'nın gözlerinde daha önce görmediği bir öfke parıltısına neden oldu. Dizlerinin üzerine çöktü, onun kalçalarını kavradı ve "Eugenia, senden kendini açıklamayı istemek zorundayım" dedi.

"Sanırım ben herkesten daha titizim," dedi umutsuzca.

"Seni karşılaştıracak kadar iyi tanımıyorum."

"Başka kadınların içine sonra o şeyi içimde istemiyorum!" diye patladı. "Yıkadığınızı sanıyorum ama umurumda değil. Aşırı titiz olduğumu düşünüyorsanız özür dilerim."

Ward bir süre ona baktı ve sonra sessizce yatağın yanındaki masanın hâlâ açık duran küçük çekmecesine uzandı. Bir avuç dolusu Fransızca mektup çıkardı ve onları yatağın üzerine bıraktı.

Göğüslerinin ve göbeğinin üzerine düşüyorlardı, ince ve kayganlardı, üstleri farklı renklerde kurdelelerle dikilmişti.

"Birini asla tekrar kullanmam," dedi. "Ama daha da önemlisi, neredeyse iki yıldır hiçbir kadın bu yatağa ya da benim bulunduğum başka bir yatağa girmedi."

"Oh," diye nefesi kesildi Eugenia'nın. "Sadece bir kez kullanıldıklarını duyduğuma çok sevindim. Ama neden bu kadar uzak duruyordunuz?" Aklının bir köşesinde sağlıklı bir gencin karşı cinsten uzak durmasının sıralamaya başladı, hiçbiri iyi değildi. Midesi çalkalandı.

Ward ona baktı ve bir kahkaha patlattı. "Hayır, hastalık değil. Her zaman bu kadar güvensiz misin?"

Başını eğdi ve mutluluğun ılık bir bal gibi içine yayıldığını hissetti. Onun bir hastalığı yoktu. "Bu Snowe'un bir sonucu. Sizi temin ederim ki bir kayıt defteri tutmak herkesi iyimserlikten kurtaracaktır."

Ward, "Otis ve Lizzie ile olan kısa tanışıklığıma rağmen ne demek istediğini anlıyorum," dedi. Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Mia ile bir yıllığına nişanlanmıştım ve ondan önce de aylarca ona kur yapmıştım. Hapishaneye atıldığımda nişanlılık sona erdi ve kısa bir süre sonra erkek ve kız kardeşim kapımda belirdi."

Eugenia bir elini onun yanağında gezdirdi. "Zor bir yıl geçirdiniz." "Bu yetersiz bir ifade," dedi, onun yanına uzandı ve başını çevirdi, gözlerinde günahkâr bir parıltı vardı. "Sence de birinin beni daha iyi hissettirmesinin zamanı gelmedi mi?"

Yirmi Altıncı Bölüm

Ward ciğerlerine hava alamıyordu.

Eugenia onun yanında doğruldu, Fransızca mektupları yatağın her tarafına savurdu, ellerinin ve dizlerinin üzerine döndü ve onun üzerine süründü. Saçları öne doğru düşerek adamın yüzünü perdeledi.

Ward boğuk bir sesle, "Cehennem ve lanet olsun," dedi. "Sen hayatımda gördüğüm en muhteşem kadınsın."

"Güzel." Başını eğdi ve göğüs ucuna doğru bir yol yaladı. Ward dirseklerinin üzerinde doğrulup dudaklarından dökülen küfürleri durdurma zahmetine girmede.

Eugenia mutlu bir sırıtişla başını kaldırdı ve geriye doğru kıvrıldı.

Dilini aletine değıdirdiğı anda Ward vücudunda yankılanan bir inilti çıkardı.

Kendini bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Yakut kırmızısı dudaklar, kıvırcık ipek gibi bacaklarının üzerine dökülen saçlar ve Eugenia'nın yaptığı şeyden zevk aldığı her halinden belli olan yarı kapalı gözleri.

"Yeter," dedi kısık sesle. Onun içine boşalmaya, o kıvrımlı şehvetli bedene sahip olmaya ihtiyacı vardı.

Bir an sonra onu sırt üstü yatırdı, dudaklarında şaşkın bir kahkaha vardı. Onu doyumsuzca öpmeye başladı, yatağın üzerine serpiştirilmiş prezervatiflerden birini kaptığı gibi ağzına daldı.

"Dur bir dakika. O değıil!" dedi gülerek. Bütün gece gülecek miydi? Muhtemelen.

"*Mavi* kurdele istiyordum."

Ward Fransız mektuplarını Bond Sokağı'ndaki en iyi satıcıdan alıyordu. Son derece pahalıydılar ve bir bayanı memnun edecekleri garantiydi, ancak işletmenin memnuniyet vaat ederken kurdele rengini aklından geçirdiğini sanmıyordu.

Eğildi ve Eugenia'nın pembe meme ucunu yalayarak ağzının sıcak derinliğine çekti. Eugenia ona doğru itildi, bacakları huzursuzca hareket ediyordu. "Ward!"

"Onu sana vereceğim," diye nefes aldı. Kahretsin, onun tatlı teninin her santimini yalamak ve emmek istiyordu.

Kadının ipeksi, parıldayan kıvrımlarına ulaştı ve kalın sikini yavaşça içine soktu. Kadın çok dardı, daha önce deneyimlediğinden çok daha fazla. O kadar iyi hissediyordu ki omuzlarından ter boşandı.

Eugenia kıvranıyor, gözleri kapalı, ona yardım etmeye çalışıyordu. Eugenia'nın bacağına tuttu ve yukarı çekerek bir santim kadar içeri kaymasına izin verdi, dudaklarından bir homurtu koptu.

"Bana bak," diye fısıldadı.

Eugenia'nın dudaklarından bir nefes daha koptu. Onun gözlerini görmeliydi. Eğer acı çekiyorsa ...

Belki de adam çok iriydi. Ya da kadın çok küçüktü.

Ya da belki de delinin tekiydi çünkü ne zaman aşağı baksa, kalın sikinin kızın içine girdiğini görmek onu ileri atılma isteğiyle titretiyordu.

Hızlı ve sert.

"Eugenia," diye homurdandı boğazını temizleyerek. "Gözlerini aç."

Zevkten sıırıslam olmuş gözlerini açmış, öfkeyle ona bakıyordu. "Affedersiniz," dedi bir nefes daha çekerek ve kıpırdanarak. "Yer olmayan bir yerde yer açmaya çalışıyorum."

Gözlerinde acı yok. Belki bir parça rahatsızlık. Kesinlikle ihtiyaç.

Başı onu öpebilecek kadar öne düştü. Kalçalarını sert ve yerinde tuttu. Kız sonunda anlayıp bacaklarını onun beline dolayana kadar bacağına daha yukarı itti.

"Ward!" diye nefes nefese kaldı. Ama yavaşça sürmesini istiyordu, bu onun için iyiydi, çünkü lanet olsun, bir kez içine oturdu mu, kendini durduramayacaktı.

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı?" diye sordu kısık sesle. "Sana daha fazlasını vereceğim." Başını tekrar eğdi ve kadının dudağını ısırıldı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söylemelisin."

Eugenia'nın gözleri tekrar açıldı. "İhtiyacım olanı *alacağım*," diye bağırdı nefes nefese. Onu durduramadan önce, kendini birkaç santim daha kazığa oturarak yukarı kalktı.

Bu, sevişmenin hiç hayal etmediği bir yanıydı. Daha ateşli, daha komik, daha tatlı. Her yönden daha iyiydi. Kendini hareketsiz tutuyor, Eugenia'nın elmacık kemiklerindeki kızarıklığa, alt dudağını ısırmasına bayılıyordu.

"Daha fazla mı?"

"Evet, seni sefil şeytan. Sana ihtiyacım var. ihtiyacım var. *Şimdi*."

Adam kadının gözlerinde hiçbir rahatsızlık görmedi, sadece öfke ve arzu vardı.

Ward derin bir iniltiyle, şimdiye kadar bulunduğu en sıcak, en dar yere itti. Hem de hiç. İstisnasız.

Eugenia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudaklarından bir çığlık koptu. Dondur kaldı.

"Bunu bir daha yap," diye emretti, parmakları adamın omuzlarında kenetlenmişti.

Tekrar . Ve yine.

Sert bir tempo tutturdu, ön kollarına dayandı, vücudundan ter damlıyordu. Kontrol için savaşıyordu, orgazm her an bacaklarından yukarı doğru kükreme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Altında Eugenia kıvranıyor, boğazından kırık dökük kelimeler dökülüyor, tırnakları adamın sırtını ısıırıyordu.

Taşakları yukarı kalktı, ona sahip olduğu her şeyi vermeye hazırdı.

Tam o anda, büyük bir şaşkınlıkla, "Artık kendimi tutamıyorum Ward," diye fısıldadı.

"Tanrı aşkına," diye inledi. "Yapma."

Düzensiz bir inilti çıkardı ve kollarıyla, bacaklarıyla, amıyla onun etrafında kenetlendi. Her yeri sıkı ve sıcaktı ve onu tutuyordu.

"Ward!" diye bağırdı, kasılmaları her ikisinin bedenini de sarsıyordu, sanki tek bir beden gibiydiler.

Kalçalarını pompalayan Ward kendini bıraktı, sıcaklık bacaklarından omurgasına doğru kükrüyor, onu zevkten başka her şeye kör ediyordu.

Vücut.

Yirmi Yedinci Bölüm

Eugenia ter içinde Ward'ın üzerine yığılmış, nefes almaya çalışıyordu.

"Çocukken sana ne derlerdi?" diye sordu, sesi sert ve tatmin ediciydi.

"Eugenia. Senin adın neydi?"

"Teddy. Hiç evcil hayvan adın yok muydu? Kimse senin bir melek ya da ördek yavrusu olduğunu düşünmedi mi?"

"Hiç. Bu tür karşılaştırmalardan hoşlanmıyorum. Korkarım ben bir meleğin tam tersiyim ve hep ."

"Gerçekten öyle misiniz?" Kaşlarını sallayarak ona sahte bir şaşkınlık gösterisi yaptı. "Siz, Eugenia Snowe, İngiltere'nin dört bir yanındaki itaatsiz çocukların kurtarıcısı, melek değil misiniz?"

"Ben ailelerinin kurtarıcısıyım. Eminim ki Snowe's'un kapanmasını ve mürebbiyesiz kalmayı içtenlikle dileyen pek çok çocuk vardır."

"Pasta yapmaktansa çamurdan turta yapmayı tercih edecekleri neredeyse kesin." Ward bir elini yavaşça sırtından aşağıya ve poposunun kıvrımlarına doğru gezdirdi.

Eugenia, Ward'un övünmesinin boş bir övünme olmadığına farkına varıyordu; tekrarlanan performanslar söz konusu olduğunda on sekiz yaşındaki bir çocuğun sahip olduğu anlaşılıyordu.

Başını kaldırdı ve kızın ağzına bir öpücük kondurdu. "Sen tanıdığım en zorlu, en heyecan verici kadınsın."

Bir öpücük daha, burnuna.

"Kesinlikle en güzeli." Her bir göze bir öpücük.

"Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sevgili. Şimdiye kadar."

"Teşekkür ," dedi yumuşak bir sesle ve onu tekrar öptü.

Ward arkasına yaslanıp parmaklarını başının altında birleştirerek, "Ve bu gece daha bitmedi," dedi. Bu da kollarındaki tüm o kasları ortaya çıkarıyordu, kız fark etmeden edemedi.

"Odama dönsem iyi olacak," dedi Eugenia . "Korkarım çocuklardan biri uykusuzluk nöbeti geçirecek ve teselli aramaya gelecek."

"Kapıyı kilitledim."

"Öyle bile olsa ... ya kapı çalarsa?"

"Ya yapılsa?" Başını bir elinin üzerine koyarak yan yattı.

"Ward! Kardeşlerinin bizim sevgili olduğumuzu bilmesine izin veremezsin!"

"Kimseye söylemeye niyetim yok. Eğer onlardan biri kapıyı çalarsa, ben kütüphaneye giderim, sen de burada kalırsın. Yatağımda uyuman fikri hoşuma gidiyor."

Ona alaycı bir gülümseme verdi. Akılcı düşünceler tekrar aklına girmeye başlamıştı. *İlişkiler* ne kadar sürerdi? Çocuklar evdeyken en fazla bir gün.

Onun düşüncesini okudu. "Hayır," dedi. "Henüz değil. Ben hâlâ seni istiyorum, sen de beni istiyorsun."

İnkar edilemez. Ama . . .

Yüz ifadesi değişti; kızın üzerine eğildi, gözleri ayıktı. "Eugenia Snowe."

"Evet?" Kalbinde bir şıfırtı olduğu belliydi, çünkü gerçekten yapmak istediği tek şey, her şeye yeniden başlamak için onu doğru pozisyona çekmekti.

"Bu gece benimle uyumanı istiyorum."

"Bu uygun değil," dedi. Bu sadece uyumak istediği anlamına mı geliyordu? Vücudu gibi görünüyordu.

Dudaklarına bir gülümseme geldi. "Umurumda değil. Senin umurunda mı?"

Bunu düşünmeye çalıştı. Ward'ın kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu fark etmemişti. Sıcak kahverengiydiler ve yanaklarına değen altın uçları vardı.

"Evet, öyle. Çocukken her odadaki en uygun kişinin ben olacağıma karar vermiştim."

Gözleri yumuşadı. "Korkarım bundan vazgeçmek zorundasın *meleğim*." "Sana Teddy diyeceğim," diye uyardı.

"İki hafta, sadece iki hafta kalırsan, her gün 'en uygun kişi' oynamana izin veririm. Bir süre için."

Eugenia güldü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İffet," dedi elmacık kemiğini öperek. "Rol yapmaktan bir şey değil, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Sonunda kasıklarını bacaklarının arasına yerleştirdi ve Eugenia küçük bir inilti çıkardı, elleri adamın omuzlarına dolandı.

"Kraliyet Dükü'nün oda kabını düşün." Ama Eugenia bunu aklına getiremeden, adam öyle aç bir öpücüğe daldı ki, Eugenia'nın parmakları onun saçlarını sıktı. Şehvet ve tatmin arasında bir yerde, uzun dakikalar boyunca öpüştüler.

"Lazımlığı mı düşünüyordun?" Ward boğuk bir sesle uzaklaşarak sordu.

"Ne?" Eugenia dilini adamın alt dudağının cömert kıvrımında gezdirerek nefes aldı.

"Herkes bir tane kullanır."

Yine bir dirseğinin üzerine yaslanmıştı ve bir elini Eugenia'nın göğsünü okşamak için serbest bırakmıştı. Eugenia onun neden bahsettiğini anlamaya çalıştı. "Arabanızdaki montaj bloğunu mu tartışıyoruz?" diye sordu.

"Propriety boş bir oyundan başka bir şey değildir," dedi Ward. "Salonlarda oturup terlemiyormuş, çıış yapmıyormuş ya da nefes nefese kalmıyormuş gibi davranan tüm o hanımlar sadece oyun oynuyorlar."

Eugenia gözlerini devirdi. "Ne demek istiyorsun?" Gözlerini onunkilerden ayırmadı ama eli adamın önünden aşağıya doğru kayarak önce gergin karnını, sonra da daha aşağısını okşadı.

"Lazımlığın bir paravanın arkasında, köşede olduğu bir akşam yemeğine hiç gitmediniz mi?"

"Ne yazık ki evet." Eugenia daha da yaklaştı, ortasında zonklayan sert uzunlukla ilgili her şeyle ilgili huzursuz bir enerji dalgası hissetti.

Ward, "Akşam yemeğinde yetişkinlere katılmam ilk kez teklif edildiğinde belki de on beş yaşıdaydım," dedi. "Bir hanımefendinin - adını vermeyeyim- paravanın arkasında kaybolduğunu ve hemen ardından olağanüstü sesler duyduğumu hatırlıyorum."

Eugenia homurdandı ve yüzünü onun omzuna sakladı.

"Sanki bir şelale sesi gibiydi," diye devam etti Ward. "Yine de tüm konuklar orada oturdu ve hiçbir şey duymamış gibi davranarak yavan sohbetler yaptı. İşte o anda kibar toplumla -ya da herhangi bir toplumla- ilgilenmediğime karar verdim."

"Bu yüzden mi hiç balo ve benzeri etkinliklere katılmadınız?"

"Kesinlikle," dedi Eugenia'nın alt dudağını ısırarak. "Demek istediğim, edep konusunda endişelenmemelisin, Eugenia. Benimle kal." Onun üzerine yuvarlandı. "Bedenim senin hizmetinde."

Şaşkın bir kıkırdama çıkardı.

"Al beni," dedi, sesi düşerek. "Ben seninim. Kimse bilmeyecek. Dünyanın bildiği kadarıyla, yeni bir mürebbiye bulunana kadar beni cömertçe ziyaret ediyorsunuz. Bayan Lloyd-Fantil en kısa zamanda birini göndereceğine dair bana güvence verdi."

"Ah, Susan," dedi Eugenia biraz kızgın bir sesle. "Sanıyor ki-"

"Ondan hoşlanıyorum," diye araya girdi Ward. "Bana iki hafta ver." Kadının dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Mahkeme davası korkutucu bir hızla yaklaşıyor. Çocukların eğitimi konusunda yardımına ihtiyacım var. Ya Lordlar Kamarası'na çağırılırlarsa?"

"Bu pek olası değil," dedi Eugenia. Düşündü. "Yine de, ne kadar uzak olursa olsun, onları bu olasılığa karşı hazırlamak iyi olur."

"Avukatlarım bana özellikle Otis'e babasının isteklerini sorabileceklerini söylediler."

Eugenia'nın zihni kaosa sürüklendi çünkü Ward göğsünü öpecek kadar aşağı kaymıştı.

Neden kalmasın ki? Burada olduğunu kimse bilmiyordu. Kimsenin umurunda olmazdı, diye düşündü zihni. O bir duldu.

Ward'ın ilgisi altında kıvranırken, *kendini canlı* hissediyordu.

"Bunu düşüneneğim," dedi, kelimeler nefes nefese kaçıyordu. "Söz veriyorum..."

Ward mantıklı düşüncenin işe yarayacağını hiç düşünmemişti.

Mantığa ihtiyacı yoktu. Eugenia'nın göğüsleri tatlı ve mükemmel yuvarlaktı, meme ucu küçük, olgun bir kiraz gibiydi. Bacakları altında huzursuzca hareket edene, elleri sırtında ve omzunda kayarak aşağıya inene kadar onu öptü.

Sonra muhtaç bir iniltiyle onun ağzını almak için hareket etti. Kadının tadı kadın, arzu ve hayatta güzel olan her şey gibiydi. Bir kolunu ince beline dolayarak onu sıkıca kendine çekti ve kıvrımlarının vücudunun çukurlarına kayışını sevdi.

Adem ve Havva gibi birbirleri için yaratılmışlardır.

Düzensiz bir nefes aldı ve ellerini sırtının ipeksi derisinde, kıcının üzerinde gezdirebilmek için onu da yanına alarak yuvarlandı, içe doğru kıvrıldı. "Seni istiyorum," dedi kulağına. Eli bacaklarının arasına kaydı.

Parmakları ıslak kıvrımların arasından kaydı ve Eugenia'nın ciğerlerinden boğuk bir iniltiyle hava fışkırdı.

Ward uzandı ve bu kez pembe kurdeleli bir Fransız mektubu aldı. Eugenia geriye doğru kayarak bekledi, dişleri yemyeşil alt dudağını o kadar sert ısıırıyordu ki Ward bir iz görebiliyordu.

"Önce senin tadına bakmak istiyorum," dedi kurdeleyi bağlarken. "Hayır," diye boğuldu. "Şimdi, Ward, şimdi!"

"Yoksa ne olur?"

Başını salladı ve gözlerindeki arzu sisi dağıldı. "Ya da bu dizimi vücudunun ortasına doğru kaydırayım mı?"

"İki hafta kal," diye emretti.

"Yapmamalıyım," diye mırıldandı. Ward onu üzerine çekti ve tüm doğru yerlerini ovdu.

"Evet, yapmalısın."

Eugenia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana *şantaj* mı yapmaya çalışıyorsun?" Ses tonu öfkeliydi ve yanaklarında pembelik belirdi.

Ward kahkahalarını tutamadı. "İşe yarar mı?" "Hayır!"

"Sana yalvarıyorum. Bak. . . ? Yalvarıyorum." Kadını ters çevirdi, bacaklarını ayırdı ve kafası aşağıya doğru kayana kadar

Eugenia'nın vücudunun en pembe, en tatlı yeri.

Adam onu yaladığı anda dudaklarından bir ılık koptu. Ward onu bacakları titreyene kadar severken kendini gülümserken buldu.

Yukarı doğru hareket ederek kendini tam doğru yere konumlandırdı. Varlığının tüm gücüyle bıraktı, daha önce hiç bu kadar vahşı, keskin bir konsantrasyonla sevişmediğinin belli belirsiz farkındaydı, kalçaları çarpan kalbiyle birlikte atıyordu.

Eugenia'nın inlediğini, elleriyle onu kendine doğru çektiğini, sözcükler bir ılığa dönüşene kadar adını tekrar tekrar haykırdığını fark edecek kadar akli başındaydı.

Kadın da en az onun kadar , vahşıydi, adamın sırtını tırmalıyor, vücudu zevkten sarsılıyordu. Her anın tadını çıkardı, sonra onu üstüne oturttu ve kendini desteklemesini, ritmini bulmasını, ona gülmesini izledi.

Ve vücudu tekrar kasılana kadar ona bindi, kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Göğsünden sert bir ılık koptu ve ona sahip olduğu her şeyi verdi.

"İki hafta," dedi, sesi bir trpden öteye geçmiyordu.

Eugenia dönüp ona baktı ve yemyeşil dudaklarının kenarları yukarı kalktı. Cevap vermeye çalıştı, boğazını temizledi, tekrar denedi.

"Doğrudan yola çıkamayacak kadar yorgunum," diye fısıldadı.

Başparmağını kızın alt dudağında gezdirirken, "Nefissin," diye nefes aldı.

Gülümsedi, gözleri zevkten sırılsıklamdı. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Yavru köpekler gibi birbirlerine sarılmış halde uykuya daldılar. Ya da aşıklar.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Perşembe, 28 Mayıs 1801

Eugenia kendi yatak odasında, Clothilde'in perdeleri geri çekme sesiyle uyandı. Gözlerini kırıştırarak doğruldu.

Kendini düşmüş bir kadın gibi hissetmiyordu. Yine de kesinlikle rolünü oynamıştı, özellikle de Ward sabahın köründe ona odasına kadar eşlik ettiğinde.

"Günaydın, madam," dedi Clothilde. "Kahvaltı tepsinizi getirdim. Bugün Londra'ya dönecek miyiz?"

"Bay Reeve'e ona yeni bir mürebbiye bulana kadar kalacağıma söz verdim. Muhtemelen iki hafta." Eugenia yataktan fırladı. "Birkaç hafta içinde Lordlar Kamarası'nda bir duruşma olacak ve çocukların kibar bir toplum için uygun hale gelmeden önce öğrenmeleri gereken çok şey var."

Clothilde banyo siparişi vermek için zili çalarken, "Ruby ikisine de şaşıyor," dedi. "İki mürebbiyemiz oldu ve hâlâ kulaklarının arkasını yıkamıyorlar."

"Onlara hitap kurallarını, nasıl selam verip reverans yapacaklarını, yetişkinlerin yanında nasıl davranacaklarını öğretmeliyim. Ve Lizzie'ye kendisi olmayı öğretmeliyim, bir oyun karakteri değil."

Clothilde başını sallayarak, "Ruby küçük kızın *çok dramatik* olduğunu söylüyor," dedi.

Eugenia yeni bir mücadelenin özlemini çekiyordu ve artık bir mücadelesi vardı. Günleri dolu ve geceleri . . . mutlu olacaktı.

Kendine bir fincan çay doldurdu ve tepsi tek sandalyeyi işgal ettiği için yatağa oturdu. "Bu evde garip bir şekilde mobilya eksikliği olduğunu fark ettin mi Clothilde?"

"Her yer aynı," diye bildirdi hizmetçisi. "Bay Reeve evi birkaç mobilya ile satın almış ve hiçbir değişiklik yapmamış. Altı yatak odasında tek bir çubuk bile yok. Ve madam, içeride hiç hizmetçi yaşamıyor."

"Hiç mi?"

"Bir tane bile yok. Her gün köyden geliyorlar. Bay Gumwater evdeki kadınların baş belası olduğunu düşünüyor." Burnunu kırıştırdı. "Onun tipinde başkalarıyla da tanıştım."

"Mutfaktaki yardımcıların hepsi erkek mi?"

Clothilde başıyla onayladı. "Aşbaşı Mösyö Marcel Languedoc'lu, teyzelerimden birine çok uzak değil. Hiç mutfak hizmetçisi yok, bir tane bile. Yine de ekmeği *muhteşemdir*. Anneminki kadar güzel, madam."

Eugenia bir mutluluk dalgası daha hissetti. Belki de mutfağa gidip Mösyö Marcel'e fikirlerinden birkaçını deneyip denemeyeceğini soracaktı. Güçlü zencefil aromalı çikolatalı bir kek hayal etmişti. Ya da daha da keskinleştirmek için kabuk parçaları eklenmiş limonlu bir tart.

"ocukları bugün ilk pişirme dersleri için aşağıya götüreceğim. Mösyö Marcel mutfağında çocuklardan hoşlanmayacak biri mi?" "Hayır, hayır," dedi hizmetçisi. "O gerçek bir Fransız, bu yüzden eminim çocukları seviyor."

Clothilde'in, kirlenme eğilimleri nedeniyle on yaşın altındaki herkesi hoş karşılamadığı gerçeğini bir kenara bırakın.

Bir uşak Ward'dan bir not getirdiğinde Eugenia banyodan yeni çıkmıştı.

~Lizzie ve Otis'i akşam yemeğine davet etmek ister misin?

Cevabını onun cümlesinin altına karaladı, katladı ve geri gönderdi.

~Kesinlikle. Onlara derhal sofra adabı ve kibar konuşma eğitimi vermeye başlamalıyız.

O da cevap yazdı.

~Bu akşam için istediğim çikolatalı sufleyi yerken inlemenden korkuyorum.

Yeni bir kağıt yaprağına başladı.

~Yemek odasında kardeşlerinizin bulunması, masaya doğru atılmanızı engellemelidir.

Kadının yazısı düzgün hanımefendiydi, adamınki ise eğik ve hızlıydı.

~Tek düşünebildiğim banyo yapıp yapmadığın.

Banyosunun görüntüsü aklına geldi: güçlü, zarif bacaklarında parlayan su, omuzlarının geniş kavisinden aşağı akıyordu. Sertçe yutkundu, tereddüt etti ve onun kışkırtmasını görmezden geldi.

~Otis, Jarvis'i masaya getirecek mi?

Onun cevabı:

~Bu bir sorun teşkil eder mi?

~Hiçbir toplum, kibar ya da başka türlü, kemirgenlerin masayı paylaşmasına izin vermez.

~Jarvis'in kreşin dışındayken çantasında kalması gerekmektedir.

Görünüşe göre Jarvis, Otis'in yere gitmiş. Eugenia bu düşünceyle ürperdi. Çuvalın her zaman gözden uzakta olması gerekiyordu. Masanın altında.

~Eğer onaylarsanız, çocuklara ilk fırıncılık derslerini verebilirim?

~Belki de zamanı geldiğinde Otis, toplanan Lordlara bir pasta sunabilir ve böylece bir vasi olarak uygunluğumu kanıtlayabilir.

Eugenia en iyi nasıl cevap vereceğini düşündü ama sonunda cevap .

Ward'ın kek pişirme işini onaylamadığını hissetti, her ne kadar şakacı bir tonda konuşsa da. Prensipten hoşlanmıyordu, sanki kız kardeşlerine angarya işler öğretiyormuş gibi.

Kısa bir süre sonra Lizzie ve Otis'i toplayıp mutfağa götürdü; çünkü ağabeyleri onaylasa da onaylamasa da

ya da değil, Snowe'un Sicili sayesinde, güvenilir bir sünger pişirme yeteneği kibar toplumda bir arama kartı oldu.

Mösyö Marcel'in sarı saçları ve muhteşem kıvrık bıyıkları vardı. Eugenia başını salladı ve kendini onun ana dilinde tanıttı, bu da ona ışıltılı bir gülümseme ve gösterişli bir selam kazandırdı.

Lizzie şaşıarak ne çıktı, garip bir reverans yaptı ve akıcı bir Fransızcayla ne pişirdiğini sordu.

şef, "Akşamki yemeği düşünüyorum," diye yanıt verdi.

"Düşünmek *mi*?" Otis de mükemmel bir Fransızcayla yineledi. "Neden düşünmek zorundasın ki?"

Eugenia bir kahkaha attı. Gözlerinin nnde, Lizzie ve Otis bir yandan sorular sorarken bir yandan da az çok ustalıkla yönergeleri izleyerek pişirme dersini devraldılar.

"Bu kadar mükemmel Fransızca'yı nasıl ğrendin?" Kız kardeşi şefin yumurta ve şekeri etkileyici bir hızla ırpmasını izlerken Eugenia Otis'e sordu.

"Yılın sadece dört ayı İngiltere'de yaşıyorduk," diye açıkladı. "Kışları Paris'te kalıyorduk ama vagonla Fransa'yı da geziyorduk."

Bu, Leydi Lisette ve Lord Darcy'nin tiyatro kariyerlerinde nasıl olup da hiç tanınmadıklarını açıklamak için bir yoldu.

Kek fırına verildiğinde hep birlikte mutfak masasına oturdular ve Mösyö Marcel Eugenia'ya tek bir bıçakçı çocukla mutfağı idare etmenin ne kadar zor olduğunu anlattı. "Bir bulaşıı bile yok!" dedi, başını öyle şiddetle salladı ki bıyıkları titredi.

Eugenia içtenlikle, "Bu kadar zor koşullar altında dün gece masamıza mucizeler getirdiniz," dedi. "Bay Reeve'i uygun bir yardımcı tutmaya ikna etmek için elimden geleni yapacağım."

"Usta değil," dedi şef. "Bay Gumwater." Lizzie'ye baktı ve ayrıntı vermedi ama omuz silkmesi her şeyi anlatıyordu.

"Kafanın salyangozlarla kaplı gibi göründüğünü biliyor muydun?" Otis araya girdi.

"Otis," dedi Eugenia, "kimse kişisel nitelikte sözler sarf etmez. Lütfen hemen Mösyö Marcel'den özür dile."

"Özür dilerim," dedi Otis, şefe beklentiyle bakarak.

"Biz Fransızlar *salyangoza* bayılırız," dedi Mösyö Marcel ona. "Ulusumun en sevdiği yemeğe benzediğim için mutluyum."

Otis sırtıttı. "Saçlarımı fare kuyruğuna benzetmek için balmumu kullanabilirim!" "Siz de Fransız olabilirsiniz," dedi Mösyö kahkahalarla böğürerek.

"Sizi temin ederim ki dünyanın en büyük fareleri benim sevgili Montpellier'imde bulunur!"

Eugenia, tam da bu yüzden fırıncılık derslerinde ısrar ettiğini düşünüyordu: Genç İngiliz hanımefendileri ve beyefendileri, evlerinin gerçek insanlar tarafından yönetildiğini anlamalıydı.

"Mösyö, acaba sizden bir pasta çeşidi yapmanızı rica edebilir miyim?" diye sordu. "Bunun sadece benim hayalimde var olduğu konusunda sizi uyarmalıyım."

"*Intéressant!* Memnuniyetle, Madam Snowe," diye yanıtladı şef. "Becerilerim giderek paslanıyor. Mösyö Reeve ne pişirirsem yiyor ve yemeklere pek ilgi göstermiyor." Bunu gözlerini tamamladı.

Eugenia masadan kalkarken gülümseyerek, "Ziyaretim iki hafta sürecek," dedi. "Bay Reeve mutfak personelinin işe aldıktan sonra size tekrar katılacağım. Yeterli yardım almadan işlerinizi arttırmak istemem."

Mösyö görkemli bir şekilde eğildi. "Anları sayacağım, Madam Snowe." Çocuklara döndü. "Bu akşam tatlı olarak kendi pastanızı yiyeceksiniz."

"Bir dahaki sefere ayva kullanmak isterim," dedi Lizzie. "O oyunda hamur işinde ayva kullanılmasının ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum."

"Sus," dedi Eugenia onun elini tutarak. "Bir kere ayvaların mevsimi değil. Ama daha da önemlisi, *Romeo ve Juliet*'ten kek istemek yerine, Mösyö Marcel'e nazik talimatı için teşekkür etmelisiniz."

"Çok minnettarım," diye mırıldandı Lizzie ve bir kez daha reverans yaptı. Otis'in reveransında belini öyle bir sallıyordu ki, ayak bileği burkulmuş bir turna gibi görünüyordu.

Fransızcaları ne olursa olsun, yapılması gereken işler vardı.

Çocuk odasına döndüklerinde Ruby çocuklar ellerini ve yüzlerini yıkarken onları denetledi.

Sonra Eugenia devraldı. "Odadan ve tekrar gireceğim. Gilner Düşesi olduğumu hayal etmenizi istiyorum."

Lizzie'nin burnu kırıştı. "Ondan hoşlanmıyorum."

Eugenia, "Bir hanımefendi, özel hayat dışında asla bir başkası hakkında olumsuz görüş bildirmez," dedi. "Beni saygıdeğer büyükannenizmişim gibi karşılayın, çocuk odasını değerlendirmeye geldim."

"Ondan hoşlanıyormuşum gibi mi demek istiyorsun?" "Tam olarak bunu ."

"Yalan söylememizi istiyorsun!" Lizzie dramatik bir şekilde bağırdı.

"*Harekete* geçmeni istiyorum," diye düzeltti Eugenia onu. "Doğru zamanda, doğru şekilde."

Eugenia bütün gün Ward'ı görmemişti ve akşam olduğunda arzu içinde yanan bir ateş gibi parlıyordu. Onu düşünmek bile dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu.

Çocuklar da onlara katılacağı için, gösterdiğinden daha fazlasını vaat eden bir elbise seçti. Çivit mavisiydi, o kadar ağır bir ipekten yapılmıştı ki yere bir sütun gibi düşüyordu.

"Saçında elmas mı var?" Clothilde sordu. Tek kelime etmemişti ama Eugenia hizmetçisinin *bu ilişkid*en haberdar olduğunu gayet iyi biliyordu. Clothilde açıkça onaylıyordu -ne de olsa Fransız'dı- ama birlikte geçirdikleri yıllardan sonra bile belli bir nezaketi koruyorlardı.

"Sanırım gümüş ağı tercih ederdim," dedi Eugenia. "Eğer getirdiyseniz tabii."

Clothilde, böyle bir hata yapacağının ima edilmesinden açıkça acı duyarak, "Elbette, madam," dedi.

"Gümüş topuklu ayakkabılarla," dedi Eugenia.

"Mavi terlikler tercih edilebilir," dedi Clothilde. "Bence gümüş, pahalı olduğunuz izlenimini yaratabilir."

"Ben pahalıyım. Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

"Beyler, eşlerinin ev hesaplarına yük olmayacağını iddia etmekten hoşlanırlar. Bu onlara homurdanma ve yıllar sonra aldatılmış gibi davranma hakkı verir."

"Bay Reeve ile evlenmeye hiç niyetim yok," dedi Eugenia. "Bu nedenle gümüş ayakkabıları giyeceğim ve kraliçenin kendisi kadar pahalı görüneceğim."

"Elbette, madam," dedi Clothilde.

Eugenia elbiseye eşlik eden ipek şalı kaldırarak, "Beklemenize gerek yok," diye ekledi.

"Umarım güzel bir akşam olur, madam." Clothilde'in Fransız aksanı bu yavan ifadeye anlam katıyordu.

"yle olacağına inanmak için her türlü nedenim var," dedi Eugenia, gözleri aynada buluştuğunda gülümsemesi genişledi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Akşam yemeği için merdivenlerden inen Eugenia, Gumwater'la karşılaştı ve ona yemeğin balo salonunun dışındaki küçük bir odada servis edileceğini söyledi. Gumwater ona eşlik etmeyi teklif etmedi, bu yüzden Eugenia balo salonunda tek başına topuklarının sesini dinleyerek yürüdü. Odada, on yedinci yüzyıldan beri kimsenin dans etmediğini düşündüren boş ve rüzgârlı bir ses yankılanıyordu.

Salona girdiğinde Ward'ı tek başına, dirseğini şöminenin üzerine dayamış, şömineye bakarken buldu, güçlü yüz hatları aşağıdan aydınlanmıştı, sanki şenlik ateşinin başında ertesi sabahki savaşı düşünen bir ortaçağ savaşçısıydı.

Ward'la ilk sezonunda tanışmamış olması iyi bir şeydi. Andrew parıltılı, altın gibi bir çocuktu ama Ward tam bir erkekti ve bunun tek nedeni rahmetli kocasına kıyasla iri yarı olması değildi.

"Ne ?" diye sordu. Adam doğruldu. "Seni."

Eugenia sıırttı. "Övgü dolu düşünceler mi?"

Açık kapıya baktı. "Şehvet düşkünü olanlar."

Çalınmış bir kase kremayı paylaşan iki kedi gibi birbirlerine gülümsediler.

"İki haftanın sonunda Fransızca mektuplarımla bitip bitmeyeceğini de düşünüyordum," diye ekleyerek açıklık getirdi. "Size bir kadeh şarap ikram edebilir miyim?"

Büfenin üzerindeki sürahilere doğru ilerledi. "Gumwater'ı sürgün ettim. Evde kadınlara alışık değil ve bu onu huysuzlaştırıyor. Bir bardak şeri?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bir kadeh kırmızı şarap çok hoş olurdu." Bayanların yemeklerden önce şeri içmeleri gerekirdi ama Eugenia bunu bir kuraldan ziyade bir öneri olarak görmeyi severdi.

"Tabii ki."

"Artık üniversitede olmadığına göre ne yapacaksın?" diye sordu.

"Kağıt sarma makinemi buhara uyarlıyorum," diye cevap verdi ve ona bir bardak yakut rengi şarap uzattı.

"Sayfa üretiminde ne gibi bir artış bekliyorsunuz?"

Şaşırmış bir şekilde gözlerini kırptırdı.

"Bu çok açık bir soru değil mi?"

"Bir girişimciden diğerine, evet, öyle."

Eugenia şarabından bir yudum aldı ve bardağının kenarından onu süzdü. "Buharla çalışan makinenin ne kadar büyük olacağını da merak ediyorum. Fleet Caddesi'ndeki matbaalarda buhar makinesini barındıracak yer var mı?"

Ward'ın gözleri parladı. "Motorun boyutuyla ilgili soru, boğuştuğum kısıtlamalardan yalnızca biri-"

Ama kapı açılıp Ruby, Lizzie ve Otis'i içeri alınca sözünü kesti.

Lizzie derin bir reverans yaptı. Eugenia onun peçesini taktığını fark etti, ama peçe arkadan tutturulmuştu ve ona bir rahibenin vakur görüntüsünü veriyordu.

Eugenia onu selamladı ve bir omzunda siyah satenle süslenmiş deri bir çanta taşıyan Otis'e döndü. Çantanın gözle görülür bir şekilde kıpırdandığı düşünüldüğünde makul bir selam vermeyi başardı.

Ward kardeşlerini resmen selamlamak yerine Lizzie'nin buklelerinden birini çekiştirdi ve Jarvis'i dürttü.

"Yapma!" Otis ciyakladı ama sesinde alınganlık yoktu. "Jarvis siz kreşe dönene kadar taşıyıcısından ayrılamaz."

Ruby ayrılmadan önce Otis'e hatırlattı.

Ward Eugenia'nın sırtına sıcak bir el koydu. "İşte yemeğimizle birlikte Gumwater."

Neyse ki yemek yuvarlak bir masaya kurulmuştu, çünkü Ward bir uçta, Eugenia da diğer uçta olsaydı çok tuhaf olurdu. Uşak odadan çıktıktan sonra Eugenia, Lizzie ve Otis'in doğru çatal bıçak takımını seçtiklerinden emin olmak için dikkatle izledi.

Mösyö Marcel, Eugenia'nın varlığını açıkça bir meydan okuma olarak algılamıştı; Gumwater, ragout *a l'Allemande* ile süslenmiş *la poularde à la Montmorencie*'den oluşan ilk yemeğin ardından üç başlangıçtan oluşan ikinci bir yemeğin geleceğini duyurdu.

Otis o öğleden sonra onlara verdiği dersleri kolayca özümsemiş görünüyordu. Lizzie sürekli unutuyor, yanlış çatal kullanıyor ya da ağzı doluyken konuşuyordu, çünkü Ward'a kek pişirmeyi anlatırken o kadar heyecanlıydı ki konuşmadan duramıyordu.

"Mösyö Marcel mucizevi bir harikadır," dedi Otis, tekerleme söylemeye çalışarak.

"Öyle," diye onayladı Eugenia, "ama bir aşçı, iki mutfak hizmetçisi ve birkaç bulaşıkçı tutmadığınız sürece uzun süre şefiniz olmayacak Bay Reeve."

Ward şaşırmış görünüyordu. "Yardıma ihtiyacı olup olmadığını Gumwater'a bildirdi mi?"

Lizzie koltuğunda zıplayarak, "Bay Gumwater eve kadın almıyor," dedi. "Ruby, Bay Gumwater'ın çatısı altında uyumasına izin verilen tek kadının kendisi -ve tabii Bayan Snowe ve hizmetçisi- olduğunu söylüyor."

Ward bir kaşını kaldırdı. "Görünüşe göre çatımın mülkiyetini kaybetmişim."

"Eugenia, "Aşçı ve mutfak hizmetçilerine ek olarak, evi döşemenize yardımcı olacak bir hizmetçi de düşünebilirsiniz," dedi. Lizzie, masada zıplamamalıydın."

"Öyle hissediyorum," dedi Lizzie kalın bir sesle.

Eugenia sabırla, "Lütfen ağzınızda yemek varken konuşmayın," dedi.

Küçük kız gözlerini kıstı. Peçesini öne doğru çekti ve yüzüne örttü. "Beni izlemenize gerek yok."

Ward, "Bir hanımefendi misafirlikte yemek yerken asla peçe takmaz," diye söze girdi.

Lizzie peçesini kardeşine ters ters bakabileceği kadar yana çekti. "Leydi Lisette ne isterse onu yaptı!"

"Annemiz bir hanımefendi değildi," dedi Ward. "Siz hanımefendisiniz, bu da zıplayamayacağınız, ağzınızda yemek varken çiğneyemeyeceğiniz ya da yemek yerken peçe takamayacağınız anlamına geliyor."

Eugenia araya girdi. "Bir tiyatro vagonunda yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Hoşuna gitti mi?"

"Hayır," dedi Lizzie, duvağını bir kez başının arkasına iterek. "O kadar da kötü değildi," dedi Otis.

"Çöp gibiydi," diye tersledi kız kardeşi. "Küçüktü ve yağmurda kokuyordu. Kitapları ya da giysileri koyacak bir yer yoktu. Ve *okula* gidemiyorduk."

Ward bağırsaklarının sıkıştığını hissetti. Kardeşlerinin hayatı hakkında bir şeyler duydukça, annesinden daha fazla nefret ediyordu. Bu rahatsız edici bir duyguydu.

"Sizce ailenizin sahnede hoşuna giden şey neydi?" Eugenia sordu.

"Oyunculuk," dedi Lizzie. "Leydi Lisette oyunculuk rollerini severdi."

"Annem çok iyiydi," diye söze girdi Otis, görünüşe bakılırsa kız kardeşinin az önceki küçümsemesinden etkilenmemiştir.

"Hayır, iyi değildi," diye karşılık verdi Lizzie. "Soliloquies yapmayı ve tüm sahneyi kaplamayı severdi. Bunu yapmamanız gerekiyor. Topluluğun birlikte çalışması gerekiyor. Bu yüzden-" Sözü nü yarıda kesti ve kremalı ispanaktan bir ısırık aldı.

"Baban iyi bir oyuncu muydu?" Ward sordu.

Otis, Ward'un sadece birkaç kez gördüğü göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle, "Bu işte çok iyiydi," dedi. "Bu yüzden perdelerde çalışırdı."

"Tanınmak da istemedi," dedi kız kardeşi, sesi gergin çıkıyordu. "Leydi Lisette çok kızardı."

Ward göz ucuyla Otis'in Jarvis'i yasadışı bir şekilde taşıyıcısından çıkardığını ve kucağında okşadığını görebiliyordu. Muhtemelen bir şey söylemesi gerekiyordu, ama anlayışla karşıladı. Leydi Lisette'ten bahsetmek bile Eugenia'yı kucağına çekip konuşmayı unutana kadar öpmek istemesine neden oldu.

"Sinirlendiğimde ne yaptığımı biliyor musun?" Eugenia bir şekilde sordu.

"Ne?" Lizzie sordu.

"Bağıríyorum ve çíğlık atıyorum. İçimde tutmamaya çalışıyorum."

Ward kaşlarını çattı. Lizzie'nin nasıl bağırılacağını değil, nasıl hanımefendi olunacağını öğrenmesi gerekiyordu. Bunu zaten çok yapıyordu, çoğunlukla da ağabeyini hedef alıyordu.

"Belki de hanımların bir fincan çay içmek için çekilme vakti gelmiştir?" diye sordu Eugenia'ya işaret ederek.

Eugenia ona bakmadı. "Çığlık atmak katartık olabilir. Öfkenin sesinizden geçip havaya karışmasına izin verirsiniz."

Ward, "Kardeşlerimin çığlık atmayı öğrenmelerine gerek yok," dedi.

Eugenia ona bakarak, "Bu çığlık atmak değil," dedi. Gözleri şefkatliydi, sanki kardeşlerinin kimsesiz yoksullar olduğunu düşünüyormuş gibiydi. Sanki aç büyümüşler gibi.

Bu düşünce onu ürpertti. "Her zaman yiyebileceğin kadar yemek var mıydı?"

Otis başını kaldırmadı ama boynunun kıvrımı sertleşti. Lanet olsun.

"Babam ölene kadar," diye açıkladı Lizzie. "Leydi Lisette hep derdi ki pratikler yorucuydu."

"Cehennem ve lanet," diye hırladı Ward.

"Bu çığlığın centilmen versiyonu, Lizzie," dedi Eugenia.

"Öfkenizi havaya mı uçurdu?" Otis, yeni bir deyim öğrenmiş ve bunu hiçbir koşulda tekrarlamaması gerektiğinin farkında olan bir çocuğun bakışıyla sordu.

Ama özel hayata geçer geçmez bunu yapmayı planlıyor.

Ward, "Bu cümleyi asla kadınların yanında söyleme,"

diye uyardı. Lizzie, "Az önce söyledin," diye işaret etti.

"Bu bir sapmaydı. Senden, Lizzie'den ve Bayan Snowe'dan özür dilerim." Ağzını uçları kıvrımlı bir çizgi haline getirmeyi başardı. Bir çeşit gülümseme.

"Küfretmeyi bağırmaktan daha çok seviyorum," dedi Lizzie. "Zaten bir sürü kelime biliyorum."

"Pekâlâ," dedi Eugenia, Ward'un derin dehşetine rağmen. "Ama asla, ama asla toplum içinde değil. Söz veriyor musun, Lizzie?"

"Evet!"

Otis, "İstersem bunu herkesin içinde " diye .

"On sekiz yaşına gelene kadar olmaz," dedi Eugenia, "ve asla kibar bir ortamda olmaz. Şimdi Lizzie -ve eğer istersen Otis- senden şunu düşünmeni istiyorum

Seni çok ama çok kızdıran bir şey. Unutmak istediğiniz bir şey."

Ward sıkıntıdan kaskatı kesilmişti. Çocukları doğma büyüme bir hanımefendi olmayan bir kadınla tanıştırmamanın sonucu buydu işte. Lizzie bir balo salonunda "lanet olsun" diye fısıldasa bile mahvolacağını anlamamıştı.

"Hazır mısın?" Eugenia söyledi.

"Sen de yapacak mısın?" Lizzie sordu. Gözlerinde sinek bulutunun saldırısına uğramış bir at gibi gergin bir ifade vardı.

"Kızgın değilim," dedi Eugenia. "Bu senin sıran."

Lizzie gözlerini kapadı ve o kadar derin bir nefes aldı ki dar göğsü gözle görülür biçimde genişledi.

"Ne sanıyorsun sen?" Ward, Eugenia'ya tısladı.

Berrak gözlerini ona çevirdi. "Bunu sizinle daha sonra tartışmaktan mutluluk duyacağım."

Lizzie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben hazırım!" Eugenia gülümsedi. "Devam et, Lizzie."

Ward içten içe homurdandı. Babalık konusunda yeniydi ama genç bir bayanı küfretmeye teşvik etmenin uygun olmadığından emindi.

Küçük kız kardeşi dik oturdu, omuzlarını dikleştirdi, ağzını açtı ve yüksek, tiz ve çok yüksek bir sesle bir dizi küfür savurdu. İlk üç küfürden sonra Ward'ın kulakları çınladı. Yedi ya da sekizinden sonra, Gumwater nefes nefese bir koşuyla kapıdan içeri daldı.

Eugenia öne doğru eğilip başını salladı ve Lizzie durdu. Bunu izleyen sessizlik, erken Çafağın kristal berraklığındaki kesinliğine sahipti.

"Kulaklarım acıdı," diye bağırdı Otis. Elleri koruyucu bir şekilde evcil hayvanının başının etrafında kenetlenmişti. "Jarvis'i de incittin!"

Gumwater bir şeyler mırıldandı ve tekrar dışarı çıktı. Lizzie şaşırılmış bir ifadeyle, "Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi.

"Kendimi daha kötü hissediyorum," dedi Ward. "Bu kadar pis konuşmayı nereden öğrendin, Lizzie?"

Onu duymuyor gibiydi; gözleri Eugenia'ya sabitlenmişti. "Doğru yaptım mı?"

Eugenia ayağa kalkarak, "Kesinlikle doğru," diye cevap verdi. "Kendinizi daha iyi hissetmenize sevindim. Şimdi hanımların dinlenme odasına çekilme vakti geldi."

Çizim odası."

Ward ayağa kalkarak, "Bu gece bu kurala uymamıza gerek yok," dedi.

Lizzie masanın etrafında dans etti ve sanki yıllardır arkadaşlarınığ gibi Eugenia'nın elini tuttu. "Aklıma beni kızdıran başka bir şey geldi."

"Yarını bekleyeceğiz," dedi Eugenia. "Yaratıcı bir ifade tarzınız var ve sanırım Gumwater şok oldu."

Ward'a baktı. "Ağabeyin de öyleydi."

Lizzie, "Çoğunlukla Middleton oyunlarından alınmığlar," diye sır verdi.

"Beyler masada oturup ot içmezler mi?" Otis

Ward'a sordu. Jarvis'i tekrar taşıma çantasının içine bırakmıştı.

"Hayır," dedi Ward. "Daha çok gençsin. Eton'dayken biri sana aksini söylerse, görmezden gel."

"*Eton*," diye nefes aldı Otis.

Küçük kardeşinin yüzünde şaşkın bir ifade vardı; Ward onun dehşete mi kapıldığını yoksa mutlu mu olduğunu bilmiyordu. Kahretsin, ağzından kaçmıştı; çocuk biraz daha sakinleşince Otis'e söyleyecekti.

Artık bu sırrı saklamanın bir yolu yoktu. Ward, "Seni birkaç ay içinde, Michaelmas döneminin başında okula göndereceğim," dedi. "Ben de Eton'a gittim, baban da."

"Babam Eton'a gideceğime söz verdi," diye Otis, sesi heyecandan çatlıyordu.

Tanrı'ya şükür: mutluluk, korku değil.

"Marmaduke adında bir çocuk tanıyorum, Lord Pibble, o da Eton'a yeni gelecek," dedi Eugenia. "Sanırım ağabeyiniz yatak odanızı paylaşmanızı sağlayabilir."

"Marmaduke'?" Otis burnunu kırıştırdı.

"Bir şiline bahse girerim ki dönem sonuna kadar ikiniz çok iyi arkadaş olacaksınız."

Ward, kadınlar bahse girmez, diye düşündü. Ama çenesini kapalı tuttu.

"Kızların Eton'a gidememesi hiç adil değil!" Lizzie haykırdı. Hâlâ Eugenia'nın elini tutuyordu, Ward hafif bir panik duygusuyla fark etti.

Kız kardeşinin sevgilisinden hoşlanmasına izin veremezdi. Olmadı.

Gerçekten olmamıştı.

Eugenia Otis'e, "Marmaduke'un Fred adında evcil bir kurbağası var ve her yere onunla birlikte gidiyor," diyordu. "Sanırım Fred ve Jarvis'i sınıfa getiremezsiniz ama evcil hayvanlarınız yatak odanızda bekleyebilir."

"İkinize de yüzmeyi öğretmeliyim," dedi Ward. "Okulun yanından geçen bir nehir var ve benim zamanımda orada bir çocuk boğuldu."

Göz ucuyla Eugenia'nın içini bir ürperti kapladığını gördü. Kahretsin, yine kocasını unutmuştu.

"Yüzme biliyor musunuz, Bayan Snowe?" Lizzie ona bakarak sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Eugenia ve belli belirsiz ekledi, "Bu yararlı bir beceri. Birçok insan su sporlarının ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında değil."

"Göle girmeyeceğim," dedi Lizzie kararlılıkla. "Orada ölü balıklar var ve beni ısırabilirler."

"Pooh!" Otis dedi ki. "Her zaman ölümü düşünüyorsun. Eğer yüzmeyi öğrenmezsen, bir gün sen de ölebilirsin. Bunu hiç düşündün mü?"

Lizzie, "Suya ancak Bayan Snowe benimle birlikte girerse gireceğim," dedi.

"tercih ederim," dedi Eugenia.

Lizzie neşeyle, "Benim de ihtiyacım yok," diye cevap verdi.

Ward, Eugenia'ya, kendi deneyimlerinin de ona öğrettiği gibi, yüzme derslerinin çok önemli olduğunu hatırlatmayı amaçlayan bir bakış attı.

"Fikrimi değiştirdim," dedi isteksizce. "Yüzmeyi öğrenmekten mutluluk duyarım."

"Mükemmel," dedi Ward. "Yarın sabah yüzme dersleri var. Bayan Snowe, sanırım hanımların çay saatinden vazgeçmeliyiz. Çocukların yatma vakti geldi."

Lizzie hâlâ Eugenia'nın eline tutunuyordu. "Kendimi kızgın hissediyorum."

Eugenia eğildi ve Lizzie'yi yanağından öptü. "Başım ağrıyor canım, ama sana yarın bir çay partisi sözü veriyorum ve bana Middleton'ın yaratıcı cümlelerinden daha fazlasını öğretebilirsin."

"Bayan Snowe'un başını ne ağrıttı biliyor musun?" Otis sordu. "O bağırış çağırış. Sağır olmadığım için şanslıyım."

Lizzie, Eugenia'nın elini bıraktı ve kardeşinin kaburgalarını sertçe dürttü. "Sen en-"

Gürültü üzerine Ward kapıyı açtı. "Kardeşlerim adına özür dilerim."

Eugenia ona gülümsedi ve Ward tekrar ayağa kalkmadan önce başının ona doğru eğildiğini fark etti. O ağzı istiyordu. İçini yalamak ve sanki ona bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyacı varmış gibi dün gece ona attığı o bakışı görmek istiyordu.

"Bu hayatımın en ilginç yemeklerinden biriydi," diye gözlemledi Eugenia.

"Kız kardeşime öğrettiğin yeni beceri hakkında konuşmalıyız."

Gülümsemesi hiç bozulmadı. "Snowe's Registry, müşterilerine her zaman ulaşılabilir olmaya özen gösterir."

Biraz daha yakına eğildi; çocuklar ağız dalaşı yapıyor ve dikkatlerini vermiyorlardı. "Çocuk yetiştirme konusunda uzman olanın ben değil de sen mu hatırlatmaya çalışıyorsun?"

"Evet." Gözlerinde bir arzu parıltısı vardı.

Kibar toplum davranışları uzman olduğunu belirtebilirdi ama umursamadığını fark etti. "Seni istiyorum," diye homurdandı, daha da yaklaştı, böylece sözleri sadece birbirine karışan nefesleri kadar uzağa gidebildi.

"Bayan Snowe'u öpecek misin?" Otis'in ilgili sesi sordu. "Hayır!" Ward doğruldu.

"Tabii ki öpüşmüyorlar," dedi Lizzie küçümseyerek. "İnsanlar öpüşürken başlarını *böyle* tutarlar." Başını solan bir karahindiba gibi yana eğdi.

"Bu sahne öpüşmesi," dedi Eugenia. "Gerçek hayatta durum farklı, Lizzie. Kardeşin ve benim öpüşmeye hiç ilgimiz yok."

"Sana söyledim," dedi Lizzie, dirseğiyle kardeşini dürterek. "Evli değiller."

"Dikkatli ol! Neredeyse Jarvis'i dürtüyordun," diye itiraz etti Otis. "Her neyse, öpüşmek için evli olmaya gerek yok."

Lizzie, "Karı koca olmadığınız sürece öpüşmemeniz gerekiyor," dedi.

"Mükemmel bir nokta," dedi Ward, bir ebeveynin onayının gerekli olduğunu hissederek.

Otis, "Annem Bay Burger'i her zaman öperdi ve evli değillerdi," dedi.

"Bu özel bir konu!" Lizzie tersledi. "Asla ama asla söylememen gerekiyordu!" Gözyaşlarına boğuldu.

Ward, annesinin Burger adında bir sevgilisi olduğunun ortaya çıkması karşısında irkilmemeyi başardı. Uzandı ve ağlayan kız kardeşini kucağına aldı. "Yatma vakti. Gel, Otis."

"Jarvis'e iyi geceler demek ister misin?" Otis Eugenia'ya sordu.

Eugenia bariz bir yalan söyleyerek, "Elbette," dedi.

Ward, Otis'in partinin bir parçası olmaya hevesli görünen Jarvis'i çantasından çıkarıp omzuna koymasını izledi.

Jarvis burnuyla Otis'in yanağını dürttü, çingiraklı bir öpücük verdi ve saçlarını taramaya başladı.

Eugenia belli belirsiz uzandı ve bir parmağıyla Jarvis'in başını okşadı.

Ward döndü, hıçkırarak ağlayan kız kardeşini omzuna yasladı ve yürümeye devam etti.

Otuzuncu Bölüm

Yatma vakti geldiğinde Eugenia, Clothilde'in banyodan sonra saçına ördüğü örgüyü çözüp çözmemesi gerektiğine karar vermeye çalıştı. Düşmüş kadınların sevgililerini şeffaf gecelikler giyerek, saçlarını omuzlarına dökerek karşıladıklarından oldukça emindi.

Geceliği sağlam pamuktan yapılmıştı, tam da saygıdeğer bir dulun tek başına yatarken giymesi gereken türdendi.

Sonunda örgüsünü çözdü ve gizlice kapının çalınmasını beklemek için çarşafın arasına girdi. Bir de baktı ki saçları omuzlarına dolanmış. Ve artık yatakta yalnız değildi.

Ward onun yanında sırtüstü yatıyordu, başı başka tarafa dönüktü ve güçlü bir kolu onun altındaydı, onu kucaklıyordu. Kadın ona sarılmıştı, sanki karı kocaymışlar gibi.

Aşıklar elbette yakındı. Ama aşıkların birlikte uyumadıklarını, daha ziyade günahkâr bir şekilde heyecan verici bir sefahat yaşadıklarını ve sonra kendi odalarında uyumak üzere ayrıldıklarını düşünmüştü.

Ama şimdi inci gibi bir ışık odaya giriyor ve şafağın söktüğünü haber veriyordu. Her nasılsa heyecan verici bir sefahat için saatlerce uyumuşlardı ve yatak arkadaşının kendi odasına gitme vakti gelmişti.

"Ward," diye fısıldadı, parmaklarını onun çıplak omzunda, sonra boynunda ve çenesinde gezdirdi. Bir erkeğe göre ince çizilmiş elmacık kemikleri vardı ama bunlar onu kadınsılaştırmıyordu.

Vaftiz babası Villiers Dükü'nün tam tersiydi. Villiers ışıltılı kıyafetler içinde mükemmel bir rahatlık içindeydi. Genç erkekler Hessianlar için bu modadan kaçınırken bile o kırmızı topuklarda ısrar ediyordu.

Elbette, Villiers'in Londra sosyetesı üzerindeki etkisi öylesine büyüktü ki, kırmızı topuklu ayakkabılar kraliçenin misafir odasından Vauxhall'a kadar her yerde düzenli olarak görünmeye devam ediyordu.

Ward'ın derin alt dudağı açıldı ve parmağı sıcak, ıslak bir ağzın içine kaydı.

Eugenia elini çekerek, "Günaydın," dedi boğuk bir sesle. "Yatağımda ne işiniz var Bay Reeve?"

Uykulu gözlerle gözlerini kırptırdı ve boştaki elini saçlarında gezdirdi. Kestane rengi bukleler bir uşağın bir saatte bir düzene girmişti. "Yalnız uyumayı hiç sevmedim. Babam eskiden geceleri evde dolaşıp insanların yataklarına girdiğimi söylerdi."

"Bunlar hangi insanlar ?"

"Çoğunlukla akrabalar. Gerçi bir keresinde müstakbel üvey annemin odasına girip yatağını ıslatmıştım."

Eugenia içtenlikle, "Bu eğilimini aştığına sevindim," dedi.

Artık tamamen uyanmıştı, gözleri parlıyordu. Kadının elini tuttu ve göğsüne koydu. "Lütfen yaptığınız işe geri dönün."

Eugenia parmaklarını adamın gergin karnında gezdirdi.

Ward, "Dün gece yemek masasına uzanıp seni kucağıma almamak için kendimi zor tuttum," dedi.

"Çocukların önünde olmaz."

"Ellerimi kendime sakladım," dedi Ward, sesi bir iniltiyle kesildi. "Lütfen durma."

O da itaat etti.

İki saat sonra Ward doğruldu ve gerindi. Her parçası memnundu.

Eugenia yatakta yüzüstü yatıyordu, saçları çıplak göğüslerinin üzerine yayılmıştı. "Kalkma zamanı." Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Bir şeyler inledi.

"Bu sabah yüzme dersimiz var," dedi. "Eminim unutmamışsındır?"

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı ve aniden doğruldu. "Öyle bir şey yapmıyorum."

Ward onun boğuk sesini duyunca sıırttı. Neyse ki evin duvarları kalındı, bu yüzden Eugenia kendini rahatça ifade edebilmişti.

Başka bir deyişle, istediği kadar çığlık atabilirdi.

"Lizzie sensiz suya girmeyecek. Onları balığa götürürken bu tehlikeyi düşünmediğime inanamıyorum."

Kadın inledi ve yan yattı. Adam onu dürttü, oturdu, yüzündeki saçları taradı ve ona ikna edici bir öpücük verdi.

Eugenia onu iterek, "Git buradan," dedi. "Bütün gün yatakta yatamam. Hizmetçim gelmeden gitmelisin."

"Hizmetçiniz, adamım ona temiz olduğunu söyleyene kadar yukarı çıkmayacak."

"Oh." Eugenia'nın bunun anlamını, yani ev halkının içinde bulundukları durumun tamamen farkında olduğunu sindirmesini izledi. "Yüzmeyi öğrenmekle ilgilenmiyorum."

Eğer bu işi kötü idare ederse, Eugenia hayatının sonuna kadar suya yaklaşmayı reddedebilirdi. Ward olabildiğince nazik bir şekilde, "Rahmetli kocanız sudan korkmanızı istemezdi," dedi.

Eugenia içini çekti. "Son birkaç hafta içinde anladığım bir şey var ki o da Andrew'un isteklerinin benimkilere rehberlik etmeye devam edemeyeceği."

"Onu tanıımıyordum," dedi Ward, bir kolunu ona dolayarak, "ama sanırım sonsuza dek yasını tutmanızı istemezdi."

"Yatağımdaki varlığınızı düşününce kimse yas tuttuğumu söyleyemez!"

Ward onu geriye iterek yatağa sabitledi ve vücutları mükemmel bir hizaya geldi. "Andrew'u kıskanıyorum. *Bana* yedi yıl yas tutturur musun?" diye homurdanarak onun kulağını ısırdı.

"Senin için bir ya da iki ay," diye mırıldandı, sesinden kahkahalar yükseliyordu. "En fazla altı."

Neden yastan bahsediyorlardı? Ward soğuk su gibi bir şok hissetti. Eugenia'yla evlenemezdi ve bu bir olasılıkmış gibi davranmak doğru değildi.

Dün geceki sövgüsüne araya girmesine rağmen çocuklarla ilgili inkar edilemez bir şekilde yardımcı oluyordu ama evlendiği kadın için vardı.

toplumun onun doğumuyla ilgili endişelerini yok etmeliydi. Ev halkı-karısı-kusursuz olmalıydı.

"Pekala," dedi hızlıca, yataktan yuvarlanıp ayağa kalkarak, "yüzme dersinin vakti geldi."

"Ben gerçekten-"

"Evet, öyle." Sabahlığını çekti. Nezaketi boş ver; açık sözlü olmanın zamanı gelmişti. "Andrew senin hayatını kurtarmak için kendi hayatını verdi."

Eugenia irkildi.

"Başınızı suyun üstünde tutmak için kendini feda ettikten sonra boğulamazsınız."

"Bu hiç adil değil."

"Adalet bunun neresinde? Lizzie'nin kendini kurtarabilmesini istiyorum ve sen olmadan suya girmeyecek. Ölü balıkların yüzeyin altında yüzdüğü fikri neredeyse balık tutma gezimizi başlamadan mahvediyordu."

Eugenia ayağa kalktı ve kollarını boynuna dolayarak nefis kıvrımlarını ona doğru bastırdı. "Dersimizi yarın sabah yapamaz mıyız?"

Ward boğazını temizledi. "İşte *bu* haksızlık."

Güldü. "Uygunsuz olmanın bu kadar heyecan verici olduğunu bilmiyordum." "Sana daha fazla uygunsuz olma şansı vereceğime söz veriyorum," dedi,

"Sadece yatak odasını kastetmiyorum. Yaklaşımım ne kadar eksantrik olursa olsun, Lizzie'nin öfkesini ifade etmesine çok yardımcı oldu."

Ward duraksadı, cevabını nasıl ifade edeceğinden emin değildi. "*Sizin* uygunsuzluğu benimsemenizi tamamen onaylıyorum ama kız kardeşiminkini değil."

Eugenia onun çenesini öptü. "Senin 'tam onayını' hissedebiliyorum." Ona karşı kıpırdandı.

"Ama Lütfen Yapma. öğretmek Lizzie ve davranış o sen kucaklıyorlar."

Kaşları birbirine çatıldı ve ondan uzaklaştı. "Ona *bunu yapmayı* öğreteceğimi mi hayal ediyorsun?"

"Küfür," diye açıkladı. "Eğer Eugenia bir kontesin misafir odasında bu sözlerden birini sarf ederse, bu onu mahvedebilir."

"Bundan şüpheliyim," dedi Eugenia. Gözlerindeki incinmişlik yerini soğukkanlılığa bıraktı. "Kadınların ne kadar dünyevi olabildiklerine şaşırsın."

sohbet etmek." Sabahlığını almak için arkasını döndü ve üzerine geçirdi.

"Kibar sosyeteği yöneten hanımlar," diye ısrar etti Ward, "zalim değilde bile vefasızdır. Lizzie tek bir hatayla iyi bir evlilik yapma şansını kaybedebilir."

"Kız kardeşiniz öfke duygularını ifade etmezse, sürekli olarak başkalarınınkini ifade etmeye çalışacaktır ve dramatizme olan eğilimi sempati ile karşılanmayacaktır."

"Lizzie'nin bir *hanımefendi* gibi düşünmesi gerekiyor," dedi Ward. Kahretsin, metresiyle küçük kız kardeşi hakkında konuşuyordu.

Bu yapılmadı.

Eugenia, "Lizzie'nin annenle ilgili duygularını kelimelere dökmesi gerekiyor," dedi.

"Bunu küfür etmeden de yapabiliyor," diye belirtti. "Hanımlar *her zaman* böyle davranmalı, Eugenia. Bu-"

Durdu, kızın hakaret olarak algılayabileceği bir şey söylemek üzere olduğunun farkındaydı.

"Leydi Lisette öldü," dedi Eugenia, onun cümlesini tamamlayıp tamamlamayacağını görmek için durakladıktan sonra. "Lizzie yüzünü -ve öfkesini- o peçenin arkasına saklamaya çalıştı ama işe yaramadı."

"Yüzünü bu nedenle saklamıyor," dedi Ward. Gerçi kız kardeşinin neden peçe taktığından da emin değildi. "Asıl önemli olan nokta, hanımefendilerin ağzından kaba sözler dökülmemesi." Aralarına çekmesi gereken çizgiden dolayı içi burkuldu ama başka seçeneği yoktu. "Çocuklar benim sorumluluğumda. Lizzie'nin bu tür kaba kelimeleri bildiği gerçeğini gizlemek zorundayım."

Eugenia yatağın kenarına çöktü ve ona baktı, berrak gözleri ayıktı ama kızgın değildi. "Gitmemi ister misin Ward?"

"Hayır!" Sözcük öyle bir güçle ağzından çıkmıştı ki, Eugenia onun samimiyetinden şüphe edemedi. "Tanrım, hayır, Eugenia. Sen ... bu çileyi katlanılabilir kılıyorsun. Lütfen."

"Ne istediğiniz konusunda çok açık olmak istiyorum. Kız kardeşinizi bir hanımefendiye yakışmayan davranışlar olarak yorumlanabilecek her şeyden korumak istiyorsunuz."

"Evet."

"Bu nedenle, Lizzie'nin küfretmesine izin verdiğim için dehşete düştünüz. Mutfaklara yaptığımız gezi için de aynı şeyi hissediyor ?" Yüzü gayet sakindi ama parmakları sabahlığının kravatıyla oynuyordu.

"Eugenia-" diye başladı. "Bu işi yüzüme gözüme bulaştırdım. Seni kızdırmak ya da duygularını incitmek istememiştim."

"Kızgın değilim," diye belirtti. İsteddiği zaman hiç kimse Eugenia'dan daha sakin bir hanımefendi gibi görünemezdi.

Tıpkı hiçbir kadının, istediği zaman onun kadar vahşi bir şekilde gerçek olamayacağı gibi.

Dikkat çekici bir şekilde, incinmiş duygular hakkında hiçbir şey söylemedi. Aristokrasinin yıpratıcı vurdumduymazlığı onu sık sık incitiyor olmalıydı - büyükannesinin kabalığı ve Leydi Hyacinth'in hakaretleri gibi.

"Lizzie'nin ilk çıkışı zorlu olacak," dedi tekrar deneyerek. "Üstesinden gelmemiz gereken annemizin sefil davranışları ve benim düzensiz doğumum var. Düşesin onu yetiştirmesine izin vermeyerek evlilik geleceğini zorlaştırıyorum."

Eugenia başını salladı. "İkimiz de Gilner Düşesi'nin iyi bir seçim olmayacağını biliyoruz."

"Demek istediğim, Lizzie'nin kraliçeden daha hanımefendi olması gerektiği. Davranışları Leydi Hyacinth gibi kadınları onun geleneksel olduğuna inandırmalı. Her açıdan gerçek bir hanımefendi gibi görünmeli."

"Sizi temin ederim ki Snowe'un başı olarak ünüm Lizzie'nin yararına olacaktır. Beni tam da bu nedenle kaçırdınız, hatırladınız mı?"

Eugenia bir güneş ışığı havuzunda oturuyordu, omuzlarına dökülen karışık saçları onu vahşi ve sefih gösteriyordu, bir hanımefendiye hiç benzemiyordu. Eugenia'nın, onu şu anda uzuvlarında kükreyen kör ve şiddetli arzudan başka bir nedenle kaçırdığını düşünebileceği fikrine katlanamıyordu.

Bir hırıltıyla ona doğru atıldı ve onu vücuduna doğru çekerek ağzını açgözlü bir öpücükle aldı. Kız bir an tepkisiz kaldı ama sonra vücudu onunkine karşı eridi ve kolları boynuna dolandı.

Geri çekildi ve onun dumanlı gözlerine baktı. "Küfür konusundaki hakimiyetimi göstermemi istemiyorsan - ki bu benim

"Seni kollarımın arasına almam için herhangi bir nedenim olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Hangisi?"

Bacakları beline dolanacak şekilde onu yukarı çekti. "Eğer Marcel'in tatlılarından birini tattığını görürsem, neredeyse pantolonumun içine boşalacağım."

Onun soğuk mantığını ve baş döndürücü zevkini seviyordu... ama en çok da kahkahasını seviyordu. Aletin kalın kemerini ona doğru itti. "Beni affeder misin?" diye fısıldadı kabaca. "Lizzie konusunda kendimi suçlu hissediyorum. Sadece bir piç olduğum için değil... sen ve ben artık sevgiliyiz. Evde çocuklar olmasına rağmen."

Adam ona yaslanırken vücudundan bir ürperti geçti. "Bu korkunç derecede uygunsuz," dedi başını sallayarak.

"Kendimi durduramıyorum." Sesi saf duygularla vahşileşmişti. "Lanet olsun."

Düşes onun Eugenia'yla oynadığını öğrenirse -bırakın onunla evlenmeyi düşündüğünü- bu bilgiyi çocukları onun elinden almak için kullanacaktı.

"Kimse ," dedi Eugenia, boynuna öpücükler kondurarak. Onun gözlerindeki bakış karşısında kalbi tekledi.

"Bu sırrı saklayacağız," diye söz verdi. "Kimse tahmin edemeyecek çünkü Snowe's Registry'den Bayan Eugenia Snowe tam da sizin istediğiniz gibi üstün bir mürebbiye. Bana ne kadar para ödediğinizi tahmin etmeye çalışarak kendilerini mutlu edecekler. Dahası, yeni mürebbiye gelir gelmez babamın evine gideceğim, bu iki haftadan önce olsa bile."

Eugenia'nın gitme fikri Ward'ın göğsünde demir bir bandın gerilmesine neden oldu. Ona asla doyamayacaktı.

Eugenia kurtuldu ve hizmetçisini çağırmak için kordona uzandı.

"Hayır," diye mırıldandı, artık çok geçti.

"Sevişmek için vaktimiz yok." Ellerini kalçalarına koydu, sabahlığı hassas bir et parçasını, mükemmel bir göğsün yuvarlak alt kıvrımını ortaya çıkarıyordu.

Eugenia'nın yüzündeki son gölge de uçup gitmiş, yerini neşeli gülümsemesi almıştı. Adam ona doğru hamle yaptı, ama kadın onu geri itti.

"Önce yüzme dersi. Eğer şanslıysan, ayak parmağımı suya sokarım."
Gözleri dans ediyordu.

Bu Demir bant etrafında onun göğüs Rahatladım.
Onlar vardı yapılmış içinden.

Onu affetmişti.

Anlamıştı.

Otuzbirinci Bölüm

Eugenia'nın kendini göle inmeye zorlaması tam bir saatini aldı. Sonunda, Ward'dan gelen sert bir mesaj ve bir seyisten ödünç aldığı bir çift pantolon ve gömlek sayesinde bunu başarabildi.

Clothilde, özellikle de arkadan bakıldığında, utanç duyuyordu. Ancak gömleğin poposunun çok altına düştüğü düşünülduğünde, Eugenia suya girme fikrinden çok daha fazla rahatsız oldu.

Lizzie'yi büyük bir kayanın üzerinde oturmuş, Otis ve Ward'ın suda sıçrayışlarını izlerken buldu.

Küçük kız ayağa fırladı ve reverans yaptı. "Günaydın Bayan Snowe! Gelmeyeceğinizden korkuyordum."

"Özür dilerim," dedi Eugenia. "Hanımlar asla geç kalmamalı."

"O taraf derin," dedi Lizzie, solundaki bir dilim karanlık suyu göstererek. "Oraya gitmemize asla izin yok. Ama bu taraf sığ."

Ward onlara doğru ilerlemeye başladı. Keten gömleğinin kıvrımları göğsündeki her çıkıntıya yapışmıştı. Endişenin pençesindeyken bile onun ne kadar olağanüstü canlı ve dinç göründüğünü fark etti. Güzel, ıslak bir erkek.

"Tıpkı senin gibi pantolon giydiğimi gördün mü?" Eugenia kayanın üzerine çıkarken Lizzie sordu. "Otis'e aitler ama bana uydular. Bu da onun gömleklerinden biri."

"Gerçekten de öyle," dedi Eugenia otururken. Pantolonu kalçalarını sıkarak daha da uygunsuz hale getirdi. Ayaklarını yana kıvırdı ve gömleğini bacaklarını örtecek şekilde ayarladı.

Ward onlara ulaşmıştı. "Günaydın Bayan Snowe," dedi ciddiyetle, sanki bir saat önce yatak odasından çıkmamış gibi. "Mayıs ayı için su şaşırtıcı derecede sıcak. Size suyun kenarına kadar eşlik edebilir miyim?"

Eugenia sesini sabit tutmaya zorlayarak, "Bir iki dakika oturup izlemeyi tercih ederim," dedi. Korkusunu Lizzie'ye belli etmemesi çok önemliydi. "Otis kesinlikle suya girmiş gibi görünüyor."

Otis havada süzülme numarasında ustalaşmıştı. Bir zamanlar sırtında daireler çizerken gördüğü bir nehir su samurunu andırıyordu.

"Senin sıran, Lizzie," dedi Ward. "Bayan Lizzie'yi beklemek istemiştin. Snowe, ve burada."

Lizzie'nin parmakları Eugenia'nın elini kavrayan pençelere dönüştü. "Gölde ölü bir şey olmadığından emin misin?"

"Bir şey değil," dedi Ward, kollarını uzatarak. "Haydi, Lizzie, kızım. Şimdiki zaman gibisi yok."

Eugenia'nın da onlara katılması için ısrar etmeden onu götürdü, Eugenia da onun yerine sıcak kayanın üzerine uzandı.

Dalgacıklar gün ortasında güneş ışığında parlıyor, gölün yüzeyini sıvı altına çeviriyordu. Çok güzeldi ama bir yanı o korkunç günde suyun başının üzerine kapanışını hatırlamadan edemiyordu. Andrew tekrar ortaya çıkmadığında attığı çığlıklar kulaklarında yankılanıyor gibiydi.

Ward Lizzie'yi ayağını suya sokması için ikna etmişti. Eugenia alnının dizlerinin üzerine düşmesine izin verdi.

Burada ne işi vardı? Gölde değil, *burada*.

Böyle bir işe kalkıştığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Susan memnun olacaktı; Ward onu kaçırma fikrini kendisinin bulduğunu düşünebilirdi ama Susan en iyi arkadaşının Makyavelist elinin farkındaydı.

Andrew olmayan bir adamla yakınlaşmak cesaret isterdi. Yüzmeyi öğrenmek başka bir meydan okumaydı, başka bir yoldu.

Cesaretle yaşamanın.

Altındaki kaya gri-beyaz renkteydi, orası burası likenlerle beneklenmişti. Gözlerini kapattıktan sonra, kayanın diğer tarafında, derin suyun yetişen yabani gülleri daha güçlü kokladı. Onların çilek gibi tatlı kokusunun altında çamurun ve biçilmiş otların yumuşak kokusunu yakaladı.

Çakıl taşlarına vuran suyun, başının üzerinden geçip Andrew'un canını alan gürleyen dalgayla pek bir ilişkisi yoktu. Göl, okyanus gibi tuzlu kokmuyordu.

Çocukken cesurdu. Bir korkağa dönüşeceğini hiç düşünmemişti.

Eugenia hâlâ dizlerinin üzerinde duran başını çevirdi ve yanındaki güvercin grisi kayanın üzerine konan bir kelebeği izledi. Kanatları krem rengindeydi ve inek maydanozu gibi yırtık pırtıktı.

Kelebek uçup gittiğinde, kendi kendine göl kenarına yürüyeceğini ve çok uzağa gitmeden suya gireceğini söyledi. Bugünlük dizlerine kadar yeterliydi.

Sudaki ilk günlerinde kimse yüzmedi. Hevesli küçük çocuklar dışında kimse.

Kelebeğin kanatları rüzgârda dantel bir perde gibi titredi ve kayboldu. Eugenia başını kaldırdı.

Ward uyluklarına kadar suyun içindeydi, sağ eliyle Lizzie'nin, sol eliyle de Otis'in elini tutuyordu. Her iki çocuk da sırt üstü yüzüyor, sanki devetabanından yapılmışlar gibi suyun yüzeyinde yatıyorlardı. Saçları güneş ışığıyla parıldıyordu ve su üçünün etrafında küçük dalgalar halinde dalgalanıyordu.

Gözleri onunkilerle buluştu ve Ward o güne kadar gördüğü en geniş, en neşeli gülümsemeye büründü. Saçları kafasına yapışmıştı ve kafatasının hatlarını görebiliyordu.

Muhteşem bir kafatasıydı. Daha o sabah ellerini üzerinde gezdirmiş, yüzünü avuçlamış ve hissettiği tüm tutkuyla onu öpmüştü.

Gerçek ona bir darbe gibi çarptı: aşık oluyordu.

Eugenia hayatı boyunca hiç bayılmamıştı. Ne Andrew su yüzüne çıkmadığında, ne cesedini bulduklarında, ne de tabutunu toprağa indirdiklerinde.

Hayır, baş dönmesini, kafasındaki ağırlıksız hissi, görüşünün köşelerinde biriken siyah noktaları, sevgilisinin gölden ona gülümsediği ana sakladı.

Yüzüne damlayan soğuk suyla kendine geldi.

"Eugenia," diyordu Ward, sesi alçak ve ısrarcıydı.

"Ne oldu?" diye ciyakladı, yüzündeki suyu fırçalayarak.

"Bayıldın," dedi, kadının omuzlarındaki tutuşunu gevşetmeden. "Bir an bizi izliyordun ve sonra bir yığın halinde yere yığıldın."

"Öldüğünü sandım," dedi Lizzie. "Çığlık attım."

"Çığlık atmadım," dedi Otis mağrur bir ifadeyle. "Ölmediğini biliyordum çünkü ölü gibi görünmüyordun."

Ward kardeşine baktı ve Otis'in bir cesedin görüntüsüne aşına olduğunu gözle görülür bir şekilde fark etti.

"Sanırım ilk dersimiz için bu kadar yeter. Bir fincan çay içmek için eve dönelim." Eugenia'yı ayağa kaldırdı ve kayadan inmesine yardım etti.

"Jarvis beni özlemiş olacak!" dedi Otis ve eve doğru koşmaya başladı.

"Fark etmemiştir," diye karçılık verdi Lizzie, ama ağabeyini izledi.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken Eugenia'nın dizleri titriyordu. *Bayılmış* mıydı? Asla bayılmazdı. O asla . . .

Ama ne olduğunu biliyordu. Hayatında ikinci kez aşık olduğunu fark etmenin şoku onu bayıltmıştı, tıpkı kötü bir melodramda kahramanın kollarına yığılan kadın kahraman gibi.

Şimdi kalbi hiçbir şey olmamış gibi atıyordu ama tüm dünyası keskin bir şekilde odak noktasına gelmişti.

Ward'dan göl suyunun kokusunu alabiliyordu ve onun altında da Ward'ın kendisinin. Sevddiği adamın. Çamur, insan ve belki biraz da ölü balık kokan bir adam.

Gerçi *bunu* asla yüksek sesle söylemezdi, en azından Lizzie duyabilecek mesafedeyken.

Eve vardıklarında bu gerçek iliklerine kadar işlemişti.

O aşıktı.

Bir kontun, bir mucidin gayrimeşru oğlunu seviyordu. Büyüleyici, yetim kardeşlerini evcil bir sıçanla birlikte evlat edinen bir adamı seviyordu.

Kendi servetini kazanmış, iki yetim uğruna prestijli bir üniversite görevini bırakmış, bir tanrı gibi sevişen bir adamı seviyordu.

"Hâlâ başın dönüyor mu?" diye sordu tanrıya benzeyen adam. Bir uşaktan bir palto almış ve mermer zemine damlayan göl suyunu görmezden gelerek kadının omuzlarına sarmıştı.

Ward sinirli görünüyordu, bu da onun deneyimlerine göre erkeklerin sevdikleri insanlar hastalandığında tam olarak nasıl davrandıklarını gösteriyordu.

Bu fikir hiç beklenmedik bir anda aklından geçti ama doğru olduğunu hissetti. Ward da ona aşıktı ama ne kadar şanslı olduklarını anlaması için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

İkisi de hayattaydı.

Ward onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Suyun seni korkutup bayıltacağını hiç düşünmemiştim. Lütfen beni affet, Eugenia."

Yüreğinden kopup gelen gülümsemeye engel olamadı. "İ yüzmeyi öğreneceğim, Ward. Kararımı verdim." "Ama daha suya dokunmadan bayıldın!"

"Yarın tekrar deneyeceğim. Sadece sinirlerim bozuktur. Kazadan beri suya yaklaşmadım. Muhtemelen dinlenmeliyim." Eugenia kirpiklerinin altından ona bir bakış fırlattı. "Odama kadar eşlik ederseniz çok memnun olurum."

Ağzının etrafındaki acımasız çizgiler hafifledi. "Anlıyorum."

"Ve bir banyo, çünkü biri üzerime göl suyu damlattı," diye ekledi. Giriş boştu çünkü uşak yerleri kurulamak için bez bulmaya gitmişti. "Biri sırtımı yıkamalı. Belki de zaten ıslak olan biri."

Ward kolunu uzattı. "Her zamanki gibi en itaatkâr hizmetkârınızım, Bayan Snowe."

Bölüm Otuz İki

Cumartesi, 30 Mayıs 1801

Eugenia ertesi sabah çelişkili duygularla uyandı: Yanında uyuyan adamın varlığından kaynaklanan tembel, şehvetli bir mutluluk ve yaklaşan yüzme dersinden kaynaklanan buz gibi bir endişe.

Sessizce yataktan çıktı. O göle girecekti, çünkü hayatını kurtarmak için bir daha asla kimseyi riske atmamaya kararlıydı. Kazadan beri sudan uzak durmayı seçmişti ama bu, toplumdan uzak durma biçimine rahatsız edici derecede benziyordu.

O korkak değildi.

Muhteşem bir sabahtı. Pencerenin önünde dururken hafif bir takırtı ve uzaktan gelen bir şarkı parçası duydu; yeni mutfak hizmetçileri görevlerinin başındaydı. Evin arkasındaki temiz çimenlik, sabah ışığında aldatıcı bir şekilde iyi huylu görünen göle doğru eğimliydi.

Yan kapıdan çıkarsa kimse onu göremezdi. Mutfak ve bahçeler evin diğer tarafındaydı. Suyu inebilir, dizlerine kadar suya girebilir ve kimsenin haberi olmadan eve dönebilirdi.

Dünkü pantolonu hiçbir yerde yoktu ama yalnız olacağı için gölde kombinezonunu giyebilirdi. Kararını verdi, bornozunu topladı ve sessizce odadan çıktı.

Çakıllı kıyıya ulaştığında terliklerini çıkardı, eğildi ve su kenarındaki yabani otların arasında yüzen minik balıkları inceledi. Sudaki yansıması dalgalarla sallanıyordu ama gerçekte parmakları titriyordu.

Bu çok saçmaydı! Yirmi dokuz yaşındaydı. Başarılı bir kayıt şirketi kurmuştu. Korkak değildi.

Gölün berrak yüzeyinin altında balık ya da başka türlü ölü şeylerle karşılaşmaktan korkmuyordu. Hayır, yüzünü kaplayan suyun hissi, kendini sıvı bir tabutun içinde bulmanın dehşetiydi.

Yeter!

Sabahlığını katladı, terliklerinin üzerine yerleştirdi ve ilerledi. Ayak parmakları önce güneşin ısıttığı kuru taşlarla, sonra da suyun hemen altındaki taşlarla buluştu. Kendini kuru toprağa geri çekilmemeye zorlarken neredeyse nefes almayı unutuyordu.

Neyse ki yalnızdı, çünkü kusabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Ward, Lizzie ve Otis suda evlerinde gibiydiler. Özellikle Otis her gün gölde olmak istediğini açıklamıştı. Eğer isterse . . .

Yutkundu.

Otis'in annesi olmak istiyor muydu? Ve Lizzie'nin?

Topal dizler, ciddi bir yüz, sadece çene ve gözler. Jarvis adında evcil bir sıçan, oğlunun tüylü, bıyıklı bir versiyonu gibi ona itildi. Lizzie'nin sert ruhu ve dramatik ruhu. Artık onu dünyadan korumak yerine arkasından sürükleyen siyah peçesi.

Eugenia bu cevabı biliyordu. Çocukların annesi olmak istiyordu.

Tüm kalbiyle.

Cesaretlenerek bir adım daha attı ve tekrar donmadan önce ayak parmaklarının üzerinden su damladı. Su korkunç derecede soğuktu ve hafif bir ölü balık kokusu vardı.

Bir yaş gibi görünen bir süre boyunca kök salmış gibi durdu, korkak olduğu ve daha derine inemediği için kendine lanet etti.

Tam yenilgiyi kabul etmek üzereyken, arkadan sarılan güçlü kollarla irkildi.

Ciyakladı. "Ward!"

"Günaydın meleğim," diye , sesi kızın saçları tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Alay etmeyi bırak," dedi Eugenia. "Bu isimden nefret ediyorum." Yarım santim suyun içinde durduğu için onun tam bir aptal olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Ward onun önünde hareket etti, su ayak bileklerine vuruyordu. Pantolon ve bol bir gömlek giymişti ama ayakları çıplaktı. "Ya biri bizi görürse?" diye sordu.

Öne doğru eğildi ve onu öptü, sanki gece boyunca onu iki kez uyandırmamış gibi sıcak ve muhtaç bir şekilde.

Eugenia'nın zihni gölden uzaklaşıp Ward'la birlikte nefes aldıkları özel bir alana kaydı; Ward'ın kaslı kolları Eugenia'nın etrafında kilitlenmişti.

"Lanet olsun," diye inledi birkaç dakika sonra. "Senin yanında kendimi delirmiş hissediyorum, şehvetten çıldırıyorum."

"Yatak odama dönebiliriz," dedi. "Orası güzel ve kuru."

"Seni öpmek istiyorum." Geriye, daha uzağa doğru hareket etti. Onu kendine doğru çekmedi; sadece ellerini sıktı, sanki "*güvendesin*" der gibi.

Ayaklarına baktı. Adam kendisinden bir kol boyu kadar uzakta olmasına rağmen ayak bilekleri tamamen suyun altındaydı.

"Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?"

Ward ona, "Her öpücükler alacaksın," diye güvence verdi.

Ama kız ona doğru adım attığında boğazının gerisinden küçük bir memnuniyet sesi çıkardı.

Onu vücuduna bastırdı, elleri poposunda gezindi ve onu daha da sıkı çekti. Sonra bir adım daha atarak onu da yanına aldı. Kızın elleri adamın omuzlarında kenetlendi.

"misin?" diye mırıldandı.

Su baldırlarını fırçalıyordu ama kendini o kadar sıcak hissediyordu suyun serin okşayışı hoşuna gitmişti.

"Kimsenin bizi göremeyeceğinden emin misin?" diye soludu, çünkü adamın eli göğsünü okşuyordu.

Ward paslı bir sesle, "Kesinlikle," diye söz verdi. "Sırtın eve dönük. Gözlerini kapat." Eugenia'nın giysisi ağzına engel değildi. Eugenia'nın dizlerinin bağı çözüldü ama Ward onu destekledi.

Soğuk su kalçalarına ulaşana kadar adamın onu daha da dışarı çıkardığını fark etmedi. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Beni suyun içine çekmeye çalışıyorsun!" diye soluk soluğa bağırarak adamın kollarından kurtuldu ve ayağa kalktı.

Adam başını geriye attı ve kahkahalarla böğürdü. Bir an için onun yüzünün ve kemerli boynunun güzelliğine kapıldı. Yanağındaki kirpiklerin gölgesi, saçlarına vuran güneş ışığı.

Onu tekrar kendine yaklaştırdı ve kucağına aldı. Bacakları tıpkı yatakta onun altında yatarken olduğu gibi kalçalarının etrafında kıvrıldı. Üzerindeki iç çamaşırı dalgalanarak yüzeyde süzülüyordu.

Geriye doğru bir adım daha atarak Eugenia'nın poposunu tehlikeli bir şekilde suya yaklaştırdı. Eugenia kollarını onun boynuna doladı. "Bunu yapabileceğimizi düşünmüş olamazsın-"

"Evet, *yapabiliriz*," dedi Ward, sesine kahkahalar karışarak. "Ama belki de ilk yüzme denemeniz sırasında değil?"

"Şaka yapıyor olmalısın!" Eugenia beline kadar su getiren adımı kaçırarak ağladı. "Bu çok soğuk!" diye ciyaklayarak adamın göğsüne sarıldı.

Ward onun kulağına sokularak, "Vücudun bir dakika içinde ısınacak," dedi.

Eugenia titreyerek nefes aldı. "Pekâlâ, biraz daha derine inebilirsiniz."

Ward sırtıttı. "Sanırım dün gece sen de aynı şeyi söyledin."

Cevap olarak onu çimdikledi ve "Fikrimi değiştirmeden önce daha uzağa lütfen" diye emretti.

Su omuzlarına ulaştığında, Eugenia iki keşif yaptı. Birincisi, su yüzeyinin altında göğüslerinin baştan çıkarıcı bir şekilde denizkızı gibi görünmesiydi.

İkincisi, sıcak bir erkek vücuduna karşı sıvanmışken, soğuk suyun şaşırtıcı derecede tolere edilebilir olmasıydı.

"Suyun başımın üzerinden geçmesini istemiyorum," dedi ona. Ward'ın yanında kendini ne kadar güvende hissetse de artık sınırına ulaşmıştı.

"Bugünlük bu kadar yeter," diye onu rahatlattı. "Bacaklarını aç, Eugenia. Bir kolumu altlarından geçireceğim."

Bir şekilde bacaklarını suyun içinde düz durmaya zorladı. Varlığının her zerresiyle Ward'a güveniyordu. Batmasına izin vermeyecekti.

"Her şeyi değiştiriyorsun," diye fısıldadı, arkasındaki kolunun desteğiyle süzülürken -aslında süzülürken!

"Seni bir yüzücü yapıyorum." Onu tekrar göğsüne yasladı. "Bugünlük bu kadar yeter."

Eugenia gülümsemesini durduramadı. "Süzüldüm!" Onun için kapılar açmıştı, kendi içinde var olduğunu hiç bilmediği kapılar.

Ward onun burnunu öperek, "Yaptın," dedi. "Bildiğim bir sonraki şey, Manş Denizi'ni yüzüyor olacağın."

"İnsanlar bunu *yapar* mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı neşeyle. "Ama sen başkalarının gitmediği yerlere giden bir kadınsın, Eugenia."

"Yüzmek yeterli," diye yanıtladı yanağını onun göğsüne yaslayarak.

Ward suyun içinde durmadan ilerliyor ve çakılların üzerine çıkıyordu. "Bence bunu günlük bir ritüel haline getirmeliyiz." Sesi karanlık ve muhtaçtı.

Onun bakışlarını takip eden Eugenia aşağı baktı. Damlayan kombinezonu her kıvrımına yapışmıştı. O kadar inceydi ki, bacaklarının arasındaki bir tutam saç kumaşın arasından görülebiliyordu.

Ward *sabah ritüeli* demişti. Birlikte geçirecekleri hayatı planlıyordu. İki de arzudan doğan bu yeni, hassas duyguyu yaşıyorlardı.

Üşümüş ayak parmaklarını bile ısıtan bir mutluluk şimşeği hissetti. "Bizim için arzudan daha fazlası var," dedi. Onu sevdiğini ve onun da kendisini sevdiğini bildiğini haykıramıyordu, bu doğru olsa bile.

Bayanlar bunu yapmaz. Yasadışı bir *ilişki* yürütenler için bile uygun değil.

Ward cevap olarak hiçbir şey söylemedi ve kadınların ne yapıp ne yapamayacağına dair düşüncelerini çözene kadar eve dönmüş ve merdivenleri çıkmışlardı.

Bir kez daha odasında, onu yere bıraktı. Ama banyoya girmeden önce açıklığa kavuşturması gereken bir şey vardı. "Ward, benim bir hanımefendi olduğumun farkındasın, değil mi?"

Ward ne diyeceğini bilemeden Eugenia'ya baktı.

Tam olarak ne soruyordu? Ona çocukken tanıştığı fahişelerden, teyzesinin Magdalene House'daki müdürlüğünden, Thames Nehri Polisi'nde çalışan amcasından rahatça bahsetmişti.

Öte yandan, şu anda en şık mahallede şık bir evde yaşıyordu - gerçi parasını kendisi ödemişti.

Bir hanımefendiyi hanımefendi yapan nedir? Kendisi de gayrimeşruydı, ama aristokratların oğlu olmaktan daha çok, kendisini hiçbir zaman bununla tanımlamamıştı.

Kendisini doğum koşullarıyla tanımlamayı reddediyorsa, Eugenia'yı da onunkilerle tanımlamamalıydı. Annesi de öyle: Tüm soyuna ve ayrıcalıklarına rağmen Leydi Lisette bir leydi değildi.

Mümkün olan tek bir cevap vardı. "Elbette biliyorum. gördüğüm şey," dedi, "çok üşümüş, titreyen bir *hanımefendi*." Hizmetçisini çağırmak için ipi çekti. "Kim sıcak bir banyo yapacak ve sonra da biraz şampanya."

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bir hanımefendinin en büyük korkusunun üstesinden gelmesi her gün olan bir şey değil." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sen olağanüstü bir kadınsın, Eugenia."

Ward, Eugenia'nın odasından çıktıktan sonra neden etrafına duvarlar örülüyormuş gibi hissettiğini anlamak için birkaç dakikaya ihtiyaç duydu. Sonra Eugenia'nın ona bir leydi olarak statüsünü sormadan hemen önce, "Bizim için arzudan daha fazlası var," dediğini hatırladı. Bağırsakları huzursuzca sıkıştı.

"Biz" diye bir şey olamazdı.

O bir zevk, bir keşif, saf bir zevkti. Büyükannesi ve Leydi Hyacinth gibilerin onu küçümsediği düşünülürken bir hanımefendiydi ama yine de değildi.

Aralarına mesafe koymak zorundaydı. Eugenia'nın kalbini tehlikeye atamazdı; zaten bir sevgilisini kaybetmişti.

Aslında, muhtemelen hepsi onun hayal gücüydü. Muhtemelen onun için bir kuruş bile vermiyordu. Eugenia Snowe sağduyulu bir kadındı. Yatak oyunlarından mahrum insanların doğal olarak duyabileceği türden dizginlenemez bir coşkuyla birbirlerinin tadını çıkarıyorlardı.

her zaman özel bir şefkat olacaktı.

İşe yaradığına karar verdi ve pantolonunu indirdi.

Islak bezden kurtulunca kalkmış siki karnına doğru sallandı. Gelecekte bir gün Eugenia ile nostaljik bakışlar paylaşmak için yaptığı planlar vücudunun umurunda bile değildi.

Onu istiyordu, ona sahip olmak, onu almak. Onu elinde tutmak.

Oh, lanet olsun.

Otuz Üçüncü Bölüm

Cuma, 5 Haziran 1801
Bir hafta sonra

Eugenia sabahı mutfakta geçirdi -Mösyö Marcel'le birlikte limonlu çay kekini mükemmelleştiriyorlardı- sonra Ward'la birlikte öğleden sonrayı Lizzie ve Otis'e kroketin inceliklerini öğreterek geçirdiler. Her iki çocuk da sportmenlikten zerre kadar anlamıyordu ve her ikisi de hile yapmanın zafere giden mantıklı bir yol olduğunu düşünüyordu.

"Bu gece evde dolaşmayacaklar," dedi Ward akşam Eugenia'ya bariz bir memnuniyetle. "Lizzie kütüphanemde sızdı, ben de onu yatağına taşıdım."

Eugenia'nın gözünün önüne birden Ward'ın omzunda uyuyan bir çocuk geldi. Ama hayali kızın saçları koyu renk buklelerden oluşuyordu; bu bukleler kırmızıya dönüşmeden önce kendi saçlarının rengindeydi.

Tanrı aşkına! Şarabından aceleyle bir yudum aldı. Gumwater masanın etrafında dolanarak, sessiz de olsa içten bir nefretle yemeği servis etti.

Adam gittikten sonra, "Kâhyanız benden nefret ediyor," diye ekledi. "Ve açıkçası bana kendini sevdirmek için hiçbir şey yapmadı."

"Üvey annem de Gumwater'ı pek sevmez," diye onayladı Ward. "Yine de bu pozisyonda yetenekli."

"Ona bir hafta daha tahammül edebilirim," dedi Eugenia, sessizce Ward'ın onu kalış süresini iki haftadan fazla uzatmaya davet etmesini dileyerek

. Bir hafta daha. Ya da
sonsuz kadar.

"Bunu takdir ediyorum," dedi kolayca.

Eugenia onun karşılık vermeyebileceği bir aşk ilanını ağzından kaçırmamak için elinden geleni yapıyordu. Sanki derisi patlamak üzereymiş gibi hissediyordu, sanki etli ve tatlı tombul bir üzüm gibiydi. Aşk ve şehvet zihninde birbirine karışmıştı.

Sandalyesinde kıpırdandı. Ward'ın gözleri kısıldı ama Gumwater kapıyı tekrar iterek açtı ve başka bir kapalı tabak getirdi. Yemeğin geri kalanında uşak sürekli gelip gitmek için nedenler bulmayı başardı; şarabın menşei, yeşil fasulyenin azlığı, ananasın fahiş fiyatı gibi konularla ilgili telaşlı açıklamalar yaptı.

Ward sinirlenmiş gibi görünmüyordu. Ya da onunla yalnız kalmak istemiyordu. Gumwater'la yan yan konuşmaya devam etti. Bu arada Eugenia bir hanımefendi gibi davranmaya çalışıyordu. Hanımlar koltuklarında kıpırdanmazdı.

Ama Eugenia Ward'a o kadar açtı ki düşünemiyordu. Ya da cümle kuramıyordu.

Sanki ona işkence ediyormuş gibi hissediyordu, her yemekte ısrar ediyor, portakalı öyle metodik bir şekilde soyuyordu ki, kabuklar masanın üzerine yavaşça kangallar halinde düşüyordu. Ellerini izledi, kendisine dokunan parmakları düşündü.

Nefesi göğsünde sıcak hissediyordu ama Ward nazik bir şekilde Gumwater ile tatlı bir şaraptan bahsediyordu.

"Siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Snowe?"

Ward'un kendisine hitap ettiğini fark etmesi bir anını aldı. Ward'ın dilinden "Eugenia" kelimesinin dökülmesine alışmıştı ama çocukların ya da hizmetçilerin önünde asla ilk adını kullanmamaya dikkat ediyordu. Sözlerini kafasında geriye doğru yürüttü ve bir yanıt oluşturmayı başardı.

"Ceviz aroması çok lezzetli."

Her nasılsa "lezzetli" kelimesi cümlesinin geri kalanından bir oktav daha düşük çıktı.

Ward dondu kaldı.

"Mösyö Marcel sizin tarifinize göre kayısıli kremalı bir trifle yaptı, Bayan Snowe," dedi Gumwater, kaşları fare görmüş gibi havaya kalkarak.

Jarvis değil, *haşarat*.

"Şimdi getirmemi ister misiniz?"

Ward ona ve Eugenia'ya bakarak, "Evet, lütfen," dedi.

"Yorgun görünüyorsun, Gumwater," dedi Eugenia, meseleyi kendi eline alarak. "Bay Reeve, uşağınız son yemeği getirdikten sonra geceyi burada geçirebilir mi? Uşaklardan biri masayı daha sonra toplayabilir."

Gumwater ölmek üzere olan bir kurbağa gibi ses çıkararak boğazını temizleyince Eugenia tüm dişlerini gösteren bir gülümsemeyle onu konuşmaması için sessizce uyardı. Kapıyı arkasından biraz fazla sert bir şekilde kapatarak çıktı.

Ward takdirle, "Seni düşman edinmek istemezdim," dedi. "Zavallı yaşlı Gumwater büyük bir hiddetle geri çekildi."

Birkaç dakika sonra uşak asık suratla kapıdan içeri girdi ve kristal bir kâseyi dengede tutarak aralarındaki masaya bıraktı.

"Sizin önemsiz şeyiniz, Bayan Snowe," dedi, kızgınlığını gizlemek için en ufak bir çaba göstermeden.

"Size bu kadar saygısızca davranılmasına neden tahammül ediyorsunuz?" Adam uzaklaştıktan sonra Eugenia sordu.

Ward omuz silkti. "Soylu bir evde yaşayan gayrimeşru bir çocuk, hizmetkârların fikirlerini sessizce ifade etmesinden rahatsız olmamayı çabucak öğrenir."

"Çocukken hizmetçiler size kaba davrandı diye Gumwater'ın itaatsizliğini hoş mu görüyorsunuz?" Eugenia inanamıyordu. "Baban bu şekilde davranan herkesi kovmalıydı!"

"Anlayacak yaşa geldiğimde, bu tür saçmalıkların önemli olmadığını anlayacak kadar da olgunlaşmıştım. Eton'da birkaç çatışma yaşadım, ama çocuklar soyum hakkında ne düşünüldüğünün umurunda olmadığını sonra, bu konuda rahatsız olmayı bıraktı."

Ward sandalyesinde bir beyefendinin yapmaması gerektiği gibi uzanıyordu. Saçları dalgalı değildi, pudralanmamıştı ya da

Eski moda bir perukla bile gizlenmişti. Kalın, dalgalı ve o kadar yumuşaktı ki, Eugenia'nın parmakları onun saçlarını sıktığını hatırlayınca avucunun içine kıvrıldı.

"Eugenia," dedi kısık bir sesle. "Bana öyle bakmamalısın. Burada olmaz."

"Ama çok lezzetli görünüyorsun," dedi makul bir şekilde. Adam öne doğru eğildi ve kadının gözleri açıklıkla adamın geniş omuzlarında, güçlü boynunda ve çenesini çevreleyen kravatında gezindi.

Arzu, içinde pençelerini geçiren bir hayvan gibi hissediyor, nefesinin kesilmesine ve dudaklarının ısınmasına neden oluyordu. Bu duyguya karşı bacaklarını sıktı.

Ward, "Lütfen size bir şeyler ikram etmeme izin verin," dedi.

Adam ayağa kalktı ve kadının ağzı kurudu. O ipek pantolonlar hiçbir şey saklamıyordu ama saklanacak çok şey vardı. Ward bir kaşığı krema, sünger ve kayısı katmanlarına daldırdı ve her biri için bir tabak hazırladı.

Kadınlar asla kaşıklarını yalamadılar. Gözlerini kapatıp neredeyse bayılmıyorlardı da.

Eugenia ikisini de yaptı.

"Bu çok iyi," diye inledi, gözlerini açtığında Ward'un ona baktığını gördü. Gözleri karanlıktı ve elleri masanın kenarını sıkıyordu.

"Tanrım," dedi kısık sesle. "Bir ısırik daha al, Eugenia."

Kaşığı ağzına götürdü ve tekrar gözlerini kapattı. Armagnac ile tatlandırılmış ipeksi soğuk kremanın ve kendi fikri olan anason dokunuşunun onu taşıdığını hissetti.

Ward'ın sandalyesi geriye itildi ve ayak sesleri duydu. Ama gözlerini açmadı, soğuk gümüş dudaklarını dürttüğünde bile, başka bir ısırik için açmasını istedi.

"Aferin kızıma," dedi Ward, sesi sertti.

Eller omuzlarında gezindi, parmaklar kollarından aşağı kaydı. Yutkundu ve kekeleyerek nefes aldı.

Ward, "Bir adam seni bu masanın üzerine yatırıp soluk pembe kısımlarını, hatta özellikle bu kısımlarını önemsiz şeylerle kaplayabilir ve tüm o güzel kremayı yalayabilir," diye mırıldandı.

Eugenia zorlukla nefes alabiliyordu.

"İstediğin bu değil, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Şey, belki."

"Ne istediğini biliyorum," dedi. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Hıçkırarak bir nefes aldı ama yine de bir şey söylemedi çünkü Ward onu ayağa kaldırıyor ve elbisesini yukarı çekiyordu, tam orada, yemek odasında. Eğer gözlerini kapalı tutarsa, bu başkasının da başına gelebilirdi.

Başka bir kadın, bacaklarına ateş saçan büyük erkek ellerinin pençesinde titriyor ve çaresizdi - hayır, ateş zaten oradaydı.

Ward onu çevirdi. "Eğil, Eugenia." Bu bir emirdi, ama bir öneriye, bir ipucuna, herhangi bir şeye itaat edebilirdi. Titreyerek masanın üzerine eğildi.

Elleri bacaklarından yukarıya, kıkına doğru kayıyordu.

"Beni istiyor musun?" Sıcak, iri bir beden onu arkadan sardı.

Bir kısmı sıcak ve ipeksiydi ve poposuna doğru zonkluyordu.

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

Yemek odasında Fransız harfi yoktu elbette, bu yüzden hiçbir şey girmedi. Adam içeri iterken her santimi titriyordu. Birlikte haykırdılar, şok Eugenia'nın el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar yayıldı.

Elleri masa örtüsünün üzerinde kıvrıldı ve belli belirsiz bir bardağın devrildiğini duydu. Ward geri çekildi ve tekrar ileri itti.

"Hiç senin gibi bir şey hissetmemiştim." Kelimelerin dişlerinin arasından zorla çıktığını düşündü, çünkü "sen" kelimesi, adam eve doğru iterken bir iniltinin içinde kayboldu.

"Daha fazla," dedi şiddetle. Açlığından utandığını hissetti. Yıllardır, aç ya da yorgun olduğunu belli belirsiz fark etmek dışında bedenine pek dikkat etmemişti. Şimdi öncelikleri tersine dönmüştü.

Elleri Eugenia'nın kalçalarına kaydı ve öyle sert kavradı ki Eugenia'nın yüzünde morluklar oluşabilirdi. "Seni götürmemi ister misin, Eugenia?"

Cevap veremiyordu, kelimeler ağzında şekillenmiyordu, ama adam anladı ve daha sert ve daha sert itmeye başladı. Çocukken, çanlar çalarken Aziz Paul Katedrali'nin çan kulesini ziyaret etmişti. Çanların derin çınlamaları içini titretmiş, sonrasında sağır olmasına neden olmuştu.

Şimdi beyaz bir sıcaklık her yerini sarmış, el ve ayak parmaklarına kadar yükselmişti.

Sarsıntıları durduktan sonra masanın üzerinde gevşek bir şekilde yattığını, Ward'ın terli vücudunun onunkinin üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrıldığını, ikisinin de derin nefesler aldığını fark etti. O büyük zevkin, o muhteşem sesin sarsıntıları hâlâ bacaklarında zonkluyordu.

"Hiç böyle bir şey hissetmemiştim," dedi Ward, sesi boğuklaşmıştı.

Eugenia daha önce hiç bu kadar dünyevi, bu kadar hayvani bir şey yaşamamıştı,

çok ilkel. Bu onu farklı bir kadına dönüştürdü.

Ayağa kalkıp eteklerini aşağı indiren, sevgilisinin elini sözsüz tutan ve onu kapıya çeken türden bir kadın.

Onu yukarı çıkarır.

Bölüm Otuz Dört

Cumartesi, 13 Haziran 1801

Dördü her sabah yüzüyordu. Eugenia yardım almadan sırtüstü yüzmeyi öğrenmişti ama hâlâ yüzünü suyun altına sokmuyordu. Otis ve Lizzie'nin hile yapmanın rakip oyuncuları doğrudan çimenlikten uzaklaştırdığını kavrayacak kadar kroket oynadılar.

Ward geceleri, her gece Eugenia'yla, kilisede tapınılan türden olmayan, ilkel, dindışı bir tanrının becerisi, tutkusu ve dayanıklılığıyla sevişiyordu. Papaz Howson'ın inandığı bir tanrı olmadığı kesindi.

Howson yurtdışına gönderildikten sonra papaz evi bir hafta kadar boş kaldı, ardından sarı saçlı ve peygamber çiçeği mavisî gözlü genç bir adam taşındı ve ondan sonra kasabın altın zinciri unutuldu ve köyde herkesin konuştuğu tek şey onun gözleri oldu.

Susan'dan bir mektup geldi ve gitti. Bir sonraki Çarşamba günü yeni bir mürebbiye gelecekti. Eugenia'nın onayıyla, Lizzie ve Otis tarafından büyülenmiş olan Ruby kreş hizmetçisi olarak kalmaya karar vermişti.

"Onlar diğer çocuklar gibi değil," dedi Eugenia'ya.

"Biliyorum," dedi Eugenia. "Biliyorum."

İki hafta hummalı bir rüya gibi geride kaldı.

Bir gece Gumwater yemek masasını kraliyet ziyafeti gibi hazırladı ve Eugenia tüm yemek boyunca çocuklara eşlik etti. Sorunlu durumlar icat etti ve doğru davranış konusunda onları sorguladı.

"Ev sahibiniz masaya su dökerse nasıl davranırsınız? Peki ya sağınızdaki kişi sarhoş olup şarkı söylemeye?"

Ward sadece sessiz bir tanık olduğu için, bir adam duvara işediğinde, biri hesaplarını altüst ettiğinde ya da asabi bir konuk karısını azarladığında, akşam yemeği konuklarının gerçeği görmezden gelmesini ya da başka bir yöne bakmasını dikte eden kaç toplumsal kural olduğunu fark etti.

Ward ve avukatları Otis'in vesayeti konusunda hararetli bir mücadeleye hazırlanırken aralarında mektuplar uçuşuyordu. Ara sıra bahsediyor ama asla paylaşmıyordu. Elbette bunları okumasına izin vermek için bir neden yoktu.

Eugenia neden ya da nasıl olduğundan emin değildi ama Ward'un ona aşık olduğuna dair mutlu kesinliği hızla kayboluyordu.

O aşıktı. Ward'a mı? Artık öyle görünmüyordu.

Bir akşam yemekte, sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, Lizzie'nin Londra'ya dönüşünden söz etti. Bir gün önce Ward'un Otis'e, sonbaharda Lizzie'yle birlikte ona Eton'a kadar eşlik edeceklerini söylediğini duymuştu.

Ondan hiç bahsetmedi. Ona da bakmadı. Sonbaharda *ilişkilerinin* düzene girebileceğine dair sessiz bir onay yok.

Eugenia ne zaman yüreğinde yakıcı bir acı hissetse mutfağa sığınıyordu. O ve Mösyö Marcel çay kekini mükemmelleştirmişlerdi. Bu sadece son derece tatmin edici olmakla kalmamış, daha da önemlisi, bir sonraki mücadelesinin ne olacağını keşfetmişti: bir çay salonu açmak istiyordu.

Çocukları da ağırlayan bir çay salonu olacak ve türünün tek örneği olacaktı. Lezzetler küçük porsiyonlar halinde sunulacaktı. Otis'in iştahına sahip bir çocuk beş ya da altı tane yiyebilir. Ya da on iki.

Ward, Eton'her zaman ne kadar aç olduğunu anlattıktan sonra, yatılı okullara doğrudan gönderilebilecek özel sepetler sunmaya karar verdi. Bu paketlerde doğal olarak tatlılar ve hamur işlerinin yanı sıra doyurucu etli turtalar da yer alacaktı.

Saatlerini mutfakta geçiriyor, Mösyö Marcel'in yardımıyla birbiri ardına tarifler deniyordu. Lizzie de sık sık öğleden sonralarını orada geçiriyor, kuru üzüm çalıyor ve lezzetleri sıralıyordu. Akşamları Eugenia notlar karalıyor ve yeni lezzet kombinasyonları hayal ediyordu.

Gumwater bir akşam beş farklı şekerlemenin bulunduğu bir tepsi getirdikten sonra Ward, "Belki de yarın mutfaktan uzak durmalısın," dedi.

"Biliyorum," dedi Eugenia hayıflanarak. "Sadece bir kek diğerine yol . Benim aklıma bir fikir geliyor ya da Mösyö Marcel'in aklına geliyor, tereyağı ya da başka bir malzemenin miktarını ayarlıyoruz ve bir de bakıyoruz ki elimizde dört versiyon var."

"Bunun neresi eğlenceli?" diye sordu Ward. "Kulağa sıcak ve yorucu geliyor."

"Fırıncılık matematik gibidir," diye açıkladı Eugenia. "Sayısal problemleri ve fırıncılık hassasiyet gerektirir. Hiçbir şeyin ziyan olmayacağına söz ; örneğin yarın öğleden sonra piknik yapabiliriz ve Otis her kırıntıyı yer."

Pikniklerini su kenarındaki bir söğüdün altına serdikleri keten bir bezin üzerinde yaptılar. Öğle yemeğini yedikten sonra çimenlere uzanıp kitap okudular, ta ki Lizzie bohçaladığı duvağını yastık olarak kullanarak uyuyana kadar. Otis, Jarvis için çalı çırpıdan bir kulübe yapıyordu.

Eugenia, uzun bir ot parçası burnunu gıdıkladığında, kaputunun gölgesinden uykulu bir şekilde sürüklenen bulutları izliyordu.

"İyi günler Bayan Snowe," diye fısıldadı Ward. Yüzerken bile çocukların önünde birbirlerine karşı son derece resmi davranıyorlardı.

"Bay Reeve," diye mırıldandı.

"Çılgınca güzelsin." Çim bıçağı alt dudağının üzerinde ileri geri gidip geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Eugenia, birden utanarak. Gün içinde birlikte nadiren vakit geçirirlerdi; Ward genellikle kütüphanede buhar makinesiyle uğraşırken, Eugenia da Lizzie ve Otis'e ders verir ya da mutfakta dolaşırdı.

Ward yumuşak bir sesle, "Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik," dedi.

Eugenia cevap vermeye cesaret edemedi; acılı aşkının gizlenemeyeceğinden korkuyordu.

"Dün dul düşesten bir mektup aldım." Dehşet karnını sıktı.

"Ziyaret etmeyi planladığını bildirdi," dedi Ward, gözleri bariz bir pişmanlıkla kararmıştı. "Şüpheliyim ki, bu ziyareti için cephane arayacak.

davasını desteklemek için."

Eugenia iki çocuğun da dinlemediğinden emin olmak için refleks olarak başını çevirdi. "Ne zaman bekleniyor?"

"Bu Salı."

"Üç gün içinde," dedi Eugenia, sesinin ne kadar sakin olduğunu duyunca şok olmuştu. "Çocuklar seni özleyecek," dedi. "Seni özleyeceğim. Lanet ,

I . . ."

Kalbi kulaklarında çarparken sustu, bir şey söyleyeceğinden, kalmasını isteyeceğinden, gerekirse bir yıl, birkaç yıl içinde ona kur yapacağına söz vereceğinden emindi. Geceleri onun yanında uyanık yatarken aklına binlerce olasılık geliyordu.

"Yarın köyde bir panayır var," dedi aniden. Bu bir açıklama değildi.

"Çocukları alabiliriz."

"Elbette," dedi Eugenia. Kalbi bir ağıt gibi çarpıyordu çünkü Ward hiçbir şey söylemeyecekti. Ondan kalmasını istemeyecek, hatta çocukların yasal velayetini aldıktan sonra onu mahkemeye vereceğine söz vermeyecekti.

Veda etmek istemişti.

Yıllar boyunca kendini kontrol etmesi, onu mükemmel bir soğukkanlılıkla "Kır panayırlarını seviyorum" demeye yöneltti.

Adamın gözlerinde bir şey parıldadı ve korkunç bir gerçek kafasına dank etti: Panayır konusunu açmıştı çünkü hemen ardından yola çıkmasını bekliyordu.

Tam sessizlik dayanılmaz hale geldiğinde, çimenlerin üzerinde bir çığlık yankılandı: "Bu ne *cüret!*"

Eugenia doğrulunca Ward'ın yüzü gözünün önünden kayboldu. Lizzie elinde bir kitapla Otis'in peşinden koşuyordu.

" oluyor?" Ward aradı. "Jarvis'in kitabımı çiğnemesine izin verdi!"

"Ben ," diye itiraz etti Otis.

Lizzie durdu, elleri kalçalarında, rahatsız edici bir biçimde Gilner Düşesi'nin minyatür bir versiyonu gibi görünüyordu. Aile benzerliği inkâr edilemezdi. "Başka bir farenin dolaşıp onu kemirdiğinden şüpheliyim!"

"Hadi biraz pasta yiyelim," dedi Ward. "Kitabını yeniden ciltleteceğiz, Lizzie, belki de üzerinde adının yazılı olduğu özel bir cilt yaptırırız."

Eugenia istenmeyen bir gözyağını sildi ve Marcel'in onlar için hazırladığı çeşitli yiyecekleri sepetten çıkarmakla meşgul oldu. Otis kendini yere atıp bir parça baharatlı keke daldı ama Lizzie sadece içini çekti.

"Artık tatlıları umursamıyorum," dedi kıyamet gibi bir sesle.

"Peki neden?" Ward, içinde bir dilim çikolatalı kek, portakallı çay kekinden bir tane daha (pek başarılı sayılmaz) ve tatlı bir çörek bulunan tabağı kabul ederek sordu.

"Baharatlı kekin yapılışını izledim. Saatler sürdü," dedi Lizzie. "Şimdi sadece yemek için burada."

"Pandispanya kadar zahmetli bir iş olamaz," dedi Otis. "Yumurtaları çırparken Mösyö Marcel'in kolları kopacak sandım."

Lizzie gibi Ward da pasta istemiyordu. Aslına bakılırsa, başka bir tatlıyı hiç tatmamış olmak da onu mutlu ederdi ama Eugenia'ya asla böyle bir şey söylemezdi.

Yakında anlatmak için burada olmayacaktı.

Bu düşünce öylesine güçlü bir duygu dalgalanmasına neden oldu ki neredeyse ayağa fırlayacaktı. Eugenia'yı odasına götürmek ve onunla o kadar çok sevişmek istiyordu ki-

Hayır. Ona en ufak bir umut verirse, Eugenia'nın Otis reşit olana kadar yıllar boyunca bile onu bekleyebileceğini hissediyordu. Bu imkânsız ve adaletsizdi.

Kendi çocuklarına sahip olmayı hak ediyordu, küçük kardeşleri büyüene kadar onunla evlenemeyecek bir adamın metresi olmayı değil.

"Snowe'un mürebbiyelerinin çocuklara baharatlı kek değil, sünger pişirmeyi öğrettiklerini sanıyordum," dedi dağınık duygularını kontrol ederek.

"Sadece bir sünger değil," dedi Lizzie önemle. Parmaklarıyla saydı. "Sünger, portakallı kek, jöle, tatlı çörek ve limonlu tart yapabilirim."

Ward kaşlarını çatarak Eugenia'ya döndü. "Çocukların bir pastanın nasıl yapıldığını öğrenmeleri gerektiğini anlamamı sağladınız."

"Bir tane yapabilirim," dedi Otis, ağzı doluyken.

Eugenia ona baktı, o da yutkundu ve kalın bir sesle, "Özür dilerim," dedi.

"Neredeyse her gün mutfaktaydım," dedi Lizzie. "Bayan Snowe'dan çay ocağının adını 'Lizzie'nin Çayları' koymasını istedim ama olmaz dedi. Büyüdüğümde bir dükkan açacağım ve adını da 'Lizzie's Emporium' koyacağım."

"Ne çay salonu?" Ward talep etti.

"Bir çay salonu açmayı düşünüyorum," dedi Eugenia. "Size söylemedim mi Bay Reeve?"

Hayır, ona söylemedi. İnsanlara çay servisini kendisi mi yapacaktı? Leydi Sümbül'e masayı mı gösterecekti?

Sesini eşit tutmaya dikkat ediyordu. "Bayan Snowe, acaba göle doğru yürümek ister misiniz?"

Otis, "Jarvis'in evine gidip biraz kestirmesi gerek," dedi. Üç dilim pastayı bitirmişti ve uykulu görünüyordu.

"Herhalde Pön savaşlarının tarihini yutmaktan bitap düşmüştür," dedi Lizzie alaycı bir tavırla.

"Çocuklar, neden çocuk odasına dönmüyorsunuz?" Eugenia ayağa kalkarak sordu. "Bay Gumwater'a pikniğimizin bittiğini haber verin lütfen."

Aslında dolaylı emir niteliğinde olan sorular sormak gibi bir mürebbiye numarası vardı, bu yüzden Otis hemen gitmek için döndü.

"Otis," dedi Eugenia.

Durakladı. "Ah." Geri döndü ve oldukça inandırıcı bir selam verdi. "Bu keyifli piknik için teşekkür ederim, Bayan Snowe."

Başını salladı. "Benim için bir zevkti Lord Darcy."

Lizzie büyük bir reverans yaptı. "Bu büyüleyici aradan sonra ayrılmak çok tatlı, çok tatlı bir keder."

"Fazla pişmiş," dedi Eugenia ama gülümsedi ve çocuk kaçmadan önce Lizzie'nin saçlarına dokundu.

Ward bakarken o diz çöktü ve öğle yemeği artıklarını toplayıp sepete yerleştirmeye başladı. Hiçbir hanımefendi böyle önemsiz bir şey yapmazdı.

Ward niyetlendiğinden daha sert bir sesle, "Lütfen yapmayın," dedi. "Bu uşakların sorumluluğudur, sizin tarafınızdan değil, bir uşak tarafından yerine getirilmelidir."

Tekrar ayağa kalktı ve onun gözleriyle karşılaştı. "Lizzie'nin mutfakta çok fazla zaman geçirdiğine inandığınız için kızgın olduğunuzu varsayabilir miyim?"

"Bana Snowe'un çocuklarının bir daha asla mutfak aletine dokunmadığını söylemişsiniz. Yine de Lizzie'ye sanki hayatını mutfakta geçirebilecek bir fırıncı çocuğuymuş gibi bir mağaza açma hevesi vermişsiniz."

Sesini yükseltmedi ama kızgınlığını da gizlemeye çalışmadı. "Özellikle Lizzie'nin bir hanımefendi olarak yetiştirilmesinin ne kadar önemli olduğunu anlattım. Size güvendim ama siz onun yerine ona bir meslek öğrettiniz."

Aralarında keskin bir sessizlik anı geçti. "Özür dilerim," dedi Eugenia uzun uzun. "Çabalarınızı baltalamak gibi bir niyetim yoktu. Sizi temin ederim ki Lizzie bir hanımefendidir ve öyle de kalacaktır."

"Bir balo salonunda 'lanet olsun' der ve bunu bir dükkân açma planlarını açıklayarak takip ederse olmaz. Kahretsin Eugenia, bence bir nikah dairesi açman harika bir şey. Eminim çay salonun Gunter'inkini geçecek ve Londra'nın en modası olacak. Ama Lizzie senin hayatına sahip olamayacak, anlamıyor musun?"

Eugenia gördü.

Ward onun mesleği hakkında ne hissettiğini hiçbir zaman tam olarak açıklamamıştı ama açıklamazdı, değil mi? Ona ihtiyacı vardı. İki mürebbiye onu hayal kırıklığına uğratmıştı; Lizzie ve Otis'i eğitecek birine ihtiyacı vardı.

Hayır, bu doğru değildi. Bu acı yorum gerçeği yansıtmıyordu.

Ward ona saygı duyuyordu. Sadece Ward'ın, Eugenia'nın sicile sahip olmasının doğumundan daha önemli olduğuna ne kadar inandığını anlayamamıştı. Özünde, Eugenia'nın artık bir leydi olmadığı konusunda Gilner Düşesi'yle hemfikirdi.

"Ya Lizzie büyükannemize hırslarından bahsederse?" Ward sanki onun düşüncelerini okumuş gibi sordu. "Lordlar Kamarası, metresimin kız kardeşimi mutfakta tutup *pastacı* olması için eğitmesine izin verdiğim gerçeğini anlayışla karşılamayacaktır!"

Eugenia kalbinin o bölgesinde keskin bir acı hissetti. "Ben senin metresin değilim," diye başardı.

Ward, " sevgilim," dedi.

Görünüşe göre, ona göre bu anlamsız bir ayrımdı. Ama Eugenia için öyle değildi. Sevgililer birbirleriyle eşitti ve para asla el değıştirmezdı. Öte yandan bir metres, bağımlı biriydi.

Asla bir erkeğın sakladığı kadın olmayacaktı.

"Lizzie'yi sağduyulu olmaya zorlayabiliriz," dedi sakın bir ses tonuyla. "ğunu da eklemek isterim ki, kız kardeğın bir Ğey piğerken mutfakta *bulunmanın* o Ğeyin nasıl yapılacağını bilmekle aynı Ğey olduğuna inanıyor gibi görünüyor. Sizi temin ederim ki fırıncılık konusunda çıraklık almamıştır."

"Aradaki fark önemsiz," diye homurdandı Ward. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

Tanrım, ne kadar da aptalmış. Ward'a bedenini vermenin, onun hiçbir erkeğe ait olmadığını kanıtladığını düşünmüştü ama o belli ki başka türlü düşünüyordu.

Kendini dikleştirdi ve onun gözlerine baktı. O izin vermedikçe kimse onu utandıramazdı. Bu acı dersi, Gilner Düşesi gibi bazı dullar Snowe's'u açtığı için onunla alay ettiklerinde öğrenmişti.

"Birinin statüsü hakkında endişelenmekten daha az hanımefendice bir şey yoktur. Lizzie'ye düşese ne söyleyip ne söylemeyeceği konusunda ders verirken bunu hatırlasan iyi edersin."

Çenesi büküldü.

"Bir *hanımefendi* sadece istediği için pasta pişirebilir, Snowe'un mürebbiyelerinin bunu öğretmesinin nedenlerinden biri de budur. Bir *hanımefendi*, uşağın tembel olduğunu ve tabaklar karınca kaynayana kadar gelmeyeceğini biliyorsa piknik sepetini düzeltebilir. Gerçek bir leydi, statüsüne hiçbir etkisi olmadan istediği her şeyi yapabilir - belki de çiçek açan bir aptalla *ilişki* kurmak dışında!"

Sadece bir serçenin düzensiz cıvıltılarıyla noktalanan bir sessizlik anı daha.

"Demek anlıyorum," dedi Ward. "Genel olarak haklısın, ama kurallar kenarda kalanlar için daha katı, Eugenia, senin de bildiğın gibi."

Gözlerini kısmıştı. "Anladığım kadarıyla Snowe's'un sahibi olmam beni sınırdan bırakıyor."

"Hayır," dedi, yüzü amansızdı. "Diyorum ki, Bayan Lizzie Darcy'nin ilk hayatını Leydi Lisette'le birlikte bir seyahat kervanında geçirdiği haberi ortaya çıkarsa, insanlar onu bulunduğu mevkiye uymadığına dair bir kanıt bulmak için şahin gibi izleyecektir."

Eugenia öfkesiyle boğuşuyordu. Ward son derece korumacı bir adamdı ve sevdikleri için savaşıyordu. Hizmetçiler ve Eton'daki çocuklar tarafından hor görülüş olması nedeniyle fikirleri yanlıştı.

Küçümsemeleri onun için önemli değildi, çünkü hiçbir zaman umurunda olmamıştı.

Aynı şey Lizzie için de geçerliydi. Eğer Lizzie ilk kez sahneye çıktığında mükemmel bir özgüven ve duruş sergilerse, kuralları o koyar, onlara uymazdı. Ama endişe yayarsa, akbabalar etrafını saracak ve hata bekleyecekti.

O, Eugenia, sadece bu ilk çıkışını idare etmek zorunda kalacaktı. Ward'la ilişkisi çoktan bitmiş olsa bile.

Ona doğru bir adım attı. Elini tutarak avucuna bir öpücük kondurdu. "Gitmeni istemiyorum."

Elini geri çekti. "Evet, biliyorsun, çünkü haklısın: Düşes yakınlığımızı öğrenirse, bunu senin vasiliğini elinden almak için kullanır."

"Gumwater iliklerine kadar sadıktır. Asla kimseye söylemez ve ev halkını kontrol eder."

Umarım bu doğrudur. "Yarın sabah yola çıkacağım," dedi Eugenia.

Gözle görülür bir şekilde irkildi. "Bu gecenin son beraberliğimiz olmasını istemiyorum."

Eugenia başını kaldırarak, "Düşesin mektubunu dün aldınız, yani bunun zaten farkındaydınız," . "Bir an önce gidersem kendimi daha rahat hissedeceğimi düşünüyorum."

Çenesi gerildi. "Çocukları fuara götürmek için anlaşıştık." Eugenia gözyaşlarının akmaması için dudağını ısırды. Bir yanı kaçmak istiyordu ama daha büyük bir yanı ayrılma fikrine dayanamıyordu. Sadece

Ward değil, Lizzie ve Otis de. "Bu durumda, ertesi sabah yola çıkacağım," dedi, bir şekilde acıyı dışarıda tutmayı başararak onun sesini.

O akşam Eugenia kapının yumuşak tıkırtısını, çarşafın hışırtısını, nasırlı parmakların yanağına dokunuşunu bekleyerek uykuya daldı. Gece uyandığında nefes nefese olduğunu ve arzudan titrediğini fark etti.

"Alabilir miyim?" Ward'ın sesi karanlığın içinde yumuşaktı, o kadar şefkatliydi ki kendini aşk duyduğuna inandırabilirdi.

Kadın cevap olarak adamın ağzına bir öpücük kondurdu. Adam onu sabit tutarken tırnakları adamın kaya gibi sert kıcına battı, adam ona pompalarken elleri kalçalarına kenetlendi, onu coşkuya sürükledi, sessizce onu tekrar yukarı çekmeden önce bir an dinlenmesine izin verdi. Ve tekrar.

Çaresiz bir iniltiyle son bir kez boşaldı, gözleri şafağın soluk ışığında onun yüzünü tarıyordu.

Hiçbir şey söylemeden gitti. Belki de söylenecek bir şey yoktu? Ona karşı hissettiği duygular önemsizdi.

Dördü o sabah hiçbir şey değişmemiş gibi yüzdüler ve öğle yemeğinden sonra Wheatley'deki fuara doğru yola çıktılar. Vardıktan birkaç dakika sonra, Eugenia'nın dehşetine rağmen, ikili gruplara ayrıldılar. Lizzie hayvan ağıllarını ziyaret etmek istiyordu, Otis ise yarasa-sıçan denen bir oyunla ilgileniyor, hatta bundan rahatsız oluyordu.

Eugenia onların birlikte kalmalarını isterdi. Onun yakında ayrılacağı düşüncesi onu acıya boğuyordu. Ama Ward sadece başını eğdi ve kardeşiyle birlikte oradan ayrıldı.

O ve Lizzie satılık tüm tavukları incelerken, Lizzie kanın ayaklarına kadar indiğine dikkat çekti. Görünüşe göre bazı cinslerde damarları görebiliyordunuz.

"Bazı insanlar tavuk ayağı yer," dedi Eugenia ona. "Ya da onları iyi şans simgesi olarak görürler. Babamın geniş bir koleksiyonu var, aralarında Amerika'nın vahşi doğasında bir kabile şefinin taktığı tavuk ayaklarından oluşan bir kolye de var."

"Bunu görmeyi çok isterdim," dedi Lizzie ona, onu bir sonraki çadıra doğru çeğiştirerek.

Eugenia neredeyse, "Bir gün olacak," diyecekti ama kendini durdurdu.

"Hadi şu derse gidelim," diye bağırdı Lizzie, eliyle işaret ederek.

Bir çadırın dışındaki pankartta şöyle yazıyordu: ÜNLÜ BİR BİLİM ADAMI TARAFINDAN VERİLEN BİLİMSEL SUBLİMANIN KANITI OLARAK KİMYA TARTIŞMASI VE

YARARLI BILGININ YAYICISI.

"*Difüzör* mü?" Eugenia şüpheyle konuştu.

"Hadi," dedi Lizzie, onun elini çekiştirerek. "Başladı bile!" Eugenia etrafta Ward'ı aradı ama onu göremedi. Çadır küçüktü ve onlara kaşlarını çatarak bakan adamlarla doluydu,

Ancak Eugenia'nın sert bakışlarıyla karşılaşınca, son sıradaki iki koltuğu hızla boşalttı.

On kadar sıra sandalye dar bir yarım daire şeklinde dizilmişti ve karşılarında vahşi siyah kaşları olan bir adam duruyordu.

"Bu Bay Gumwater!" Lizzie ciyakladı.

Görünüşe göre Ward'ın sevimsiz uşağı, kelle başına üç peni gibi kralliyet meblağı karşılığında faydalı bilgiler yaydığı gizli bir hayata sahipti. Gerçekten de ünlü bir bilim adamı!

Lizzie, "Söyleyeceği her şeyi evde bedavaya öğrenebilirim," diye tısladı. "Hadi gidelim."

Eugenia fısıldayarak cevap verdi, "Şimdi gitmek kabalık olur, çünkü kargaşa çıkar. Mümkünse, bir hanımefendi kendisi için küçük bir rahatsızlık pahasına insanların duygularını asla incitmemelidir."

Lizzie iç çekerek sakinleşti. "Bir hanımefendi olmak yorucu. Ve ben göremiyorum."

Eugenia onu kucağına çekti. "Bu nasıl?"

"Daha iyi," dedi Lizzie, Eugenia'nın omzuna yaslanarak. Ruby, Lizzie'nin peçesini bir pelerin gibi omuzlarına tutturmuş ve pelisse pantolonunun altına sarmıştı, bu yüzden küçük gövdesi özellikle kemikli hissediyordu.

Bu günlerde peçe, Jarvis gibi, her zaman mevcuttu ama çoğunlukla görünmezdi.

Gumwater suyun bileşimi hakkında, oksijenin hidrojen dışındaki elementlere olan yakınlığı hakkında bir şeyler söylüyordu.

Eugenia zihninin dolaşmasına izin verdi. Ayrılmadan önce Ward'la tekrar, daha açık konuşup konuşmamaya karar vermeye çalışıyordu.

Ama ne diyebilirdi ki? "Neden kalmamı istemiyorsun?" kulağa ağlamaklı ve aşağılayıcı geliyordu. Doğru soru bu değildi.

Ward onu *istiyordu*. Sevişmeleri daha da tutkulu hale gelmişti, tabii bu mümkünse. Neredeyse hiç uyumamışlardı; dün gece uyandığında Ward'u kendisini okşarken bulmuştu, uykulu bedeni çoktan serbest kalmaya doğru uçuyordu.

Asıl soru onu sevip sevmediğiydi.

Lizzie aniden kahkahalarla sarsılmaya başladı. Gerçekten de bütün dinleyiciler gülüyordu. Eugenia kaşlarını çattı ve konsantre olmaya çalıştı, ama zihni suda crmeyle ilgili gerçeklere tutunmayı reddetti.

Neyin komik olduğunu anlamak şöyle dursun. Bu şakayı kaçırdı ve Gumwater kimyasal yakınlıkların gizemlerine döndü.

Belli ki onun duyguları Ward'ınkilerden daha güçlüydü. Bu fikir karşısında utançtan derisi diken diken oldu.

Eğer durum buysa, bunun yüksek sesle söylendiğini duymak istemiyordu. Bu aşağılanma yıkıcı olurdu.

Lizzie yine gülüyordu; Eugenia'nın kolları ona daha sıkı sarıldı. Sabah evden ayrılacağı dşnesiyle neredeyse dayanılmaz bir üzüntü hissetti. Lizzie ve Otis'e iyi bir anne olabilirdi. Onu sevmişler ve ona gvenmişlerdi.

Eugenia, Lizzie'nin ilk çıkışındaki dalgalı sularda herkesten daha iyi gezinebilir, Bayan Darcy'nin sezonunu öyle bir şekillendirebilirdi ki, soyu, güzelliği, soğukkanlılığı ve serveti tarafından çok daha ağır basan önemsiz bir gerçek olarak görülebilirdi.

Çenesini Lizzie'nin saçlarına dayadı ve Ward'ın onu göndermesinin asıl nedeninin Snowe olup olmadığını merak etti. Eğer konuyu amazsa, bir şeyler söylemek zorundaydı. Eğer Lizzie'nin geleceğini tehlikeye atacağına içtenlikle inanıyorsa, gözyaşı odası fikrinden vazgeeceğine onu ikna etmek için bile olsa.

Eğer hiçbir şey söylemezse, hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaktı.

Bölüm Otuz Beş

Uşak bir not getirdiğinde Eugenia akşam yemeği için giyniyordu.

Çocuklar ve ben sizi salonda bekliyoruz.

Bir aşığın notası değildi.

Ahududu çizgili, korsajlı bir gece elbisesi seçti; Ward ne kadar etkilenmemiş gibi da, onu sevdiğinden emin olmasa da hâlâ onu istediğini biliyordu. Bu dehşet verici düşünceyle birlikte yakut küpeler ve dudak ruju da ekledi.

Salonda Lizzie bir aşağı bir yukarı dans ediyor, Ward'la konuşuyor, Otis de Jarvis'le yerde oturuyordu.

Ward'ın üzerinde omuzlarını belirginleştiren ve onu çok yakışıklı gösteren duman renginde bir palto vardı ve Eugenia acı verici bir ihtiyaç zonklaması hissetti. Biraz da aşağılayıcı bir zonklamaydı bu, zira evden apar topar atılmak üzereydi.

Ward'a başıyla selam verdi ve Otis'i selamlamak için çömeldi, bir parmağıyla farenin kulaklarının arasını okşadı. "Efendi Jarvis bu gece çok güzel bir pelerin giyiyor." Koyu yeşildi ve altın rengi süslemeleri vardı.

Otis ona, "Bu onun favorisi," dedi.

Bıyıklı, zeki görünümlü hayvanlar arasında Jarvis'in cazibesi olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bir çeşit.

Otis'e, "Yemek sırasında çantasına girmesi gerekiyor," dedi. Ward'ı görmezden gelemezdi, bu yüzden doğruldu ve döndü. Lizzie

Dakikada bir mil konuşuyor, kelimeler ondan bir nehir gibi fışkırıyor.

O izlerken Ward'ın kaşları birbirine çatıldı ve sert bir şey söyledi. Lizzie de kaşlarını çatı.

Eugenia isteksizce gülümsedi. Lizzie reşit olduğunda Ward'ı . Kibar toplumu yöneten karmaşık kurallara körü körüne uymayacak kadar bağımsız ve özgündü.

Ward kızın gözleriyle karşılaştı ve kız bir şokla onun kız kardeşinden hoşnut olmadığını, *ona* kızgın olduğunu gördü. "Anladığım kadarıyla kız kardeşimi bir çadır sohbetine götürmüşsünüz Bayan Snowe," dedi. "Keşke önce benden izin alsaydınız."

Eugenia yanlarına gitti ve cevap vermeden önce eğilip Lizzie'nin yanağından öptü. "İzin mi? Suyun bileşimi hakkında bir konferansa katılmak için mi? İnsan sıkılıp uyuşmak için genellikle izin istemez."

"Sıkılmadım!" Lizzie ağladı. "Konuşma komikti, Bay Gumwater tarafından yapılmış olsa bile! Öğrendim-"

Ward, "Öğrendiklerinizi tekrar etmenize gerek yok," diyerek onun sözünü kesti.

"Çok korumacı davranıyorsun," diye gözlemledi Eugenia. "Konferansın konusu kimyaydı. Bazı insanlar genç hanımların bilimsel kavramları anlayabileceklerine inanmayabilir ama umarım siz onlardan biri değilsinizdir."

"Aslında, Lizzie fazlasıyla anlayışlı davranıyor," dedi Ward acımasızca. Sanki ona daha fazla bakamayacakmıŞ gibi başını çevirdi. "Otis, sanırım sen ve Lizzie Bayan Snowe' vedalaşıp çocuk odasına dönseniz iyi olur. Akşam yemeğinizi orada yiyebilirsiniz."

"İstemiyorum!" Lizzie itiraz etti.

Ward'ın çenesi gerildi.

"Bu Bayan Snowe'un bizimle son yemeği," diye ekledi Lizzie, inatçı küçük çenesini öne çıkararak.

Görünüşe göre, "çadır konuşması" -her neyse o- bardağı taşıran son damla olmuştu. Eugenia, günahlarının artık çocuklarla birlikte yemeğe davet edilmemesine neden olacak kadar büyük olduğu düşüncesiyle saf bir öfke patlaması hissetti, ama bunu bastırdı.

"Sen ve ben birbirimizi son kez görmedik," diye söz verdi Lizzie'ye. "Bay Reeve'den beni Londra'da ziyaret etmene izin vermesini isteyeceğim. Bunu ister misiniz?"

"Evet, isterim!" Lizzie haykırdı. "Gerçekten gitmek zorunda mısınız, Mrs. Snowe?" Ağzı titredi.

Eugenia yanakları sertleşmiş olmasına rağmen gülümseyerek, "Gerçekten de öyle," dedi. "Babam beni bekliyor."

Lizzie'nin gözlerinden süzülen acıyı gördü ve onu kucaklayarak kendine çekti. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Baban için gerçekten çok üzgünüm, Lizzie."

"Bayan Midge her şeyin bir mevsimi olduğunu söyledi. Babamın cennette olduğunu söyledi."

Neyse ki Bayan Midge, akşam duaları konusundaki tüm başarısızlıklarına rağmen, biraz rahatlatmıştı. Eugenia Lizzie'yi bir kez daha sıktı, sonra Otis'in yanına gidip ona sarıldı ve Jarvis'i okşadı.

Otis, "Akşam yemeğini seninle yiyeceğimizi sanıyordum," diye yakındı.

Ward, "Ruby size çocuk odasında akşam yemeği getirecek," dedi. Gözleri çakmak çakmaktı.

Kâhya çocuklar için kapıyı açık tuttu ve Ward onu durdurduğunda gitmek için dönüyordu.

"Gumwater," dedi, "çadır konuşmanızın içeriğini özetleme nezaketinde bulunur musun? Bayan Snowe nedense özünü anlayamadı."

Gumwater, "Orada herhangi bir kadının bulunduğundan haberdar olmadığım için üzgünüm," dedi, ses tonunda gizlenemeyen bir küçümseme vardı. "Sonrasına kadar tabii ki. Bir çadır konuşmasına sadece belli bir sınıftan kadınların katılabileceğini düşünenler vardı, ama onlara sizin adınızı verdim Bayan Snowe ve iyi bir dul söyledim."

Eugenia, "Tanıdıklarınızın olumsuz yargılarının beni ne kadar üzdüğünü tahmin edemezsiniz," dedi.

"Bu konuşma bayanlar için değildi," dedi Gumwater, ona hoşlanmadığı bir bakış fırlatarak. "Hiçbir çadır konuşması öyle değildir."

Eugenia, babasının dizinin dibinde öğrendiği bir bakışla, aristokratların nesillerdir ataları olduğunu söyleyen bir bakışla onu şişledi. Bu bakış, bir hizmetkârı çağırıp halktan birinin kafasını kestirebileceğini açıkça gösteriyordu.

Ya da en azından üç yüz yıl önce olabilirdi.

"Çadır konuşması" tam olarak nedir? Dışarıdaki pankarttan 'bilimsel yüceliğin kolarak kimya' üzerine bir konferans vereceğinizi anladım. Ayrıca kimse beni ve Bayan Darcy'yi içeri girmekten alıkoymadı."

Gumwater boğazını temizledi. "Kimyanın faydalarını anlatıyordum. Yerel halka suyun bileşimini öğretiyordum."

"Faydalı bilginin yayıcısı' olarak faturalandırıldınız; bunun suyun bileşimiyle ne ilgisi var, söyler misiniz?"

"Mizah konusunda bir yeteneğim var," dedi uşak, gür kaşları delice seğirirken. "Öğleden sonram boştu."

Ward, "Bize içeriğin bir özetini verin," dedi.

"Ben böyle öğretiyorum. Böylece çoğu basit fikirli olduğu için erkeklerin beyninde yer ediyor."

Eugenia, "Çoğu erkeğin basit zihinlere sahip olduğunu tamamen anlıyorum," diye kabul etti.

"Ben bunu ilişkiler açısından ele alıyorum. Hidrojen nitrojen gibidir, oksijenin bağımlı bir arkadaşıdır, yeni favoriler için sürekli terk edilir."

Eugenia, bir Punch and Judy gösterisinde rol aldığı ama repliklerinin olmadığı gibi garip bir hisse kapıldı. Hidrojenle ilgili rahatsız edici ne olabilirdi ki?

Ward kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sadede gel, Gumwater," dedi.

Eugenia birdenbire çadırdan gelen bir cümleyi hatırladı; bu cümlenin ardından bir erkek kahkahası yükselmiş ve Lizzie'nin vücudu kıkırdamalarla sarsılmıştı. O anda zararsız görünmüştü ama ...

"Sanırım kimyasal ilişkileri mahrem konularla bir analogi kurarak açıkladınız," dedi.

Gumwater başını salladı. "Oksijen ve hidrojen arasındaki bağlantı su halindeyken çok daha dostane." Öksürdü. "Bir oksijen atomunu karşılamak için iki hidrojen atomu gerekir."

Eugenia, babası Gumwater'ın hıyarın teki olduğunu söylerdi, diye düşündü. Muhtemelen bu kelimeyi bilmemesi gerektiğini düşünen ve Shakespeare'in zamanına kadar uzanmasına aldırmayan, kadınlardan nefret eden bir hıyar. "Başka bir deyişle, suyun kimyasal bileşimini bir kadını tatmin etmenin zorluğuyla ilgili bir şakaya mı dönüştürdün?"

Gumwater, "Suyun için ne gerektiğini açıkladığımda erkekler hep ," diye detaylandırdı. "Genç bir hanımefendi için değildi. Daha önce çadıra hiç kadın sokmadım ve kesinlikle hiçbir mürebbiye, çadır konuşması gibi sadece erkekler için olan bir şeye sorumluluğunu getirmez."

Ward tüm bu konuşma boyunca sessizce durmuştu. Şimdi başını sallayarak kapıyı işaret etti.

Gumwater gidene kadar hiçbir şey söylemedi ve bu noktada ona döndü. "Tanrı aşkına, o çadıra neden girdin? 'Çadır konuşması'nın amacını anlamamış olsan bile, dinleyicilerin tamamen erkek olduğunu fark etmişsindir herhalde?"

Eugenia, "Bilimsel bilgi yalnızca erkeklere ait bir alan olarak görülmeseydi," diye tersledi, "daha fazla kadının istemeden de olsa aslında alaycı bir söylevin içinde dolaştığını görebilirdiniz."

"Eğitim ilkeleri bir yana, küçük kız kardeşimi neden müstehcen olmasa bile kaba bir performansa maruz bıraktığınızı bilmek istiyorum."

"Böyle bir niyetim yoktu," dedi Eugenia, bir zırh gibi soğukkanlılığını koruyarak. "Kâhyanızın sözde konferansının gerçek doğasını fark edemediğim için gerçekten üzgünüm. Lizzie'nin beslenmesi gereken bir bilgi açlığı var ama belli ki yanlış yeri seçmişim."

Ward kollarını göğsünde kavuşturarak, "Size defalarca söylediğim gibi, Lizzie genç bir hanımefendi," dedi.

Öfke, bir gece önce arzuyu deneyimlediği aynı yakıcı vahşilikle içinden geçti. "Lizzie'nin toplumdaki yerinin tamamen farkındayım," dedi sesinin yükselmesini engellemek için mücadele ederek. "Onun statüsünün bilimsel bilgiye engel olması için hiçbir neden göremiyorum. Küçük bir kızken matematik öğrenmekten özellikle zevk alırdım."

"Açık sözlülüğümü mazur gör, Eugenia, bunun konuyla ilgisi yok. Lizzie, sürtüklerin ya da sizin yetiştirilme tarzınızın diğer acınası yönlerinin olmadığı bir evde büyüyecek, zaten Snowe'un Siciline gelme nedenim de tam olarak bu."

Eugenia irkildi. Sırlarının yüzüne vurulmasını ; Andrew'den başka hiç kimseye bu olaydan bahsetmemişti.

Babasının evindeki fahişeler. "Bu konuda hemfikiriz," dedi soğukkanlılığını korumaya çalışarak.

"O zaman kız kardeşimi neden dizi ahlaksız şakanın tadını çıkaran erkeklerle dolu bir çadıra getirdiniz? Mürebbiye yetiştiren siz, kız kardeşimi ahlaksız bir çadır konuşmasını izlemeye götürdünüz." Ward öfkeliydi ve haklıydı da.

Bir hata yapmıştı ve hatalarını kabul etmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Tekrar özür dileyecekti.

"Kibar toplumu yöneten içgüdüsel kurallar vardır." Sinirli bir şekilde elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Onun kibar toplum kurallarından bihaber olduğunu nasıl düşünebilirdi ki? Bir aileye mürebbiye verme yetkisi, çocukların evlilikteki başarısına bağlıydı. Sanki hâlâ onun eski bir mürebbiye olduğunu düşünüyordu ama o rütbesini açıklamıştı, bundan emindi.

"Bir hanımefendi o çadıra girmeyi asla hayal etmezdi ve eğer bir yanlış anlama sonucu içeri girip seyircileri görseydi, hemen kendini uzaklaştırırdı," diye devam etti. "Yine de küçük kız kardeşim bir yatakta üç kişinin yattığını ima eden şakaları sindirirken siz kıpırdamadan oturdunuz. *Sulu köpük* üzerine aydınlatıcı bir incelemeden bahsetmiyorum bile, Bayan Snowe. Kısacası, kız kardeşim artık meninin bileşiminin yanı sıra sıra dışı erotik kombinasyonları da merak !"

Eugenia özür dileme kararını unutmuştu. "Kız kardeşiniz, Bay Reeve, yetişkin yaşamı hakkında kendi yaşındaki çoğu çocuktan çok daha fazla bilgiye sahipti," diye belirtti. "Annenizin, çocuklarına asla bahsetmemelerini tembihlediği, büyüleyici isimli Bay Burger ile olan arkadaşlığını hatırlatmama gerek var mı?"

"Amacım onların talihsiz çocukluklarını unutmalarına yardımcı olmak, ahlaksız davranışlar hakkındaki bilgilerini derinleştirmek değil."

"Kız kardeşine ahlaksızlığı öğretmek gibi bir niyetim yoktu!"

"Tekrar edeyim: O bunu öğrenirken sen o lanet olası çadırda ne yapıyordun?"

Eugenia kendini toparlayarak, "Bunun için özür diledim ve tekrar özür dileyeceğim," dedi. "O çadıra girmekle çok hata ettim. I

Kâhyanızın konuşmasını ve dinlemem gerektiğini de kabul ediyorum."

"Ne yapıyordun lan sen?" Bu bir bağırıştı. Eugenia da bağırarak karşılık verdi. "Seni düşünüyordum, *bizi* düşünüyordum!" Yüzü tamamen ifadesizleşti, taşlaştı. "*Bizi* mi?"

"Evet, *biz*!" diye bağırdı. "Neden Otis'le birlikte gittiğini, neden bu kadar garip davrandığını, neden-" Durdu.

"Ne demişti?"

Nefesi göğsünde hırıltılar çıkarıyordu. "*Hiçbir şey*," dedi, sesi sakinleşmişti. "Neden hiçbir şey söylemedin. Bizim hakkımızda."

Otuz Altıncı Bölüm

Bunu izleyen sessizlikte Eugenia destek için bir sandalyenin arkasına tutunduğunu fark etti. Ward'ın kolları iki yana açıldı ve dudakları bir çizgi halinde sıkılaştı.

"Özür dilerim," dedi gözlerinin içine bakarak. "Yakınlaşmamızın başında daha açık olamadığım için bu benim hatam. *İlişkimizin.*"

Affaire. Yani buydu. Hepsi buydu.

Bilmediğini söyleyerek kendini kandıramazdı. Her zaman biliyordu.

Eugenia çenesini kaldırarak, "Çok açık konuştunuz," dedi. Hissettiği yıkıma dair herhangi bir işaret vermeyi reddetti. Ancak titrediğini gizleyemiyordu: Baştan ayağa hafifçe titriyordu. "Seninle iki hafta kalmam için bana yalvardın."

"Bir erkek tutkunun sancıları içinde bunu yapar." Bu affedilemezdi.

Ama aynı zamanda adamın gözlerinde bir şey fark etti. Bu, onu suya girmeye ikna eden, sevişmelerini gece yarısı tatlı yiyerek kutlayan adam değildi. Bu farklı biriydi.

Bu düşünce onu sakinleştirdi. *Sevişmişlerdi.*

"Yakınlaşmalarımız sadece tutkunun sancıları değildi," dedi kararını vererek. Kendi işini kurarak ilklere imza atmıştı; bir başka önyargıyı, yani bir erkeğin evlilik teklifinden önce bir kadının aşktan bahsetmemesi gerektiği önyargısını da yıkabilirdi. Doğruyu söyleyecekti.

Ward hiçbir şey söylemedi.

Eugenia onun gözlerine bakarak, "Sana aşığım," dedi. "Senin de bana aşık olduğuna inanıyorum."

Sessizlik dayanılmaz bir hal aldığında, "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm Eugenia," dedi.

Sanki bir tabanca çıkarmış ve onu bacağından vurmuş gibiydi. Ölümcül bir darbe değildi ama acı yine de içini parçaladı. En kötüsü de adamın sesinin gerçekten pişmanlık dolu olmasıydı.

"Anlıyorum," demeyi başardı.

Kendini toparlaması için ona zaman tanıdığı belli olan adam arkasını döndü. Eugenia elini sandalyenin arkasına öyle bir kuvvetle bastırdı ki parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz oldu.

Sırtını ona dönmüş, pencereden dışarı bakarken Ward boğazını temizledi. "Sana karşı daha fazla şey hissetsem bile, kardeşlerimle birlikte evde bir metres tutamazdım. Bu iki haftaya göz yummakla çok hata ettim."

Nefes almak ateş solumak gibiydi. Onun için *daha fazlasını* mı hissetti?

Cehenneme kadar yolu var.

"Ben senin metresin *değilim*," dedi sert ve alçak sesle. "Bu aramızda maddi bir alışveriş olduğu anlamına gelir. Ben sizin misafiriniz oldum ve hiçbir karşılık beklemeden çocuklara yardım ettim."

Geri döndü ve elini tekrar onun elinin üzerine koydu. "Affet beni, bir aşık."

Adamın evliliği hiç düşünmediği açıkça ortadaydı. "Sevgili" terimini onun duygularını okşamak için kullanıyordu. Onu ilk kez kaçırdığı arabada, bir daha asla bahsedilmemek üzere, arkadaşlar arasında "nezaket" teklif etmişti. Neden onu dinlememişti?

"Beni evlenilecek biri olarak görmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu, kelimeleri dikkatle şekillendirerek, "yoksa beni evlenilecek biri olarak görmediğinizi mi?"

Kendimi sana bu şekilde teslim ettiğim için beni bir doxy olarak ..." Sesi kesildi.

"Ne büyük mutluluk," dedi Ward, gözlerinde yine o rahatsız edici duygu parıltısı vardı. "Birbirimizden zevk aldık ve bunda yanlış bir şey yok, Eugenia. Ama dünya araya girdi ve şimdi yollarımızı ayırmak zorundayız."

"Anlıyorum."

Tereddüt etti. "Size evlenme teklif etmek isteseydim bile bunu yapamazdım."

Cevap vermeye cesaret edemedi.

"Benim düzensiz doğumumu telafi edecek ve Lizzie'yi şöhrete kavuşturacak biriyle evlenmeliyim. Karım geleneksel davranışların bir modeli olmalı. Eğer evlenirsem, karım bir örnek olmalı."

Sertçe yutkundu. Adamın sözleri şaşırtıcı değildi.

"Eski bir deyişle, *doğuştan* hanımefendi olmalı," devam etti, eli Eugenia'nın elini sıkarak. "Sende hanımefendilikten başka bir şey yok Eugenia, ama hanımefendi olmanın öğrenilemeyecek bir yanı, içgüdüsel bir yanı var. Üvey annem o çadıra asla girmezdi, hele hele kahkahalarla gülen bir erkek kalabalığının arasında oturmazdı."

"Doğuştan mı?" Toplumun görgü kurallarını çoğu kişiden daha iyi anlamakla kalmıyor, aynı zamanda bir malikanede doğuyordu!

Görünüşe göre onun durumunu bildiğini söylerken yalan söylemişti. Neredeyse soy ağacının bir özetini çıkaracaktı ama durdu.

Konuyla alakasızdı.

Ward'ın asıl söylediği, onun yeterince hanımefendi olmadığıydı. Bu, Snowe'un Sicilini başlatan Eugenia'ya saygı duymadığı ya da *onu* sevmediği anlamına geliyordu.

Ona soyağacı hakkında bilgi verirse -sadece bir soylu değil, aynı zamanda ülkenin en yüksek tabakasından biri olan bir peeress- ailesinin toplumdaki konumunun Lizzie'yi evlilik piyasasına başarıyla sokabileceği anlamına geldiğine onu ikna edebilirdi.

Ama bir erkeği sizi, gerçek sizi sevmeye ikna etmek mümkün değildi.

Doğru. Acısını ve öfkesini bastırmak ve kibar davranacak gücü bulmak zorundaydı.

"Kız kardeşin doğal dünyayı öğrenmeye hevesli," dedi elini onun elinin altından çekerek. "Çalışmaları ne kadar alışılmadık görünürse görünsün, onu cesaretlendirsen iyi olur Ward."

Yüzü ifadesizdi, tüm duygulara kapalıydı. "Tavsiyen için teşekkür ama onu daha fazla tuhaflığa itmekten kaçınmak istiyorum. Şimdiden bir mağaza açmaktan bahsediyor ve bir dizi küfür savurmayı öğrendi. Bayanlar küfür etmez."

Komikti. Kafasından geçen tek şey bir dizi küfürdü.

Ward bir nefes aldı ve kendini çelikleştirdi.

Daha fazlası olmadığına emin miydi?

Dahası da vardı.

"Kendimi suçluyorum," dedi, ona şefkat ve pişmanlıkla bakarak -ki bu ikisinin birleşimi kadının neredeyse öfkeden boğulmasına neden oluyordu. "Çocuklu bir eve asla bir sevgili getirmemeliydim. Bu gece çocukları kreşe göndermek zorunda kaldım çünkü Lizzie'nin sana aşırı düşkün olduğunu fark ettim."

"Çocukken tanıdığım bazı fahişelere düşkündüm," dedi Eugenia. Onun iflah olmaz biri olduğuna zaten karar vermişti; onu daha da sarsabilirdi. "Onlardan çok şey öğrendim. Örneğin Augusta adında genç bir kadın, sevgilisi arabasını kanarya sarısı satenle yeniden kaplatmayı kabul edene kadar onu bir dolaba kilitlemişti."

Dehşete düşmüş görünmek yerine, daha da sempatik görünüyordu. Sanki ona acıyormuş gibi.

Emekli olma vakti gelmişti. Aldığı eğitim için Tanrı'ya şükreliyordu çünkü Ward onun hakkında ne düşünürse düşünsün, o kraliçeye takdim edilmiş bir hanımefendiydi. Hatta birkaç kez.

Sanki uzaktan izliyormuş gibi, reverans yapmasını, öne çıkıp Ward'ın yanağını öpmesini ve odasında küçük bir yemek yemekle ilgili tüm doğru şeyleri söylemesini izledi. Bir kez daha özür diledi ve çocukların hayatında kalmayı umduğunu söyledi.

Kendini küçümseyen bir tavırla, Londra'ya yapacağı bir ziyarette kız kardeşini kendisine emanet ederse, Lizzie'yi bir daha asla bilime maruz bırakmayacağına söz verdi.

O kendi rolünü oynadı ama Ward kendi rolünü oynamadı. Sessizce durdu ve onun çocuklar hakkındaki büyüleyici sözlerine karşılık olarak hiçbir şey söylemedi.

Tekrar reverans yaptı, beyninin keskin ve düzenli kısmı, Ward'un onu Lizzie' alıkoyamayacağına dair kendine güvence verdi.

Bunu düşünerek kapı aralığında durakladı ve döndü. "Evlendiğinizde lütfen beni eşinizle tanıştırın. *Bu*" -elini havada salladı- "iki hafta önce belirttiğiniz gibi aramızda bir daha asla konuşulmayacak. Ev halkının tek bir kelime bile duymayacağından emin olacağına güveniyorum."

Kadın bekledi. Yine de hiçbir şey söylemedi. "Sizden özellikle Gumwater ile konuşmanızı rica ediyorum." Küçümsemesini sesinin dışında tutmaya zahmet etmedi. "Ama asıl söylemek istediğim, Lizzie'nin ilk çıkışında karınıza her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyacağım."

Hâlâ cevap vermemişti, o da kapıdan çıkıp arkasından kapattı.

Bölüm Otuz Yedi

Pazartesi, 15 Haziran 1801

Eugenia bütün gece uyanıktı. Gözyaşları ve aynı derecede yoğun öfke nöbetleri arasında saatler geçirmiş, Ward'ın kafasına ağır nesneler fırlattığı sahneleri hayal etmişti.

Tam da dostluklarının doğal sonunu kutlamak için kendini ikna etmişken, kendini yine bir topun içinde kıvrılmış, gözyaşları çarşafı ıslatırken buldu.

Gerçek şu ki, onu da Andrew'u sevdiği kadar seviyordu. Ve bu lanet bir şey değil miydi? İkisini de kaybetmişti. Şafak söktüğünde boğazı ağrıyordu ve gözleri şişmişti.

Uyumak imkânsızdı ve yatakta sefilce uzanmanın bir anlamı yoktu. Ayağa kalktı ve pencereye gitti.

Çimenlik, yüzeyinden küçük buhar dallarının yükseldiği göle kadar uzanıyordu. Karşı konulmaz görünüyordu.

Clothilde, Eugenia ödünç aldığı pantolonunu çekiştirirken kapıyı nazikçe tıklatarak içeri girdi.

"Gitmeden önce son bir kez göle girmeye karar verdim," dedi Eugenia, şişmiş gözlerini gizlemeye bile çalışmadan. Gumwater şüphesiz dün gece salonun kapısında, Ward'la aralarında geçen her kelimeye kulak misafiri olmuş ve bunları ev halkına zevkle rapor etmişti.

Clothilde, "Bavulunuzu hazırlamayı bitireyim," dedi ve ekledi, "Reeve bir *dolandırıcı*, madam ve biz de bu evden kurtulduk."

Eugenia terliklerini giydi ve çiyli çimlerde kaymamaya çalışarak tepeden aşağıya suya doğru ilerledi. Gölün kıyısına ulaştığında derin bir nefes aldı ve karışık duygularla etrafına bakındı. Küçük gölün karşısındaki orman bu ışıktaki rüya gibi, yumuşak bir yeşildi. Kuşlar uyanıyor, birbirlerini çağırıyorlardı.

Aşkları nasıl bir kederle sona ermiş olursa olsun, Ward ona sudan zevk almayı öğreterek, değeri ölçülemeyecek bir hediye vermişti. Terliklerini çıkardı ve bir parça havluyla birlikte düzgünce kiremitlerin üzerine koydu.

Göle tek başına girmeye ve dahası başını suyun altına sokmaya kararlıydı.

Sonunda, zor bile değildi. Kendini çelikleştirdi ve suya girdi, bacaklarına değen soğuktan irkildi, göğüslerini kapladığında nefesi kesildi. Derin bir nefes aldı ve öne doğru eğildi, su yanan gözlerinin üzerinden bir lütuf gibi aktı ... ve yüzüyordu.

, çocukların yaptığı gibi.

Biraz çırpındı, ağzına su kaçtı ve sırt üstü yüzerek ters döndü. Gökyüzü soluk, soluk mavi ve çok uzaktaydı. Ward'ın kendisini tutan ellerinin hafif güven verici baskısını hatırlıyordu ama ona ihtiyacı yoktu.

Kendi başına yüzebilirdi.

O da bir koca bulabilirdi. Havaya teşekkürlerini ve Andrew'a vedasını gönderdi.

Bir veda daha.

Ward'ın ona öğrettiği şekilde elleriyle küçük sallanma hareketleri yaptı. Saçları gevşek örgüsünden kurtuldu ve suyun içinde etrafına yayılarak kendisini bir denizkızı gibi hissetmesini sağladı.

Serinlik gözlerini yatıştırdı ve tekrar dönmeyi ve yüzünün üzerinde süzölmeyi denedi, ama sadece bir dakikalığına. Bunu başarmıştı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Ayakları dibi buldu ve saçlarını düzelterip kıyıya dönmek için eğildi ama şaşkınlıkla durdu.

"Bayan Snowe," diye seslendi Otis, "umarım suya inmeme aldırmazsınız. Jarvis veda etmek istedi."

Büyük kayanın üzerine oturmuş, kollarını dizlerine dolamıştı. Jarvis onun yanındaydı, karnı yukarıdaydı ve güneşin tadını çıkarıyordu.

Eugenia kıyıya doğru yürüdü, ta ki su göğüslerinin hemen üzerine gelene kadar. "Seni gördüğüme sevindim, Otis. Umarım beni Londra'da ziyaret edersin."

Yere baktı ve Jarvis'in karnına bir çizik attı. "Belki beni Eton'da ziyaret edersin diye düşünmüştüm."

"Göndereceğim," diye söz verdi. "Sen ve Marmaduke için güzel şeylerle dolu sepetler göndereceğim."

"*Eğer* onunla aynı odayı paylaşırsam," dedi Otis. "Beni başka bir çocukla aynı odaya koyabilirler." Eli Jarvis'in üzerine kapandı ve uykulu sıçan protesto edercesine ciyaklayarak uyandı ve çırpınarak kurtuldu.

Eugenia, "Seni Marmaduke'un yanına yerleştireceğimden emin olabilirsin," diye söz verdi. "Okulun yöneticilerinden biri babamın yakın arkadaşıdır."

"Lizzie piskoposun babanın da arkadaşlarından biri olduğunu söyledi."

"Evet, öyle. Jarvis'in düşeceğinden mi endişeleniyorsun?" Fare, kayanın derin sulara açılan tarafını, yani kendisinin ve çocukların yüzmesinin yasak olduğu tarafı keşfediyordu.

"Hayır," dedi Otis. "Jarvis daha iyi bilir. Kendine zarar verecek olsa bile asla atlamaz. Baban önemli herkesi tanıyor mu?"

"O bir marki ve asalet unvanı küçüktür. Büyüdüğünde sen de öğreneceksin Otis."

"Bir marki bir lordtan daha iyidir, değil mi?"

Eugenia, "Mesele daha iyi olmak değil," dedi. "Bu-"

Bir su sıçraması duydu ve Otis'in çığlığı cevabını kesti. "Jarvis! Jarvis düştü!"

"Merak etme," dedi Eugenia, suyun içinden kayaya doğru ilerleyerek.

"Geliyorum Jarvis!" Otis çığlık atarak kendini kayadan uzak taraftaki karanlık suya attı.

Eugenia alçak sesle bir küfür savurdu, yüzünü suya soktu ve tekmeledi. Kollarını ve bacaklarını Ward'un yaptığı gibi hareket ettirdi. Bir dakika içinde, onu şaşırtacak şekilde, kayanın diğer tarafındaydı.

Otis suyun içinde çarpınıyordu; şükürler olsun ki batmamıştı. Onu görünce tekmelemeyi bıraktı ve hemen battı. Ağzına su doldu ve daha soğuk suya düştü.

Dehşet onu yakaladı ve bir şimşek gibi el ve ayak parmaklarına kadar yankılandı.

Hayır! Hayır! Otis'in ona ihtiyacı vardı. Yüzeye çıkmak için savaştı.

Öksürerek ve boğularak dışarı çıktı. Otis hâlâ ağlıyor ve bir çemberin içinde çarpınıyor, her yöne su bulutları gönderiyordu. Jarvis'ten hiçbir iz yoktu.

Eugenia'nın yüreği ağzına geldi. "Otis, lütfen sakın ol!" diye bağırdı.

Kafatasına yapışmış saçlarıyla çok küçük görünüyordu. Ağzı açıktı ve "Jarvis!" diye bağıırıyordu. Jarvis!" diye bağıırıyordu.

En azından batmıyordu.

"Kıyıya çıkmalısın," diye bağırdı Eugenia. Ona doğru ilerlemeye çalışmak için öne doğru eğildi, bu da gölün dibine doğru panik yaratan bir başka dalışa neden oldu. Ama başını tuttu ve tekrar yüzeye çıktı.

Bir yudum hava alarak, birçok mürebbiyeden öğrendiği bir sesle, "Otis, hemen sudan çık ki Jarvis'i kurtarabileyim!" diye bağırdı.

Çıığı havada kesildi. Şaşkınlıkla ona baktı, çarpınmayı bıraktı ve hemen ortadan kayboldu.

Kalbi korkuyla çarpan Eugenia onun battığı yere doğru yüzdü, ciğerlerini doldurdu ve kendini suya bıraktı. Gölün en derin olduğu ve güneşin asla tam olarak ısıtmadığı bu yerde su bulanık, daha karanlık ve daha soğuktu. *İşte orada!* Otis hemen sağındaydı, çarpınıyordu, saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu.

Ciğerleri ağrıyordu ama ona ulaştı, gömleğini yakaladı ve tüm gücüyle yukarı doğru tekmeledi.

Öksürerek su yüzeyine çıktılar. Şimdi bir şekilde kayanın etrafından yüzmeleri gerekiyordu. Otis onun omzuna yapışmıştı ve şaşırtıcı derecede ağırdı.

Tam tekmelemeye başlamak için nefes aldığı sırada bir böğürtü duydu ve Ward'un çimenlere doğru koştuğunu gördü. "Kardeşin geliyor," diye nefes nefese kaldı.

"Jarvis!" Otis feryat etti.

Bir an sonra Ward çocuğu önce bir kolundan, sonra da belinden yakaladı. Otis havaya kaldırılırken Ward'ın gözü Eugenia'ya takıldı. Eugenia'ya bir Şeyler bağırdı ama Eugenia, Otis'in ağırlığının üzerinden kalkmış olmasının verdiği rahatlamayla bir Şey yakalayamadan suyun altına battı.

Bacakları yorulmuştu ama kayanın diğer tarafına doğru yola koyuldu. Dört tekme ve işte oradaydı. Ayakları nihayet dibe değdiğinde neredeyse bir rahatlama seline kapılacaktı, ardından da coşku geldi.

!

Sadece ilk kez yzmekle kalmamış, Otis'i boğulmaktan kurtarmıştı, tıpkı Andrew'un bir zamanlar kendisini kurtardığı gibi. Başarısız olsaydı neler olabileceğini düşününce dizlerinin bağı çözüldü ve başı döndü.

Islak saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve kayanın üzerine ıktı. Otis uzak tarafta çömelmiş, suya bakıyordu. Yanında, şık ve kayıtsız görünen Jarvis kendini tımar ediyordu.

"Ben iyiyim," diye seslendi Eugenia ve öksürük krizine girdi. Otis ayağa kalktı, bir çığlık attı ve kendini onun kollarına attı. "Battığını sanmıştık!"

Kayanın diğer tarafında görülebilen tek Şey, yayılan bir köpük havuzuydu. Eugenia, Ward'a güvende olduğuna dair güvence vermek için suya atlayıp atlamayacağını düşünürken, adamın kafası su yüzeyine ıktı.

Onu gördüğünde yüzü anlam veremediği bir duyguyla doldu. Kalbi kt küt atıyordu; belki de bu yakın trajedi onu sevdiğini fark etmesini sağlayacaktı.

"Kurtarmaya ihtiyacım yoktu," diye seslendi, "ama abanız için teşekkür ederim."

"," diye bağırdı. "Sizinle konuşmak istiyorum, Bayan. Snowe."

Feryadının, gerçek aşkın farkına geç varan acılı bir adamın feryadı olmadığı açıktı.

"Biz olabilir konuşmak sonra." o aradı, geri alma onu terlik ve gitmek için döndü. Otis eve kadar yol boyunca gevezelik etti, çoğunlukla

Jarvis'e değil, ona da.

Eugenia, sanki kafasının arkasında gözleri varmış gibi, Ward'un birkaç sinirli kulaçta suyu yararak kıyıya ulaştığını fark etti. Unuttuğu havlu parçasını aldı, başını ovuşturdu ve onların ardından çimenliğe çıktı.

"Kendimi kurtardım," fısıldadı Eugenia, girişteki eşiği geçerken kimseye belli etmeden.

Gumwater oradaydı, o ve Otis mermer zemine göl suyu damlatırken kaşları seğiriyordu.

"Hizmetçiniz sizi bekliyor, Bayan Snowe," diye anons etti. "Bavulunuz çoktan arabaya yerleştirildi, ama sizin için kuru bir giysi sakladı."

"Teşekkür ederim, Gumwater," dedi. Eğilip Otis'i öptü ve tombul, ıslak bir fare ona doğru itildiğinde Jarvis'in bıyıklarının etrafındaki genel bölgeyi öptü. "Seni Eton'da ziyaret edeceğim," diye çocuğa söz verdi.

Kapı çarparak açıldı ve Ward içeri girdi. "Kayanın o tarafında yüzölmeyeceğini açıkça sanıyordum," diye havladı ikisine.

Görünüşe göre bir çocuğu kasten riske attığını düşünmüş. Çok güzel.

Eugenia gülümsemeyi başardı. "Sanırım Otis de ben de derin su konusunda dersimizi aldık Bay Reeve." Eğilip Otis'e sıkıca sarıldı ve ikisinin yere daha da fazla su damlatmasına neden oldu. "Çok cesurdun," diye fısıldadı, Otis'in cılız kollarının belini sıkıca sarması hoşuna gitmişti.

Sonra doğruldu, ev sahibine döndü ve elini uzattı. "Bay Reeve, elbisemi giymez ayrılacağım, bu yüzden şimdi size veda edeceğim."

Adam sadece kadının uzattığı ele baktı.

"Sırılsıklam pantolonla zor reverans yapıyorum," dedi kızgınlıkla. Anlaşılan sonuna kadar hanımefendi gibi davranmakta ısrar etmişti.

Bir reverans yaptı ve merdivenleri çıkmak için döndü. Üzüntü, sıırılsıklam giysileri kadar ağırdı. Her şey gerçekten bitmişti. Edward Reeve'i bir dahaki görüşünde sadece bir tanıdık olarak görecek.

Aynı zamanda, yıllardır gurur duymadığı bir şekilde kendisiyle gurur duyuyordu. Andrew'un ölümünden beri kendisini saran cam tabutu kırmıştı, hayır, paramparça etmişti.

Su korkusunu yenmiş, kendi kendine yüzmeyi öğrenmiş ve güzel bir adamla *ilişki kurmuştu*.

Ona aşık oldum.

Ward onun duygularına karşılık vermedi, bu acı vericiydi ama bu bile iyiydi. Acı . . . Acı, hayatta olduğunun kanıtıydı.

Andrew onu her şeyiyle sevmişti ve ona saygı da duyuyordu. O da böyle bir sevgiyi hak ediyordu. Doğru, artık Andrew'un tanıdığı o uysal genç kız değildi.

Ama bir gün, güçlü bir insan olduğu için ona değer veren bir adamla tanışacaktı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Eugenia gitmişti.

Günün sonunda Ward kütüphanesinde oturmuş, ipleri kopmuş bir kukla gibi bir sandalyeye çökmüştü. O gitmişti.

Lizzie öğle yemeğinde gözyaşlarına boğulmuştu. Gumwater küçümseyici bir şey söyleyince Ward onu kovdu. Kız kardeşinin bu tür açık bir hoşnutsuzlukla büyümesini istemiyordu.

Evet, hizmetkârların saygısızlığıyla büyümüştü ama kız kardeşinin de aynı aşağılamaya maruz kalmasına izin verirken ne düşünüyordu?

Otis yatma vaktinde ağlıyordu ve Ruby, Ward ne zaman çocuk odasına girse ona soğuk bir küçümsemeyle davranıyordu. Mösyö Marcel? Mutfağın yakınından bile geçmemişti ama bu gece ilk kez kendisine yanmış tavuk servis ediliyordu.

Ardından kuru pasta. Mesajı yanlış anlamak mümkün değildi.

Yine de doğru kararı vermişti.

Brendisini sarsak bir hareketle geri attı. Lizzie ve Otis her anlamda onun çocuklarıydı ve gelecekleri tehlikedeydi. Leydi Hyacinth'in Eugenia'ya karşı şerbetli küçümsemesini ya da büyükannesinin patentli küçümsemesini her düşündüğünde, yaptığı seçimin aslında bir seçim olmadığını bir kez daha fark etti.

Lizzie ve Otis'in, kendisini bebekken terk etmiş bir kadın olan düşes tarafından yetiştirilmesine izin veremezdi. Babası

Henüz on sekiz yaşında bile değildi ama küçük oğlunu bir çoban tarafından büyütülmesi için taşraya sürgün etmemişti. Kont kreşi her gün, çoğu zaman günde birden fazla kez ziyaret ediyordu.

Küçük bir çocukken Ward geceleri evde dolaşır ve çoğu zaman kendini babasının yatağında bulurdu. Geriye dönüp baktığında, Kont'un sevgilileri olduğunu tahmin ediyordu ama onlarla hiç tanışmamıştı.

Leydi Lisette ise çocukları uğruna hiçbir fedakârlıktan kaçınmıyordu. Otis ya da Lizzie'nin ağzından kaçırıldığı her hikâyede bu üzücü gerçek daha da netleşiyordu. Çocuklarının çıkarlarını hiçbir zaman kendi çıkarlarının önüne koymamıştı: ne güvenliklerini, ne rahatlarını, ne de geleceklerini.

Gilner Düşesi de annelerini bir canavara dönüştürmüştü.

Ertesi sabah adamı perdeleri aralayıp, "Ekselansları Gilner Düşesi geldi efendim," diye anons edince inleyerek uyandı. Sizi güney salonunda bekliyor."

Ward elini gözlerinin üzerine atarak yuvarlandı. "Kahve."

"Mösyö Marcel'in, Bayan Snowe'un Arap mocha suflesi için son kahveyi kullandığını bildirmekten üzüntü duyuyorum efendim. Onun yerine çay ister misiniz?"

Çaydan nefret ediyordu ve Marcel de bunu biliyordu. Ward ayağa kalktı, bir gece önce içtiği konyağa sessizce lanet okudu ve banyo odasına yöneldi.

Adam içeri girdikten sonra, "Banyo biraz soğuk," dedi. "Biraz sıcak su ekleyeceğim." Ward'ın o güne kadar gördüğü en küçük su ısıtıcısını buz gibi banyoya boşalttı, sonra da odadan çıktı. Eugenia'nın cazibesine kapılanlardan biri daha.

Ward titremeyi bırakıp giysilerini giydikten sonra (uşağı anlaşılmas bir şekilde odadan çıkmıştı) çocuk odasına gitti. Otis ayağa fırladı, Jarvis bir elinde tutuyordu ve ona doğru koştu. Ward tam Otis ona ulaştığında eğildi.

Kardeşini kollarının arasına aldı, ince bacakları sallanıyordu. Kuru üzümlü çörek ve küçük çocuk gibi kokuyordu. "Jarvis'in boğulmasıyla ilgili kötü bir rüya gördüm," dedi Otis, fareyi Ward'ın omzuna yerleştirirken.

Ward, Otis'i yere bırakarak, "Jarvis son derece sağlıklı bir hayvan ve iyi bir yüzücü," dedi. "Ona bir bakın."

Kendini Ward'ın omzundan Otis'in omzuna atarken Jarvis'in siyah gözleri sağlıklı parlıyordu.

Lizzie keyifle, "O sıçan bir daha atlarsa, yere çakılmasına izin vereceğim," diyerek onlara katıldı.

Ward onlara, "Büyükanнемiz geldi," dedi. "Ruby, lütfen Lizzie ve Otis'i yarım saat içinde aşağıya getirir misin? Jarvis olmadan," diye ekledi.

"Korkunç," diye inledi Lizzie. "Düşesten nefret ediyorum. O tam bir kurtçuk."

Eugenia bu kokulu cümlelerin hangi oyundan geldiğini bilirdi. Ward bu düşünceyi bir kenara itti. "Lütfen Majesteleri'nden kurtçuk olarak bahsetmeyin," dedi. "Gilner Düşesi saygımızı hak ediyor."

"Neden?" Otis sordu.

Ward, "O ailemizin yaşlı bir üyesi," dedi. "Annem onun-"

"Annemiz öldü ve sanırım hepimiz onun doğru davranış için iyi bir model olmadığı konusunda hemfikiriz."

Lizzie burnunu çekti. "Bayan Snowe dedi ki-"

Ward yine onun sözünü kesti. "Ruby, lütfen çocukları düşesi karşılaşmaları için en iyi kıyafetleriyle giydir."

"Peçemi geri ," diye tehdit etti Lizzie.

Ward bir elini onun meydan okuyan, sivri çenesinin altına koydu. "Büyükannenin peçeni senden almasına izin vermeyeceğim."

Kız kardeşi bir adım daha yaklaştı ve ona yaslandı. Ward başını kaldırdı ve Ruby'nin ona gülümsemeye tenezzül ettiğini fark etti.

Ward koridorda, merdivenlerden salona inmek zorunda kalmamak için neredeyse her şeyini verebileceğini fark etti. Çocukların varlığından haberdar eden bir mektup yazmadan önce düşesle hiç karşılaşmamıştı.

İki torunu daha olduğu haberine verdiği tepki neşesizdi ve sonraki karşılaşmaları düpedüz korkunçtu. Örneğin, Gunter' önünde karşılaşmalarında, Eugenia'yla karşılaştığında yüzünde beliren ifade-

Tökezledi ve neredeyse koridorun duvarına çarpıp düşüyordu. Sanki bir deniz duvarını kumla destekliyormuş da gelgit içeri girmiş gibi hissetti.

Şimdi gerçek, bir gelgit gibi kafasına çarpıyordu. Nasıl bir kadınla, tam bir hanımefendi olan bir kadınla evlenmesi gerektiğine dair sahip olduğu tüm o fikirler? Hepsi saçmalıktı. Değersizdi.

Lizzie'nin iyi bir evlilik yapıp yapamayacağına odaklanmıştı; neden? Kız kardeşinin düşes ya da Leydi Sümbül gibi birine dönüşebilmesi için mi? Başkaları hakkında böyle aşağılayıcı bir üslupla konuşan birine? Otis, Leydi Hyacinth'in kızı gibi cansız bir genç kadınla evlenebilsin diye mi?

Tanrı korusun.

Lizzie ve Otis'i yetiştirmesine yardım edecek en iyi kişi, onların sevdiği ve karşılığında onları seven kadındı: Eugenia.

Daha da önemlisi, onu seviyordu. Onu hayatın kendisinden daha çok seviyordu.

Düşes gibi insanların Eugenia'ya kaba davrandıkları doğrudu ama bunun tek nedeni Eugenia'nın onların dar kalıplarına hapsedilemeyecek kadar zeki olmasıydı. Ona karşı kabaydılar ve onu küçümsüyorlardı.

Onun yaptığı gibi.

Pişmanlık onu delip geçti, kalbini yaktı. Vücudunu. Beyni yardımsever bir şekilde ona, ıstırapın böyle bir his olduğunu söyledi.

Kendini kar fırtınasına çıplak girmiş gibi hissediyordu ve bunun sonucu donma, uzuvlarında zalim bir acı ve kalbinde kocaman, göz yaşartıcı bir yalnızlıktı.

Göğsünden boğuk bir hırıltı çıktı. Kahretsin, bu kabul edilemezdi.

Eugenia'yı incitmişti. Onu iliklerine kadar kesmişti. Kararsız bir elini saçlarında gezdirdi ve kendini merdivenlere doğru yürümeye devam etmeye zorladı.

Önemli olduğunu düşündüğü şeylerin hiçbirisi gerçekten değildi. Ağırbaşlı bir eş istediğini düşünmüştü ama öyle değildi. Eugenia tüm kuralları yıktı.

Mia'ya kur yapmış, evlenme teklif etmişti ve şimdi Mia'nın onu terk etmekte haklı olduğunu anlıyordu: ona karşı yeterince şey hissetmemişti.

Gerçek şu ki, Mia'nın onun yokluğunda bir dükle evlendiğini öğrendiğinde hafifçe sinirlenmişti. Bir centilmen gibi davrandığı ve nişanlısından şiddet kullanmadan vazgeçtiği için kendini tebrik etmişti.

Yine de Eugenia'nın başka bir adamla birlikte olduğunu düşünmek bile içini öfkeyle dolduruyordu. *Onu* yeni bir kocayla görürse asla nezaket gösteremezdi.

Merdivenlerin tepesine ulaştı ve aşağı inmeye başladı. Güzellik, kahkaha, alev gibi bir zeka, sadece ona ait olan dut kokusu, Eugenia'nın ona zevk verdiğinde çığlık atması

Istırabın, çocukken geçirdiği zatürreye hiç benzemediğini fark etti. Göğsündeki ağrıyla birlikte uzuvları da zonkluyordu.

İradesini zorlayarak, salonun kapısında duran uşağa başıyla selam verdi. Düşesi görecektir ve sonra bunu onaracaktı. Bir şekilde.

Hem sevdiği kadınla birlikte olup hem de vasiliği kazanabileceği bir yol olmalıydı.

Büyükannesi bir sandalyenin kenarına tünemiş, gözlerini şöminenin üzerindeki saate dikmişti. Eğildi. "Size hemen katılamadığım için lütfen beni bağışlayın, Majesteleri."

"Bir saat kırk üç dakikadır bekliyorum," dedi kadın Gunter'in buzlarından birini dondurabilecek bir sesle.

"Özür dilerim," dedi Ward, sorulmadan yerine oturdu, çünkü düşesin karşısında azarlanan bir okul çocuğu gibi tercih edeceği hissine kapılmıştı.

"Çocuklar nerede?" diye sordu ellerini bastonunun sapına kenetleyerek.

"Kreş hizmetçileri onları birazdan aşağıya getirecek."

Bunun üzerine atladı. "Kreş hizmetçisi! Snowe'un mürebbiyesiyle anlaşmamış mıydın?"

"Bayan Midge Sola, ama Biz vardır bekliyor a yeni mürebbiye yarın."

"Mürebbiye ne zaman gitti?"

Gözleri Jarvis'inkilere çok benziyordu ama Otis bu benzetmeden hoşlanmayacaktı. "İki hafta önce," dedi Ward.

"Yani sen-"

"Bayan Midge haber vermeksizin görevinden ayrıldı ve Bayan Snowe büyük bir cömertlikle yerine bir başkası bulunana kadar onun yerini almayı kabul etti. Daha dün aramızdan ayrıldı. Çocukların davranışlarında dikkate değer bir fark göreceğinize inanıyorum."

Düşes alaycı bir tavırla, "Bayan Snowe Otis'e selam vermeyi öğretmeyi başardıysa çok şaşıırım," dedi. "Ara sıra mürebbiyelik yapıyor, değil mi? Sefton Kontesi bunu duymak isteyecektir." Ses tonu küçümsemeden memnuniyete dönüştü ve bu Ward'a uğursuzluk gibi geldi. "Sanırım neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikriniz yok."

"İtiraf ki bilmiyorum," diye yanıtladı Ward. Düşes inci kolye takmış bir köpekbalığı gibi dişlerini göstererek gülümsedi.

"Almack's'ın patroniçelerinden biri olan Leydi Sefton, Bayan Snowe kayıt defterini açtıktan sonra, bunu yapması gerektiği açık olmasına rağmen, Bayan Snowe'un kuponunu iptal etmedi. Ticaretle uğraşanların Almack's'ta hoş karşılanmadığını söylemeye gerek yok."

Retikülünü açtı, bir mendil çıkardı ve onunla burnunu sildi.

Ward şiddet tehdidi içermeyen bir cevap veremedi Lizzie ve Otis odaya girdiler. Yaşlı bir kadın ve kendi büyükannesi olduğu için şiddet değil ama Eugenia'yı ve Snowe'un Kayıt Defteri'ni açma kararını son nefesine kadar savunacaktı.

Çocukları karşılamaya gitti, bu da ona öfkesini dizginlemek için zaman kazandırdı. Lizzie peçesini takmamıştı ve Otis de Jarvis'in çantasını taşııyordu.

Elbette ikisi de siyah giyinmişti ama Lizzie'nin soluk sarı saçları parlıyordu ve yüzü hatırladığından daha sağlıklı görünüyordu. Ward'ın gözünde çocuklar parlak, terbiyeli ve biraz da sıkıcı görünüyordu. Başka bir deyişle, son derece geleneksel.

Büyükanneleri başını sallayarak, "Bayan Darcy ve Lord Darcy," dedi. "Bayan Snowe'un tatmin edici bir mürebbiye olduğu anlaşılıyor; selamınız neredeyse zarıftı Lord Darcy."

"Bayan Snowe bir mürebbiye değil," dedi

Lizzie. Düşesin ince dudakları daha da inceldi.

Lizzie, "O bir *hanımefendi*," diye açıkladı.

Büyükanneleri burnunu çekerek, "Bir hanımefendi böyle davranır," diye cevap verdi. "Bir mürebbiye kızlara reverans yapmayı öğretir, bir hanımefendi ise öğretmez. Aynı şekilde, çocuklar kendileriyle konuşulana kadar konuşmazlar."

Otis bu kuralı görmezden gelerek, "Bayan Snowe misafirimizdi," dedi.

"Gerçekten mi? *Misafiri* nasıl tanımlıyorsunuz? Bir misafir size nasıl selam verileceğini öğretir mi?"

Otis'in kaşları birbirine çatıldı. "Bir hanımefendinin ne yaptığı önemli değil.

O hâlâ bir hanımefendi."

Ward buna sıırttı. Otis haklıydı. "Aynı fikirde değilim," dedi Majesteleri.

Otis meydan okurcasına, "Bayan Snowe'un babası bir marki ve bu da onun bir leydi olduğu anlamına geliyor," dedi.

Bekle.

Bu sözcük Ward'ın kafasının içinde çalkalandı. "*Marki* mi?" diye yineledi.

"Dahası, Jarvis'in içinde uyuması için bana bir kutu verdi," dedi Otis, "ve mürebbiyeler hediye vermezler."

Düşes Ward'a baktı. "Kuşkunuz için sizi suçlamıyorum. Sosyal böylesine kesin bir şekilde inen akranlara nadiren rastlanır. Bayan Snowe'un rahmetli kocası çok şaşırdı. Peki ya babası, Vikont? Hiç şüphesiz mezarında ters dönerdi."

"Sana kutuyu göstereceğim!" Otis haykırdı. Kapıya doğru döndü, durdu, döndü ve dışarı fırlamadan önce selam verdi.

"Hiçbir mürebbiye iki haftada mucizeler yaratamaz ama Bayan Snowe işinin ehli olmalı," Majesteleri. "Belki de ona her zamanki maaşının üç katını teklif edersem, evime katılmayı kabul eder."

Ward, Otis'in odadan çıktığını fark etmemişti çünkü hâlâ konuşulanları anlamaya çalışıyordu. Eugenia bir markinin kızıydı ve bir vikontla evliydi. Ya da bir vikontun oğluyla mı? Bu onu Leydi Snowe yapmaz mıydı? Belki de yapmazdı. Belki de sadece Saygıdeğer Eugenia Snowe'du.

Biliyorsa lanet olsun. Bu tür şeyleri hafızasına kazımaya çalışan mürebbiyelere hiç dikkat etmemişti.

Ayrıca, unvanının konuyla bir ilgisi yoktu; eğer varsa bile kullanmamayı tercih ettiği açıktı. Daha da önemlisi, neden ona söylememişti ki? Örneğin ona yeterince hanımefendi olmadığını söylediğinde bu iyi bir fırsat olabilirdi.

Birden Eugenia'nın ona bir hanımefendi olduğunu bilip bilmediğini sorduğunu hatırladı.

Evet demişti; başka ne ki?

Lanet olsun, neden son yedi yıldır birkaç suareye gitmemişti? Eugenia ile uygun bir ortamda tanışabilirdi. Onun bir mürebbiye olduğunu varsayarak kendini aptal yerine koymak yerine statüsünü öğrenebilirdi.

"Aynı fikirde değilim," dedi Lizzie, onun tamamen kaçırdığı bir şeye cevap olarak.

Dikkatini tekrar, kız kardeşini hâlâ oturmaya davet etmemiş olan zehirli yağlı kadına yöneltti. Kadın Lizzie'nin gözünü korkutmaya çalışıyordu ama başarısız olacağına dair keskin bir fikri vardı. Kız kardeşini hiçbir şey korkutamazdı.

Ölü balıklar dışında.

Düşes'in kendi özellikleri doğru bir şekilde ortaya çıkmıştı ve Lizzie büyükannesine fazlasıyla uyuyordu.

"Kabul etmek ya da etmemek sana düşmez," dedi Majesteleri. "Sen bir çocuksun ve bu nedenle sessiz ve itaatkâr olmalısın." Birbirine kenetlenmiş ellerini kaldırdı ve bastonunu yere vurdu.

Lizzie'nin gözleri kısıldı. "Seni tanıdım!"

"Umarım öyledir," dedi büyükannesi sert bir sesle.

Küçük kız düşesin karşısındaki sandalyeye çöktü. İnce bedeni kaskatı kesildi ve yüzüne bir parıltı yerleşti. Elleri önünde uzanmış, görünmez bir bastonun tepesindeki görünmez pirinç topuzu kavırıyordu.

Kimse bir şey söyleyemeden, düşesin aristokrat ses tonuna yakın bir sesle, "*Masum bir çiçek gibi görünün lordum, ama altındaki yılan olun,*" dedi.

Lizzie, Ward'un tanıdığından çok daha iyi bir oyuncuydu ama bunun konuyla ilgisi yoktu. Şok ve belki de acı, yaşlı kadının yüzünü buruşturdu.

yüz.

"*Bebeğimi sevmenin ne kadar hassas bir duygu olduğunu bilirim,*" diye devam etti Lizzie. "*Yüzüme gülümserken, onu koparmak isterdim-*"

Ward birdenbire Lizzie'nin hangi oyunu ve hangi karakteri canlandırıldığını anladı. Bunlar Lady Macbeth'in kraliçe olmak için kendi çocuğunu öldüreceğini söylemek üzere olduğu repliklerdi. "Bu kadar yeter," dedi aceleyle. "Lizzie, son derece kaba davrandın. Derhal Majestelerinden özür dile."

Lizzie zıplayarak ayağa kalktı ve reverans yaptı. "Özür dilerim, büyükanne." "Lisette'in beni sahnede canlandırıldığını mı söylüyorsun?" Düşes dedi ki, sesi gerilmişti. "Kendi annesi mi?"

Ne mutlu ki Otis, Lizzie rahatsız edici gerçeği doğrulayamadan odaya geri döndü.

Ward kendini, "Annem sorunlu bir kadındı," derken buldu. "Leydi Lisette'in sonradan pişmanlık duyduğu kabalıklara eğilimli olduğunu kendi deneyimlerimden biliyorum."

Düşes gözlerini adamın gözlerine dikti ve sonra gözlerini kaçırarak mahzun bir anneden mağrur, küçümseyen bir aristokrata dönüştü.

"İşte kutu!" Otis bir anlık sessizlikten yararlanarak Jarvis'in yatağını büyükannesine doğru itti.

Geri çekildi, eldivenli elleri havaya uçtu. "Bir farenin dokunduğu bir nesneyi *bana* vermeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Ne kadar güzel olduğunu görebilirsiniz," dedi Otis kapağı açarak. "Bu kutu Bayan Snowe'a babası Marki tarafından verildi ve o da bana verdi. Hiçbir mürebbiye bunu yapmaz."

Evdeki herkes Eugenia'nın soyunu biliyor muydu? Yine de Ward'un kendisinden başka kızacak kimsesi yoktu. Kulaklarının ve gözlerinin kanıtlarına güvenmek yerine Eugenia'nın yetiştirilme tarzıyla ilgili bir sonuca varmıştı.

Sonra, karnına inen bir tekme gibi, Eugenia'nın durumunun önemini kavradı.

Evlenebilirlerdi. Tanrı aşkına, o bir aristokrattı. Marki, yani babası, muhtemelen Lordlar Kamarası'nda oturuyordu: *onun* önünde çocukların annesi olmasına nasıl itiraz edebilirlerdi ki?

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve yüzünde ölçülü bir ifade tutmayı ancak başarabildi.

Düşes Otis'e, "Bu kutu iğrenç," diyordu. "Astarı yırtılmış ve tahtası çiğnenmiş gibi görünüyor. Bir ahır çocuğu size bu değerinde bir hediye verebilirdi."

Otis kararsız bir ifadeyle, "Jarvis dişlerini bilemeyi sevdiği için," dedi.

"Nedir *bu*?" Grace ince parmağıyla kapağın içini işaret ederken ses tonu derinleşerek sordu. "Bu bir resim mi?" Kutuyu Otis'in elinden aldı ve yırtık pırtık yeşil kadife astarı çekiştirdi.

"Kadifeyi yırtıyorsun," diye bağırdı Otis. "Jarvis'in kendini güvende ve sıcak hissetmesini sağlayan şey bu!"

Düşes yere bir parça kumaş düşürdü ve tısladı. "Bu kutuyu size Bayan Snowe mu *verdi*? Bu bir müstehcenlik! "

Ward, Jarvis'in yatağını almak için büyükannesine saldırmadan önce Otis'i geri çekmeyi başardı.

"Bu ahlaksızlığı gören bir fare bile uyumamalı. Sizin için şu kadarını söyleyeyim Bay Reeve," dedi büyükannesi, kutuyu Ward'a uzatırken. "Çatınız altında kimi ağırladığınız hakkında hiçbir fikriniz yoktu. Görünüşe göre Bayan Snowe çoğu kişinin düşündüğünden çok daha sofistike biri." Onda Ward'un gözlerini kışmasına neden olan acımasız bir memnuniyet vardı.

Kutunun kapağının altına bir göz attı, hızla tekrar kapattı ve çocuklara döndü. "Lizzie ve Otis, lütfen büyükannenize veda edin. Otis, Jarvis için yeni bir yatak bulacağım."

"İyi günler *büyükanne*," dedi Lizzie reverans yaparak. Otis eğildi, tüm vücudu sitemle kaskatı kesilmişti.

Gitmek için dönmüşlerdi ki düşes onları durdurdu, sesi soğuktu. "Çocuklar odadaki her yetiškine veda etmelidir, bu durumda Bay Reeve de buna dahildir."

Otis arkasını döndü, Ward'ın elini tuttu ve kapıya doğru koşmadan önce ona bir öpücük verdi. Lizzie reverans yaptı. "İyi günler, sevgili kardeşim." Peltek konuşması yine ortaya çıktı ve gözlerini devirdi.

"Devam et, seni küçük eşek," dedi Ward.

Lizzie güvenle kapıdan çıktığında, kutunun kapağını tekrar açtı. İçinde çılginca erotik bir sahnenin nefis bir tasviri vardı ve o da bundan payına düşeni almıştı. Çıplak bir adam çıplak bir kadının alt kısımlarını öperken, kadın da kendini tatmin ediyordu. Kadının bereketli kıvrımları, sevgilisinin devasa ve azgın fallusu kadar özenle detaylandırılmıştı.

Eugenia bunu farkında olmadan Otis'e verdiği düşüncesiyle dehşete düşecekti. Aslında Jarvis'in kadifeyi çoktan parçalayıp küçük kardeşine erotik sanat konusunda erken bir eğitim vermemiş olması büyük şanstı.

Düşes bastonunun yardımıyla ayağa kalkarak, "Tamamen iğrenç," diye tersledi. "Kendimi oldukça baygın hissediyorum."

Kutudan bahsederek Eugenia'nın itibarını zedelemeyeceğinden emin olmadan gitmesine izin veremezdi.

Ward, "Belli ki Bayan Snowe'un tablonun varlığından haberi yoktu," dedi. "Varlığını bir sır olarak saklamanızı rica ediyorum, Majesteleri."

"Ne cüretle savun-"

"her zaman elimden gelen en iyi şekilde savunacağım. Bu imajın bilinmesi en kötü şekilde dikkat çekecektir. Kutuyla ilgili dedikodular Bayan Snowe'dan ziyade kızıma bağlanırsa hiç şaşırmam."

"Saçmalık! Kanıt senin ellerinde!"

Ward büyükannesine sertçe bakarak, "Çok genç bir adamın elinde bulunan erotik bir eylemi tasvir eden bir tablo," dedi. "Ne demek istediğimi anlıyor musunuz, Majesteleri? İkimiz de Leydi Lisette'in aşk eğilimlerini dünyaya hatırlatmak istemiyoruz. Bildiğiniz gibi benim babam da ondan küçüktü, her ne kadar merhum Lord Darcy kadar genç olmasa da."

Düşes aniden tekrar oturdu. Ardından gelen sessizlikte ağzının etrafındaki keskin çizgiler gerildi. "Kimse kızımı ima ettiğiniz ahlaksızlıkla suçlamaya cüret edemez. Otis onun *oğlu*."

"Haklı olduğunuzu umuyorum." Sessizliğin büyümesine izin verdi çünkü açıkçası? Dünya, Leydi Lisette'i her türlü ahlaksızlıkla suçlamakta tereddüt etmezdi.

Düşes, "Bu korkunç olayı tekrar tartışmaya kesinlikle gerek yok," diye açıkladı. "Gerçek şu ki Bayan Snowe

mürebbiye olarak hareket etmesi, uzun zaman önce olması gerektiği gibi, onu kibar toplumdan sürgün etmek için yeterlidir."

"*Hayır.*" Bu kelime Ward'ın ağzından sert ve acımasız bir şekilde çıktı. "Bayan Snowe'un yetim torunlarına yaptığı iyiliği, onun Almack'taki ya da başka bir yerdeki itibarını zedelemek için kullanamazsın."

Burnunu çekti. "Beni nasıl durdurmayı düşünüyorsunuz Bay Reeve?"

Ward büyükannesine İngiltere'nin en tehlikeli hapishanesinde geliştirdiği gülümsemesini takındı. "On dört yaşındayken kızınızı ziyaret etmiştim. Belki Leydi Lisette detayları paylaşmamıştır... özellikle de neden aniden babamın evine döndüğümü?"

Kadın irkildi. Küçük bir hareketti ama adam onu yakaladı. "Hayır."

Sessizliği yine bir silah olarak kullandı. Sonra: "Lordlar Kamarası'na hiçbir şey söylemeyeceğim. Ama annemin mesleği, kardeşlerimin çocukluğu ya da Bayan Snowe'un paha biçilmez yardımları hakkında dedikodu yaydığınızı öğrenirsem, bu ziyaretin ayrıntılarını paylaşacağım."

Durakladı. Düşes kemikli ellerini bastonunun üzerinde sıktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Gerçekleri gözden geçirmeme izin verin," diye devam etti. "Kardeşlerim Fransa'da büyüdü. Ebeveynlerinin trajik ölümünden bu yana çocuklar burada, Fawkes House'da bir Snowe mürebbiyesinin gözetimi altında. *Eğer* mahkeme, anneanneleri tarafından daha iyi yetiştirilecekleri sonucuna varır ve böylece merhum Lord Darcy'nin açık isteklerini tersine çevirirse, öyle olsun."

Salon o kadar sessizdi ki, düşesin bir kez daha ayağa kalkarken dizlerinin gıcirtısı tabanca sesi gibi geliyordu.

"Ben ."

"Bunu anlaşılanız olarak kabul edebilir miyim?"

"Kendimi asla dedikoduya alıştırmam," dedi, aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen.

Ward eğildi; hoşuna gitsin ya da gitmesin -ki kesinlikle gitmiyordu- bu kadın onun büyükannesiydi.

"Bir dahaki sefere sizi Lordlar Kamarası'nda göreceğim, Bay Reeve." Tekrar eğildi.

Düşes kapıda durdu ve ona baktı, yüzü gerilmişti. Bir an için onun velayet mücadelesinden vazgeçmek üzere olduğunu düşündü.

Onun yerine, "Seni seviyordu," dedi Majesteleri.

Eugenia mı? Eugenia'nın nasıl hissettiğini nereden biliyordu?

"Kızım daha iyi olan benliğini kontrol edemedi." Büyükannesinin terbiyeli hecelerinin altından azap akıyordu. "Ama Lisette seni seviyordu. Seni bebekken alıp babana verdiğim için beni asla affetmedi."

Kıpırdamadan durdu ve annesinin sözleri karşısında hissettiği acıya şaşırdı. Annesiyle on dört yaşına kadar tanışmamıştı ve annesi dönüşümlü olarak hem çekici hem de şiddet yanlısı olmuştu. "Anlıyorum," dedi sonunda.

"İster inanın ister inanmayın, hayatınızı kurtarmak istedim."

Bir an cevap bekledi, sonra çenesini dikleştirip odadan çıktı.

Bölüm Otuz Dokuz

Perşembe, 18 Haziran 1801

Fonthill

*Broadham Markisi Jem Strange'in kır evi,
ve Harriet Strange, Leydi Broadham, eski
Berrow Düşesi*

Eugenia babasının malikânesine giderken Susan'a mektuplar göndermekle meşguldü ve bunları geçtiği pazar kasabalarından gönderiyordu. İlk mektup Susan'a Snowe's'un yeni sahibinin kendisi olduğunu bildiriyordu. İkincisi Susan'ın itirazlarını sıralıyor ve her birine karşı çıkıyordu. O kadar uzun zamandır arkadaşları ki, Eugenia onun itirazlarını hayal etmekte güçlük çekmiyordu. Üçüncüsü, mürebbiyeler için yeni eğitim kursunun yüzme derslerini de içermesini öneriyordu.

Her zaman meşgul değildi; gözyaşlarının mürekkebi bulandırmak için korkunç bir yolu vardı. Geceleri uyanık yatıyor, sahneleme hanlarının kaba ahşap tavanlarına bakıyordu, boş gözlü ve boş kalpli.

Üçüncü gün öğleden sonra nihayet Fonthill'e vardığında babasının bir dizi misafir ağırladığını gördü. Bunda anormal bir şey yoktu; hiç bitmeyen bir ev partisinin ortasında büyümüştü.

Üvey annesi Harriet, babasının etrafını ilginç insanlarla çevreleme sevdasını dizginlemeyi az çok başarmıştı. Babasının

Evlendiklerinden bu yana yıllar boyunca, onu daha sakin bir aile hayatının sessiz zevkleriyle tanıştırmıştı.

Ama iyi bir evlilik uzlaşma demekti. Fonthill artık fahişelere -ya da farelere- ev sahipliği yapmasa da, markinin kişisel dostları olan zeki, eksantrik orijinalerin uğrak yeri olmaya devam ediyordu.

"Yemek için yirmi iki kişi var," dedi uşak, pardösüsünü alırken. "Aileniz sizi gördüğüne çok memnun olacak Bayan Snowe. Henüz akşam yemeği için giyinmeye çekilmediler. Onları selamlamak isterseniz küçük salonda bulabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Eugenia aynada kendine bakarak. Ona bakan kadın yorgundu ama kalbi kırılmış gibi görünmüyordu.

Küçük salon aydınlık ve havadardı, kapıları evin arkasındaki çimenlere açılıyordu. Bir masanın üzerinde oyunun ortasında duran bir satranç tahtası, bir sandalyenin üzerine atılmış örgü ve her yerde kitap yığınları vardı.

İçeri girdiğinde üç kişi ona doğru döndü: babası, üvey annesi ve vaftiz babası Villiers Dükü.

"Sorun ne?" diye bağırdı babası ve Eugenia doğruca onun kollarına koştu, yüzü omzuna yaslandı.

Bir an sonra kendini toparlayarak "Yok bir şey," dedi.

Onun kucağından Harriet'in kucağına döndü. Üvey annesi onun gözlerini arayışla karşıladı ve "Sonra konuşuruz hayatım," diye mırıldandı.

"," dedi Eugenia, Villiers'in önünde reverans yaparak.

"Eugenia," dedi eğilerek ve elini öperek. Kalın saçları artık bembeyaz olmasına ve hâlâ siyah olan kaşlarıyla tezat oluşturarak daha da beyazlaşmasına rağmen, yaşının etkisiyle konuşması hiç değişmemişti. "Canım, her zamankinden daha zarıfsin. Düşesim de seni gördüğüne en az benim kadar sevinecek."

Eugenia gülümseyerek, "Bu benim için gerçek bir zevk," dedi.

Kendi yaşında hiç tanıdığı olmayan, erken gelişmiş bir genç kız olduğundan beri arkadaşlıklar.

Eugenia dükü kendisi için sevmemiş olsaydı bile, müstakbel üvey annesini hayatına soktuğu için ona tapardı. Yıllar

Bir süre önce Harriet'i Fonthill'e ziyarete getirmişti, ama erkek kıyafetleri giymişti.

Babası bir kolunu onun omzuna doladı ve o da ona yaslanarak rahatlığın iliklerine işlemesine izin verdi. "Çocuklarınız nasıl?" diye sordu düke.

"Cehennemlik," diye yanıtladı Villiers, rahat ses tonu gururunu gizleyemiyordu. "Umarım ortaya çıkışınız, şu sicilinizle ilgili sürekli çalışmalarınızdan dinlenmeye karar verdiğinizizi gösteriyordur?"

"Ben de aynı şeyi umuyorum," diye araya Harriet.

Eugenia başını sallayarak, "Yeni bir meydan okumanın zamanı geldi," dedi. "Snowe'u asistanıma veriyorum."

"Kayıt defterini oluşturduğun için seninle gurur duyuyoruz," dedi Harriet. "Ama şimdi hayatını yaşama zamanı."

"Bunu özleyeceğim," diye itiraf etti Eugenia.

Babasının kolu sıkılaştı. "Seni çok özledik."

Harriet, "Snowe'lardan ayrıldığı için duyduğun üzüntüyü nasıl en aza indirebileceğimi biliyorum," dedi. "Çocuk odasına uğrayın. Çocuklarımız Majesteleri'nin çocuklarıyla kavga ediyor ve muhteşem Snowe'un mürebbiyesi bile fırtınaları dindirmekte güçsüz kalıyor. Odaya her yaklaştığımda çığlıklar duyuyorum."

Dük, "Papazın Bayan Bennifer'ı baştan çıkarmasından beri en küçüğüm huysuzlanıyor," dedi. "Kötü bir oyun gibiydi: Bir an Snowe'un mürebbiyesine sahiptik, sonra bir Tanrı adamı tarafından çalındı."

"Savaş alanını ziyaret etmekten mutluluk duyacağım," dedi Eugenia. Ama önce akşam için üstünü değiştirmesi gerekiyordu. Hiç kimse buruşuk bir seyahat elbisesiyle Villiers Dükü'nün huzurunda uzun süre kalamazdı.

Bay Edward Reeve'e tüm İngiltere'deki en hanımefendi kadın olduğunu kanıtlamak için yanıp tutuşuyordu ve onun Wheatley'e dönmüş olmasına aldırımıyordu.

"Doğuştan mı?" O . . .

Düşüncenin sonu gelmedi. Ward sosyal etkinliklere hiç katılmazdı ve muhtemelen Lizzie'nin ilk çıkışına kadar da katılmayacaktı, bundan yıllar sonra.

Yine de ona tam olarak neyi çöpe attığını göstermenin bir yolunu bulacaktı.

Yatak odasına girer girmez Clothilde ellerini ırptı. "Geleceğın dükü burada!"

"Kim o?" Hizmetçisi seyahat elbisesinin düğmelerini açmaya başladığında Eugenia ihtiyatla sordu. Clothilde, Villiers'in varisinden bahsediyor olamazdı; çocuk ya okuldaydı ya da kreşteydi.

"Vikont Herries, Beaumont Dükü'nün en büyük oğlu."

Söz konusu adamı teşhis etmek bir an aldı. "*Evan* mı? Evan benden daha genç!"

Clothilde omuz silkti. "O yetişkin bir adam. En iyi yol bu, madam. Bu konuda bana güvenin. Erkekler iyi bir şarap gibi yılanmazlar." Parmağını C harfi şeklinde kıvırdı. "Kırk yaşına geldiklerinde bir kadının işine yaramazlar."

Yıkanmış, ipeklere bürünmüş ve kendini çok daha iyi hissetmiş olan Eugenia aşağıya indiğinde, Villiers dışında resmi salonun boş olduğunu gördü.

"Herkes nerede?" diye sordu.

"Mutfaklara gittiler," dedi majesteleri. "Tamamen sizin hatanız olduğunu da eklemeliyim."

"Biri pasta yapmış!" Eugenia sevinçle söyledi.

"*Benim* çocuğum, fırıncılık," diye hayret etti Villiers. "Neredeyse akıl almaz bir şey ve umarım mide bulandırıcı değildir. Birlikte yürüyelim mi canım?"

Uzun odada yavaşça ilerlediler, Eugenia'nın kolu dükün dirseğinin altına sıkışmıştı.

"Peki, vaftiz kızım," dedi, "şanslı adam kimdi?" Eugenia şaşkın bir kahkaha attı.

Villiers başını çevirdi; bilge, günahkâr gözler onunla birlikte gülüyordu. "Sevgili vaftiz kızımın dul otlarını atıp yeniden kadın olduğunu fark etmeyecek miyim?"

Eugenia pembeleştiğini hissetti. "Bu çok uygunsuz bir konuşma konusu."

"Beni ilgilendiren tek tür," dedi Villiers. "İsminin bir önemi var mı? İş bitti."

"İsimler her zaman önemlidir."

Babası ve Harriet, aralarında çocukların da bulunduğu bir grup eşliğinde odanın en ucundan içeri girdiler.

Villiers onu hemen bir kanepeye yönlendirdi. "Sır tutup tutamayacağımı sorarak beni aşağılamayacağınızı umuyorum."

"Edward Reeve," dedi Eugenia iç çekerek.

"Ward?" Villiers'in kaşı kalktı. "Zor bir yıl geçirdi." "Oh, çocuklardan haberiniz var mıydı?"

Sessizlik. Sonra, "Görmedim. Bu genç adam evlilik dışı birden fazla çocuk babası olduğuna göre oldukça meşgul olmalı. Bu çocuklar, şu anda Pindar Düşesi olan genç hanımla nişanlanmadan önce mi oldu?"

"Kendimi daha açık ifade etmeliydim. Lizzie ve Otis onun değil." Ona Leydi Lisette'in evliliğinden bahsetti.

Dük, onaylamaz bir tonda, "O kadın hiç şaşırtmadı," dedi. "Anladığım kadarıyla çocuklar Ward'ın kapısının önünde belirdi ve bunun üzerine mürebbiye için size başvurdu, öyle mi?"

Sonunda ona her şeyi anlattı.

"İyi yaşlı Chatty," dedi Villiers, hikâyesini bitirdiğinde. "Papaz evinde olması ne büyük bir şans. Kız, akıllı başında olsa da annesinin bir versiyonu gibi görünüyor. Lisette'le neredeyse evleniyordum, biliyor musun?"

Eugenia'nın gözleri büyüdü. "Bu ne korkunç bir hata olurdu."

"Birden fazla sebepten dolayı."

"Eleanor yerine Leydi Lisette. İnsanın akıllı almıyor. Bunu asla hayal edemezdin."

Villiers gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Akıl almaz. Sizi Ward'dan vazgeçiren çocuklar mıydı? Ben kendi çocuklarıma bile zor tahammül ediyorum, bu yüzden Lisette'in yetimlerini üstlenme fikri sizi bunaltıyorsa sizi yürekten anlıyorum."

"Yavrularını ne kadar sevdiğini biliyorum," dedi Eugenia, kolunu tekrar onun koluna dolayarak. "Beni kandıramazsın."

"Onları seviyorum," dedi Majesteleri, sanki karanlık bir hatasını itiraf ediyormuş gibi. "Ama kirliler, sık sık kokuyorlar, homurdanıyorlar ve büyüklerine gereken saygıyı göstermiyorlar."

"Damarlarında Villiers kanı dolaşıyor," dedi Eugenia gülerek. "Elbette bu onları mazur göstermese de açıklıyor."

"Kesinlikle hayır," diye karşılık verdi Majesteleri. "Kendi varisimin geçen hafta bana ne söylediğini biliyor musunuz?"

Bu varis, Efendi Theodore, on bir yaşındaydı ve kibirli burnu ve ısırgan zekasına kadar babasının minyatür bir versiyonuydu.

"Mor giymek için çok yaşlı olduğumu söyledi," dedi Villiers karamsar bir ifadeyle. "Belli renkler ne zamandan beri gençlerin özel alanı oldu? Daha bir delikanlı ama sanki seksen yaşında bir adammış gibi giyiniyor. Satranç tahtası gibi siyah ve beyaz."

"Sanırım onun için hemen bir çift mor eldiven sipariş ettiniz? Ve belki de ona uygun bir palto?"

Villiers gülümsediğinde tüm yüzü değişti ve Eugenia, Dük'ün karısına bu kadar aşık olmasının toplumun erkek yarısı için ne kadar büyük bir şans olduğunu ilk kez görmüyordu. "Sevgili Eugenia, sen bir dahisin. Yeni bir siyah palto kesmek bahanesiyle ölçülerini alırdım."

Eugenia, "Doğrusu, Lizzie ve Otis'e annelik yapmaktan çok mutlu olurum," diye itiraf etti.

"O genç aptal seni onu terk etmeye zorlayacak ne yaptı?" "Beni istemedi," diye ağzından kaçırdı.

Dük sert bir ifadeyle ona baktı. "Temel gerçeklerle başlayalım canım. Ward erkekleri tercih etmiyorsa -ki bundan şüpheliyim- seni istiyor."

"Çok keyifli bir ara verdik," dedi, umursamaz bir tonda konuşmaya çalışarak. "Ama Lizzie ve Otis'i büyütme gibi yeni bir sorumluluğu var."

Durdu. İtiraf etmek utanç vericiydi.

"Bu lanet hiyerarşi yüzünden, değil mi?" Villiers sesine hüzün karıştığını söyledi. "Gayrimeşru olmanın ne demek olduğunu ancak çocuklarımı çatım altına aldıktan sonra anladım. Oğullarımdan birinin öfkeyle bana doğmasa daha iyi söylediğini asla unutmayacağım."

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm," dedi Eugenia.

"Yanıliyordu," dedi Villiers sert bir sesle. "Eski rütbeler bir kenara bırakılıyor ve yeni para yeni hiyerarşileri şekillendiriyor. Bak benim

Tobias bir servet kazandı ve Leydi Xenobia ile evlendi. Ward kâğıt haddeleme makinesiyle servet yapmamış mıydı? Babasının bu konuda övündüğünü hatırlıyorum."

Eugenia başını salladı.

"Adam kendisinden daha yüksek rütbeli bir kadınla evlenmek istemiyorsa," dedi Villiers sert bir , "bunu o çocukların hatırı için yapmalı. Çocuğun bir unvanı var."

Derin bir nefes aldı. "Tam tersi. Ward, Snowe'un Sicili'nin bir leydi olarak itibarımı zedelediğini düşünüyor. Lizzie'nin evlenme zamanı geldiğinde kaybettiğim statümün zararlı olacağını düşünüyor."

Villiers bir an sessiz kaldı ve sonra kahkahalarla güldü. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Ben değilim. Kabul ediyorum, rütbemi bilmiyor - beni eski bir mürebbiye sanıyor ve bana 'doğuştan' biriyle evlenmesi gerektiğini söyledi. Ama daha da önemlisi, bir kayıt defteri açmış olmamdan hoşlanmıyor. Sürekli aptalca hatalar yapıyorum," dedi perişan bir halde. "Sanırım en kötüsü Lizzie'yi farkında olmadan bir çadır konuşmasına götürdüğüm zamandı."

"Çadır konuşması mı?" Dükün sesi büyülenmiş gibiydi. "Yüksek sesle söylenen 'horoz' kelimesinden bir çocuk olduğumdan beri o küçük toplantılardan birine katılmamıştım."

"Dinlemedim," diye itiraf etti Eugenia. "Daha sonra Lizzie Ward'a bir yatağa iki erkek ve bir kadının sığmasının neden komik sorana kadar ne hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sen gülebilirsin," dedi onun homurdanmasına karşılık vererek, "ama Ward çok öfkелendi. Konuşma kendisini suyun kimyasal bileşimi üzerine bir ders olarak tanıttı, ancak Lizzie 'erkek köpüğü' hakkında sorularla ortaya çıktı."

"Ben de biraz kızgın olabilirim," dedi Majesteleri. "Yine de Ward kendini beğenmiş bir hıyara dönüşmüş gibi görünüyor."

"Hayır, yapmadı!" Eugenia sertliğiyle kendini şaşırtarak, "Hayır, yapmadı," dedi. "İyi bir vasi olmak için elinden geleni yapıyor. Çocuklara geleneksel bir yaşam sağlamaya son derece kararlı."

"Annesi Leydi Lisette'ti," dedi Villiers bir süre sonra. "Sanırım her bakımdan kendisine uyan biriyle evlenmesi gerektiği fikrini oradan almış."

"Bu gerçekten ironik," dedi Eugenia titreyerek. "Snowe's'u açana kadar tanıdığım en geleneksel kadındım." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu sildi.

"İşte beni neredeyse Lisette'le evlenmek gibi dayanılmaz bir aptallığa sürükleyen de bu tür aptalca bir mantıktı," dedi Majesteleri iç çekerek.

Onu ayağa kaldırdı ve kolunun kıvrımını uzattı. "Baban sana kötü öğütler verdiğim için endişelenecek."

"Kötü bir öğüdün var mı?" Eugenia, odanın diğer ucuna doğru ilerlemeye başladıklarında sordu.

"Elbette," dedi Villiers, gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

"Bana ne yapacağımı söyle," dedi Eugenia, Ward'a geri dönüp aşk için savaşıması gerektiğini duymak istiyordu.

Dinleyeceğinden değil.

"Genç Evan-Beaumont'un oğluna yakından bakın," dedi Villiers. "Şurada, kapının yanında, sıkılmış görünüyor çünkü partiye katıldığınızı bilmiyor."

Eugenia içini çekti. "O benden daha genç. En azından benim yaşımda bir koca bulmak istiyorum."

"*Evlenmek* için değil," dedi Villiers nazikçe. "Bunun için hazır değilsin." Eugenia'nın nefesi kesildi. "Çok kötüsünüz, Majesteleri!"

"Şansın yaver gitmemiş canım, ama doğrusu, Andrew'un ölümü gibi bir trajediden sonra kadının ilk erkeği kederin olmalı ve bana anlattığına göre Ward bu açıdan rolünü yerine getirmiş. Ama ikincisi saf zevk için olmalı. Ben Evan'ı öneriyorum. Ve son olarak, üçüncüsü: yeni bir koca. Zamanı geldiğinde, değerlendirmeniz için birkaç aday önereceğim."

"Şimdi koca aramamalı mıyım?"

Villiers ancak çok kötü bir adamın bir kadına verebileceği türden bir gülümsemeye sahipti. "Sen dul bir kadınsın; o halde neden neşeli bir kadın olmayasın?"

Eugenia onun kolunu sıkarak, "Mutlu bir evliliğin olmasına sevindim," dedi. "Bana yem atmış olsaydınız, ben de o yemlere yenik düşerdim."

Homurdandı. "Benim için tamamen çok gençsin, canım. Evan'la aranda on yıl olması bir şey değil ama aramızdaki uçurum aşılamaz. Evan'ın mükemmel bir binici olduğunu biliyor muydun?"

Eugenia, "Ben ," diye cevap verdi.

"Düzenli ve kuvvetli fiziksel egzersizin sonuçlarını bir düşünün," dedi dük, sesi ciddi ama gözleri dans ediyordu. "Vücudu çok çekici ve faydalı şekillerde geliştirir. Elbette beyni de var. Delikanlı satranç bile oynayamıyor ama tıp hakkında saçma sapan şeyler biliyor."

"Bunu dikkate alacağım." Eugenia onun yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Sen vaftiz babalarının en iyisisin."

Villiers, "Sana son derece düşkünüm, canım," dedi. "Hepimiz senin mutlu olmanı istiyoruz."

"Olacağım," diye söz verdi Eugenia.

Odanın sonundaki gruba yaklaştıklarında Villiers, "Sanırım Ward size Fransızca bir mektubun değerini öğretmiştir?" dedi.

"Tüm ve farklı renkli kurdeleler," Eugenia dedi, onu yakalamadan önce gülümsemesi sallanıyordu.

Dük memnuniyetle, "Maceraya hazırsın," dedi ve onu doğruca Beaumont'un varisine yönlendirdi.

Evan, Ward'a hiç benzemiyordu.

Ward iri yarı, kaslı ve düşünceli biriydi; Evan ise uzun boylu, sırık gibi ve neşeli mavi gözlere sahipti. Onları selamlamak için ayağa kalktı ve Andrew'un zarafetle takındığı aristokrat, çocuksu çekiciliği sergiledi.

Eugenia elini uzattı ve da öptü.

Gözlerindeki hayranlık ışıltısını görmemek mümkün değildi. Eğer neşelenmek isterse, Evan'ın ona yardım etmekten mutluluk duyacağını hemen hissetmişti.

Kırkınıc Bölüm

Fonthill

Ward'ın aklında tek bir düşünce vardı: Eugenia başka biriyle tanışmadan önce onu eve getirmek zorundaydı.

Bir arabaya ihtiyacı vardı. şimdi.

Yarış arabasıyla yola çıkmış olması çok yazıktı, çünkü büyük arabasında rahatça ilerleyen Eugenia'ya yetişebilirdi. Malikneyle birlikte gelen eski seyahat arabası iş görecekti.

Eugenia onu sevdiğini söylemişti. Ama onu gönderdiğinde gözlerindeki o bakış, o ıssız bakış ...

Ya şu anda onu teselli eden biri varsa? İsim ve davranış olarak piç olmayan biri?

Çenesi düştü. Kız onun kıızıydı. Onu incitmişti ama bunu değiştirmek için her şeyi yapardı. O sadece-

Bir kadına sırtını dönmeden önce ne kadar zarar verebilirsin?

Affedilemez olan nedir?

Çocuklara veda etmek için kreşe gitti. Otis onun Eugenia'yı almaya gittiğini açıklamasını sakince kabul etti. "Ruby seninle birlikte olacak ve yeni mürebbiye de bir iki gün içinde gelecek." Ama Lizzie'nin çok yaşlı gözleri Otis'inkileri kuşkuyla karşıladı.

"Seninle geri döneceğinden emin misin?" . "Hayır, ama öyle umuyorum."

Otis, Jarvis'e kumaştan bir tünel yapmış ve onu bir parça ekmekle tünelin içine çekmeye çalışıyordu. "Neden gitmesine izin verdin?"

"İkiniz için en iyi annenin o olacağından emin değildim." "Bu çok aptalca," Otis, aynı anda Lizzie irkilerek, "nk Bize mi?"

". "

"O benim hayatımı kurtardı," dedi Otis, "anneler böyle yapar."

"Ne?"

"Suya atladığımda beni yakalamak için yüzdü ve otların arasına girip suyun altına girdi, başını suyun sokmayı sevmez. Hepsi Jarvis'in suuydu."

Ward sertçe yutkundu. Eugenia'yı Otis'in derin sularda yüzmesine izin vermekle suçlayacak kadar ileri gitmişti ki bu da ona söylediği diğer her şey kadar saçmaydı.

"Jarvis kendini kurtardı," diye ekledi Otis. "Bunu sana söylemiştim."

Ward, Eugenia'yı düşünmekten kaçınmaya kararlı olduğu için Otis'e yasadışı yzşyle ilgili ayrıntıları hiç sormamıştı. İçinde onun adının geçtiği bir cümle bile kurmak istememişti.

"O senin hayatını kurtardı," diye tekrarladı.

"Bu seninle geri döneceği anlamına gelmiyor," dedi Lizzie. "Babam senin hayatını kurtardı Otis ve o-"

Durdu.

Ward i çekti. Tüm hikyelerin ortaya çıkması zaman alacaktı. Kendi zamanlarında, demişti Eugenia.

"Siz ikiniz bana sarılın," dedi. "Bana şans dileyin."

Otis ayağa fırladı ve Ward'a sarıldı. "İyi şanslar!" diye bağırdı.

Lizzie ona daha yavaş yaklaştı. "Eğer geri gelirse, annemiz olacak mı?"

Ward başını salladı. "Umarım yledir."

"Bunu ona ver." Lizzie sarsaka döndü ve yastığının altından bohalanmış duvağını çıkardı.

"Birkaç gün daha dönmeyeceğim, Lizzie. Duvağını almak istemiyorum."

"Bunu ona veriyorum, Bayan Snowe'a." Sivri yüzü inatçıydı, çenesi sertleşmişti.

"Annenin yasını tutmayı bırakmaya hazır mısın?" Nazikçe sordu ama yüksek sesle söylenmesi gerektiğini düşündü.

"Onu Leydi Lisette için hiç giymedim," dedi kesin bir ifadeyle.

Otis, tünelden çıkmış ve zafer kazanmışçasına ekmeğini yemekte olan Jarvis'ten başını kaldırıp bakmadı. "Babam öldüğünde peçe takmaya başladı."

Ward yüzünü buruşturdu.

"Bilmiyordum." "Sana söylemedim," dedi Lizzie.

Peçeyi onun ellerine tutuşturdu.

Bölüm Kırkbir

22 Haziran 1801

Pazartesi Fonthill

Susan'ın cevapları Eugenia'nın gelişinden sonraki sabah gelmeye başladı. İlk mektuplar itiraz etti, ama dördüncüsü Snowe'unkileri devralmayı sevinçle kabul etti.

"Bana ihtiyacın olursa her zaman buradayım ama yeni bir meydan okuma bulmaya niyetliyim," diye cevap yazdı Eugenia. Mösyö Marcel'in aklını çelmeye ve Mayfair'deki şık bir pastanede onun gizli ortağı olmaya karar vermişti.

Ward'a biraz rahatsızlık verme fikrini umursamadığını fark etti.

Kişisel bir not olarak, Evan tamamen gurur verici bir ilgi gösteriyordu. Villiers'in *ilişki* önerisini bir kenara bırakırsak, Evan'ı en ufak bir şekilde zorlarsa, onun dizlerinin üzerine çöküp kendisini müstakbel düşesi yapmak için yalvaracağını hissediyordu.

Dahası, bütün bir günü ağlamadan atlatmıştı. Bunu son zamanlarda yaptığı cesur şeyler listesine ekleyebilirdi. Yüzmeyi öğrenmek, bir *ilişki yaşamak*, tam bir gün boyunca ağlamamak.

Tam gözleri bulanıklaşıp yeni kazandığı cesaret ödülünü tehdit ederken, yatak odasının kapısı açıldı ve Harriet kolunda parıldayan pembe bir ipekle içeri girdi. "Bak sana ne getirdim, sevgilim." Yatağın üzerine koydu.

"Enfes!" Eugenia gözyaşlarını silerek haykırdı.

"Doğum günün için bir sürpriz olacaktı," dedi üvey annesi, yanında otururken, "ama hediye için iyi bir zaman olduğuna karar verdim."

"Bağlantı parçaları olmadan bunu nasıl yaptırdın?"

"Clothilde terzime kopyalaması için en sevdiğiniz elbiselerden birini verdi. Son iki gündür deli gibi dikiyor." Harriet elbiseyi Eugenia'nın saçlarının yanında tuttu. "Senin rengin için mükemmel."

Elbise ağır bir ipekten kesilmişti, böylece vücudun etrafında kıvrılıyor ve ayak bileklerinde hafifçe genişliyordu. Tülden bir örtü, ortaçağ İncillerindeki kenar resimleri gibi kıvrılıp bükülen sarmaşıklarla işlenmişti.

Clothilde gülümseyerek içeri girdi. "Çok hoş değil mi, madam?"

"Evet!" Ward onu bu halde görürse fark ederdi - Eugenia bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. "Bütün bu küçük boncuklar da ne?" Daha yakından baktı. "Gümüş mü? Saf gümüş mü?"

Clothilde sevinçle kıkırdadı. "Ayakkabılar da var, madam." Onları uzattı.

Puslu gümüş bir ipekti, topuklu ve gümüş boncuklarla noktalı karmaşık yaprak desenleri vardı.

Harriet memnuniyetle, "Bu elbise babanın on sekiz yaşına bastığında sana verdiği elmas kolyeye çok yakışacak," dedi. "Tamir edilmesi için buraya bıraktığını unutma."

"Sanırım bu muhteşem takımı ne zaman giymem gerektiğine dair planlarınız var?" Eugenia parmaklarıyla narin nakışların izini sürerek konuştu.

"Bu gece! Küçük bir orkestra tuttum ve komşuları davet ettim." Harriet, Eugenia'ya göz kırptı. "Evan gözlerini senden alamayacak."

"Ben-" diye başladı Eugenia ama Harriet çoktan ayağa kalkmıştı.

"Uşaklar banyonu getirecekler, sevgilim. Şimdi gidip kendimi hazırlamalıyım."

"Sence de elmaslar evde geçirilecek bir akşam için fazla büyük değil mi?" Eugenia sordu.

Harriet, "Bu kolye büyük büyükannenizindi; duygusallığı dışında olağanüstü bir şey değil," dedi. "Takarsan babanı çok mutlu edeceğini düşünüyorum."

Banyodan sonra Clothilde saçlarıyla uğraşırken Eugenia dalgın dalgın aynaya baktı.

Lizzie ve Otis şimdi ne yapıyorlardı? Yatma vakti yaklaşmıştı; belki de çocuk odasında yeni mürebbiyeye dama ve merdiven oynuyorlardı. Ya da Ruby, Jarvis kendi leğeninde yıkanırken Otis'in banyosunu denetliyor olabilirdi.

Sadece bir sevgiliyi değil de bir aileyi kaybetmiş gibi kalbinin bu kadar boş hissetmesi aptalcaydı, aptalcaydı, aptalcaydı.

Aslında sadece bir tanıdığını kaybetmişti.

Yeni elbisesini giydiğinde, boynunda ve saçlarında pırlantalar parladığında kendini daha iyi hissediyordu. Andrew'dan sonra bir hayat vardı ve Ward'dan sonra da olacaktı.

Evan merdivenlerin dibinde onu bekliyordu ve onu gördüğünde gözlerindeki şaşkınlık oldukça sevindiriciydi.

"Olağanüstü güzelsiniz Bayan Snowe," diye nefes aldı ve elini öperken eğildi.

"Lütfen bana Eugenia deyin," dedi, adam onu salona götürürken gülümseyerek.

"Canım kızım," dedi babası, onlar içeri girerken öne çıkarak, "pırıl pırıl çocuğuma bir hediyem var." Cebinden bir şey çıkardı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Eugenia, avucunun içinde parıldayan bir çift elmas küpeye bakarak.

"Kolyenle uyumlular," dedi ve kızın alnına bir öpücük kondurdu.

"Ah, baba," diye mırıldandı, gözyaşlarını yutarak, çünkü elmas verildiğinde kim ağlar ki?

Harriet ortaya çıktı, ötüyor ve gülerek giymesine yardım ediyordu. Üvey annesi, "Dans ederken ışıltı ışıltı parlayacaklar," dedi. O da

"Çok dikkatli ol sevgilim, yoksa Evan dizlerinin üzerine çöküp sana küpelerine uygun bir yüzük teklif edecek," diye fısıldadı.

Ward Fonthill'e Eugenia'nın yarısı kadar bir sürede gitmeyi planlamıştı, umarım Eugenia'dan birkaç saat sonra varırdı.

Onu.

Bunun yerine, yaşlı arabası üç kez çamura saplandı, eski tekerlekleri kuru bir yoldan başka bir şeye yaramıyordu. Sonunda arabayı bir handa bırakıp başka bir araba kiraladı ve bu arabanın da dik bir tepeye tırmanırken şaftı kırıldı.

Yoldaki beşinci gününde Ward uykusuzluktan bitkin düşmüştü; Kraliyet Postası tekerlek tıkırtıları ve gürültülü bir kornayla yanlarından geçtiğinde neredeyse küfredecekti.

Broadham Markisi'nin malikânesine her uzvu ağrıyarak varmıştı. Ön kapı açıldığında, zayıf, kurnaz görünümlü bir uşak ona baktı ve "Bay Reeve? Ben Branson, Marki'nin uşağıyım."

"Sizinle daha önce tanışmış mıydık?"

"Villiers Dükü dün geleceğinizi tahmin etmişti." Branson kapıyı sonuna kadar açtı. "Markiz bu akşam bir balo veriyor. Kendinizi yeniledikten sonra onlara katılmak ister misiniz?"

Ward, mumlarla ışıldayan bir avizenin bulunduğu mermer bir girişe adım attı. Solundan, büyük çift kapıdan yaylı çalgıların sesi ve bir kadın kahkahasının hafif, yüksek sesi geliyordu. Eugenia'nın değil. Onun kahkahasını nerede olsa tanırdı.

Bu bir valsdi, yani bir adam Eugenia'yı tutuyordu, bir eli de belindeydi.

"Bayan Snowe'u görmek istiyorum," dedi, sesini sakın tutmayı başaramayarak. "Bu duruma uygun giyinmediğiniz için üzgünüm."

Kâhyanın gözleri Ward'ın seyahatte yıpranmış giysilerine kaydı. "Bir banyo yaptıracağım.

hemen odana git."

Ward'ın Hessian'ları kirden sıırıslıklam olmuştu; araba birkaç mil önce derin bir çukura saplandığında, seyisleriyle birlikte bir omuz atmıştı.

Ter kokuyordu, hatta daha da kötü kokuyordu ve pantolonuna arabanın tekerleklerinden sıçrayan çamur bulaşmıştı.

"Lütfen kendisiyle derhal konuşmak istediğimi bildirin."

"Nasıl isterseniz." Branson bir uşağa başıyla işaret etti. "Roberts size sabah salonunu gösterecek."

"Ben burada bekleyeceğim." Aciliyet Ward'ın vücuduna çarpıyordu. Kollarını kavuşturdu ve uşağı tehdit eden bir bakışla sabitledi

Şiddet.

Branson'da çok sayıda deliyle karşılaşmış bir adamın temkinli havası vardı. "Lord hazretlerine kızıyla bir görüşme talep ettiğinizi bildireceğim."

"Ona kendim söyleyeceğim," dedi Ward. Uşak onu durduramadan balo salonunun kapılarından birini açıp içeri girdi.

İçeride birkaç düzine insan dans ediyordu.

"Sorun yok, Branson," dedi omzunun arkasından bir ses. "Ziyaretçimizle ben ilgilenebilirim."

Uşak geri çekildi, ama Ward Villiers Dükü' bakmadı. Onun gözü sadece Eugenia'daydı.

Baştan ayağa ışıldamasını sağlayan bir elbise giymişti. Yastığının üzerine yayılan o güzel bukleler başının üzerine yığılmış ve göz kamaştırıcı mücevherlerle yerinde tutulmuştu.

Elmaslar.

Elbette, boğazındaki mücevherler gibi onlar elmastı.

Yine de taşlar onun yanında sönük kalıyordu. Onunla ilk karşılaştığında aklına bir alev gelmişti: hiçbir elmasın rakip olamayacağı ateşli bir pakette enerji, zekâ ve güzellik.

"Güzel bir kadın, değil mi?" dedi Villiers Dükü onun yanında.

Bu dükün karşısında kimse hırlayamazdı, bu yüzden Ward eğildi. "İyi akşamlar, Majesteleri."

"Ward," dedi Majesteleri iç çekerek. "Keşke baban İngiltere'de olsaydı. Hayır, üvey annen daha da iyi olurdu."

Ward onu görmezden geldi ve kollarını göğsünde kavuşturarak dansı izledi. Müzik sona erdiği anda Eugenia'ya doğru adım atacak ve onu balo salonundan dışarı çıkaracaktı.

Hayır, bu çok ilkeldi.

İlkel hissediyordu. Bir adam kadınıyla, müstakbel geliniyle, her şeyiyle dans ediyordu.

"Geleceğin Beaumont Dükü Vikont Herries'e kaşlarınızı çatıyorsunuz," dedi Villiers, sesinde alaycı bir eğlenceyle. "Büyük ihtimalle müstakbel düşesiyle dans ediyor."

Sözleri Ward'ın vücudundan erimiş kurşun gibi akıp gitti. Eugenia bir dükle, müstakbel bir dükle ya da kendisinden başka herhangi bir adamla evlenirse lanetlenecekti. "Yanılıyorsunuz."

"Zeka bakımından birbirlerine çok benziyorlar - genç Vikont'un rütbesine bakılmaksızın tıp eğitimi aldığını duymuşsunuzdur. Aileleri çok iyi arkadaşlar. Bunu biliyor olmalısınız, o sizin kuzeniniz değil mi?"

"Hayır," dedi Ward kesin bir ifadeyle. "Üvey annem aracılığıyla onunla uzaktan akrabayım."

Vikont Herries de babası Beaumont Dükü gibi saçma sapan bir yakışıklılığa sahipti. Yüz hatları mükemmel derecede düzgündü, Ward'ın sert çenesi ve kırık burnundan olabildiğince farklıydı. Tıp okuduğuna göre görüldüğünden daha yaşlı olmalıydı.

Ward izlerken, adam Eugenia'nın belini sıkıca kavradı ve gözleri Eugenia'nın kilere sabitlenmiş bir halde, Eugenia'yı bir çemberin içinde döndürdü. Kadın başını geriye atıp güldü. Adamın derin bir aşk yaşadığı herkes için aşikârdı.

Odanın kenarında duran iki genç kız ellerinin arkasında kıkırdarak çiftin dansını izliyordu.

Kahretsin, Ward'un içgüdüleri haklıydı.

Müstakbel dük, Eugenia hâlâ gülerken onu başka bir çemberin içine aldı, ardından bir başkası geldi. Kızlardan biri neredeyse ona çarpacakken ciyakladı ve Eugenia omzunun üzerinden gülerek özür diledi.

"Bunların hiçbir önemi yok," diye hırladı Ward Villiers'a.

Dük hülyalı bir şekilde, "İkisi de doğuştan," dedi. Ward cümleyi fark etti ve . "Sana o mu *söyledi*?"

"Ben onun vaftiz babasıyım," dedi dük, sesi keskinleşerek. "Küstah bir budaladan işittiği hakareti neden bana anlatmasın ki?" Villiers orta yaşta zayıflamamıştı: hâlâ bir yırtıcıydı.

Ward'ın yumruklarını açmaya zorladığından değil.

"Aslında ben hem senin hem de onun vaftiz babası sayılırım," diye devam etti Majesteleri. "Neredeyse annenle evleniyordum ve baban bir düelloda beni öldürmeye çok yaklaşmıştı. Şüphesiz bu bir aile bağı yaratıyor."

Vals sonunda yavaşlıyordu.

"Bu bağ bana, Eugenia'nın Evan'da kendisine saygı duyan ve seven bir adam bulacağını söyleme özgürlüğünü veriyor. Annesi olan bir adam,

Beaumont Düşesi, parlaklığı, zekâsı ve nezaketiyle çok seviliyor."

"Durum her zaman böyle değildi," dedi Ward. Bu zayıf bir savunmaydı; Beaumont'ların uzun yıllar ayrı yaşamış olması, annesinin yaptıklarının yanında önemsiz kalıyordu.

"Beaumont Düşesi, Leydi Lisette değil," dedi Villiers. "Dahası, Jem - yani ev sahibimiz Broadham Markisi- bir adamın kızını değersiz bulduğu için reddettiğini bilseydi, onu öldürürdü. Eugenia akıllıca davranarak bu ayrıntıyı ondan sakladı."

"Gitmemi mi tavsiye ediyorsun?" Ward, Villiers'a bakmaya zahmet etmedi. Eugenia, elini öpmekte olan ortağının önünde reverans yapıyordu.

"Evan'ın bacağıнын tam olarak doğru açıyla nasıl uzandığına dikkat ettiniz mi? O doğuştan dük," dedi Villiers düşünceli bir şekilde. "Yayınız nasıl? Sizi pek fazla sosyete etkinliğinde gördüğümü sanmıyorum."

Ward'ın elleri tekrar yumruk oldu. canına tak etmişti.

İki kızı ürküterek öne doğru yürüdü. Sandalyelerden oluşan bir çemberin etrafından dolaştı ve parlak ışıklı dans pistine doğru yöneldi.

Vikont, Eugenia'nın elini öptükten sonra bırakmamıştı. Ward bu adamın Eugenia'nın evlenmesi için çok genç olabileceğini anladı. Ama kesinlikle bir *arkadaş* olamayacak kadar genç değildi - haftalar önce Eugenia'ya pervasızca söylediği gibi, samimiyeti paylaşan türden.

Botları ahşap zemine vurdu ve odadaki herkes ona döndü. Eugenia da dahil.

Rengi biraz daha solmuş gibi görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Evan'ın elini de bırakmadı.

"Edward Reeve?" Broadham Markisi omzuna doğru geldi. Dağınık görünüşüne bakarak, "Ailene bir şey mi oldu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Eugenia'yı görmeye geldim."

Marki'nin kaşları Ward'ın kızının ilk adını kullanması üzerine çatıldı. Ward göz ucuyla Markiz'in bir elini kocasının koluna koyduğunu gördü.

Kimse konuşmadı.

Eugenia'nın ona bakarken aldığı nefesi duyabiliyordu. Eugenia'nın dolgun dudakları bir çizgi halinde kasılırken, adam sözcük aradı. Ama sonunda konuştuğunda, son korkunç konuşmalarında söz verdiği gibi kusursuz bir kibarlık sergiledi.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı Bay Reeve? Umarım çocuklar iyidir?"

"Özür dilerim," dedi. "Çok üzgünüm, Eugenia."

Bir anda Eugenia kibar maskesini ve Evan'ın elini bıraktı. Yanaklarında bir parça renk yükselirken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten de," dedi tehlikeli bir şekilde. "Tam olarak ne için üzgünsün?"

Arkasından biri, müstakbel dük de dahil olmak üzere konukları odadan çıkarmaya başladı. Ward sadece Eugenia, babası ve üvey annesi kalana kadar bekledi. Lanet olası bir yırtıcı kuş gibi duvara yaslanmış olan Villiers hariç.

"Sana söylediğim şeyler için özür dilerim."

"Lizzie ve Otis'i yetiştirecek kadar hanımefendi olmadığımı ima ettiğin için özür mü diliyorsun?"

Marki keskin bir hareket yaptı. "Öyleyim," dedi Ward. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Hayır, yapamazsınız," diye hırladı babası. "Kendinizi açıklamanız için size üç dakika vereceğim Bay Reeve, bunu da sadece babanıza olan saygımdan dolayı yapıyorum."

"Hiçbir şey değişmedi," dedi Eugenia, gözlerini Ward'ın yüzüne dikerek. "Ben hâlâ Snowe'un Kayıt Defteri'ni yöneten ve kız kardeşini çadır konuşmasına götüren kişiyim, ona küfretmeyi öğretmekten bahsetmiyorum bile."

"Çok yanılmışım. Çocuklar için harika bir anne olurdun," diye cevap verdi, bu sayıklamayı görmezden gelerek. Kadının tavrını yumuşatmadığını görebiliyordu.

"Bunu sana Lizzie gönderdi." Ceketinin cebinden buruşuk bir siyah dantel bohçası çıkardı ve kızın ellerine tutuşturdu. "Otis Jarvis'i göndermeyi düşündü ama ben onu vazgeçirdim. Sana ihtiyaçları var, Eugenia." Tereddüt etti ve sonra hissettiği tüm tutku ve sevgiyle gözlerinin içine baktı. "*Benim* de sana ihtiyacım var."

Duvağa baktı, gözleri çarpılmıştı. "Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

"Gilner Düşesi-"

Eugenia onun sözünü kesti, gözleri sertleşmişti. "Size söyledi." "Ona ne söyledi?" diye araya girdi marki.

"Kayıt defteri sahibi Bayan Snowe, Ward'un karısı olmak için yeterince iyi değildi," dedi Eugenia. "Ward'ın çocuklarını kibar sosyeteye tanıtmak için doğru soyağacına ya da içgüdülere sahip değildim."

Marki bir adım öne çıkarak patladı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Eugenia, "Düşes ona gerçekte kim olduğumu söylediğine göre değişti," dedi gözleri alev alev yanarak. "*Artık* Lisette'in ihmal ettiği çocuklara annelik yapabilecek kadar iyiyim."

" bu değil," dedi Ward. "yaşayamam."

"Bensiz de gayet iyi yaşayabilirdin," dedi Eugenia, sesi boş odada yankılanarak, "soyağacımın Lizzie ve Otis'e ne kadar yardımcı olacağını fark edene kadar. Ve Lordlar Kamarası'nda sana karşı açılan davada."

Ondan nefret ediyordu.

Üstesinden gelmesi gereken pek çok olasılığı hayal etmişti ama bunu değil. Nefret değil.

Kelimeler yine de ağzından çıktı, kalbindeki boşluğu zorlayarak geçti. "Seni seviyorum ve bunun rütbenle hiçbir ilgisi yok."

"Yeterince hanımefendi ya da uysal olmadığım için aşkımı yüzüme geri fırlattın ve bunun rütbeyle hiçbir ilgisi yok. Bu *benim*. Her ne hissediyorsan, bu *bana* olan aşkın değil."

"Bu doğru değil. Seninle ilgili her şeyi seviyorum, kapıdan çıkıp gittiğin anda hayatımdan aniden çıkan her şeyi," dedi sesi kısık bir şekilde. "Dehanı, neşeni, yaşama tutkunu: *seni*."

Bir an için umutlandı. Onun tereddüt ettiğini gördü. Gözlerini kapattı ve adam ona doğru yürümeye başladı. Sonra ona baktı, kararlılığı tekrar yerine gelmişti. "Sebeplerin ne olursa olsun, önemli değil. Beni yargıladın, beni yetersiz buldun ve bir kuruş için yalvaran bir sokak çocuğu gibi beni reddettin. Unutmadığım şey beni küçümsemeniz ve kovmanız," dedi. "Lütfen git."

Işıltılı elmaslardan narin terliklere kadar bir kraliçeydi.

"Zamanı geldiğinde Lizzie'nin ilk çıkışında sana yine de yardım edeceğim," diye ekledi.

Adam ağzını açtı ama kadın elini kaldırdı. "Rütbemi öğrendiğin için buradasın Ward. Beni sadece doğumumdan dolayı kabul edilebilir bulan birini neden isteyeyim ki? Bunu kabul etmeyeceğim, tıpkı senin seni kendi rütben için küçümseyen birini kabul etmeyeceğin gibi."

Öyle bir şey değildi. Ama o -her zaman belagatini hafife almış bir adam- bunu açıklamanın bir yolunu bulamadı.

"Kalbimi çok kolay verdim," diye devam etti Eugenia, "ama aynı hızla tekrar benim olacak. Bir dahaki sefere benim değerimi bilen birini seçeceğim - rütbemi kastetmiyorum."

Açıklama, haklı çıkarma sözcükleri beynini zorluyordu. Lizzie ve Otis çok genç ve çok hasarlıydılar. Onlar için dünyayı feda edebilirdi, çocukluklarını telafi etmek için her şeyi yapabilirdi.

Ama onları mutlu edecek tek şeyi aptalca feda etmişti.

İtiraz etmenin bir anlamı yoktu. Kız haklıydı. Doğmuş gibi davranacak birine ihtiyacı olduğunu söylediğinde, onun yeterince iyi olmadığını ima etmişti.

Onun için. Lizzie ve Otis için.

"Bunu geri almalısın," dedi, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi duvağı uzatarak.

"Lütfen sende kalsın," dedi sesi titreyerek. "Lizzie onu hediye olarak gönderdi."

Başını iki yana salladı. "Çocuklar sevdikleri nesnelerden ayrıldıktan sonra genellikle fikirlerini değiştirirler. Lizzie onu görmekten mutlu olacaktır, sadece ona babasını hatırlatmak için bile olsa."

"Babası için giydiğini biliyor muydun?"

Kafası karışmıştı. Otis, Eugenia'nın bir markinin kızı olduğunu biliyordu; Eugenia da Lizzie'nin annesinin değil, babasının yasını tuttuğunu biliyordu.

Yaptığı onca hatayı düşününce, kardeşlerine bakabileceğine nasıl inanmıştı?

"Sadece ona sorular sor," dedi, onun ne düşündüğünü tahmin ederek, çünkü dünyadaki tüm insanlar arasında en çok onun ne düşündüğünü biliyordu. "Sana her şeyi anlatacaktır."

Ward başını salladı.

Sonra döndü ve kendini balo salonundan karanlığa bıraktı.

Bölüm Kırk İki

Eugenia gülümsemeye zorladı. "Çocukluğumdan hatırladığım türden bir drama bu."

Gülümsemeyen üç kişi ona baktı. Villiers Dükü hayal kırıklığına uğramış, üvey annesi endişeli, babası öfkeli görünüyordu.

"Edward Reeve ile bir *ilişkin* mi vardı?" diye bağırdı.

Öfkesi omurgasına kadar yükseldi ve parladı, "Büyüdüğüm evi düşünürsek, bir sevgili edinmiş olmama nasıl şaşırsın?"

Babasının kederli gözleri, kendi keder ve öfkesi ... çok fazlaydı.

Gözyaşlarına boğuldu. "Öyle demek istemedim," diye üvey annesinin omzuna yaslanarak hıçkırdı. Harriet'in kolları onu sardı, sıcak ve rahatlatıcıydı.

"Biliyorum," dedi kulağına. "Hepimiz anlıyoruz, tatlım."

Babası inatla "Yok," dedi ama karısının ters bakışından sonra ağzını .

"Hepimiz zamanında aptalı oynamışızdır," dedi Villiers. "Kabul etmelisin ki Jem, senin ve benim üzerinde durabileceğimiz yüksek bir zemin yok."

"Ben odama gidiyorum," dedi Eugenia, babası öfkesini en eski arkadaşına yöneltmeden önce. "Lütfen herkese geceyi böldüğüm için özürlerimi iletin."

Harriet, "Sabah Eugenia'yı göreceğiz," diye açıkladı, "o da bize maceralarını anlatabilir. *Eğer* bunu yapmayı seçerse ve sadece

istediği kadar."

Odasına döndüğünde, Clothilde onunla ilgilenip elmasları, ipek elbiseyi, ayakkabıları ve geri kalan her şeyi çıkarırken kıpırdamadan durmayı başardı. Tüm bu süre boyunca sanki kendi nefesi ciğerlerini yakıyormuş gibi hissetti. Nefes almak neden acı veriyordu?

Clothilde gittiğinde, Eugenia yatağının kenarına çöktü. Gözyaşları yüzünden aşığı akıyordu.

Bazen hayat size istediğinizi vermez. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Herkes gerçek aşkı bulamaz, ilgi görmez, sevilmez ya da zevk almazdı.

Ward'la olan aşk ilişkisi bitmişti, gerçekten bitmişti.

Ward, Lizzie ve Otis'i koruduğı için değil, onları korumak zorunda olduğı için bitmişti. O ve Ward asla mutlu olamazlardı, çünkü Ward ailesini öğrenene kadar onun kendisi için yeterince iyi olduğunu düşünmemiştii. Gerçek Eugenia'yı sevmiyordu - kayıt defterini başlatan, bir çay salonu açmayı planlayan, bir yemek kitabı hakkında fikirleri olan Eugenia'yı.

Çocukların ihtiyacı olan son şey kendilerini bir başka mutsuz yuvada bulmaktı; anne babalarının evliliğinin daha da kötü olmasa bile gergin olduğundan şüpheleniyordu.

Ward'a ne kadar sevgi gösterirse göstereyin, sonunda onun kalbini kıracaktı. Andrew'un nasıl olması gerektiğine dair fikirlerine boyun eğmişti ama o zamanlar gençti. Bu parlak renkli elbiselerle bir mesele değildi: Eugenia Snowe's'a başladığı gerçeğini değiştiremezdi ve zaten değiştirmek de istemiyordu.

Delici bir yalnızlık duygusu iliklerine kadar işlemişti ki bu çok saçmaydı. Ward hayatına sadece bir ya da iki ay önce girmişti.

Kimse bu kadar çabuk aşık olamaz. Onun dışında.

Önce Andrew'la, sonra da Ward'la.

Kapı nazikçe çalındı ve babasının sesi, " miyim Eugenia?" dedi.

"Elbette." Ayağı kalktı ve bornozunu çekti, sonra kapıya ve onu içeri aldı.

Babası kollarını açtı ve o da kollarının girdi. Sekiz yıl boyunca sadece ikisi vardı ve her ne kadar

Harriet tüm kalbiyle, babası onun dayanağıydı.

Andrew'un cenazesinden sonra babası onu eve getirmiş ve haftalarca evden çıkmayarak, onu yatağından kaldırarak, hiç değilse tost yedirerek yanında kalmıştı. Harriet ve üvey kardeşleri gelip gittiler ama babası kaldı.

"Adam saçmalıyor," dedi hışımla.

"Harriet'in bir hanımefendi olmadığını düşündüğünü hatırlamıyor musun?" Eugenia sordu.

"Harriet genç bir erkek kılığına girmişti ve bu işi çok iyi yapıyordu. Tanıdığım hiçbir düşes onun kadar iyi pantolon giyemezdi."

Eugenia, "Hiçbir düşes pantolon giyemez," diye belirtti.

Babası memnuniyetle, "Harriet hâlâ ara sıra yapıyor," dedi. Kollarını sıktı ve onu ileri geri salladı. "Sanırım babasını ay sonundaki özel gösteri seansında göreceğim. Yetiştirdiği aptal hakkında bir şeyler söylemek istiyorum."

"Kont ve kontes İsveç'e diplomatik bir ziyarette," dedi Eugenia burnunu çekerek. "Ama Londra'ya gitmeli ve özel yasaya karşı oy kullanmalısın baba. Gilner Düşesi, Lizzie ve Otis'i sadece meşru oldukları için büyütme isteyen bir cadaloz, oysa Ward'ı bebekken kapı dışarı etmişti."

"Yapacağım." Ona bir mendil uzattı.

"Seni görünce şok olacaklar, değil mi?"

"Kimler?"

"Bütün o lordlar ... Lordlara sık sık , değil mi?"

Babası öfkeyle, "Elbette ," dedi. Sonra omuz silkerek ekledi: "Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığında."

Eugenia geri adım attı. "Seni seviyorum, baba."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen tüm Britanya'da senin yaşındaki en güzel ve en zeki kadınsın. Eğer bu genç bunu göremiyorsa, tek bir gözyaşına bile değmez."

"Teşekkür ," dedi sulu bir gülümsemeyle.

Bölüm Kırk Üç

*Pazartesi, 29 Haziran
1801 Beaumont Evi
Londra'daki evi
Beaumont Kensington Dükü ve Düşesi*

Ward babasının güçlü olduğunu zaman biliyordu ama Beaumont Evi'nin balo salonuna bakana kadar Kont'un ne kadar çok dostu olduğunu fark etmemişti. Anne ve babasının yokluğunda, evlilik yoluyla amcası olan Beaumont Dükü, Gilner Düşesi'nin özel hareketinin sağlam bir şekilde yenilgiye uğratılmasını sağlamak için bir kampanya yürütüyordu.

Odada üç dük vardı -hayır, dört: O izlerken, Pindar Dükü, kolunda karısı -Ward'ın eski nişanlısı- olduğu halde içeri girdi.

En uçta bir kuartet çalışıyor, birkaç çift bir quadrille içinde sürükleniyordu. Fletcher Dükü ve Düşesi skandal yaratacak kadar yakın dans ediyorlardı ve Majesteleri başını biraz eğse öpüşeceklerdi.

Öte yandan, babasının en yakın arkadaşlarından biri olan Cosway Dükü, düşesiyle tartışıyordu ama Ward onları, tartışmalarının öpüşme gibi olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Yakınlaşmanın başlangıcı.

Bir an için kafasında Eugenia ile bir gelecek hayali canlandı. Bundan yirmi yıl sonra onunla dans ediyor ve tartışıyor olma özlemi içinde şiddetli bir yanmaya neden oluyordu.

Ama şu anda önemli olan çocuklardı. Mahkemeden sonra . . .

Eugenia.

Yemin, geçen haftanın ritmiyle kafasının içinde çarpıyordu. Eugenia'yla birlikte olma arzusu içini kemiriyordu ve Fonhill'e dönüp onu tekrar kaçırmamasını sadece demir kontrolü engellemiştir.

Çocuklar güvenli bir şekilde onun olduktan sonra, tam da bunu yapacaktı. Onu sevdiğine ve ona saygı duyduğuna ikna edebilirdi, onun yardımı olmadan çocukların vasisi olduktan sonra, onu sadece bunun için isteyip istemediği sorusunu ortadan kaldırabilirdi.

Kadının gözlerindeki kasvetli, ihanete uğramış acıyı görmeye devam etti ve o tanıdık içten vurulma hissi onu tekrar vurdu.

Beaumont'un varisiyle dans ettiği, belki de onunla *yattığı* düşüncesi kafatasında bir ıstırap kükremesine neden oldu. Şeytanı -ya da şeytanın babasını- düşünürken Beaumont Dükü omzunda belirdi. "Bay Reeve, sizi Lord Bishell ile tanıştırmak istiyorum, kendisi unvanını yeni aldı..."

Ward, özel yasaya karşı oy kullanması ya da Beaumont'un gazabına uğrama riskini göze alması için dolaylı olarak talimat alan bir başka akrasıyla tanıştırılırken eğildi ve Beaumont Dükü Lordlar Kamarası'ndaki en güçlü adamdı.

Ward, büyükannesinin davayı kazanmaya yetecek kadar oy toplayabileceğini düşünecek kadar aptal olduğunu anlamaya başlamıştı. Toplumun nasıl işlediğini gayet iyi biliyordu ve yine de o, küskün yaşlı bir kadın, tüm İngiltere'de var olan en güçlü soylular topluluğuna meydan okuyordu.

Ward aslında ona karşı bir sempati duyuyordu. Tek kızının tüm İngiltere tarafından aşağılandığını görecektik kadar yaşamıştı. Anladığı kadarıyla Leydi Lisette annesini bir daha ziyaret edemeden ölmüştü. Ve şimdi düşesin piç torunu, geriye kalan tek akrabalarını yetiştirecekti.

Kapı tekrar açıldı. Bunun aptalca bir umut olduğunu bilerek, Broadham Markisi ve Markizi'nin -ve kızları Eugenia'nın- içeri girip girmeyeceğini görmek için döndü.

Beaumont'un uşası, "Majesteleri, Villiers Düşesi; Majesteleri, Villiers Dükü," diye anons etti.

Villiers kapının girişinde asla duraklamazdı, ama durmasına da gerek yoktu, çünkü odadaki herkes onun adını duyunca dönüyordu. Gösterişli kıyafetleriyle ünlüydü ama bu gece üzerinde hiç nakış olmayan koyu erik rengi bir palto giymişti.

"Leo, sana ne oldu böyle?" diye bağırdı ev sahibeleri, koşarak yanlarına geldi. "Neredeyse cenaze gibisin."

Dük muhteşem bir selam verdi. "Bu benim saçım," dedi doğrulurken. "Beyaz saçlar ve siyah kaşlar. Seni temin ederim ki Jemma, en sevdiğim paltolardan bazılarını giymek bir kargaya süs takmak gibidir."

Majesteleri Villiers düşesini iki yanağından öptü. "Tatlım, ? Theo'nun attan düştüğünü ve kolunu kıldığını duydum."

"Taggerty'nin Gezici Sirki köyden geçti," dedi Villiers Düşesi alaycı bir gülümsemeyle. "Doğal olarak, bir kez gördükten sonra Theo da atının sırtında durabileceğini düşündü."

Ward öne doğru yürüdü. "Majesteleri," dedi ve Villiers Düşesi'nin elini öptü. Kocasının önünde eğildi. "Desteyiniz için gerçekten minnettarım."

Villiers ince bir kaşını kaldırarak, "Kampanya yapan bir şerif gibi konuşuyorsun," dedi. "Dağıtmak için teneke kupalarınız var mı?"

Ward sakın bir sesle, "Korkarım hayır," dedi.

"Üzerlerine uygun bir söz kazanabilir. Ben 'aptallar konuşana kadar akıllıdır' ." Ses tonu daha sert olamazdı.

"Huysuzluğu bırak," dedi ev sahibeleri, Villiers ile kollarını birleştirerek. "Gelin. Sana yeni öğrendiğim ve en az üç fedası olan bir saldırı kombinasyonunu göstermeliyim." Karısına gülümseyerek Villiers'ı köşede duran satranç tahtasına doğru çekti. Sadece onun balo salonunda -ve belki de Villiers'inkinde- bir oyun masası bulunurdu.

Ward, Villiers Düşesi'ne döndü; kocasının altı piçini de sayarsak sekiz çocuk büyüttükten sonra bile saçları hâlâ altın gibi olan olağanüstü güzel bir kadındı.

Çünkü o ve kocası hepsini kendi çatıları altında toplamıştı.

"Bu gece kocamı son görüşüm olacak," diye güldü. "Bu ikisi sadece birbirlerinin yörüngesinde olduklarında satrançtan bahsederler. Son birkaç yıldır seni daha fazla göremediğim için çok üzgünüm Ward."

"Oxford'da öğretmenliğe başlamadan önce bir süre yurtdışında yaşadım." "Çok alçakgönüllü davranıyorsun. Baban sürekli olarak kağıt haddeleme servetiniz."

Ward bunu duymazdan geldi. "Beaumont Dükü, kocanızı kendi isteği dışında yarın Lordlar Kamarası'na katılmaya ikna ettiyse özür dilerim."

"Villiers, Eugenia'nın vaftiz babası, o yüzden biraz huysuz," diye cevap verdi doğrudan tavrıyla. "Ama mahkemede senin için savaşıacak. Altı tane gayrimeşru çocuğumuz var Ward. Lordlar Kamarası'nın, o zavallı genç lordun yazdığı gibi bir vasiyetnameyi gayrimeşruluğun ortadan kaldırmasına izin vereceğimizi düşünerek kendilerini kandırmalarına izin veremeyiz."

Ward, "Size minnettarım," dedi.

Düşes ona gülümsedi. "Villiers, Eugenia'yı mutlu edeceğinize inanıyor."

"Bana söylediği bu değildi."

"Rekabetin bir insanı kendi aptallığının farkına varmaya itebileceğine inanıyor." Yelpazesıyla onun omzuna dokundu. "Gerçeği bilmen gerekiyorsa, Fonthill'deki o sahneden sonra onun penceresine tırmanacağına dair bahse girdiği için öfkeli... bunun yerine Oxford'a döndün."

"Kocanız, Eugenia'yı yatak odasında şaşırtarak onun itibarını mahvedeceğime dair bahse mi girdi? Bu çok ayıp, Majesteleri." Bu kadar açık sözlü olmamalıydı ama kendini durduramadı.

"Ward," dedi düşes iç çekerek. "Seni hayatın boyunca tanıdığımızı hatırlıyorsun, değil mi? Bana Eleanor demelisiniz. Tabii ki Leo böyle düşündü. İnsan doğasına olan hâkimiyetinden o kadar emin ki, zaman zaman yanılmak ona iyi geliyor."

"Tamamen yanılmıyor," diye izin verdi Ward. Ne de olsa, gerekirse yatak odasının penceresine tırmanmayı planlıyordu.

"Yıllar önce Villiers'i sürgün ettikten sonra," dedi düşes, "müstakbel kocam düz siyah bir palto giydi - bugün bile onun için aforoz

Şikâyetlerinden anlayabilirsiniz ve başka bir isimle bir not yazarak beni Hyde Park'ta gezmeye davet etti. Talibimin kimliğini anlamadan önce o arabanın içindeydim."

"Başka bir adammışım gibi davranmamı mı öneriyorsunuz - belki de meşru bir adam? Ya da asillerin bir üyesi?"

Düşesin gözleri yumuşadı. "Ward, sen asillerin bir üyesisin. Tüm çocuklarımız gibi. Villiers'in siyah paltosuyla kanıtlamak istediği şey, Londra'nın en gösterişli çapkınının değil, özel bir adamın bana aşık olduğuydu."

Ward, "Eugenia'yı seviyorum," dedi.

"Herkes onu seviyor," dedi düşes, mavi gözlerinden net bir bakışla. "Çabuk hareket etmeniz gerekecek. Evan annesine onu karısı yapmayı planladığını söylemiş."

Ward'ın göğsünden tehlikeli bir şekilde hırlamaya yakın bir ses yükseldi.

"Yarınki duruşmaya katılmasını ve kadın locasında oturmasını bekliyorum."

Eugenia'nın orada olabileceği hiç aklına gelmemişti. Lordlar Kamarası ve onların pek de özel olmayan özel eylemleri hakkında bir şey bildiğinden değil.

Eski nişanlısı Mia aniden ortaya çıktı. Düşese gülümseyerek dirseğiyle Ward'ı dürttü. "Beni dansa kaldırırsın, değil mi?"

Villiers Düşesi, "İkinizin ne kadar arkadaş canlısı olduğunuzu görmek çok güzel," diye ekledi. "Roberta'nın bir zamanlar Villiers ile nişanlı olduğunu öğrendiğimde, her ona ters ters bakmıştım."

"Biz mükemmel dostlarız." Mia düşese göz kırptı. "Kocamı kıskandırmak için Ward'ı kullanmak niyetindeyim."

Bir dakika sonra, yerde daire çizmeye başladıklarında, "İyi misin?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Ward.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi. "Şu balo salonunun etrafına bir bakın. Guy Fawkes'ın Parlamento'ya yapmaya çalıştığı gibi biri burayı barutla havaya uçursa, ülkenin yarısı yok olur."

Ward ona gülümseyerek, "Sen özünde bir romancısın, Mia," dedi.

Omuzlarında bir karıncalanma hissetti, yana baktı ve Mia'nın kocasının bakışlarıyla karşılaştı. Pindar'ın gözlerindeki ifade onu gerçekten neşelendirmişti. "Sanırım kocanı kıskandırmayı başarıyorsun."

Mia açıkça umursamaz bir tavırla, "Mükemmel," dedi. "Şimdi, Bayan Snowe'u nasıl geri kazanmayı planlıyorsunuz?"

"Onu kaçıracam." Arabayı Fonthill'in ön kapısına kadar sürmeye, uşağı itip geçmeye ve onu omzunda dışarı çıkarmaya karar vermişti. Ama yarın eve gelirse, onu doğruca oradan çalacaktı.

Mia kaşlarını çatı. "Bu olay örgüsünü iki kez yazdım Ward ve gerçekte romantik olmazdı. Kahramanımın diş fırçası ya da temiz bir kombinezonu olmayacağı gerçeğini her zaman göz ardı etmek zorunda kalıyorum."

"Geçen sefer hizmetçisini de getirmiştin." "*Geçen sefer mi?*" Mia ciyakladı.

Ward, "Vander bana bedensel zarar vermenin eşiğinde," diyerek onu dükün önünde durdurdu; dük hemen karısını kolunun altına aldı ve iyi bir önlem olarak başına bir öpücük kondurdu.

"Ayı gibi davranma," dedi Mia kocasına bakarak. "Ward'ı yerde sürükledim."

"Neden?" Vander çok ayıvari bir şekilde hırladı.

Ward ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Görünüşe göre aşk hayatımı düzenlemesine izin veren bir eski nişanlı maddesi var."

Mia, Vander'ı ortasından dürttü. "Lütfen eski nişanlıma ters ters bakmayı keser misin?"

Mia ufak tefekti ama belli ki kendisinden iri olan kocasının gözünü korkutmasına izin vermiyordu. Ward ona tebrik öpücüğü vermeyi düşündü ama bu Vander'ı fazla ileri götürebilirdi.

"Ward'ın Eugenia Snowe'un elini kazanacağından emin olmak istiyorum," diye devam etti Mia. "sadece iki kez karşılaştım ama kesinlikle büyüleyici olduğunu düşündüm."

Ward, "Herkesin var," dedi.

Büyükannesi hariç.

Mia ciddiyetle, "Büyük bir jest yapmalısın," dedi. "Bayan Snowe'un asla beklemeyeceği bir şey. Bunu açıkça ortaya koyacak bir şey.

Onu başka bir kadını sevebileceğinden çok daha fazla sevdiğini, ona olduğu gibi değer verdiğini."

"Bir tane yaptım," dedi Vander. Şimdi iki kolunu da karısına dolamıştı.

"Ne yaptın sen?" Ward sordu. "Bir

şii yazdım."

"Bir aşk şii yazmışsın, çünkü ben aşk hakkında romanlar yazıyorum," dedi karısı. "Bu bana mesleğime saygı duyduğunu söylemenin bir yoluydu."

Ward, Vander'ın seğirmesinden, Majestelerinin o aşk şiiğini yazarken karısının romanlarını düşünmediğinden oldukça emindi.

Alaycı bir gülümsemenin ağzının kenarlarına dokunmasına izin verdi, böylece Vander, Ward'un onun üzerinde bir etkisi olduğunu fark etti.

Dük gözlerini kıstı.

"Sen de aynısını yapmalısın," dedi Mia, başının üzerinde gerçekleşen sessiz konuşmadan habersizce. "Büyük jestin Eugenia'yı, olağanüstü başarıları olan zeki bir kadın olarak ona değer verdiğine ve saygı duyduğuna ikna etmeli."

"Ne yapması gerekiyor?" Vander sordu. "Başka bir mürebbiye mi tutacak? Anlatılanlara bakılırsa, mürebbiyelerden birini kovmuş, diğeri de istifa etmiş. Bundan sonra Snowe'un Siciline saygı göstermek zor olacaktır."

Mia, "Ward büyük bir jest yapmak zorunda," diye ısrar etti. "İşte Hindistan!

O yardım edecek." Çılgınca el sallamaya başladı.

Ward, Thorn Dautry'nin karısı Leydi Xenobia India'nın onlara katılmasıyla döndü.

"Merhaba, Mia'cığım," dedi India, belli ki kucağında bir çocuk taşıdığından, zorunlu olarak yüzeysel bir reverans yaptı. "Bay Reeve, sizi görmek bir zevk. Ve Vander, bu akşam biraz asabi görünüyorsun." Dükü öpmek için parmak uçlarında yükseldi.

"Thorn nerede?" Majesteleri selamlama amacıyla homurdandı.

"İşte," dedi kısa ve öz bir ses. Ward, Thorn Dautry'yi Vander'la birlikte Mia'nın amcasını, onu hapse attıran alçağı bozguna uğratmasına yardım ettiklerinden beri görmemişti.

Şimdi düşününce, o yaşlı dolandırıcı ölmemiş olsaydı, Mia'yla evlenmesini engellediği için ona teşekkür etmek zorunda kalabilirdi.

"India," diye bağırdı Mia, "Ward'un yardımımıza ihtiyacı var. Eugenia Snowe'u onu gerçekten sevdiğine ikna etmek için büyük bir jest yapmak zorunda."

"Onu gerçekten seviyor mu?" India gözlerini Ward'a dikti. Ward'ın gözlerinde gördükleri onu tatmin etmiş olmalıydı çünkü Mia'ya dönerek, "Çiçekler mi?" dedi.

Ward başını salladı. "Yeterince abartılı değil."

"Mükemmel!" Mia ellerini birbirine vurarak,

"Mükemmel!" dedi. "Ne?" diye sordu kocası.

"Ward'ın aklında bir şey var. Bunu söyleyebilirim."

Büyük bir jest yapıyor gibi .

Bölüm Kırk Dört

*30 Haziran 1801 Salı
Lordlar Kamarası
Westminster Sarayı*

Ward avukatının yanındaki koltuğa henüz ulaşmıştı ki, kırmızı ve ermin rengi giysiler içindeki yüz kadar İngiliz asilzadesi içeri girdi ve oturumu yöneten Lord Chancellor'ın iki yanındaki sıralarda yerlerini aldılar.

Babası bu koltukların çoğunun en önemli yasa tasarıları sırasında bile boş kalmasından şikâyetçiydi ama bugün öyle değildi. Kötü şöhretli Leydi Lisette'in merhum Lord Darcy'den *meşru* olduğuna dair büyüleyici haberin ışığında değil. Bu yeterince haberdî, ama Leydi Lisette'in annesinin bu yetim çocukların vasiliğini talep eden özel bir yasaya sponsor olması gerçeği?

Akranlar sıraların üzerine bir kağıdı dolusu bezelye gibi . Ward'ın büyükannesi avukatlarıyla birlikte Ward. Ona bir bakış bile atmadı.

Dava törensel bir saçmalıkla açıldı. Bir Sessizlik Bildirisi'nin ardından, Surrey Kontluğu'ndan Gilner Düşesi Ekselansları tarafından sunulan özel eylem çağrılana kadar, madde ve koşulların ve genel aptallıkların sıkıcı bir listesi geldi.

Bitmek bilmeyen savunması kesin bir ifadeyle sona erdi: genç Lord Darcy ve kız kardeşi

Gayrimeşru yollardan dünyaya gelmiş bir adam tarafından yetiştirilmişti ve makinelerdeki kârlı yenilikleri için tebrik edilmesi gerekirken (Ward'un bıçak bileycileri ya da benzerlerini yonttuğu izlenimini bırakıyordu), yine de yakın geçmişte hapse atılmıştı.

"Hapishane" kelimesi telaffuz edilir edilmez sıralardan, harekete geçmiş öfkeli eşek arılarını andıran bir vızıltı yükseldi. Ne Ward ne de Mia, düğün törenlerinden bir gece önce ortadan kaybolup onu mihrapta terk etmesinin nedenini kamuoyuna açıklamamıştı.

Düşesin bilgili avukatı sözlerini memnun bir tavırla bitirdi. "Majesteleri, annesi trajik bir şekilde elinden alınmış bir yetim olan, krallığın genç bir akranını düzgün bir şekilde yetiştirme yeteneği söz konusu olduğunda, kendisi ve Bay Reeve arasında olası bir karşılaştırma yapılamayacağını düşünüyor."

Lizzie'den bahsedilmedi.

Ward'ın baş avukatı, bu özel davayı yöneterek aldığı alkışa karşılık gelen bir hevesle ayağa fırladı. Lord Darcy'nin çocuklarının vasiliğini Ward'a veren vasiyetinin Chancery Mahkemesi'nde kanıtlanmış olduğu gerçeğiyle ilgili bilgili bir tartışmaya başladı.

Yeterince makul, ama odadaki herkes bunun konuyla ilgisiz olduğunu biliyordu. Özel bir eylem Lord Darcy'nin vasiyetini geçersiz kılabilirdi, tıpkı diğerlerini geçersiz kıldığı gibi.

Bu dava her iki tarafın da güç gösterisine dönüştü. Gilner Düşesi, Ward'ın şahsına saldırmak için gerçekleri dikkatlice sıralamıştı.

Ward insanları bir araya getirmeyi seçmişti.

Avukatları akranlarını teker teker tanık kürsüsüne çağırdı. Bazıları tanık sıralarında bekliyordu ama birkaçı da akran sıralarından gelmişti. Pindar Dükü'nün Ward'ın haksız yere hapsedildiğine dair yaptığı açıklama büyük bir tartışmaya yol açtı. Villiers Dükü sorulara alaycı bir üslupla cevap verirken, kendi gayrimeşru çocuklarını hatırlattı ve kendi çocuklarının uygun olmayan ebeveynler olabileceğini düşünmeleri için onlara meydan okudu.

Londra'da çok az insan Villiers Dükü'ne karşı çıkacak kadar aptaldı, özellikle de en eski dostlarından biri olan Beaumont Dükü'yle omuz omuzayken.

"Aslında," diye bitirdi Villiers, "bu muazzam bir zaman kaybı ve birinin bariz olanı belirtmesi gerekiyor. Leydi Lisette'i ona kur yapmaya çalıştığım sefil ve aptalca girişimim sırasında çok iyi tanıdım. Tabii bu, genç, *çok* genç bir beyefendiyle kaçmasından *çok* önceydi."

Gilner Düşesi, tanıkların ifadeleri boyunca eldivenli ellerine bakmıştı ama bu söz üzerine başını kaldırdı.

Ward irkildi. Villiers yumuşak ama acımasız üslubuyla büyükannesini paramparça etmek üzereydi. Leydi Lisette kimsenin hayalindeki ebeveyn değildi ve başarısızlıkları düşesin ayaklarına serilmek üzereydi.

Ward büyükannesinin dük tarafından harap edilmesini istemiyordu. Daha iyisini düşünmeden önce ayağa kalktı.

Villiers cümlesinin ortasında durdu. "Konuşmamı günün adamına devrediyorum." Tanık kürsüsünden indi.

Ward yürüdü ve kutuya girdi.

Lord Şansölye, Villiers'in Beaumont Dükü'nün yanındaki koltuğuna dönmesini izlerken, beyaz bukleleri tehlikeli bir şekilde sallanırken, "Bu çok sıra dışı," dedi.

Ward, "Avukatlarım kürsüye çok daha fazla tanık çağırmaya hazır," dedi, "ama Villiers Dükü çok haklı."

Lord Hazretleri kuru bir sesle, "Anladığım kadarıyla bir açıklama yapmak istiyorsunuz," dedi.

Ward meclise döndü. Kadınların olduğu bölüme bakmamıştı. Şimdi de bakmıyordu ama Eugenia'nın orada olduğunu biliyordu. Ondan nefret ediyor olabilirdi ama Lizzie ve Otis'i seviyordu.

"Lord Darcy'yi yıllar önce tanıdım ve olağanüstü nazik ve kurnaz olmayan bir genç adamdı," dedi. "Belki de bu özellikleri onu annemin kur yapmasına karşı savunmasız kılmıştı, eğer öyle denebilirse. Üvey kardeşlerimden öğrendiğime göre çok iyi bir baba olmuş."

Banklardan hışırtılar geliyor.

"Lord Darcy çocuklarını da kendisi gibi zarif ve düşünceli yetiştirdi. Örneğin, çok az resmi eğitim almış olmalarına rağmen Latince biliyor ve akıcı bir şekilde Fransızca konuşuyorlardı. O pek çok babadan daha iyi bir babaydı.

çocuklarını son derece dezavantajlı koşullar altında koruyan ve onlara bakan biri olmayı umabilirdik."

Odadaki uğultu yerini ölüm sessizliğine bıraktı.

"Lord Darcy'nin bana duyduğu güven beni onurlandırdı," dedi Ward sessizce. "Eton'daki okul arkadaşımın üvey babam olacağını asla hayal edemezdik ama ailesinin bir parçası olmaktan onur duyuyorum ve onun son arzularını elimden geldiğince yerine getirmek istiyorum. Gilner Düşesi, evli olmayan bir erkeğin çocuk yetiştirmesine izin verilip verilmeyeceğini sorguladı, bu yüzden size evlenme planlarım olduğunu söyleyeceğim."

Kadınların giysilerinin hışırtısı ve yelpazelerinin şakırtısı bile durmuştu.

"Bayan Eugenia Snowe'a aşığım ve onunla evlenmek istiyorum," dedi gözleri önündeki erkek sıralarında gezinirken. "Beni reddedebilir. Ona tekrar soracağım. Eğer beni yine reddederse, Lizzie ve Otis'i tek başıma büyüteceğim, çünkü başka bir kadınla evlenmeyeceğim."

Sözleri havada asılı kaldı ve sonunda, nihayet, Ward kendine izin verip terzilerin banklarına doğru baktı - sadece Eugenia'nın odadan çıkarken sırtını görmek için.

Derin bir nefes ciğerlerini yaktı. Kadın onu reddetmişti. Kasları sıkıştı ve elleri yumruk oldu. Onu takip etmek zorundaydı-

Onu takip edemezdi.

Onun yerine, "Üvey kardeşlerim anne ve babalarının yasını tutuyor," dedi. "Dokuz yaşındaki Lizzie, kederini dünyadan gizlemek için peçe takmayı tercih etti."

Odadan toplu bir sempati mırıltısı yükseldi.

"Sizden kardeşlerimi benden almamanızı rica ediyorum," dedi sesini eşit tutarak. "Bu sadece Lord Darcy'nin isteği değildi, aynı zamanda bir akciğer rahatsızlığına yakalanıp öleceğini anladığında, annemiz Leydi Lisette çocuklarının benim evime getirilmesi talimatını verdi."

Büyükannesi ona bakıyordu, kaşları çatıktı.

"Birçoğunuzun annemi -annemizi- hor gördüğünü biliyorum ve nedenlerinizi tamamen anlıyorum. Leydi Lisette son derece sorunlu bir ruha sahipti. Onun karakteri hakkındaki bilgimle, annemin

kardeşleri ne yazık ki ihmal edilmişti. Sıra dışı bir çocukluk geçirmiş olmalarına rağmen, babaları kadar anneleri tarafından da sevildikleri konusunda sizi temin etmekten mutluluk duyuyorum. Size sadece bir örnek vereceğim: Genç Lord Darcy'nin Jarvis adında evcil bir faresi var."

Kadınların oturduğu yerden bir nefes yükseldi.

"Annemiz Jarvis için operaya uygun küçük kadife bir pelerin ve bir balo daveti alırsa diye saten bir pelerin dikmişti. Lizzie ve Otis'i elinden geldiğince çok severdi. Onun istekleri yerine getirilmelidir."

Büyükannesi hızla hareket etti.

Bir ona bir de odanın geneline baktı. "Babam Lord Gryffyn ve üvey annem Leydi Gryffyn beni kendi çocukları gibi yetiştirdikleri için şanslıyım. Eğer yurt dışında olmasalardı, burada yanımda olurlardı. Lizzie ve Otis'i de bana gösterdikleri özen ve saygıyla yetiştirmeyi umuyorum."

Bununla birlikte, ne büyükannesine ne de avukatlarına bakarak sırasına geri döndü. Öylece oturdu, içi çalkalanıyordu. Oylamanın kendi lehine sonuçlanacağından kesinlikle emindi.

Ama Eugenia çekip gitmişti. Onu reddetmişti. Göğsünde bir delik açılmış gibi hissediyordu ama oturup sessizce kanamaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Nasıl bu kadar yanlış gitmişti? Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Onu sevdiğini söylemişti... Keşke o anda onu kollarına alsaydı.

Eugenia onu gerçekten sevseydi, aristokrasinin önünde kendini ilan ettiğinde gülümsemez miydi?

Gilner Düşesi ayağa kalktı. Tanık sandalyesine doğru ilerlemedi ya da Ward'a bakmadı. Bunun yerine, Lord Şansölye'ye aristokrasinin o sert ve gür sesiyle, "Özel bir eylem için yaptığım başvuruyu geri çekiyorum," dedi.

Toplu bir nefes alış veriş oldu. Dümdüz karşıya baktı, böylece Ward büyükannesini profilden gördü. O burnu tanıyordu: her gün aynada görüyordu.

"Pekâlâ," dedi Lord Hazretleri ve sözü daha fazla uzatmadan ayağa kalktı. "Lordlar Kamarası'nın bu oturumu sona ermiştir."

Bölüm Kırk Beş

Eugenia büyük odadan çıktı ve sonra odadan uzaklaşan koridorda koşmaya . Ward onun adını söylediği anda odadaki herkes ona doğru döndü.

Andrew öldüğünde, üzüntüsünü asla toplum içinde dile getirmedi. Evde ağladı; dışarıda ise başını dik ve gözlerini kuru tuttu. Andrew da böyle olmasını isterdi.

Ama şimdi gözyaşları kontrolsüzce yanaklarından aşağı dökülüyordu. Açık bir kapı gördü ve merhametle boş olan bir odaya döndü, bir sandalyeye çöktü ve nefes almaya çalıştı.

Ward'ın akranlarının önünde durduğu görüntü zihnine kazınmıştı. Bir beyefendi gibi, onlardan biri gibi görünmüyordu.

Bir kral gibi görünüyordu, kadife giysili lordlara alçakgönüllülükten zerre kadar nasibini almadan bakıyordu. Ayağa kalktığı andan itibaren odaya hükmetmişti: yüzü yoğun, odaklanmış ... emrediciydi. Sözleriyle kardeşlerinin vasiliğini talep etmişti, ama gerçekte ...

Bunu o talep etmişti. Akranları onu, kralı reddetmekten daha fazla reddedemezdi. Çocuklar artık onundu. Ward konuşmaya başladığı anda Lizzie ve Otis için duyduğu korku buharlaştı.

Onun varlığından habersiz olduğu inancıyla, yüreği özlemle dolup taşarken, bakışlarıyla ziyafet çekmişti.

Ve sonra-

Sonra da onunla evlenmek istediğini söylemişti. Lordlar Kamarası'na Lizzie ve Otis'in artık onun vasileri olduğu gibi, onun da kendisinin olduğunu söylerken gözleri vahşi bir yoğunluğa bürünmüştü.

Gördüğü tek gerginlik işareti, ondan bahsederken çenesinin sıkılmasıydı.

Onu reddettiğı gerçeğini.

Kapı açıldı ve Eugenia kafasını kaldırdı, nemli mendili elindeydi.

Ward kapı aralığında durdu.

"Ne oldu?" diye sorarak ayağa kalkmayı başardı.

"Çocuklar benim," dedi ona doğru adım atarak. Başka bir şey söylemeden kızın başını geriye yatırdı ve ağzını öpücüğüyle kapadı. Öpücüğü, tüm lordların önünde yaptığı konuşmaya eşdeğerti: onun hakkında bir açıklamaydı.

Bir oda dolusu meslektaşına onu sevdiğini söylemişti ve Eugenia birdenbire onun da kendisine sayısız kez aynı şeyi söylediğini fark etti.

Onu öperken.

Onu göle çekerken.

Geceleri dördüncü kez sevişmek için uyandırırken ve şafakta beşinci kez.

Onun öpücüğüne tüm varlığıyla karşılık verdi. Ölüm onları ayırana kadar o onun, o da onun olmuştu. Sevginin en önemli şey olduğunu nasıl unutabilirdi? Zalim bir anın aşkı sonsuza dek elinden alabileceğini çok genç yaşta öğrenmiş olan o kadın?

Ward geri çekildi, yine de tek kelime etmeden onu kendine çekti ve ayaklarını yerden kesti. Onu yol boyunca taşıyarak odadan çıktı, koridorda ilerledi ve doğruca kendisini bekleyen arabasına gitti. Kadın ne söyleyeceğini düşünmeden arabaya bindi.

Ama görünüşe göre kelimelere gerek yoktu. Kolları tekrar aç bir acelecilikle Eugenia'ya sarıldı ve onu kucağına çekti. Eugenia'nın saçları kulaklarına dökülene ve dudakları arı sokmuş gibi olana kadar öpüştüler.

Araba durduğunda Ward, Eugenia'nın büyük, zarif konakların sıralandığı bir caddede inmesine yardım etti.

"Londra'daki adresim," dedi Ward, onu yürüyüş yolundaki en heybetli binaya doğru çekerken.

"Londra'da bir eviniz olduğunu bilmiyordum," diye haykırdı.

"Oxford'daki görevime başlamadan önce satın almıştım."

Yaklaştıklarında ön kapı açıldı ve içeri girdiklerinde kılıklı bir uşak selam verdi. Eugenia krem rengi duvarları ve tertemiz mermer zemini gördü ama Ward onu doğruca bir taraftaki kapalı kapıya yönlendirdi.

"Lütfen gözlerinizi kapatın," dedi ve uşağa aldırmadan kızın burnuna bir öpücük bıraktı.

Eugenia gözlerini kapatarak gülümsedi. Belki de Lizzie ve Otis'i Londra'ya getirmişti ve ona sürpriz yapmayı planlıyorlardı. Eğer öyleyse, çocuklar alışılmadık derecede sessizdi, çünkü odada başka kimsenin olmadığına yemin edebilirdi.

Sonunda Ward onun dudaklarına bir öpücük kondurdu ve fısıldadı, "Lordlar Kamarası'nda söylediklerimde ciddiydim. Seni seviyorum, Eugenia. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. *Her şeyini*. Gözlerini aç, aşkım."

Eugenia onları yavaşça açtı ve "aşk" kelimesinin o kaba, son derece inandırıcı üslupla söylenişinin tadını çıkardı.

Oda pastalarla doluydu. Baktığı her yerde, her yüzeyde, akla gelebilecek her çeşit şekerleme vardı. İki süslü kuğu başının üzerinde yükseliyordu. Muazzam bir trifle, zarif bir kristal kâseyi dolduruyor, bu kâse de zarif petits-fours tabaklarıyla çevreleniyordu. Bir tabakta denizkızı ile dolu mağara şeklinde bir pasta, diğerinde ise dans eden, altın tozlu aşk tanrısı ile süslenmiş çok katmanlı bir şekerleme vardı.

Eugenia konuşmadan Ward'a döndü, gözlerinin şoktan yuvarlandığını biliyordu.

"Yaptığın her şeye ve olduğun her şeye saygı duyuyorum," dedi, sesi sertti. "*Pastanenin* sadece İngiltere'de değil, Fransa'da da türünün en ünlüsü olmasını istiyorum. Gunter's'i gölgede bırakmanı istiyorum. *Lizzie*'nin seni izlemesini ve senden bir şeyler öğrenmesini istiyorum. En önemlisi, seni en çok mutlu eden şeyi yapmanı istiyorum."

Eugenia, sözleri dank ederken ona bakakaldı. "Daha önce söylediğin değildi. . . daha önce söylediğin şey."

". Lizzie ve Otis'in geleneklere ya da kurallara ihtiyacı yok; onların sana ihtiyacı var. Ama en benim sana ihtiyacım var."

Eugenia kendini konuşturamadı.

"Seni seviyorum Eugenia Snowe," dedi Ward. "Tüm Eugeniaları seviyorum: asil ve düzgün hanımefendiyi, parlak matematikçiyi, neşeli, lezzetli aşığı, bir kayıt defterinin sahibini ve Londra'daki en iyi çay salonunun gelecekteki sahibini."

Eugenia'nın gözleri yaşlarla doldu ve kollarını açtı. Dudakları birbirini buldu, sıcak ve tutkulu... mükemmel.

Bir süre sonra onun kollarında döndü ve merakla odaya baktı. "Bu pastaları yapmana Marcel mi yardım etti? Hepsini nereden buldun?"

"Vander, Thorn ve ben hepsini bulmak için Londra'baştan başa dolaştık." Tereddüt etti. "Bunun büyük bir jest olması gerekiyordu."

"Gerçekten büyük bir jest," dedi Eugenia hayranlıkla. Altın aşk tanrısıyla süslenmiş pastaya daha yakından bakmak için bir adım öne çıktı. Her bir incelik bir öncekinden daha zarifti. Ve kaideler mükemmel bir görüntü oluşturmak için tam doğru yükseklikte yerleştirilmişti.

"Leydi Xenobia India bu odayı düzenlemiş," diye nefes aldı. "Başka hiç kimse onun düzenleme yeteneğine sahip değil."

"Mia da buradaydı," dedi Ward, eski nişanlısından bahsedince biraz garip hissetti.

"Onlara şahsen teşekkür etmek için sabırsızlanıyorum," diye bağırdı Eugenia, Mia'dan bahsetmesinden hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu. "Oh, şuna bakın!" Üzerinde şekerden tüyler olan küçük bir pastaya doğru uzandı.

Ward'ın kolu Mia'nın etrafına dolandı ve onu vücudunun kaslı düzlemlerine doğru çekti. "Mia bir aşk romanı yazarı," dedi. "Büyük bir jest yapmam gerektiğini söyledi."

Eugenia anlatılamayacak kadar mutlu bir şekilde ona yaslandı. "Büyük jestine bayıldım."

Ward onu kendi etrafında döndürdü ve gözleri buluştu. "Senin için başka bir şeyim daha var, sadece benden."

"Mmmm," diye mırıldandı Eugenia. Etrafı keklerle çevriliydi ve tek bir ısırik bile istemiyordu. Sadece onu istiyordu.

Ona kalp atışlarının ritmiyle ölçülen bir öpücük verdi. Ward geri çekildiğinde Eugenia zorlukla düşünebiliyordu. "Benim de bir jestim var," dedi sesi boğuklaşarak.

Elini cebine attı ve ... çıkardı. Bir pasta.

Ortası çökmüş ve üstü çatlamış küçük bir kek. Tatlı şeylerin çok uzun süre pişirildiklerinde aldığı asık suratlı bir görüntüsü vardı.

Çikolata kokuyordu. Yanmış çikolata.

"Lizzie bunu benim için mi yaptı?" diye tahmin etti, tepesine dokunarak. Kalbi şarkı söylüyordu. Bu sevimli, eksantrik, parlak çocuklar onun olacaktı: Çok yaşlı, umut dolu gözleriyle Lizzie ve meraklı cesareti ve Jarvis'e duyduğu derin sevgiyle Otis.

"Lizzie değil."

"Otis? Etkilendim!" "Ne de Otis."

Yukarı baktı. Ağız açık kaldı.

"Sana saygı duyduğumu ve sana taptığımı kanıtlamak için daha iyi bir yol düşünemezdim - seninle ilgili her şeyi, Eugenia."

"Bana pasta yaptın," diye fısıldadı. Sanki etraflarında zaman durmuş, dünya bir erkek, bir kadın ve küçük, yanmış bir çikolatalı süngere küçülmüştü.

"Bu aslında ikincisi," dedi. Sesindeki bıkkın ton, kadının gülmesine neden oldu. "İlki bir ceviz büzüşmüştü. Marcel'i Fawkes House'da bıraktım çünkü artık benimle konuşmuyor, o yüzden yardım alamadım."

"Bayıldım," dedi onu ellerinin arasına alarak. "Ben de seni seviyorum." Ayak parmaklarının üzerine çıktı ve onu öptü. Adamın iri elleri belini çevreleyerek onu sabitledi.

Öpüşmeleri açık ağızlı ve açık yürekliydi, insanları çıplak ve savunmasız bırakan türden bir öpücüktü.

Ward uzun uzun, "Sen tanıdığım en esprili, en güzel ve en sıcak insansın," dedi ve sözleri doğrudan kadının kalbine işledi. "Lizzie senin için peçesinden vazgeçti, Otis de Jarvis'ten vazgeçerdi. Seni seviyoruz, Eugenia. Üçümüz de seni çok seviyoruz. Sensiz, kalbi olmayan bir aileyiz."

Başını iki yana salladı. "Seni uyarmak zorundayım: Eğer benimle evlenmeye hayır dersen, yarın ve ertesi gün yine hayır demek zorunda kalacaksın. Lizzie, Otis ve Jarvis'le birlikte geri geleceğim. Jarvis'e hayır demek zorunda kalacaksın."

"Jarvis değil!" Parmakları adamın çenesinin klasik kare şeklinin üzerinde gezindi.

"Benimle evlenir misin, Eugenia? Gelinim olur musun?"

"Evet," fısıldadı, sesi biraz titriyordu. "Evet, yapacağım."

"Hanımefendi gibi davranmayacağına söz verir misin?" Onu sıkıca tutuyordu, yüzü saçlarına gömülmüştü.

"Her zaman değil," dedi gülümsemesini engelleyemeyerek.

Sonsöz

Eugenia yüz ifadesini, iki ayaklı bir Dalmaçyalı sürüsüyle karşılaşan herhangi birinin hissedebileceği kibar bir merakla düzeltti. Ya da başka bir açıdan bakacak olursak, yaşları üç ile on dört arasında değişen dört benekli çocuk.

Otis'in en yakın arkadaşı Marmaduke'a, "Bu benekli etkiyi yaratmak için çini mürekkebi kullandığını tahmin edebiliyorum," dedi, "ama yüzünü bu hastalıklı beyaza nasıl dönüştürdün?"

"Gül suyuyla karıştırılmış mısır nişastası," dedi. "Dadım öğleden sonra dışarı çıktığında bunu kullanır."

"Anne!" Sally o kadar sevimliydi ki, Eugenia akşam için giyinmiş olmasına rağmen eğilip onu kucağına almaktan kendini alamadı.

Sally kıkırdadı ve burunlarını birbirine sürttü.

Eugenia, Sally'yi kalçasında daha yükseğe kaldırdı ve Lizzie, Otis ve Marmaduke'a döndü. Sally başını Eugenia'nın omzuna koydu ve parmağını emmeye başladı. "Lizzie, bunun arkasındaki dâhinin sen olduğundan şüpheleniyorum."

Lizzie, "Bulaşıcı bir hastalığa karşı hazırlık yapıyorduk," diye cevap verdi. "İngiltere yüzyıllardır hastalık dalgaları tarafından ziyaret ediliyor. Eğer hazırlıksız yakalanırsak, hepimiz yenik düşebiliriz."

"Herkesin yüzüne lekeler çizmenin kızamık dalgasına nasıl hazırlayacağını anlayamıyorum."

Veba sıkılan Otis ve Marmaduke yere çöktüler ve onun yerine spillikins oynamaya başladılar. Sally gözlerini kırptırıyor, uykuya dalmak üzereydi, yüzü artık Eugenia'ya bulaştığı gibi mısır nişastasından arınmıştı.

Lizzie hiç sıkılmadan, "Aklımda kızamık değil, nadir görülen bir şey vardı," dedi. "Daha çok Kara Ölüm gibi bir şey. Bir salgın - çok sayıda insan öldüğünde buna böyle denir."

Sally küçük bir iç geçirdi ve da sokuldu.

Ward'ı İngiltere'nin en başarılı mucitlerinden biri haline getiren parlak zekâ, Lizzie'de çok daha farklı bir biçimde ortaya çıkmıştı.

Sanki bu düşünce onu çekmiş gibi, çocuk odasının kapısı açıldı ve kocası içeri girdi. Eugenia'ya baktığında gözlerinde bir gülümseme vardı ... sabahlarından ne kadar keyif aldığını anlatan bir gülümseme.

Sally evlendikten yedi ay sonra doğmuştu, bu da Eugenia'nın Fransız harflerinin - kurdelelerin rengi ne olursa olsun -her zaman etkili olmadığı açıktır.

Kocası ona bir bebek taşıdığını söylediğinde gözleri parlayarak "Ne kadar harika," demişti.

"Seninle evlenmemiş olsaydım felaket olurdu!" diye karşılık vermişti.

"Seni kaçırmayı planlıyordum," demişti kocası pişmanlık duymadan. "Eğer o keklere yenik düşmeseydin, onları arabaya atıp Gretna Green yolunda seni besleyecektim."

Şimdi gezindi ve kızının yanağına bir öpücük kondurdu. "Genelde bu çocuk yeni kabuk bağlamış bir yumurta kadar temiz görünür. Ama şu anda öyle değil." Benekli kalabalığı gözden geçirdi. "Peki tüm bu lekelerden kim sorumlu?"

Eugenia sallanan sandalyeye çökmüş, Sally'nin sıcak bedenini sıkıca kendine sarmıştı. Ward önceki gece onu iki kez uyandırmıştı -hayır, bu adil değildi, çünkü o zamanlardan birinde ona dönmüş, ona duyduğu umutsuz açlıkla uykudan uyanmıştı.

Gözlerini kapattı ve Lizzie'nin kreşi vuran salgını anlatırken Ward'ın kahkahalarının sesinin yerleşmesine izin verdi

sıcak bir battaniye gibi.

Ona söyleyecek iki şeyi vardı ve gecenin ilerleyen saatlerinde birlikte yemek yiyene kadar bunları kendisine saklıyordu. Birincisi, Marcel'den bir mektup almıştı: girişimleri ilk çeyreğini gerçek bir kârla tamamlamıştı.

Bu harikaydı, ama ikinci haber daha da iyiydi. Çocukluğunda düzenli bir evde yaşama hayalleri kurarken, şimdi kahkahalar ve kaosla çınlayan, entelektüel merakın ve deneyselliğin o kadar özlemini çektiği nezaketin çok üstünde olduğu bir evin sahibiydi.

Bunu bir an bile değiştirmezdi - her ne kadar karnındaki bebek kargaşayı daha da artıracak olsa da.

Bu arada Lizzie, Ward'a olası salgın hastalıklar hakkında ders vermekten, o sabah bulduğu kuş yuvasını anlatmaya geçmişti ki durup parmağını dudaklarına götürdü.

Ward döndüğünde karısı ve kızının uykuya dalmış olduğunu gördü. Sally tıpkı eskiden olduğu gibi başparmağını emiyor, yanağını annesinin omzuna yaslamıştı. Kalbi kaburgalarına çarparak ona bir kez daha ne kadar şanslı olduğunu söyledi.

Eugenia onun bir bebek taşıdığının farkında olmadığını düşünüyordu ama o, karısının iyi ve mutlu olduğundan emin olma isteğiyle onun her şeyini izliyordu. Göğüsleri hoş bir şekilde büyümüşü ve daha kolay yoruluyordu.

Yine de ona kendi zamanında söyleyecekti; sürprizini mahvetmek istemiyordu.

"Bir bebeği daha olacak, değil mi?" Lizzie sordu.

Kız kardeşi elini onun elinin içine sokarken şaşkınlıkla yere baktı. "Öyle değil mi?"

"Sanırım öyle. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Uyuyor," dedi Lizzie. "Normalde hareket etmeyi bırakmaz." "Bu doğru."

"Dün hiçbir şey istemediğinde tahmin etmiştim. Eugenia

Sally'yi taşıdığı zamanlar hariç, *hiçbir zaman* önemsiz şeyleri reddetmez."

Ward onun saçlarını karıştırdı. "Bazen beni korkutuyorsunuz, Bayan

Lizzie." "Pooh," dedi kız kardeşi. Otis'in bacağını tekmeledi. "Hadi gidip yeni

yatmadan önce ahırdaki yavru köpekler."

Marmaduke ayağa fırladı, ancak Otis kız kardeşine alaycı bir bakış atmakla yetindi.

Lizzie onun elini tutarak, "Marmaduke," dedi.

Ward bunun önümüzdeki elli yıl boyunca böyle devam edeceğini hissediyordu.

Sally'yi annesinin kollarından alıp Ruby'ye verdi ve Eugenia'nın uykulu itirazlarına aldırmadan onu yatak odalarına götürdü.

Gözlerini açtı ve ona gülümsedi. "Adını Felix koyarız," dedi tekrar uyumadan önce.

"Felix mi?" Ward homurdandı. Eğer bu konuda bir şey söylemeyecekse.

Sonra onu öptü ve onun istediğini yapmasına izin vereceğini biliyordu, çünkü önemli olan tek şey ailesinin güvende ve bir arada olmasıydı. Ve bu kadına her gün yedi dakika, cennette yedi dakika sözünün günlerinin sonuna kadar tekrarlanacağını gösterdi.

Asla yeterli olmazdı.

Yaramaz Çocuklar, Evcil Sıçanlar ve Pornografik Puro Kutuları

Cennette Yedi Dakika, 1800'ler için alışılmadık mesleklere sahip kadın kahramanların yer aldığı bir roman serisinin üçüncüsü. *Leydi X ile Üç Hafta*'daki India evleri dekore ediyor; *Dük ile Dört Gece*'deki Mia aşk romanları yazıyor; ve Eugenia mürebbiyeler için bir kayıt defteri işletiyor.

Mürebbiyeler hakkında bilgi edinme sürecinde, yaramaz çocuklarla ilgili romanları okurken çok eğlendim. Marmeduke'nin maceralarının bir kısmı Richmal Crompton tarafından 1921-1970 yılları arasında yazılan 39 kitaplık *Just William* serisinden esinlenmiştir. Hemşire Matilda romanlarını okuyanlar, sonsözümdeki benekli çocukları tanıyacaklardır.

Lizzie'nin kendine has yaramazlığı -kendisini kaosa sürükleyen bir dünyayı kontrol etmek için boşuna büyü yapmaya çalışması- Thomas Middleton'ın *The Puritan, or the Widow of Watling Street* adlı eski bir oyunundan geliyor. Eski oyunlardan bahsetmişken, Lizzie alıntılarında her zaman haklı olmayabilir, ancak alıntı yaptığı oyunlar canlı ve okunmaya değer.

Jarvis'in yatağı olarak kullanılan son derece pornografik puro kutusu, yaklaşık 1803 tarihli gerçek bir kutudur; fotoğrafını web sitem www.eloisajames.com'da *Yedi* Kitap için Ekstralar başlığı altında yayınladım

Dakikalar. Jarvis'in ilham kaynağı kızımın Teddy adındaki evcil farelerinden biri. Onun bir fotoğrafını da burada bulabilirsiniz, büyük bir köpek olan en iyi arkadaşının üzerinde yuvalanmış.

Eklemem gereken bir ilham daha var: Gunter's her halükarda muhteşem bir . Mutlulukla kendimi o döneme ait trifle ve kekleri keşfetmeye verdim; blog yazarı RedHeadedGirl, Hannah Glasse'ın *The Art of Cookery* kitabının 1805 baskısından tariflerin yanı sıra 1769 el yazmasından bir trifle tarifi paylaşarak bana çok yardımcı oldu.

Son bir not. Eğer *A Duke of Her Own'u* okuduysanız Yedi *Dakika*'nın bir karakteri ölümden geri getirdiğini ve onun bir kez daha toplum içinde dolaşmasına izin verdiğini fark edin. Hepimiz çok şanslı olmalıyız! Ancak pek çok şey gibi, sayfada mümkün olan şey gerçek hayatta imkansızdır.

Eloisa'dan Bir Not

Cennette Yedi Dakika benim için sıra dışı bir roman, çünkü hem Eugenia hem de Ward daha önceki kitaplarımda çocuk olarak yer almışlardı. Aşağıda, her biri bu kitaptaki karakterlerle bir şekilde bağlantılı olan diğer romanlarımla ilgili bazı bağlantılar yer almaktadır.

Umutsuz Düşesler'de Ward (o yaşlarda Teddy olarak bilinir) Geceleri evin içinde koşturup yataklarına tırmanıyor. *Gece Düşesi*, Eugenia adında eksantrik, çılgınca zeki bir genç kızı içerir. Başlıktaki düşes, ahlaksız bir ev partisine gitmek için erkek kılığına giren müstakbel üvey annesi Harriet'tir. Villiers Dükü, *Desperate Duchess* romanlarının altısında ve *Numbers* serisinin üçünde de karşımıza çıkar. İlk kitap olan *Umutsuz Düşesler*'de Ward'ın babasıyla düello yapar; kendi hikâyesi olan *A Duke of Her Own*, Eleanor'un Ward'a anlattığı at arabası sahnesiyle sona erer. Son olarak, *Dük ile Dört Gece* Ward'ın bir yetişkin olarak görüldüğü ilk romandır: eğer okumadıysanız, Mia'nın Ward tarafından (kendi hatası olmadan) mihrapta terk edildikten sonra Pindar Dükü'ne evlenme teklif etmesinin hikayesi komik bir şekilde romantiktir.

Teşekkür

Kitaplarım küçük çocuklar gibidir; onları okur-yazar hale getirmek için koca bir köy gerekir. Köyüme derin şükranlarımı sunmak istiyorum: editörüm Carrie Feron; menajerim Kim Witherspoon; Web sitesi tasarımcılarım Wax Creative; ve kişisel ekibim: Kim Castillo, Anne Connell, Franzeca Drouin ve Sharlene Moore.

Harper Collins'in Sanat'tan Pazarlama'ya ve Halkla İlişkiler'e kadar pek çok departmanındaki insanlar bu kitabın okuyucuların eline ulaşması için harika bir iş çıkardılar: her birinize yürekten teşekkür ediyorum.

Son olarak, bir grup sevgili arkadaşım (ve bir genç kızım) bu kitabın bazı bölümlerini okuyarak onu ölçülemeyecek kadar geliştirdiler: Rachel Crafts, Lisa Kleypas, Linda Francis Lee, Cecile Rousseau, Jill Shalvis ve Anna Vettori'ye içten teşekkürlerimi sunarım.

Wilde in Love'a Duyuru

**Eloisa James'ten 2017 Sonbaharında
Çıkacak WILDE IN LOVE'a bir göz
atmak için okumaya devam edin**

Aşık Wilde'dan alıntı

Hemingford Kalesi
28 Haziran 1778

Hemingford Dükü'nün oğlu Lord Alaric Wilde, babasının şatosunun uzun ve yankılı salonunda ilerliyordu. Ağabeyi Northbridge Markisi -ya da kendisine North denmesini tercih ediyordu- onun yanında yürüyordu.

Varis ve yedek. Saray mensubu ve kaşif. Dükün en iyi sevgilisi ve rezil.

O ve kardeşi eşit boydaydılar, benzer yüz hatları ve çene kesimleri vardı. Ama benzerlikler burada bitiyordu. Bilinçli olarak denemiş olsalardı, daha farklı olamazlardı.

"Hayır, imparatoriçeyle yatmadım," dedi Alaric, şatonun girişinde asılı duran yaldız kaplı aynanın önünde durup kafasına hırpalanmış, beyaz, pudralı bir peruk geçirerek. Bu manzara karşısında yüzünü buruşturdu. "Belki de fikrimi değiştirmeli ve onun sarayına dönmeliyim. En azından bu canavarlığı takmak zorunda kalmazdım."

"Cidden, söylentinin aslı astarı yok mu?" North, Alaric'in omzuna yaklaşarak ısrar etti. "Blackwell's *İngiltere Rusya'yı Fırtınaya Tutuyor* başlıklı detaylı bir gravür satıyor. İmparatorun yatak odasında geçiyor ve adam dikkat çekici bir şekilde sana benziyor."

Gözleri camda buluştu ve North gözle görülür bir şekilde geri çekildi. "Yüce Tanrım, tek peruğun bu mu?" Alaric'in yüzündeki yumruya kaşlarını çatarak baktı.

Başını. "Babam yemekte bunu görmekten hoşlanmayacak. Ben de hoşlanmıyorum."

Marki, onu alçı tozuna batırılmış bir papağanla süslü bir tavuk arasında bir şeye benzeten karlı bir kreasyon giymişti. Alaric kardeşini dört yıldır görmemişti ve onu neredeyse hiç tanımıyordu.

"Doğruca limandan geldim ama uşağımı Londra'ya gönderdim. Quarles yarın elinde yeni peruğuyla gelecek. Gerçi onun kazancı sizinkinin zarafetine yaklaşamaz."

North kelepçelerini düzeltti. *Pembe* ipek manşetler. "Belli ki değil, çünkü bu peruk Sharp'ın en iyi Kıbrıs saç güçlendirilmiş Paris peruğu." Sonra sırtıttı. "Ama ben buna inanmıyorum. Ünlü Lord Wilde imparatoriçeyle yatmadı mı?"

Alaric kuru bir sesle, "Tek söyleyebileceğim fırsatın orada olduğudur," dedi. "Rusların moralini yükseltmek için halka açık bir davet yayınladı."

North bir kahkaha attı. "Rusların moralini düzeltmenin yükü, sanırım bir adamın performansı üzerinde biraz baskı yaratacaktır."

"Söyleyemezdim. Meydan okumayı reddettim ve Petersburg'dan kalkan ilk gemiye , bu da büyük bir şans oldu çünkü işte buradayım, tam da senin nişan partine yetiştim."

North, "Bir dağın karşısında korkusuz, ama şehvet düşkünü bir imparatoriçeden kaçıyor," dedi. "Sir Walter Raleigh'den bu yana İngiltere'nin en büyük maceraperestine dair üzücü bir yansıma."

Tam o sırada aile kâhyası Saxon girişin arkasındaki çuha kapıdan içeri girerek selam verdi. "İyi günler Lord Alaric, Lord Northbridge. Parti misafir odasında toplandı." Onları içeri almak için salonun kapısına doğru ilerledi.

"İyi günler Saxon," dedi Alaric.

"Bir dakika," dedi North, özenle bağladığı boyun atkısını bardağın içinde düzeltirken. "Yazılarında biraz Casanova dokunuşu fena olmazdı," dedi Alaric'e. "Bu kadar zorluk, keder ve iki başlı adamlarla düellolar yeter. Sıra azgın kraliyet ailesinde. Senin yerinde olsaydım, imparatoriçeyle yatar ve buna araştırma derdim."

"Yollara düşüp Rusya'ya doğru yola çıkar çıkmaz seni tanıştıracam. Eminim size zevk porsuğu diye hitap eden bir kadınla yatmak hoşunuza gidecektir," diye karşılık verdi Alaric.

Kuzey bir kahkaha patlattı. "Porsuk mu? Aygır demek istemediğine emin misin? *Keyif Aygırı*'nın kitap satışlarını bir düşünsene. Gravürlerden bahsetmiyorum bile."

"Şu lanet gravürler," diye homurdandı Alaric. "Dük, İngiltere'den ayrıldığımdan bu yana geçen yıllar içinde tüm ülkeyi kirlettiklerini söylüyor. Aslında, sanırım kullandığı kelime 'kirletilmiş' idi."

"Hanımefendilerin hakkınızda atıp tutması, çeşitli portreler toplamamız babamızın hoşuna gitmiyor. Şöhretinizin rütbemize yakışmadığını düşünüyor."

Alaric rütbeyi umursamazdı, yine de şöhretin iki ucu keskin bir kılıç olduğunu ilk kabul eden o olurdu.

North kulaklarının üzerinden sarkan buklelerini düzeltmeye başlamıştı. Lanet olsun, diye düşündü Alaric, bu hızla giderse bir saattir buradaydılar. "Bayan Tallbridge'le tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye söze girdi.

Kuzey'in ruh hali ne olursa olsun sert görünmek gibi bir huyu vardı ama şimdi ağzı gevşemişti. "Sadece odadaki en güzel, en şık kadını arayın."

Alaric'in uzakta olduğu yıllarda North'un tavus kuşuna dönüşmüş olması kimin umurundaydı? Ağabeyi açıkça aşık olmuştu. Bu Alaric'in hoş karşılayacağı bir duygu değildi ama bunu fark etmişti.

North'a, kardeşinin boyun atkısının mükemmelliğini riske atan sert, tek kollu bir sarılma verdi. "Senin adına sevindim. Şimdi bardağın içinde kendinle sevişmeyi bırak ve beni bu sevimli yaratıkla tanıştır."

Saxon misafir odasına açılan büyük kapıları açtı. Önlerindeki oda Alaric'in en nefret ettiği şeylerle ıslıl ışıldı: ipekler, peruklar, elmaslar ve yavan yüzler.

North'un bakışları doğrudan, en az üç büyük puf şeklinde kıvrılmış bir eteklik giyen bir kadına yöneldi. Diğer kadınların kıçıları da puflarla süslenmişti ama Bayan Tallbridge'in pufları diğerlerinininkinden daha büyüktü. Alaric sadece pufların bir şekilde modayla eşdeğer olduğunu tahmin edebiliyordu.

North alçak bir sesle, "Bu o," dedi. Sesi sanki kraliyete ait bir varlığın görüntüsünü yakalamış gibi çıkıyordu.

Eğer kıyafetlerin hacmi rütbeyi belirleseydi, Bayan Tallbridge kesinlikle bir taht için uygun olurdu. Kombinezonunda daha fazla fiyonk vardı.

eteği daha fırfırlıydı. Ve başının bir sepet meyve taşıyordu.

"Northbridge Markisi; Lord Alaric Wilde," diye bağırdı Saxon.

Partidekiler onun varlığını fark edince duyulabilir bir soluklanma oldu. Alaric'in çenesi sıkıştı. Kitaplarını yazmayı seviyordu; ama ardından gelen şöhretten nefret ediyordu.

Hiçbir yardım almadan odaya girdi.

Bayan Wilhelmina Everett Ffynche, büyük kaşif anons edildiğinde kapıya doğru bakıyordu ve bu büyük bir şanstı çünkü en yakın arkadaşı Lavinia Grey gibi sallanarak kendini utandırmamıştı.

Willa Lavinia'yı pek suçlayamazdı: Ne de olsa Lord Wilde'ın görüntüsü son üç yıldır Lavinia'nın yatak odasının duvarında yanıyordu. Gerçek adamla yüz yüze gelince elini göğsüne götürdü ve bayılacakmış gibi baktı.

Kendi adına, Willa en ufak bir sersemlik hissetmiyordu ama Lord Wilde'a duyulan yaygın tutkuya yenik düşmekten kaçınmıştı - kitaplarını okumayan biri için bu yeterince kolaydı.

Ne sağa ne de sola bakarak aralarına dalan adamın ayağında diğer adamların giydiği terliklerden ziyade sağlam ayakkabılar vardı.

Yüzüğü yoktu, peruğunda bukleler yoktu ve cilasası da yoktu.

Willa yelpazesini açarak Lavinia'nın deyimiyle bu erkeklik timsalini daha iyi inceledi. Kesinlikle modanın bir örneği değildi.

Sanki başka bir zamanda, belki de erkeklerin kalçalarında kılıçlarla dolaştığı Orta ağ'da evindeymiş gibi görünüyordu. Onun yerine, ayak parmakları terliklerine iliştirilmiş sarkık güller tarafından görünmez hale getirilmiş beyefendilerle dolu bir odada sıkışıp kalmıştı. Lavinia neredeyse duyulamayacak kadar hafif bir sesle, "Aman Tanrım," diye nefes aldı.

"Sanırım

Yara izini görüyorum."

Willa ancak o zaman bir yanağından aşağıya doğru, güneşin kahverengileştirdiği teninde ince beyaz bir çizgi olduğunu fark etti.

sakıncalı ama bir şekilde değildi.

Lord Wilde'ın o yarayı nasıl aldığına dair pek çok hikâye vardı ve Lavinia'nın kaşif takıntısı sayesinde Willa hepsini duymuştu. Kendi tahminine göre, Wilde tuvalette düşmüş ve başını bir köşeye çarpmıştı.

Eğildi ve Lavinia'nın kulağına fısıldadı, "Bence pantolonunun yakında ölecek olması daha çarpıcı." Lord Wilde'ın uyluk kasları yünü oldukça dikkat çekici bir şekilde zorluyordu.

Müstehcen ama göz alıcı.

"Willa!" Lavinia dirseğiyle dürterek azarladı. "Bu senin için bile son derece uygunsuz bir yorum!" Ama kendi yelpazesini açtı ve gözleri sanki ağırlıkla yönlendirilmiş gibi adamın pantolonuna kaydı.

"Willa, "Annenizin son akşam yemeğinde servis ettiği kurbağa bacağı hariç, daha önce butlar hakkında pek düşünmemiştim," diye gözlemledi.

Lavinia cevap vermek üzereyken alay etti ama gözleri büyüdü. "Willa, bu yöne doğru geliyor!"

Lord Wilde ve kardeşi babalarının önünde eğilmiş, üvey annelerinin elini öpmüş ve dönerek doğrudan onlara doğru yürümüşlerdi.

Lavinia gerçekten de ayaklarının üzerinde sallanıyor, nefesi kesiliyordu.

Willa, "O bize gelmiyor," diye işaret etti. "Kendini topla, Lavinia! Marki kardeşini nişanlısıyla tanıştırmak istiyor, Elbette."

Arkadaşları Diana Tallbridge Lavinia'nın hemen yanında duruyordu. Peruğu hâlâ odadaki herkesten daha uzundu ve iki adam tüneğe konan güvercinler gibi onlara doğru ilerliyordu.

Willa ilk kez Lord Wilde'ın gravürlerinin neden bu kadar çok yatak odası duvarına yapıştırıldığını anlamıştı. Bu adamda şok edici bir şeyler vardı.

Çok büyüktü ve ilkel bir şekilde hayat doluydu.

Kendi kendine, bunun birlikte yaşamak için oldukça rahatsız edici bir nitelik olduğunu hatırlattı. Kendisi sadece Sokrates'in bir gravürüne sahipti: bir

Düşünceli, zeki bir adamdı ve şüphesiz kalçaları onunki kadar inceydi.

Northbridge Markisi, "Bayan Tallbridge, sizi kardeşimle tanıştırebilir miyim?" dedi. "Lord Alaric kısa süre önce Rusya'dan döndü."

Diana reverans yaparken yeşil bir bakkal tezgâhının yarısını kafasının üzerinde dengeleme konusundaki olağanüstü yeteneğini sergilerken, Willa Lord Alaric'in yontulmuş elmacık kemikleri, bir İtalyan fahişeyi utandırmayacak dudakları ve yeşil gözleri olduğunu keşfetti.

Her kitapçada bulabileceğiniz gravürleri mi? Gravürler onun hakkını vermiyordu.

Göğsünün genişliği göz önüne alındığında oldukça şaşırtıcı bir incelikle Diana'yı selamladı. Ceketinin omuzları belirgin bir şekilde gerilmişti. Normalde kaslarla bu kadar belirgin bir vücudun bükülmekte zorlanması gerekirdi.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Tallbridge," dedi Lord Alaric, Diana'nın elini öperek. "Sizi ailemizde ağırlamaktan onur duyuyorum."

Marki dönüp önce onu, sonra da Willa'yı Lord Wilde'la tanıştıırken Lavinia ciyaklamaya çok yakın bir ses çıkardı. Willa ise geriye doğru adım atmamak için kendini zor tuttu. Adam o kadar iriydi ki, etraflarındaki havayı yutuyor olabileceği gibi saçma bir hisse kapıldı.

En azından bu, hafif bir nefes darlığı hissetmesini açıklıyordu.

Lavinia, eğitimlerine bir övgü olarak, yıllardır idolü olan adamlar buluştuğunu kirpiklerinin titremesinden bile belli etmedi.

"İyi akşamlar Lord Northbridge," dedi ve öpmek için elini uzattı. Sonra döndü ve sakince, "Lord Alaric, benim için bir zevk," dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde Lord Alaric, Lavinia'yla tanışan çoğu erkeğin takındığı o hafif hayranlık dolu ifadeyi takınmamıştı ama belki de yavaş bir başlangıç yapmıştı.

Lavinia geçici olarak sersemlemiş gibi görünürken ve marki nişanlısını kenara çekmişken Willa, "Anladığım kadarıyla uzun bir yurtdışı seyahatinden yeni dönüyorsunuz Lord Alaric," diye sordu. "İngiltere'den uzakta olduğunuzda neyi özleyorsunuz?"

Kardeşini ve Diana'yı hafifçe kaşlarını çatarak izliyordu ama Diana'nın sorusu dikkatini ona çekti.

Lord Wilde'ın gözleri, Willa'nın bir erkekte gördüğü en koyu yeşil renkteydi ve kalın kirpiklerle çevriliydi. Ne yazık ki Willa'nın güzel gözlere karşı bir zaafı vardı.

Güzellik doğuştan gelen bir kazaydı. Ama gözler? O farklıydı. Güzel duygu vardı.

Bir kez daha neredeyse iç çekecekti ama kendini tuttu. Zar zor, ama başardı. Omuzlarını dikleştirdi ve dehşet içinde adamın dudaklarının seğirdiğini fark etti.

Görünüşe göre kadınların iç çekmesini, hatta ayaklarına kapanmasını bekliyordu. Cad.

"Ailemi özlüyorum," dedi. "Ondan sonra, sırayla, bitlenmeyen yatakları, konyağı, misafirperver hizmetkârları, sabahları mükemmel bir tabak jambon ve yumurtayı. Oh, ve tabii ki hanımların arkadaşlığını."

"Bu kadar sevilme sarhoş edici bir deneyim olmalı," dedi Willa, bir tabak jambonun arkasından kadınları sıralama şeklinden rahatsız olarak. Bu kesinlikle kibar bir gözlem değildi, ama öte yandan, odadaki kadınların çoğu omzunun arkasından ona aç gözlerle bakıyordu, kesinlikle biliyordu.

Onu açıkça jambon ve yumurtanın önüne koydular.

Lord Wilde'ın ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Hayranlık biraz ağır oldu. Okuyucularım çalışmalarında keyif alacak bir şeyler buldukları için kendimi şanslı sayıyorum."

Willa, Lavinia'nın dehşetle kaşlarını çatmasına aldırmadan, "Aynı fikirde değilim," dedi. "Montaigne'in yamyamlar hakkındaki makalesi hoşuma gitti ama yatak odamın duvarında onun resmi yok."

"Lord Wilde," diye araya girdi Lavinia aceleyle, "bundan sonra nereye seyahat etmeyi planlıyorsunuz?"

"Henüz karar vermedim." Gözleri Willa'ya döndü. "Bayan Ffynche, bir öneriniz var mı?"

"Nerede olduğunuzdan emin , " dedi Willa. "Kitaplarınız hakkındaki cehaletim için özür dilemeliyim. Sanırım krallıkta Lord Wilde'ın maceraları konusunda bu kadar bilgisiz olan tek kişi benim."

Ağırlaşmış gözleri hafifçe yukarı kalktı, ağzının eğimi bir milimetre daha yukarı kalktı. "Sizi temin ederim ki yalnız değilsiniz Bayan Ffynche."

"Kitaplarınıza bayılıyorum," diye söze girdi Lavinia. "Her birini okudum."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı. "Seyahat edebiyatı için özel bir tercihiniz var mı, Bayan Grey?"

Lavinia başını salladı. "Aslında romanlara bayılırım."

"Siz de romanlardan hoşlanır mısınız, Bayan Ffynche?" Lord Alaric sordu. "Hayır, korkarım hiçbir türden uydurma hikâye beni cezbetmiyor."

Willa söylediklerinin ne anlama geldiğini düşünmeden söylemişti çünkü adamın gözleri yüzüne o kadar odaklanmıştı ki gerçekten de hafiften başı dönmeye başlamıştı.

"Anlattığım olayları ben uydurmuyorum," dedi Lord Alaric, sesi eşitti.

"Tabii ki hayır," dedi aceleyle. Sonra dayanamayarak, "Lavinia'nın bana anlattıklarına bakılırsa, maceralarınızın, nasıl desek, hayattan daha büyük olma eğiliminde olduğunu kabul etmez misiniz?"

Lord Alaric daha da eğlenmiş görünerek, "Hayır," dedi. "Şu anda ne okuyorsunuz Bayan Ffynche?"

"*Naturalis Historia*'nın dördüncü kitabı." Willa, onun sıkıcı okuma zevki hakkında yorum fırsat vermeden ekledi: "Bunu bir kenara bırakıp sizin anlattıklarınızdan birini okuyacağım. Nereden başlamamı tavsiye edersiniz? Yamyamlardan mı?"

Yamyamlar onun eğlencesine cümlelerin sonuna konan bir nokta gibi son verir.

"Yamyamlar' mı?" diye tekrarladı kaşları birbirine çarparak.

Lavinia Willa'ya, "Sana yamyamların sadece oyunda görüldüğünü söylemiştim," dedi.

"Oynamak mı?" Adamın bedeni, derin otların arasında gizlenen bir yırtıcı gibi aniden hareketsiz kaldı.

Northbridge Markisi boğazını temizleyerek Willa'nın sıçramasına neden oldu. Onun ve Diana'nın gruplarına yeniden katıldıklarını fark etmemişti. Kardeşine, "*Wilde at Heart* aylardır Drury Lane'deki tiyatrodan oynuyor," dedi.

Lord Wilde'ın gözleri kısıldı. "*Wilde at Heart*?"

"Onu görmek için Londra'ya özel bir yolculuk yaptım." Marki'nin sesi kahkahalarla doluydu. "Tavsiyeme aldırılmazsan Alaric, kahvaltıyı atlayıp yamyamlarla savaşmak ve misyonerin kızını kurtarmak için zamanında iç bölgelere gitmeliydin."

Sıcak yeşil gözlerin bu kadar çabuk buz gibi bir tehlikeye dönüşebilmesi oldukça şaşırtıcıydı.

"Sen neden , Kuzey?"

Yazar Hakkında

ELOISA JAMES, *USA Today* ve *New York Times* çoksatan yazarı ve İngiliz edebiyatı profesörüdür, ailesiyle birlikte New York'ta yaşamaktadır ancak bazen Paris veya İtalya'da bulunabilir. İki çocuk annesidir ve bir aşk romanı yazarı için özellikle lezzetli bir ironi olarak, gerçek bir İtalyan şövalyesiyle evlidir. Onu www.eloisajames.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Eloisa James tarafından

CENNETTE YEDİ DAKİKA

BİR GENTLEMAN ASLA ANLATMAZ (bir roman)

AMERİKAN DÜK İLE DÖRT

GECEDÜŞESİM

LADY X İLE ÜÇ HAFTA ONCE

UPON A TOWER

DİLEDİĞİNİZ GİBİ

BU ÖPÜCÜKLE (üç bölümden oluşan bir roman)

BİR KORSAN TARAFINDAN KANDIRILMAK (bir roman)

ÇİRKİN DÜK

BENİMDÜŞES

DUVAR ÇİÇEĞİNİ KAZANMAK (bir roman)

A FOOL AGAIN (a novella)

WHEN BEAUTY TAMED BEAST THE

STORMING THE CASTLE (a novella)

GECE YARISI

ÖPÜCÜK AİT BİR

KENDİSİNE BİR DÜK

BU DÜŞES BENİM DÜK
DÖNDÜĞÜNDE DÜŞES GECE
NOEL ÖNCESİ BİR İLİŞKİ İÇİN
ÇARESİZ DÜŞESLER ZEVK ZEVK
DÜKÜN E

ÖP BENİ ANNABEL,

.SENİN KÖTÜ

YOLLARIN HAKKINDA

ÇOK ŞEY VAR

VAHŞİ BİR

ARAYIŞ AŞK

APTAL İÇİNAŞIK

DÜŞES

 AVON KİTAPLAR

 d ller kazanmak, özel içerikler ve daha fazlasını elde etmek için Avon'un [Kalpten](#) haber bültenine katılın

SIGN UP NOW

RAVISHII'sFG ROMANCE FROM
ITEM FOHK TIw'iES BESTSELMNÇi- AUTI-£OR

ELOISA JAMES

dy

Tlir!oriora Sn neden l a st n suyon r exprr Cs th grit grs;uas Jrn rs Ryl urn
evlenmek istiyor. Ama romantik bir tekliften sonra, prmticat Tiieo fi
UKs bile kendini cDn\$'10cet1 If)1eF In-4O-be duhr's paBslon . . Ta ki o
tlitt JHiliW t1H*ifid hut llcF Jx°art bt4t her t H'^rS'.

.OM8 2-B9Sf198-4'

Inclicles Wità Atis fins and **held** y a i°/re@ tot stu n in Uy mensual sioi'ies in
wliicli gentlciiicn z'ho i mc th: iva*cs lea i n that truc dan b'er lies not on
th- high seas. but in the mistakes that can brealt a heort . . and ruin a
life forever.

978-0-06-922587-6

Gowan Stoughton, Duke of Kinross, is utterly bewitched by the
zümrüt-cyñ J'ratit3, lady Edith U lchrist. Bur efrer Gc v n's scao'laloti"
Mektup onları mar tage'e iter, Edie leer lausha ve nests'in bir ders olduğunu fark eder

8 1- fle1E I H 8 t WP1'. TOMhW' OF8it It b 8 SIZEHfU

ne w bride tiat ul m bo1c'ngs in his urns

'IN rim rrs' z 1s fly, the ne vly ricli'l'lwr n Llau dry iitiat aixjtii re R gleaming, civ il
imd La9ade. Lady Scnobia India, Tlmrri niarriagcabJe injusc chrcc vcecks'i
male etmeye yemin etti. Indut'un korna çalması nedeniyle, aralarında
patlayan çhcDbiddcn yass "m bekleniyor.

W&'O gDtat autos W0/MsiW "W0 fir/

Ulling Au.
ELOISA JAMES

De *sses*

978-0-06-070192-7

Pleasure for Pleasure

978-0-06-078192-7

The *of the Duke*

078158-3

Kiss Me, Annabel

978-0-06-073210-3

Muc *t You*

8-0W6-0'y206-%

Your Wicked Ways

978-0-06-056078-2

A *it*

u y9- o- c6 oso? i z-8

Fool For Love

978-0-06-050811-1

D *e*

Discover great authors, exclusive offers,
and more at he.com.

EJ3 1016

More romance from
USA Today bestselling author

ELOI6A
AMES

This Duchess of Mine

978-

"Birliğin Dükü'nün bir kahramana ihtiyacı var, bu yüzden
yalan onu çağırıyor, ma, n' abroad.
EĞİTİM Jem ise yıllarından eve

When the Duke Returns

978-0-06-124560-2

8Çocukken profesyoneller tarafından evlendirilen 1..ady
Isidore, yıllarını Avrupa'nın her ülkesindeki 1 çapkın
adama borç vererek geçirdi.

Duchess By Night

ççf-ri: 06 r*4ssy-'

Erieubh with proyr tea partira and elegant Juli;
what Nar r i bly, en çılgın beyaz ve de tres'ini serbest
bırakabileceği bir Gutrageous so res istiyor. ne trfatte nd
suchs ri event she inn St disgu ise her4elf . . .

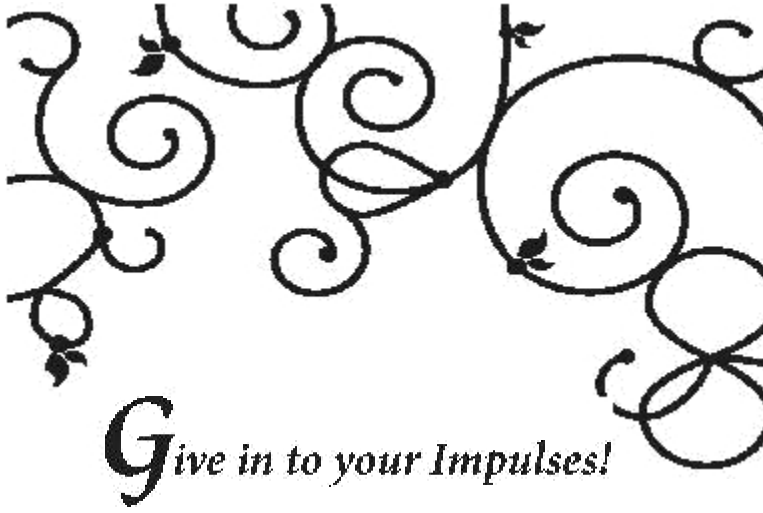
An Affair Before Christmas

978-0-06-124554-1

Unwilling to lose the woman he still lusts after,
the Duke of Fletcber geri kazanmak için kararlı
gelininin alciöni'si.

Discover authorç zeclusitz nffeis adresini alın,
*ud chow *t Lemiri .

EJ2 1016

'Bu unutulmaz hikayeler sadece bir saniye sürüyor
'hut' an4 to give i""a hours "l "rcading pleasure!

Go to www.AvonImpulse.com and see what we
have to offer.

Available wherever e-books are sold.

11-12 09/11

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Wilde in Love'dan alıntıdır telif hakkı© 2017 by Eloisa James, Inc.

CENNETTE YEDİ DAKİKA. Telif Hakkı © 2017 Eloisa James, Inc. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı ŞUBAT 2017 ISBN: 9780062389466

Basılı Baskı ISBN: 9780062389459

Avon Ticari Marka Tescili. U.S. Pat. Off. ve Diğer Ülkelerde, Marca Registrada, Hecho en U.S.A.

Avon, Avon Books ve Avon logosu HarperCollins Publishers'ın ticari markalarıdır. HarperCollins® HarperCollins Publishers'ın tescilli ticari markasıdır.

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya

www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8, Kanada

www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda

www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
London SE1 9GF, Birleşik
Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway New
York, NY 10007

www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

